

ព្រះ
ព្រៀតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រែប្រាស់សាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក
ឯកាទសបកាត

៦២

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុត្តាមហាសង្ឃរាជាធិបតី ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃកណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

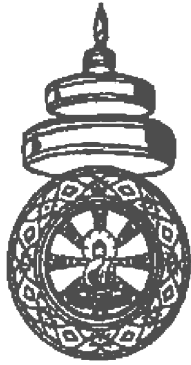
SUTTANTAPIṬAKA

KHUDDAKANIKĀYA

JĀṬAKA

EKĀDASAMABHĀGA

62

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសឡរាជាធិបតី បួរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសឡរាជ នៃគណៈបច្ចុប្បន្នកិច្ចការ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំម្ល៉ោះ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្តាល័យជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាភិយ្យោភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធម៌ ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

 បួរ-ត្រី

Printed for free distribution by
The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation
11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.
Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415
Email: overseas@budaedu.org
Website: <http://www.budaedu.org>
Mobile Web: m.budaedu.org
This book is strictly for free distribution, it is not to be sold.
សម្រាប់ចែកដោយឥតគិតថ្លៃ

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយត្រូវទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រីណេណា (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្និក្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ឯកាទសមភាគ

៦២

ព.ស. ២៥០៣

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឯកាទសមោ ភាគោ

មហានិបាតជាតកំ

តេមិយជាតកំ^(១)

- [១] មា បណ្ឌិត្តយំ វិការយ ពាលមតោ កវ សព្វចាណំ
 សព្វោ តញ្ញោនោ ឱចិនាយតុ ឯវំ តវ អត្តោ កវិស្សតិ ។
- [២] ករោមិ តេ តំ វចនំ យំ មំ កណាសិ ទេវតេ
 អត្តកាមាសិ មេ អម្ព ហិតកាមាសិ ទេវតេ ។
- [៣] កិណ្ណុ សន្តរមាទោវ កាសុំ ខណាសិ សារមិ
 បុដ្ឋោ មេ សម្ព អក្ខាហិ កី កាសុយា កវិស្សសិ ។
- [៤] រញ្ញោ មូកោ ច បក្ខោ ច បុត្តោ ជាតោ អចេតសោ
 សោម្ហិ រញ្ញោ សមជ្ឈិត្តោ បុត្តំ មេ និក្ខណំ វនេ ។

១ ម. មុតបក្ខជាតកំ ។

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ឯកាទសមភាគ

មហានិបាតជាតក

តេមិយជាតក

[១] (ទេវតាពោលថា) អ្នកកុំប្រកាសនូវភាពជាអ្នកប្រាជ្ញ ចូរ
ឲ្យជនទាំងពួង ដឹងថាជាមនុស្សល្ងង់ ជនទាំងអស់ចូរមើលងាយ
អ្នកចុះ សេចក្តីចម្រើននឹងមានដល់អ្នក ដោយវិធីយ៉ាងនេះ ។

[២] (ព្រះមហាសត្វត្រាស់ថា) បពិត្រទេវតា អ្នកនិយាយពាក្យ
ណានឹងខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យរបស់អ្នកនោះ បពិត្រទេវតា អ្នក
ឈ្មោះថា ប្រាថ្នានូវសេចក្តីចម្រើនដល់ខ្ញុំ បពិត្រទេវតា អ្នកឈ្មោះថា
ប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ (ដល់ខ្ញុំ) ។

[៣] (ព្រះមហាសត្វ) នៃនាយសារថី អ្នកប្រញាប់ប្រញាល់
ដឹករណ្តៅ តើព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលសម្ងាញ់ អ្នកដែលខ្ញុំសួរហើយ
ចូរប្រាប់មកចុះ អ្នកនឹងធ្វើនូវអ្វីដោយរណ្តៅ ។

[៤] (នាយសារថី) ព្រះរាជបុត្តកើតមកហើយ គផង ខ្លិនផង
ដូចជាឥតចិត្ត ឯខ្ញុំនោះ ព្រះរាជាទ្រង់ត្រាស់ប្រើមកហើយថា អ្នក
ត្រូវដឹកកប់កូនអញក្នុងព្រៃចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៥] ន ពទិហោ ន មូកោស្មិ	ន បក្ខោ ន ច បិដ្ឋុលោ ^(១)
អធម្មំ សារថិ កយិរា	មញោ ត្ថំ និក្ខណំ វនេ ។
ឧរុ ពាហុ ច មេ បស្ស	កាសិតញោ សុណោហិ មេ
អធម្មំ សារថិ កយិរា	មញោ ត្ថំ និក្ខណំ វនេ ។
[៦] ទេវតា នុសិ កន្ធុញោ	អាទុ សក្កោ បុរិទ្ធិទោ
កោ វា ត្ថំ កស្ស វា បុត្តោ	កចំ ជានេមុ តំ មយំ ។
[៧] នម្ហិ ទេវោ ន កន្ធុញោ	នាបិ សក្កោ បុរិទ្ធិទោ
កាសិរញ្ញោ អហំ បុត្តោ	យំ កាសុយា និក្ខញ្ញសិ
តស្ស រញ្ញោ អហំ បុត្តោ	យំ ត្ថំ សម្មបដិវសិ
អធម្មំ សារថិ កយិរា	មញោ ត្ថំ និក្ខណំ វនេ
យស្ស រុក្ខស្ស នាយាយ	និសីទេយ្យ សយេយ្យ វា
ន តស្ស សាទំ កញ្ចេយ្យ	មិត្តទុញ្ញោ ហិ ចាបកោ
យថា រុក្ខោ តថា វាជា	យថា សាខា តថា អហំ
យថា នាយុបកោ ចោសោ	ឯវំ តូមសិ សារថិ
អធម្មំ សារថិ កយិរា	មញោ ត្ថំ និក្ខណំ វនេ ។

១ ឱ. ន បិ បដ្ឋុលោ ។ ម. ន ច វិកលោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៥] (ព្រះមហាសត្វ) ខ្ញុំមិនច្នៃ មិនគ មិនខ្លិនទេ មិនមែន វិកលវិការទេ នៃនាយសារថី បើអ្នកកប់ខ្ញុំក្នុងព្រៃ អ្នកឈ្មោះថា ធ្វើខុសធម៌ អ្នកចូរមើលភ្លៅនិងដើមដៃខ្ញុំ ទាំងចូរស្តាប់សម្តីខ្ញុំ នៃ នាយសារថី បើអ្នកកប់ខ្ញុំក្នុងព្រៃ អ្នកឈ្មោះថា ធ្វើខុសធម៌ ។

[៦] (នាយសារថី) អ្នកជាទេវតា ឬជាគន្ធា ឬក៏ជាបុរិន្ទទសក្ក- ទេវរាជ អ្នកជាអ្វី ទាំងជាកូនអ្នកណា យើងនឹងស្គាល់អ្នកបាន ដោយប្រការដូចម្តេច ។

[៧] (ព្រះមហាសត្វ) ខ្ញុំមិនមែនជាទេវតា មិនមែនជាគន្ធា មិន មែនជាបុរិន្ទទសក្កទេវរាជទេ អ្នកកប់បុគ្គលណាក្នុងរណ្តៅ បុគ្គល នោះ គឺខ្ញុំជាកូនរបស់ព្រះបាទកាសិកៈ អ្នករស់នៅដោយស្រួល (ព្រោះអាស្រ័យ) នូវព្រះរាជាណា ខ្ញុំជាកូនរបស់ព្រះរាជានោះ នៃ នាយសារថី បើអ្នកនឹងកប់ខ្ញុំក្នុងព្រៃ អ្នកឈ្មោះថា ធ្វើខុសធម៌ បុគ្គល គប្បីអង្គុយ ឬដេកក្រោមម្លប់ឈើណា មិនគប្បីកាប់បំបាក់មែកឈើ នោះទេ ព្រោះថាអ្នកទ្រុស្តមិត្តជាមនុស្សលាមក នៃនាយសារថី ព្រះរាជាទុកដូចជាដើមឈើ ខ្លួនខ្ញុំទុកដូចជាមែកឈើដែរ អ្នក ឯងទុកដូចបុរស ដែលចូលទៅជ្រកក្រោមម្លប់ឈើដូច្នោះ នៃ នាយសារថី បើអ្នកកប់ខ្ញុំក្នុងព្រៃ អ្នកឈ្មោះថា ធ្វើខុសធម៌ ។

[៨] ពហុតព្ពក្ខោ ភវតិ	វិប្បមុត្តោ សកឡ្យរា
ពហូ នំ ឧបដីវន្តិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
យំ យំ ជនបទំ យាតិ	និកមេ រាជធានិយោ
សព្វត្ថ បូជិតោ ហោតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
នាស្ស ចោរា បសហន្តិ	នាតិមញ្ញេតិ ខត្តិយោ
សព្វេ អមិត្តេ តវតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
អកុទ្ធោ សយំ ឯតិ	សកាយ បដិជន្និតោ
ញាតីនំ ឧត្តមោ ហោតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
សក្កត្វា សក្កតោ ហោតិ	ករុ ហោតិ សការវោ
វណ្ណកិត្តិកតោ ហោតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
បូជកោ លភតេ បូជំ	វន្ធកោ បដិវន្ធនំ
យសោកិត្តិញ បប្បាតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។
អត្ថិ យថា បដ្ឋលតិ	ទេវតាវ វិហេចតិ
សិរិយា អដ្ឋហិតោ ហោតិ	យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

[៨] បុគ្គលណា មិនទ្រុស្តចំពោះមិត្តទាំងឡាយ បុគ្គលនោះបើ
 ចេញផុតអំពីផ្ទះរបស់ខ្លួនហើយ ជាអ្នកមានភក្ខាហារច្រើន ជន
 ច្រើននាក់តែងចិញ្ចឹមជីវិត (អាស្រ័យ) បុគ្គលនោះ ។ បុគ្គលណាមិន
 ទ្រុស្តចំពោះមិត្តទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ ទៅកាន់ជនបទនិគមរាជ-
 ធានីណា ។ គេតែងបូជាក្នុងទីទាំងអស់នោះ ។ បុគ្គលណា មិន
 ទ្រុស្តចំពោះមិត្តទាំងឡាយ ពួកចោរមិនកំហែងបុគ្គលនោះ ក៏រុត្រ
 ក៏មិនមើលងាយបុគ្គលនោះ បុគ្គលនោះ រមែងកន្លងនូវសត្រូវទាំង
 អស់ ។ បុគ្គលណា មិនទ្រុស្តចំពោះមិត្តទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ
 មិនខឹង មកកាន់ផ្ទះរបស់ខ្លួន ជាអ្នកគេទទួលរីករាយក្នុងរោង
 សម្រាប់ប្រជុំ ជាបុគ្គលឧត្តមរបស់ពួកញាតិ ។ បុគ្គលធ្វើសក្ការៈ
 ចំពោះ (មិត្ត) រមែងត្រូវមិត្តធ្វើសក្ការៈវិញ ជាអ្នកគោរព (មិត្ត)
 រមែងបានសេចក្តីគោរពវិញ បុគ្គលមិនប្រទូស្តមិត្ត រមែងពេញ
 ដោយគុណនិងកិត្តិសព្ទ ។ បុគ្គលអ្នកបូជាមិត្ត រមែងបានការ
 បូជាវិញ ជាអ្នកសំពះមិត្ត រមែងបានការសំពះតបវិញ បុគ្គល
 មិនប្រទូស្តមិត្ត រមែងដល់នូវយសបរិវារនិងកិត្តិស័ព្ទ ។ បុគ្គល
 ណា មិនប្រទូស្តមិត្តទាំងឡាយ បុគ្គលនោះ រមែងរុងរឿងដូច
 ភ្លើង រុងរឿងដូចទេវតា ជាអ្នកមិនលះបង់ចាកសិរិឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កាវោ តស្ស បដាយន្តិ ខេត្តេ វុត្តំ វិហាតិ

វុត្តានំ ផលមស្មាតិ យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។

ទរិតោ បព្វតាតោ វា វុក្ខតោ បតិតោ នហេ

ចុតោ បតិដ្ឋំ លភតិ យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។

វិទ្ធកម្មលសន្តានំ និក្រោធមិវ មាលុតោ

អមិត្តា នប្បសហន្តិ យោ មិត្តានំ ន ទុព្ពតិ ។

[៩] ឯហិ តំ បដិទេស្សាមិ វាជបុត្ត សកំ យរំ

រដ្ឋំ កាវេហិ ភទ្ធន្តេ កី អរញ្ញេ ករិស្សសិ ។

[១០] អលំ មេ តេន រដ្ឋេន ញាតកេន ជនេន វា

យំ មេ អធម្មចរិយាយ រដ្ឋំ លព្ពេថ សារមិ ។

[១១] បុណ្ណបត្តំ មំ លាកេហិ វាជបុត្ត ឥតោ កតោ

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បុគ្គលណា មិនប្រទូស្តមិត្តទាំងឡាយ គោទាំងឡាយរបស់បុគ្គល
 នោះសម្រាលកូនដោយស្រួល ពូជដែលបុគ្គលនោះសាបព្រោះក្នុង
 ស្រែរមែងដុះដាល បុគ្គលនោះ រមែងបរិភោគផ្លែនៃពូជទាំងឡាយ
 ដែលខ្លួនសាបព្រោះហើយ ។ បុគ្គលណា មិនប្រទូស្តមិត្តទាំង-
 ឡាយ បុគ្គលនោះសូម្បីធ្លាក់ទៅក្នុងជ្រោះក្តី អំពីក្តី អំពីដើមឈើ
 ក្តី ធ្លាក់ហើយ រមែងបានទីពឹង ។ បុគ្គលណាមិនប្រទូស្តមិត្ត
 ទាំងឡាយ សត្រូវទាំងឡាយគ្របសង្កត់បុគ្គលនោះមិនបាន ដូច
 ខ្យល់មិនអាចគ្របសង្កត់ដើមជ្រៃ ដែលមានឫសនិងពួរដុះហើយ ។

[៧] (នាយសារថី) បពិត្រព្រះរាជបុត្រ សូមទ្រង់ស្តេចមក ទូល
 ព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹងនាំទ្រង់ទៅកាន់ដំណាក់របស់ព្រះអង្គ សូមទ្រង់
 សោយរាជ្យចុះ សេចក្តីចម្រើននឹងមានដល់ទ្រង់ ទ្រង់នឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។

[១០] (ព្រះមហាសត្វ) នៃនាយសារថី រាជសម្បត្តិណាដែល
 ខ្ញុំគប្បីបានដោយអធម្មចរិយៈ ខ្ញុំមិនត្រូវការដោយរាជសម្បត្តិនោះ
 ឬដោយជនជាញាតិ ឬក៏ដោយទ្រព្យទេ ។

[១១] (នាយសារថី) បពិត្រព្រះរាជបុត្រ សូមទ្រង់ស្តេចទៅអំពី
 ទីនេះ ហើយញ៉ាំងទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំឲ្យបាននូវវង្វាន់ជាទីត្រេកអរ

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

បិតា មាតា ច មេ ទដ្ឋំ រាជបុត្ត តយី កតេ ។

ឪពុក ម្តាយ ច កុមារ ច វេសិយាណ ច ព្រាហ្មណ

តេបិ អត្តមណ ទដ្ឋំ រាជបុត្ត តយី កតេ ។

ហត្ថារោហា អនីកជ្ជា រថិកា បត្តិការកា

តេបិ អត្តមណ ទដ្ឋំ រាជបុត្ត តយី កតេ ។

ពហុត្តជញ្ញា ជានបណ ឆេតមា ច សមាគតា

ឧបាយាណនិ មេ ទដ្ឋំ រាជបុត្ត តយី កតេ ។

[១២] បិតុ មាតុ ចហំ ចត្តោ រដ្ឋស្ស និកមសុស ច

អថោ សព្វកុមារានំ នត្តិ មយ្ហំ សកំ យរំ ។

អនុញ្ញាតោ អហំ មត្យា សព្វត្តោ បិតរា អហំ

ឯកោ អរញ្ញោ បព្វជិតោ ន កាមេ អភិបត្តយេ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

បពិត្រព្រះរាជបុត្រ កាលបើព្រះអង្គស្តេចទៅហើយ ព្រះរាជបិតា
និងព្រះមាតា គប្បីប្រទាន (រង្វាន់) ដល់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ។
បពិត្រព្រះរាជបុត្រ កាលទ្រង់ស្តេចទៅហើយ ពួកស្រីស្នំនិងរាជ-
កុមារ ពួកឈ្មួញនិងពួកព្រាហ្មណ៍ ជនទាំងអម្បាលនោះមានចិត្ត
ត្រេកអរ គប្បីឲ្យ (រង្វាន់ដល់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ) ។ បពិត្រព្រះរាជបុត្រ
កាលទ្រង់ស្តេចទៅហើយ ពួកហ្មដំរី ពួកពលរក្សាព្រះអង្គ ពួក
ពលរថ ពួកប្រើរជើង ជនទាំងអម្បាលនោះ មានចិត្តត្រេកអរ
គប្បីឲ្យ (រង្វាន់ដល់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ) ។ បពិត្រព្រះរាជបុត្រ កាល
ទ្រង់ស្តេចទៅ ពួកអ្នកជនបទ និងពួកអ្នកនិគម មានធួញ្ញាហារ
ច្រើន មកប្រជុំគ្នា គប្បីឲ្យគ្រឿងបណ្ណាការទាំងឡាយដល់ទូល
ព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ។

[១២] (ព្រះមហាសត្វ...) ខ្ញុំដែលព្រះបិតាមាតា អ្នកដែន អ្នក
និគមនិងពួករាជកុមារទាំងពួង បានលះចោលហើយ ផ្ទះរបស់ខ្លួន
ខ្ញុំមិនមានទេ ។ ខ្ញុំដែលព្រះមាតាបានអនុញ្ញាតឲ្យទទួលរាជ្យ ៧ ថ្ងៃ
ហើយ ខ្ញុំដែលព្រះបិតាលះចោលស្រឡះហើយ ខ្ញុំនឹងបួសនៅ
ក្នុងព្រៃតែម្នាក់ឯង មិនប្រាថ្នារក្សាការទាំងឡាយឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [១៣] អបិ អតរមាណំ ផលាសាវ សមិជ្ឈតិ
 វិបក្ក្តព្រហ្មចរិយោស្មិ ឯវំ ជាណហិ សារថិ ។
 អបិ អតរមាណំ សម្មទត្តោ វិបច្ចតិ
 វិបក្ក្តព្រហ្មចរិយោស្មិ ទិក្ខុន្តោ អកុតោកយោ ។
- [១៤] ឯវំ វត្តកថោ សន្តោ វិសដ្ឋវចនោ ច សោ
 កស្មា បិតុ ច មាតុ ច សន្តិកេ ន ភណី តទា ។
- [១៥] ឆាហំ អសន្តិតា បក្ខោ ន ពទិហា អសោតតា
 ឆាហំ អទិវ្ហតា មូកោ មា មំ មូកមធារយិ ។
 បុរិមំ សរាមហំ ជាតី យត្ត រដ្ឋមការយី
 ការយិត្វា តហិ រដ្ឋំ ចាបត្តំ និរយំ ភុសំ ។
 វិសតិញ្ចោវ វស្សានិ តហិ រដ្ឋមការយី
 អសីតិវស្សសហស្សានិ និរយម្ហិ អបច្ចសី ។
 តស្ស រដ្ឋស្សហំ^(១) ភីតោ មា មំ រដ្ឋភិសេចយុំ
 តស្មា បិតុ ច មាតុ ច សន្តិកេ ន ភណី តទា ។

១- រដ្ឋស្សហន្តិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៣] សេចក្តីប្រាថ្នាជាផល តែងសម្រេចដល់ខ្ញុំកាលមិនប្រញាប់ប្រញាល់ (អស់ ១៦ ឆ្នាំ) ខ្ញុំជាអ្នកមានព្រហ្មចរិយធម៌ចាស់ក្លាហើយ នៃនាយសារថី អ្នកចូរដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។ ប្រយោជន៍ដ៏ប្រពៃ តែងសម្រេចដល់ខ្ញុំកាលមិនប្រញាប់ប្រញាល់ ខ្ញុំជាអ្នកមានព្រហ្មចរិយធម៌ចាស់ក្លាហើយ ខ្ញុំចេញផុតហើយ នឹងមានភ័យអំពីណា ។

[១៤] (នាយសារថី...) ទ្រង់នោះមានព្រះបន្ទូលពីរោះ មានព្រះបន្ទូលក្លោះក្លាយយ៉ាងនេះ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ មិនមានព្រះបន្ទូលក្នុងសម្លាត់ នៃព្រះបិតាព្រះមាតា ក្នុងពេលនោះ ។

[១៥] (ព្រះមហាសត្វ...) ខ្ញុំមិនមែនខ្លួនព្រោះមិនមានសន្ទាក់ទេ ខ្ញុំមិនមែនច្នៃព្រោះមិនមានសោតប្រសាទទេ ខ្ញុំមិនមែនគព្រោះមិនមានជិវ្ហាប្រសាទទេ អ្នកកុំសម្គាល់ខ្ញុំថាជាមនុស្សគឿយ ។ ខ្ញុំរលឹកឃើញនូវជាតិមុន ជាជាតិដែលខ្ញុំបានសោយរាជ្យ លុះខ្ញុំសោយរាជ្យក្នុងជាតិនោះហើយ ក៏ធ្លាក់នរកគួរស្នើប ។ ខ្ញុំសោយរាជ្យក្នុងជាតិនោះអស់ ២០ ឆ្នាំ បានឆេះក្នុងនរកអស់ ៨ ម៉ឺនឆ្នាំ ។ ខ្ញុំខ្លាចរាជ្យនោះ កុំឲ្យព្រះមាតាបិតាអភិសេកខ្ញុំក្នុងរាជ្យ ព្រោះហេតុនោះបានជាខ្ញុំមិននិយាយក្នុងសម្លាត់ នៃព្រះបិតាមាតាក្នុងកាលនោះ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

ឧច្ចុដ្ឋេ មំ និសីទេត្វា	បិតា អត្តានុសាសតិ
ឯកំ ហនថ ពន្ធច	ឯកំ ខរាបតិច្ឆកំ ^(១) ។
ឯកំ សូលស្មិ ឧព្វេថ	ឥច្ចុស្ស អនុសាសតិ
តាយាហំ ផរុសំ សុត្វា	វាចាយោ សមុទីរិតា ។
អម្មតោ ម្មតវណ្ណោន	អបក្ខោ បក្ខុសម្មតោ
សកេ មុត្តករិសស្មិ	អច្ឆាហំ សំបរិប្បុតោ ។
កសិរញ្ញថ បរិត្តញ	តញ ទុក្ខេន សំយុតំ
កោមំ ដីរិតមាភម្ម	វេរំ កយិរាថ កេនចិ ។
បញ្ញាយ ច អលាកេន	ធម្មស្ស ច អនស្សនា
កោមំ ដីរិតមាភម្ម	វេរំ កយិរាថ កេនចិ ។
អបិ អតរមាណំ	ផលាសាវ សមិជ្ឈតិ
វិបក្កុព្រហ្មចរិយោស្មិ	ឯវំ ជាធាហិ សារថិ ។
អបិ អតរមាណំ	សម្មទត្តោ វិបច្ចតិ
វិបក្កុព្រហ្មចរិយោស្មិ	និក្ខុញ្ញោ អកុតោកយោ ។

១ ខារាបតច្ឆកន្តិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

ព្រះរាជបិតាបានឲ្យខ្ញុំអង្គុយលើព្រះឧរុ ហើយទ្រង់វិនិច្ឆ័យក្តីថា អ្នក
 ទាំងឡាយចូរសម្លាប់ ចោរ ១ នាក់ ចូរចង់ចោរ ១ នាក់ (ធ្វើចោរ
 ១ នាក់)ឲ្យប្រឡាក់ដោយទឹកក្បូង ។ ចូរដោតចោរ ១ នាក់លើ
 ឈើស្រួច ព្រះរាជបិតាត្រាស់បង្គាប់មហាជន ដោយប្រការដូច្នោះ
 លុះខ្ញុំស្តាប់នូវវាចាដ៏អាក្រក់នោះ ដែលព្រះរាជបិតា ទ្រង់ត្រាស់
 ហើយ ។ ខ្ញុំមិនគំរេ តែមានភេទដូចបុគ្គលគ ខ្ញុំមិនខ្លិនទេ តែ
 សន្មតថាដូចជាខ្លិន ខ្ញុំបាននៅជ្រមុជជ្រមុលក្នុងមូត្រនិងករិសរបស់
 ខ្លួន ។ ជីវិត (របស់សត្វ) លំបាកផង តិចផង ជីវិតនោះ
 ប្រកបដោយទុក្ខ បុគ្គលណាអាស្រ័យនូវជីវិតនេះហើយ គប្បីធ្វើ
 នូវពៀរដោយហេតុណានីមួយ ។ បុគ្គលណាអាស្រ័យនូវជីវិត
 នេះហើយ គប្បីធ្វើនូវពៀរ ដោយហេតុណានីមួយ ព្រោះមិន
 បានបញ្ញាផង ព្រោះមិនឃើញធម៌ផង ។ សេចក្តីប្រាថ្នាជាផល
 តែងសម្រេចដល់ខ្ញុំកាលមិនប្រញាប់ប្រញាល់ ខ្ញុំជាអ្នកមានព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ចាស់ក្លាហើយ នៃនាយសារថី អ្នកចូរដឹងយ៉ាងនេះចុះ ។
 ប្រយោជន៍ដ៏ប្រពៃ តែងសម្រេចដល់ខ្ញុំកាលមិនប្រញាប់ប្រញាល់
 ខ្ញុំជាអ្នកមានព្រហ្មចរិយធម៌ចាស់ក្លាហើយ ខ្ញុំចេញផុតហើយ នឹង
 មានភ័យអំពីណា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៦] អហម្មិ បព្វជិស្សាមិ រាជបុត្ត តវន្តិកោ
 អង្គាយស្ស មំ ភទ្ធព្តេ បព្វជ្ជា មម វុច្ចតិ ។

[១៧] រមំ និយ្យាទយិត្វាន អនណោ ឯហិ សារថិ
 អនណាស្ស ហិ បព្វជ្ជា ឯតំ ឥសីកិ វណ្ណិតំ ។

[១៨] យទេវ ត្យាហំ វចនំ អករំ ភទ្ធមត្ត តេ
 តទេវ មេ ត្វំ វចនំ យាចិតោ កត្តមរហាសិ ។
 ឥទេវ តាវ អច្ឆស្ស យាវ រាជានមាណយេ
 អប្បេវ តេ បិតា ទិស្វា បតីតោ សុមនោ សិយា ។

[១៩] ករោមិ តេ តំ វចនំ យំ មំ ភណាសិ សារថិ
 អហម្មិ ទដ្ឋកាមោស្មិ បិតរំ មេ ឥណាតតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៦] (នាយសារថី) បពិត្រព្រះរាជបុត្រ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹងបួស ក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិ បពិត្រព្រះរាជបុត្រដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ត្រាស់ ហៅទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ (ឲ្យបួសផង) ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំពេញចិត្តនឹង បព្វជ្ជាដែរ ។

[១៧] (ព្រះមហាសត្វ) នៃនាយសារថី អ្នកចូរប្រគល់នូវរថ ហើយ ជាអ្នកមិនមានបំណុលសឹមមកចុះ ព្រោះថាបព្វជ្ជា (រមែងសម្រេច) ដល់បុគ្គលមិនមានបំណុល បព្វជ្ជាកម្មនេះពួកសីសរសើរហើយ ។

[១៨] (នាយសារថី) សេចក្តីចម្រើនចូរមានដល់ទ្រង់ ពាក្យណា ដែលទ្រង់បានថ្លែងហើយ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹងធ្វើតាមពាក្យនោះ ទ្រង់ដែលទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំអង្វរហើយ គួរធ្វើតាមពាក្យរបស់ទូល ព្រះបង្គំជាខ្ញុំនោះផង ។ សូមទ្រង់ស្តេចគង់នៅក្នុងទីនេះ ដរាប ដល់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ នាំព្រះរាជាមកដល់ ព្រះបិតារបស់ទ្រង់ទត ឃើញហើយ សមជាមានព្រះហឫទ័យត្រេកអររីករាយ ។

[១៩] (ព្រះមហាសត្វ) នៃនាយសារថី អ្នកនិយាយពាក្យណា នឹងខ្ញុំ ។ នឹងធ្វើតាមពាក្យរបស់អ្នកនោះ ឯខ្ញុំមានបំណង ដើម្បី ចូបព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលទ្រង់ស្តេចយាងមកក្នុងទីនេះដែរ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

ឯហិ សម្ម និវត្តស្ស

កុសលំ វេជ្ជាសិ ញាតិនំ

មាតរំ បិតរំ មយ្ហំ

វុត្តោ វេជ្ជាសិ វន្ធនំ ។

[២០] តស្ស ចាទេ កហេត្វាន

កត្វា ច នំ បទក្ខិណំ

សារថិ រថមារុយ្ហ

រាជទ្វារំ ឧចាភមិ ។

[២១] សុញ្ញំ មាតា រថំ ទិស្វា

ឯកំ សារថិមាភតំ

អស្សុបុណ្ណេហិ នេត្តេហិ

ហេទន្តី នំ ឧទិក្ខតិ

អយំ សោ សារថិ ឯតិ

និហន្ត្វា មម អត្រដំ ។

និហតោ នូន មេ បុត្តោ

បបព្យា ភូមិវឌ្ឍនោ

អមិត្តា នូន នន្ទន្តិបតីតា

នូន វេរិនោ

អាភតំ សារថី ទិស្វា

និហន្ត្វា មម អត្រដំ ។

សុញ្ញំ មាតា រថំ ទិស្វា

ឯកំ សារថិមាភតំ

អស្សុបុណ្ណេហិ នេត្តេហិ

ហេទន្តី នំ បរិបុច្ឆតិ ។

កិណ្ណុ មូកោ កិណ្ណុ បក្ខោ

កិណ្ណុខោ វិលបី តទា

និហន្ត្វាមាណោ ភូមិយា

តំ មេ អក្ខាហិ សារថិ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

ម្ចាស់សម្ងាត់ អ្នកទៅហើយ ចូរមកវិញ ចូរត្រឡប់ទៅសិនចុះ
អ្នកប្រាប់នូវសេចក្តីសុខដល់ញាតិទាំងឡាយ អ្នកដែលខ្ញុំប្រាប់ហើយ
គប្បីក្រាបទូលនូវការថ្វាយបង្គំ ចំពោះព្រះមាតាបិតា ។

[២០] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) នាយសារថី ចាប់ព្រះបាទានៃព្រះ
មហាសត្វនោះ ហើយក៏ធ្វើប្រទក្សិណព្រះមហាសត្វនោះ រួច
ឡើងជិះរថ បរចូលទៅកាន់រាជទ្វារ ។

[២១] ព្រះមាតាទតឃើញរថទទេ ក៏មានព្រះនេត្រដ៏ពេញពោរ
ដោយព្រះអស្សុ ទ្រង់ព្រះកន្សែង មៀងមើលទៅនាយសារថីនោះ
ដែលមកវិញតែឯង ដោយគិតថា នាយសារថីនេះ សម្លាប់កូន
បង្កើតរបស់អញ ហើយមកវិញ ។ កូនរបស់អញចម្រើនផែនដី
នាយសារថីកប់ក្នុងផែនដីដោយពិត ពួកសត្រូវ រមែងត្រេកអរ
ដោយពិត ពួកជនមានពៀរត្រេកអរហើយដោយពិត ព្រោះឃើញ
នាយសារថី សម្លាប់កូនបង្កើតរបស់អញ ហើយមកវិញ ។ ព្រះ
មាតាទតឃើញរថទទេ ក៏មានព្រះនេត្រដ៏ពេញពោរ ដោយព្រះ
អស្សុ ទ្រង់ព្រះកន្សែង សួរទៅនាយសារថីនោះ ដែលមកវិញ
តែម្នាក់ឯងថា កូនរបស់ខ្ញុំនោះ ជាមនុស្សគ ឬអ្វី ជាមនុស្ស
ខ្លិនឬអ្វី កាលអ្នកកប់ក្នុងផែនដី ក្នុងកាលនោះ កូនរបស់ខ្ញុំពិលាប
ដែរឬ ម្ចាស់នាយសារថី អ្នកចូរប្រាប់នូវរឿងនោះដល់ខ្ញុំ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កេមំ ហត្ថេហិ ចាទេហិ មូកោ បក្ខោ វិវដ្ឋយិ^(១)

និហញ្ញមាណោ ភូមិយា តំ មេ អក្កាហិ បុច្ឆិតោ ។

[២២] អក្កេយ្យន្តេ អហំ អយេ្យ ទដ្ឋាសិ អភយំ មម

យំ មេ សុតំ វា ទិដ្ឋំ វា រាជបុត្តស្ស សន្តិកេ ។

[២៣] អភយំ សម្ម តេ ទម្មិ អភិតោ ភណា សារថិ

យន្តេ សុតំ វា ទិដ្ឋំ វា រាជបុត្តស្ស សន្តិកេ ។

[២៤] ន សោ មូកោ ន សោ បក្ខោ វិសដ្ឋវចនោ ច សោ

រដ្ឋស្ស កិរ សោ ភិតោ អករា អាលយេ ពហូ ។

បុរិមំ សរតិ សោ ជាតិយត្ត រដ្ឋមការយិ

ការយិត្វា តហិ រដ្ឋំ ចាបត្តំ និរយំ ភុសំ ។

វិសតិចេវ វស្សានិ តហិ រដ្ឋមការយិ

អសីតិវស្សសហស្សានិ និរយម្ហិ អបច្ឆិ សោ ។

១ វិវដ្ឋយីតិ អដ្ឋកថា ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

(កូនរបស់ខ្ញុំនោះ) ជាមនុស្សគ ជាមនុស្សខ្លិន កាលអ្នកកប់ក្នុង ផែនដី បានកម្រើកដៃនិងជើងដូចម្តេចដែរ (ម្ចាស់នាយសារថី) អ្នកដែលខ្ញុំសួរហើយ ចូរប្រាប់រឿងនោះ ។

[២២] (នាយសារថី) បពិត្រព្រះនាងជាម្ចាស់ (បើ) ព្រះ នាងឲ្យអភ័យដល់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ហេតុណាដែលខ្ញុំបានឮហើយ ឬបានឃើញហើយ ក្នុងសម្លាកនៃព្រះរាជបុត្រ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ នឹងក្រាបទូលនូវហេតុនោះ ដល់ព្រះនាង ។

[២៣] (ព្រះរាជទេវី) ម្ចាស់សារថីសម្លាញ់ ខ្ញុំឲ្យអភ័យដល់អ្នក ហេតុណាដែលអ្នកបានឮហើយ ឬបានឃើញហើយក្នុងសម្លាក នៃព្រះរាជបុត្រ អ្នកកុំភិតភ័យ ចូរប្រាប់នូវហេតុនោះចុះ ។

[២៤] (នាយសារថី) ព្រះរាជបុត្រនោះ មិនមែនគទេ ព្រះរាជ- បុត្រនោះមិនមែនខ្លិនទេ ឯព្រះរាជបុត្រនោះ មានព្រះបន្ទូលក្បោះ ក្បាយ បានឮថា ព្រះរាជបុត្រនោះ ទ្រង់ខ្លាចរាជ្យ ទើបបានជាធ្វើនូវ ពុតត្បុតច្រើនយ៉ាង ។ ព្រះរាជបុត្រនោះ ទ្រង់រពកឃើញនូវជាតិមុន ជាជាតិដែលបានទ្រង់សោយរាជ្យ លុះសោយរាជ្យក្នុងទីនោះហើយ ធ្លាក់នរកគួរស្បែង ។ ព្រះរាជបុត្រនោះ បានសោយរាជ្យ ក្នុងទីនោះ អស់ ២០ ឆ្នាំ គត់ បានឆេះក្នុងនរកអស់ ៨ ម៉ឺនឆ្នាំ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

តស្ស រដ្ឋស្ស សោ ភីតោ	មា មំ រដ្ឋេភិសេចយុំ
តស្មា បិតុ ច មាតុ ច	សន្តិកេ ន ភណ្ឌី តទា ។
អង្គប្បច្ចង្គសម្បជ្ជោ	អាហោហាបរិណាហាវា
វិសង្ខវចនោ បញ្ញោ	មក្កេ សក្កស្ស តិដ្ឋតិ ។
សចេ តុំ ទដ្ឋកាមាសិ	រាជបុត្តំ តវត្រដំ
ឯហិ តំ ចាបយិស្សាមិ	យត្ថ សម្មតិ តេមិយោ ។
[២៥] យោជយន្តុ រថេ អស្សេ	កច្ចំ នាតេ និពន្ធច
ឧទីរយន្តុ សង្ខបណ្ណាវា	នទន្តុ ^(១) ឯកចោក្ខរា ។
នទន្តុ ភេរិសន្តទ្ធា	វក្ខុ នទន្តុ ទុន្តុភី
នេកមា ច មំ អន្ទេន្តុ	កច្ចំ បុត្តនិវាទកោ ។
ឌុរោធា ច កុមារា ច	វេសិយាធា ច ព្រាហ្មណា
ទិប្បំ យាធានិ យោជេន្តុ	កច្ចំ បុត្តនិវាទកោ ។
ហត្តារោហា អនីកដ្ឋា	រថិកា បត្តិការកា
ទិប្បំ យាធានិ យោជេន្តុ	កច្ចំ បុត្តនិវាទកោ ។

១ ឱ. វទតំ ។ ម. វាទន្តុ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

ព្រះរាជបុត្រនោះ ទ្រង់ខ្លាចរាជ្យនោះហើយ (ក៏តាំងព្រះរាជហ្វូទ័យ ថា) ព្រះរាជមាតាបិតា កុំអភិសេកអញក្នុងរាជ្យ ព្រោះហេតុនោះ ទើបព្រះរាជបុត្រ មិនមានបន្ទូលក្នុងសម្លាត់នៃព្រះបិតា និងព្រះមាតាក្នុងកាលនោះ ។ ព្រះរាជបុត្រនោះ បរិបូណ៌ដោយអវយវៈតូច ធំ មានកម្ពស់និងទំហំ (ដ៏ស៊ប់ស្អុន) មានព្រះបន្ទូលដ៏ក្លោះក្លាយ មានបញ្ញា ទ្រង់បិតនៅក្នុងផ្លូវស្នាក់ ។ បើព្រះនាងមានប្រាថ្នា ដើម្បីឃើញព្រះរាជបុត្រ ជាកូនបង្កើតរបស់ព្រះនាង សូមព្រះនាង យាងទៅចុះ តេមិយកុមារគង់នៅក្នុងទីណា ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំនឹងនាំ ព្រះនាងឲ្យដល់ទីនោះ ។

[២៥] (ព្រះបាទកាសិកៈ) នាយសារថីទាំងឡាយចូរទឹមសេះក្នុងរថ អ្នកទាំងឡាយចូលចងដង្កន់នាដំរី ស័ង្កនិងស្ករចូរលាន់សំឡេងឡើង ស្ករមានមុខតែម្ខាង ចូរលាន់សំឡេងឡើង ។ ស្ករដែលគេពាសល្អ ហើយចូរន្ទឹមសំឡេង ស្ករមានសំឡេងពីរោះចូរលាន់សំឡេងឡើង ទាំងពួកអ្នកនិគម ចូរទៅតាមយើងចុះ យើងនឹងទៅឲ្យឱវាទដល់កូន របស់យើង ។ ពួកស្រីស្នំនិងរាជកុមារ ពួកឈ្មួញនិងពួកព្រាហ្មណ៍ ចូរនាំគ្នាទឹមយានឲ្យឆាប់ យើងនឹងទៅឲ្យឱវាទដល់កូនរបស់យើង ។ ពួកហ្មដំរី ពួកពលសេះ ពួកពលរថ ពួកពលថ្មើរជើង ចូរ នាំគ្នាទឹមយានឲ្យឆាប់ យើងនឹងទៅឲ្យឱវាទដល់កូនរបស់យើង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សមាគតា ជានបទា	នេកមា ច សមាគតា
ទិប្បំ យាណនិ យោដេន្តុ	កច្ចំ បុត្តនិវាទកោ ។
[២៦] អស្សេ ច សារថី យុត្តេ	សិទ្ធកេ សីយវាហនេ
រាជទ្វារំ ឧទាកញ្ចំ	យុត្តា នេវ ឥមេ ហាយា ។
[២៧] ចូលា ជវេន ហាយន្តិ	កឹសា ហាយន្តិ ថាមសា ^(១)
កឹសេ ចូលេ វិវិទ្តិត្វា	សំសដ្ឋា យោជិតា ហាយា ។
[២៨] តតោ រាជា តរមាណោ	យុត្តមារុយ្ហ សន្ននំ
ឥត្តាការំ អជ្ឈកាសិ	សញ្ញាវ អនុយាថ មំ ។
វាលវីជនិមុណ្ហិសំ	ខក្កំ ឆត្តញ្ច បណ្ណាវំ
ឧទាទី រថមារុយ្ហ	សុវណ្ណាហិ អលង្កតា ។
តតោ ច រាជា ចាយាសិ	បុរិក្ខិត្វាន សារថី
ទិប្បមេវ ឧទាកញ្ចំ	យត្ត សម្មតិ តេមិយោ ។

១ ឱ. ថាមុនា ។ ម. គាមុនា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

អ្នកជនបទ មកប្រជុំគ្នា ទាំងអ្នកនិគមក៏មកប្រជុំគ្នា ហើយចូរទីម
នូវយានឲ្យឆាប់ យើងនឹងទៅឲ្យឱវាទ ដល់កូនរបស់យើង ។

[២៦] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ឯពួកនាយសារថី (បាននាំយក) នូវ
សេះសិន្ធពទាំងឡាយ ជាពាហនៈមានសន្ទុះដ៏លឿន ដែលទីម
ហើយចូលមកកាន់រាជទ្វារ (ក្រាបបង្គំទូលថា) បពិត្រព្រះសម្មតិ-
ទេព សេះទាំងឡាយនេះ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំបានទីមរួចហើយ ។

[២៧] (ព្រះរាជា) ពួកសេះធាត់ ។ រមែងសាបសូន្យចាកសន្ទុះ
ពួកសេះស្គម ។ រមែងសាបសូន្យចាកកម្លាំង អ្នកទាំងឡាយត្រូវ
រៀបរយនូវពួកសេះស្គមនិងសេះធាត់ចេញ ហើយទីមតែពួកសេះ
ដែលប្រកប (ដោយវ័យសម្បុរ សន្ទុះ កម្លាំង) វិញ ។

[២៨] លំដាប់នោះ ព្រះរាជាទ្រង់ប្រញាប់ប្រញាល់ឡើងគង់រថ
ដែលនាយសារថីទីមហើយ ទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងស្រ្តីស្នំថា នាងទាំង
អស់គ្នា ចូរទៅតាមយើងចុះ ។ នាងទាំងឡាយចូរប្រដាប់ដោយ
មាសទាំងឡាយ ហើយកាន់យកនូវផ្លិត មកុដ ព្រះខាន់ស្មេត-
ច្នៃត្រ និងស្បែកជើង រួចឡើងជិះរថមក ។ បន្ទាប់ពីនោះមក
ព្រះរាជាបានឲ្យនាយសារថីដើរមុខ ហើយទ្រង់ស្តេចយាងទៅ
តេមិយកុមារនៅក្នុងទីណា ក៏យាងទៅក្នុងទីនោះយ៉ាងឆាប់ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

[២៩] តញ្ច ទិស្វាន អាយន្តំ	ជលន្តមិវ តេជសា
ឧត្តសង្ឃបរិព្វឡំ ^(១)	តេមិយោ ឯតទព្រិ ។
កក្ខិ ទុ ភាត កុសលំ	កក្ខិ ភាត អនាមយំ
សព្វា ច វាជកញ្ញាយោ	អរោកា មយ្ហ មាតរោ ។
[៣០] កុសលញ្ជោវ មេ បុត្ត	អថោ បុត្ត អនាមយំ
សព្វា ច វាជកញ្ញាយោ	អរោកា តុយ្ហ មាតរោ ។
[៣១] កក្ខិ អមជ្ជោ ភាត	កក្ខិ តេ សុរមប្បិយំ
កក្ខិ សច្ចេ ច ធម្មេ ច	ទានេ តេ រមតី មនោ ។
[៣២] អមជ្ជោ អហំ បុត្តត	អថោ មេ សុរមប្បិយំ
អថោ សច្ចេ ច ធម្មេ ច	ទានេ មេ រមតី មនោ ។
[៣៣] កក្ខិ អរោកំ យោក្កន្តេ	កក្ខិ វាហតិ វាហនំ
កក្ខិ តេ ព្យាធិយោ នត្តិ	សរិសស្សបតាមិយា ។

២ ឱ. ឧត្តសង្ឃបរិព្វឡំ ។ ម. ឧត្តសង្ឃបរិព្វឡំ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

[២៩] តេមិយៈ ទតឃើញព្រះបិតានោះ កំពុងស្តេចយាងមក ហាក់ដូចជារុនរៀងដោយតេជះ ដែលពួកអាមាត្យអ្នកកាន់ព្រះខាន់ ហែហមហើយ ទើបត្រាស់សួរព្រះបិតានោះថា បពិត្រព្រះបិតា ព្រះអង្គមានសេចក្តីសុខសប្បាយទេឬ បពិត្រព្រះបិតា ព្រះអង្គមិន មានព្រះអាពាធទេឬ រាជកញ្ញាទាំងអស់ ជាព្រះមាតារបស់ខ្ញុំមិន មានរោគទេឬ ។

[៣០] (ព្រះវរបិតា) នៃកូន ខ្ញុំសុខសប្បាយទេ នៃកូន ខ្ញុំមិនមាន ជំងឺតម្កាត់ទេ រាជកញ្ញាទាំងអស់ជាមាតារបស់អ្នក មិនមានរោគទេ ។

[៣១] (មហាសត្វ) បពិត្រព្រះបិតា ព្រះអង្គមិនសោយទឹក ស្រវឹងទេឬ សុរាមិនពេញព្រះទ័យរបស់ព្រះអង្គទេឬ ព្រះទ័យ របស់ព្រះអង្គ ត្រេកអរក្នុងសច្ចៈក្នុងធម៌និងក្នុងទានដែរឬ ។

[៣២] (ព្រះវរបិតា) នៃកូន ខ្ញុំមិនផឹកទឹកស្រវឹងទេ មួយទៀត សុរាមិនពេញចិត្តខ្ញុំទេ ឯចិត្តរបស់ខ្ញុំ តែងត្រេកអរក្នុងសច្ចៈ ក្នុង ធម៌និងក្នុងទាន ។

[៣៣] (មហាសត្វ) យានរបស់ព្រះអង្គមិនខូចទេឬ វាហានៈ របស់ព្រះអង្គតែងប្រព្រឹត្តទៅបានដែរឬ ព្យាធិទាំងឡាយជាគ្រឿង ដុតកម្ដៅសរីរៈ មិនមានដល់ព្រះអង្គទេឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៣៤] អថោ អរោតំ យោក្កំ មេ អថោ វាហតិ វាហនំ
 អថោ មេ ព្យាធិយោ នត្ថិ សរីរស្សបតាបិយា ។
- [៣៥] កច្ចិ អន្តា ច តេ ដីតា មជ្ឈេ ច ពហាលា តវ
 កោដ្ឋាការញូ កោសញូ កច្ចិ តេ បដិសណ្ឋិតំ ។
- [៣៦] អថោ អន្តា ច មេ ដីតា មជ្ឈេ ច ពហាលា មម
 មម កោដ្ឋាការញូ កោសញូ សព្វំ មេ បដិសណ្ឋិតំ ។
- [៣៧] ស្វាភតន្តេ មហារាជ អថោ តេ អទុរាភតំ
 បតិដ្ឋាបេន្តុ បល្ល័ង្កំ យត្ថ រាជា និសក្កតិ ។
- [៣៨] ឥនេវ តេ និសិទ្ធស្ស និយតេ បណ្ណសន្តវេ
 ឯត្តោ ឧទកមាទាយ ទាទេ បក្ខាលយស្ស តេ ។
- [៣៩] ឥទម្បិ បណ្ណកំ មយ្ហំ រន្ធី រាជ អលោណកំ
 បរិកុញ្ច មហារាជ ទាហុនោ មេសិ អាកតោ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣២] (ព្រះវរបិតា) ឯយានរបស់ខ្ញុំឥតមានខូចទេ វាហានៈ
របស់ខ្ញុំក៏ប្រព្រឹត្តទៅបានដោយស្រួល ព្យាធិទាំងឡាយជាគ្រឿង
ដុតកម្ដៅសរីរៈ មិនមានដល់ខ្ញុំទេ ។

[៣៥] (មហាសត្វ) ជនបទនៅទីប្រទល់ដែន របស់ព្រះអង្គ
(ស្រុកនិងនិគម) របស់ព្រះអង្គទាំងមូល ដែលតាំងនៅកណ្តាល
ដែនដី ជាស្រុកសម្បូណ៍ដែរឬ ឃ្នាំងនិងជង្រុក ព្រះអង្គបាន
តម្កល់ទុកស្រួលបួលទេឬ ។

[៣៦] (ព្រះវរបិតា) ជនបទនៅទីប្រទល់ដែនរបស់ខ្ញុំ (ស្រុកនិង
និគម) ទាំងមូលរបស់ខ្ញុំ ដែលតាំងនៅកណ្តាលដែនជាស្រុកសម្បូណ៍
ឃ្នាំងនិងជង្រុកទាំងអស់ ខ្ញុំបានតម្កល់ទុកស្រួលបួលហើយ ។

[៣៧] (មហាសត្វ) បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គស្ដេចយាងមកល្អ
ហើយ មួយទៀត ព្រះអង្គស្ដេចមកមិនមែនអាក្រក់ទេ រាជបុរស
ចូររៀបចំបង្គំជាទីគង់របស់ព្រះរាជា ។

[៣៨] ព្រះអង្គគង់លើកម្រាលស្លឹកឈើដែលគេតែងតាំងហើយ
សូមព្រះអង្គយកទឹកអំពីទីនេះ លាងព្រះបាទា របស់ព្រះអង្គចុះ ។

[៣៩] បពិត្រព្រះរាជា ស្លឹកនេះដែលអាត្មាភាពចម្អិនហើយ ជា
របស់មិនមានរសប្រៃ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គស្ដេចសោយចុះ
ព្រះអង្គទើបស្ដេចយាងមកដល់ ទុកជាក្លៀវរបស់អាត្មាភាព ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

[៤០] ន ចាហំ បណ្ណកំ ភុញ្ញោ	ន ហោតំ មយ្ហ កោជនំ
សាលីនំ ឌីននំ ភុញ្ញោ	សុចិមំសូបសេចនំ ។
[៤១] អច្ឆរកំ មំ បដិភាតិ	ឯកកម្មិ រហោកតំ
ឯទិសំ ភុញ្ញោមាណំ	កេន វណ្ណោ បសីទតិ ។
[៤២] ឯកោ រាជ និបជ្ជាមិ	និយតេ បណ្ណសន្តវេ
តាយ មេ ឯកសេយ្យាយ	រាជ វណ្ណោ បសីទតិ ។
ន ច នេត្តិ សព្វា មេ	រាជវត្តា ឧបជ្ជិតា
តាយ មេ ឯកសេយ្យាយ	រាជ វណ្ណោ បសីទតិ ។
អតីតំ នាទុសោចាមិ	នប្បជប្បាមនាកតំ
បច្ចុប្បន្នេន យាបេមិ	តេន វណ្ណោ បសីទតិ ។
អនាកតប្បជប្បាយ	អតីតស្សានុសោចនា
ឯតេន ពាលា សុស្សន្តិ	នធូរាវ ហរិតោ លុតោ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

[២០] (ព្រះវរបិតា) ខ្ញុំមិនបរិភោគស្លឹកនេះទេ ព្រោះស្លឹកឈើនេះ
មិនមែនជាភោជនរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបរិភោគតែបាយ នៃស្រូវសាលី
ដែលលាយដោយសាច់ដ៏ស្អាត ។

[២១] សេចក្តីអស្ចារ្យកើតប្រាកដដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ (លោក)
នៅស្ងាត់តែម្នាក់ឯង កាលលោកបរិភោគភោជនបែបនេះ សម្បុរ
នៅតែស្រស់ថ្លាដោយហេតុដូចម្តេច ។

[២២] (មហាសត្វ) បពិត្រព្រះរាជា អាត្មាកាតម្នាក់ឯងសឹង
លើកម្រាលស្លឹកដែលតាំងទុកហើយ បពិត្រព្រះរាជា វណ្ណៈរបស់
អាត្មាកាតស្រស់ថ្លា ដោយដំណេកម្នាក់ឯងនោះ ។ ពួកអ្នករក្សា
ព្រះរាជាដែលសៀតព្រះខាន់ មិនប្រាកដដល់អាត្មាកាតទេ បពិត្រ
ព្រះរាជា វណ្ណៈរបស់អាត្មាកាត ថ្លាស្រស់ដោយដំណេកម្នាក់
ឯងនោះ ។ អាត្មាកាត មិនតាមសោកនឹងអារម្មណ៍ ដែលកន្លង
ហើយ មិនប្រាថ្នានូវអារម្មណ៍ដែលមិនទាន់មកដល់ ញ៉ាំងអត្តភាព
ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយវត្ថុដែលលើកឡើងចំពោះមុខ ហេតុនោះ បាន
ជាវណ្ណៈរបស់អាត្មាកាត រមែងថ្លាស្រស់ ។ ជនពាលទាំងឡាយ
តែងរឹងស្អុត ព្រោះសេចក្តីប្រាថ្នាអារម្មណ៍ ដែលមិនទាន់មកដល់
ព្រោះសេចក្តីតាមសោកស្តាយអារម្មណ៍ ដែលកន្លងទៅហើយនេះ
ដូចជាដើមបុសមានសម្បុរខៀវ ដែលគេដកហាលថ្ងៃដូច្នោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤៣]	ហត្ថានីកំ រថានីកំ	អស្សេ បត្តិញ្ច ចម្មិណោ
	និវេសនានិ រម្មានិ	អហំ បុត្ត ទទាមិ តេ ។
	ឥត្តាការញ្ច តេ ទម្មិ	សព្វាលដ្ឋារក្ខសិតំ
	តា បុត្ត បដិបដ្ឋស្ស	តំ ណោ រាជា ភរិស្សសិ ។
	កុសលា នច្ចកិតស្ស	សិក្ខិតា ចាតុវិត្តិយោ
	កាមេ តំ រមយិស្សន្តិ	កី អរញ្ញោ ករិស្សសិ ។
	បដិរាជ្ជហិ តេ កញ្ញា	អានយិស្សំ អលដ្ឋតា
	តាសុ បុត្តេ ជនេត្វាន	អថ បច្ឆា បព្វជិស្សសិ ។
	យុវា ច ទហារោ ចាមិ	បបមុប្បត្តិតោ សុសូ
	រដ្ឋំ កាវហិ ភទ្ធន្តេ	កី អរញ្ញោ ករិស្សសិ ។
[៤៤]	យុវា ចរេ ព្រហ្មចរិយំ	ព្រហ្មចារី យុវា សិយា
	ទហារស្ស ហិ បព្វដ្ឋា	ឯតំ ឥសីភិ រុណ្ណិតំ ។
	យុវា ចរេ ព្រហ្មចរិយំ	ព្រហ្មចារី យុវា សិយា
	ព្រហ្មចរិយំ ចរិស្សាមិ	នាហំ រដ្ឋេនមត្តិកោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២៣] (ព្រះវរបិតា) នៃកូន ខ្ញុំនឹងឲ្យនូវពលដំរី ពលរថ ពលសេះ ពលថ្មើរជើង ពួកជនពាក់គ្រឿងក្រោះ និងនិវេសនដ្ឋានទាំងឡាយ ជាទីត្រេកអរដល់អ្នក ។ មួយទៀត ខ្ញុំឲ្យនូវស្រីស្នំដែលស្ថិតស្ថាន ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួងដល់អ្នក នៃកូន ចូរអ្នកគ្រប់គ្រងនូវស្រីទាំងនោះចុះ អ្នកជាព្រះរាជារបស់យើង ។ ស្រីរហាំ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងការរាំនិងច្រៀង បានសិក្សា (ក្នុងកិច្ចស្រី) ញ៉ាំងអ្នកឲ្យត្រេកអរក្នុងកាម អ្នកនឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។ ខ្ញុំនឹងនាំយករាជកញ្ញាដែលមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ អំពីពួកព្រះរាជាដទៃដល់អ្នក អ្នកចូរញ៉ាំងកូនទាំងឡាយ ឲ្យកើតក្នុងស្រីទាំងនោះ ហើយសិមបួសក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។ អ្នកនៅក្មេងកំលោះប្រកបដោយបឋមវ័យមានសក់ខ្មៅស្រិល ចូរសោយរាជ្យ សេចក្តីចម្រើននឹងមានដល់អ្នក អ្នកនឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។

[២៤] (មហាសត្វ) បុគ្គលនៅកំលោះ គប្បីប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ គប្បីជាកំលោះ ព្រោះថា បព្វជ្ជារបស់បុគ្គលនៅកំលោះ នេះពួកឥសីទាំងឡាយសរសើរហើយ ។ បុគ្គលនៅកំលោះ គប្បីប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ បុគ្គលអ្នកប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ គប្បីនៅកំលោះ អាត្មាកាព នឹងប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ អាត្មាកាព មិនត្រូវការ ដោយរាជ្យទេ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

បស្សមិ វេហំ ទហារំ	អម្ពតាត វទន្ទរំ
កិច្ចាលទ្ធិំ បិយំ បុត្តំ	អប្បត្វារ ជរំ មតំ ។
បស្សមិ វេហំ ទហារំ	កុមារី ចារុទស្សនី
នវរំសកលីរំ ^(១)	បលុត្តំ ^(២) ដីរិតក្ខយំ ។
ទហារមិ ហិ មីយន្តិ	នរា ច អថ នារិយោ
តត្ថ កោ វិស្សសេ ចោសោ	ទហារេម្ពិតិ ដីរិតេ ។
យស្ស រត្យា វិសារេ	អាយុ អប្បតរំ សិយា
អប្បទកេវ មច្ឆានំ	កិណ្ណ កោមារកំ តហិ ។
និច្ចមញ្ញាហតោ លោកោ	និច្ចញ្ញច បរិវារិតោ
អមោឃាសុ វជន្តិសុ	កី មំ វជ្ជេភិសិញ្ចសិ ។

[៤៥] កេនមញ្ញាហតោ លោកោ កេន ច បរិវារិតោ
 កាយោ អមោឃា កច្ឆន្តិ តំ មេ អក្ខាហិ បុច្ឆិតោ ។

[៤៦] មច្ចនាញ្ញាហតោ លោកោ ជរាយ បរិវារិតោ
 រត្យោ អមោឃា កច្ឆន្តិ ឯវំ ជាតហិ ខត្តិយ ។

១ ឱ. នឡវរំសកលីរំ ។ ២ ឱ. ម. បលុត្តំ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

បពិត្រព្រះមាតានិងបិតា អាត្មាកាព ឃើញនរជននៅក្មេង ទើបនឹង
 ចេះនិយាយ ជាកូន ជាទីស្រឡាញ់ ដែលមាតាបិតាបានដោយ
 លំបាក មិនទាន់ចាស់គ្រាំគ្រាហើយស្លាប់ ។ អាត្មាកាព ឃើញនាង
 កុមារីមានសម្បុរដូចមាស ដែលមច្ចុរាជ ចាប់ដកខ្យល់ជីវិតហើយ
 ដូចជាដកនូវទំពាំងឫស្សីដ៏ខ្ចី ។ នរជនទាំងឡាយ ឬនាងនារី
 ទាំងឡាយ សូម្បីនៅក្មេងក៏តែងស្លាប់ តើសត្វណាគប្បីទុកចិត្ត
 ក្នុងជីវិតនោះថា អាត្មាអញនៅក្មេងដូច្នោះ ។ អាយុនៃកុមារណា
 មានប្រមាណតិច ដោយការកន្លងទៅនៃយប់និងថ្ងៃ ភាពនៃខ្លួន
 ជាកុមារក្នុងវ័យនោះ នឹងធ្វើដូចម្តេចកើត ដូចទីមានទឹកតិចរបស់ត្រី
 ទាំងឡាយ ។ សត្វលោក ត្រូវសត្រូវបៀតបៀនជានិច្ចផង ត្រូវ
 សត្រូវរូបវិតជានិច្ចផង កាលយប់និងថ្ងៃទាំងឡាយមិនកន្លងទៅទេ
 ទេ តើព្រះអង្គនឹងអភិសេកអាត្មាកាពក្នុងរាជ្យដូចម្តេច ។

[២៥] (ព្រះរាជា) សត្វលោកនេះ ត្រូវសត្រូវអ្វីបៀតបៀនផង
 ត្រូវសត្រូវអ្វីរូបវិតផង ធម្មជាតិដូចម្តេច មិនកន្លងទៅទេ ខ្ញុំសួរ
 ហើយ អ្នកចូរប្រាប់នូវដំណើរនោះ ។

[២៦] (ព្រះមហាសត្វ) សត្វលោកត្រូវមច្ចុបៀតបៀនផង
 ត្រូវជរារូបវិតផង រាត្រីទាំងឡាយ រមែងកន្លងទៅមិនទេ
 បពិត្រក្សត្រិយ៍ សូមព្រះអង្គ ជ្រាបយ៉ាងនេះចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យថាមិ តន្តេ វីតន្តេ	យំ យទេវោបុយ្ហតិ
អប្បកំ ហោតិ វេតព្វំ	ឯវំ មច្ឆាន ដីវិតំ ។
យថា វារិហោ បូរោ	កច្ចំ ន បរិវត្តតិ
ឯវមាយុ មនុស្សានំ	កច្ចំ ន បរិវត្តតិ ។
យថា វារិហោ បូរោ	វហោ រុក្ខោ បក្ខុលដេ
ឯវំ ជរាយ មរណោ	វុយ្ហន្តេ សព្វចាណំនោ ។
[៤៧] ហត្ថានីកំ រថានីកំ	អស្សេ បត្តិញ្ច ចម្មិនោ
និវេសនានិ រម្មានិ	អហំ បុត្ត ទទាមិ តេ ។
ឥត្តាការញ្ច តេ ទម្មិ	សព្វាលង្ការក្ខុសិតំ
តា បុត្ត បដិបដ្ឋស្ស	ត្វំ នោ រាជា ភរិស្សសិ ។
កុសលា នច្ចកីតស្ស	សិក្ខិតា ចាតុវិត្តិយោ
កាមេ តំ រមយិស្សន្តិ	កី អរញ្ញេ ភរិស្សសិ ។
បដិរាជ្ជហិ តេ កញ្ញា	អានយិស្សំ អលង្កតា
តាសុ បុត្តេ ជនេត្វាន	អថ បច្ឆា បព្វទិស្សសិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលតម្បាញដែលបុគ្គលត្បាញរបស់ណា ។ ដែលបុគ្គលនឹងត្បាញ
 របស់ដែលត្រូវត្បាញ (នោះៗ) ជាប់នៅសល់តិច យ៉ាងណា
 មិញ ដីវិតរបស់សត្វទាំងឡាយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ផ្លូវទឹក
 ដ៏ពេញកាលហូរទៅ មិនត្រឡប់ថយក្រោយវិញ យ៉ាងណាមិញ
 អាយុរបស់មនុស្សទាំងឡាយ កាលកន្លងទៅ មិនត្រឡប់វិញយ៉ាង
 នោះដែរ ។ ផ្លូវទឹកដ៏ពេញ គប្បីបន្យាត់ទៅនូវដើមឈើទាំងឡាយ
 ដែលដុះក្បែរច្រាំង យ៉ាងណាមិញ សត្វទាំងអស់ ត្រូវជរា និងមរណៈ
 បន្យាត់ទៅ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[៤៧] (ព្រះវរបិតា) នៃកូន ខ្ញុំនឹងឲ្យពលដំរី ពលរថ ពលសេះ
 ពលថ្មើរជើង ពួកពលពាក់គ្រឿងក្រោះនិងនិវេសនដ្ឋានទាំងឡាយ
 ជាទីត្រេកអរដល់អ្នក ។ មួយទៀត យើងនឹងឲ្យស្រ្តីស្នំដែលស្អិត
 ស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួងដល់អ្នក នៃកូន អ្នកចូរគ្រប់គ្រង
 ពួកស្រ្តីទាំងនោះចុះ អ្នកនឹងជាវាជារបស់យើង ស្រ្តីរថា ជាអ្នក
 ឈ្លាសក្នុងការរាំនិងច្រៀង សិក្សា (ក្នុងកិច្ចរបស់ស្រ្តី) នឹងញ៉ាំង
 អ្នកឲ្យត្រេកអរក្នុងកាម អ្នកនឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។ យើងនឹងនាំ
 យកពួករាជកញ្ញាដែលមានខ្លួនប្រដាប់ហើយ អំពីពួកព្រះរាជាដទៃ
 ដល់អ្នក អ្នកញ៉ាំងកូនទាំងឡាយ ឲ្យកើតក្នុងពួកនាងកញ្ញា
 ទាំងនោះ ហើយសឹមបួស ក្នុងកាលជាខាងក្រោយចុះ ។

មហានិបាតេ បឋមំ តេមិយជាតកំ

យុវា ច ទហារោ ចាបិ	បឋមបុប្ផត្តិភោ សុសូ
រដ្ឋំ កាវេហិ ភទ្ធន្តេ	កី អរញ្ញោ ករិស្សសិ ។
កោដ្ឋាការញូ កោសញូ	វាហានិ ពលានិ ច
និវេសនានិ រម្មានិ	អហំ បុត្ត ទទាមិ តេ ។
កោមណ្ណាលបរិព្យុទ្ឋោ	ទាសីសដ្ឋបុរក្ខិភោ
រដ្ឋំ កាវេហិ ភទ្ធន្តេ	កី អរញ្ញោ ករិស្សសិ ។
[៤៨] កី មំ ធនេន ខិយ្យេថ	កី ភរិយាយ មរិស្សតិ
កី យោពូនេន ជិណ្ណេន	យំ ជរាយាភិកុយ្យតេ ។
តត្ថ កា នទ្ធិ កា ខិទ្ឋា	កា រតិ កា ធនេសនា
កី មេ បុត្តេហិ ទាវេហិ	រាជ មុត្តោស្មិ ពន្ធជា ។
យោហំ វរំ បជាទាមិ	មច្ចុ មេ នប្បមដ្ឋតិ
អន្តកេនាធិបន្នស្ស	កា រតិ កា ធនេសនា ។
ផលានមីវ បក្កានំ	និច្ចំ បតនតោ ភយំ
វរំ ជាតាន មច្ចានំ	និច្ចំ មរណតោ ភយំ ។

មហានិបាត តេមិយជាតក ទី ១

អ្នកនៅក្នុងកំលោះប្រកបដោយបឋមវ័យ មានសក់ខ្មៅស្រិល ចូរ
 សោយរាជ្យចុះ សេចក្តីចម្រើននឹងមានដល់អ្នក អ្នកនឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។
 នៃកូន ខ្ញុំនឹងឲ្យឃ្នាំង ជង្រុក វាហនៈ ពល និងនិវេសនដ្ឋាន
 ទាំងឡាយ ជាទីត្រេកអរដល់អ្នក ។ អ្នកដែលក្រុមនៃរាជកញ្ញាមាន
 ចំណែកដ៏ល្អចោមរោមហើយ មានពួកនៃខ្ញុំស្រ្តីហែហមហើយ ចូរ
 សោយរាជ្យចុះ សេចក្តីចម្រើននឹងមានដល់អ្នក អ្នកនឹងធ្វើអ្វីក្នុងព្រៃ ។

[២៨] (ព្រះមហាសត្វ) ប្រយោជន៍អ្វីដោយទ្រព្យដល់អាត្មាកាត
 ព្រោះទ្រព្យតែងអស់ទៅ ប្រយោជន៍អ្វីដោយភរិយា ព្រោះភរិយា
 ក៏គង់ស្លាប់ ប្រយោជន៍អ្វីដោយវ័យដែលគ្រាំគ្រា ជាវ័យត្រូវជរា
 គ្របសង្កត់ហើយ ។ ក្នុងលោកសន្និវាសនេះ នៅមានសេចក្តីត្រេក
 អរអ្វី ការលេងសើចអ្វី ការរីករាយអ្វី ការស្វែងរកទ្រព្យអ្វី អាត្មា
 ភាពត្រូវការអ្វីដោយកូននិងប្រពន្ធ បពិត្រព្រះរាជា អាត្មាភាពផុត
 ស្រឡះចាកចំណងហើយ ។ អាត្មាភាពដឹងច្បាស់យ៉ាងនេះថា
 មច្ចុមិនធ្វេសប្រហែសចំពោះអញឡើយ អាត្មាភាពនោះត្រូវសេចក្តី
 ស្លាប់គ្របសង្កត់ហើយ នៅមានសេចក្តីត្រេកអរដូចម្តេច ការ
 ស្វែងរកទ្រព្យដូចម្តេចទៀត ។ ផ្ទៃឈើទុំទាំងឡាយ តែងមាន
 ភ័យអំពីការជ្រុះជានិច្ច យ៉ាងណាមិញ សត្វទាំងឡាយ កើតមក
 ហើយ តែងមានភ័យអំពីសេចក្តីស្លាប់ ជានិច្ចយ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សាយមេកេ ន ទិស្សន្តិ	ចាតោ ទិដ្ឋា ពហូ ជនា
ចាតោ ឯកេ ន ទិស្សន្តិ	សាយំ ទិដ្ឋា ពហូ ជនា ។
អន្តេវ កិច្ចមាតប្បំ	កោ ជញ្ញា មរណំ សុវេ
ន ហិ នោ សង្ករន្តេន	មហាសេនេន មច្ចុនា ។
ចោរា ធនស្ស បត្តេន្តិ	រាជ មុត្តោស្មិ ពន្ធនា
ឯហិ រាជ និវត្តស្ស	នាហំ រន្ធនមត្តិកោតិ ។

តេមិយជាតកំ បឋមំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ជនជាច្រើន ពួកខ្លះដែលគេឃើញក្នុងវេលាព្រឹក តែគេមិនឃើញ
 ក្នុងវេលាល្ងាច ជនជាច្រើន ពួកខ្លះដែលគេឃើញក្នុងវេលាល្ងាច
 តែគេមិនឃើញក្នុងវេលាព្រឹក ។ សេចក្តីព្យាយាមក្នុងកុសល គេគួរ
 ធ្វើក្នុងថ្ងៃនេះឯង បុគ្គលណា គប្បីដឹងថា សេចក្តីស្លាប់នឹងមានក្នុង
 ថ្ងៃស្អែក ដ្បិតការបណ្តោះបណ្តើរអំពីសេចក្តីស្លាប់ ដែលមាន
 សេនាច្រើននោះ មិនមានដល់យើងទេ ។ ពួកចោរទាំងឡាយ
 តែងប្រាថ្នាទ្រព្យ បពិត្រព្រះរាជា អាត្មាកាត ផុតស្រឡះហើយអំពី
 ចំណង់ បពិត្រព្រះរាជា សូមព្រះអង្គមក សូមព្រះអង្គត្រឡប់
 ព្រះហឫទ័យទៅវិញចុះ អាត្មាកាតមិនត្រូវការដោយរាជ្យទេ ។

ចប់ តេមិយជាតក ទី ១ ។

មហាជនកជាតកំ

- [៤៩] កោយំ មជ្ឈេ សមុទ្ទស្តី អបស្សន្តីរមាយុហោ
 កី តំ អត្តវសំ ញត្វា ឯវំ វាយាមសេ ភុសំ
- [៥០] និសម្ម វត្តំ លោកស្ស វាយាមស្ស ច ទេវតេ
 តស្មា មជ្ឈេ សមុទ្ទស្តី អបស្សន្តីរមាយុហោ ។
- [៥១] កម្ពីរេ អប្បមេយ្យស្តី តិវំ យស្ស ន ទិស្សតិ
 មោឃោ តេ បុរិសវាយាមោ អប្បត្វាវ មរិស្សសិ ។
- [៥២] អនណោ ញាតិទំ ហោតិ ទេវាទំ បិតុនញោ សោ
 កវំ បុរិសកិច្ចានិ ន ច បច្ឆានុតប្បតិ ។
- [៥៣] អចារណោយ្យំ យំ កម្ពំ អដលំ កិលមថុទ្ធយំ
 តត្ថ កោ វាយមេនត្តោ មច្ចុ យស្សាភិទិប្បតំ ។

មហាជនកជាតិក

[៤៩] (នាងទេវជីតាល្ខោះមណីមេខលាសួរថា) បុគ្គលណានេះ កាលមិនឃើញត្រើយ ក៏ព្យាយាម (ហែល) ក្នុងកណ្តាលសមុទ្រ អ្នកដឹងនូវអំណាចនៃប្រយោជន៍ដូចម្តេច ក៏ព្យាយាមក្រែកពេកម៉្លោះ ។

[៥០] (ព្រះមហាសត្វត្រាស់តបថា) ម្ចាស់ទេវតា ខ្ញុំពិចារណានូវ វត្តនៃសត្វលោក និងអានិសង្សនៃសេចក្តីព្យាយាម ព្រោះហេតុ ដូច្នោះ ខ្ញុំសូម្បីមិនឃើញត្រើយ ក៏នៅតែព្យាយាមក្នុងកណ្តាល សមុទ្រ ។

[៥១] (នាងមណីមេខលា) អ្នកមិនឃើញត្រើយនៃសមុទ្រ ដ៏ជ្រៅប្រមាណមិនបាន ការព្យាយាមតាមកម្លាំងបុរសរបស់អ្នក ជា ព្យាយាមសោះសូន្យទេ អ្នកមិនដល់នូវត្រើយទេ មុខជានឹងស្លាប់ ។

[៥២] (ព្រះមហាសត្វ) បុគ្គលធ្វើនូវកិច្ចរបស់បុរស ទើប ជាអ្នកមិនមានបំណុល (ក្នុងរវាង) ពួកញាតិ ពួកទេវតា និងពួក បិតា (ព្រហ្ម) ទាំងមិនក្តៅក្រហាយ ក្នុងកាលជាខាងក្រោយ ។

[៥៣] (នាងមណីមេខលា) ការងារណា មិនគប្បីសម្រេច (ដោយ សេចក្តីព្យាយាមទេ) ការងារនោះជារបស់ឥតផល មានសេចក្តីលំបាក ជាកម្រៃ សេចក្តីស្លាប់ រមែងសម្រេចដល់បុគ្គលណា បុគ្គលនោះ មានប្រយោជន៍ដូចម្តេច ដោយសេចក្តីព្យាយាមក្នុងការងារនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៥៤] អចារណោយ្យមច្ចុន្តំ យោ វិទិត្វាន ទេវតេ
 ន រក្ខេ អត្តនោ ចាណំ ជញ្ញា សោ យទិ ហាបយេ
 អធិប្បាយផលំ ឯកេ អស្មី លោកស្មី ទេវតេ
 បយោជយន្តិ កម្មានិ តានិ ឥជ្ឈន្តិ វា ន វា ។
 សន្តិដ្ឋិកំ កម្មផលំ ននុ បស្សសិ ទេវតេ
 សន្នា អញ្ញា តវាមហំ តព្វា បស្សាមិ សន្តិកេ
 សោ អហំ វាយមិស្សាមិ យថាសត្តិ យថាពលំ
 កច្ចំ ចារំ សមុទ្ទស្ស កស្សំ បុរិសការិយំ ។

[៥៥] យោ ត្វំ ឯវំ កតេ ឱបេ អប្បមេយ្យេ មហាណ្ណវេ
 ធម្មវាយាមសម្បន្នោ កម្មុនា ជារសីទតិ
 សោ ត្វំ តត្តេវ កច្ចាហិ យត្ថ តេ និរតោ មនោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៥៤] (ព្រះមហាសត្វ) ម្ចាស់ទេវតា បុគ្គលណាដឹងច្បាស់ថាការ
 ងារមិនគប្បីសម្រេចដោយពិត ហើយមិនរក្សាជីវិតរបស់ខ្លួន បុគ្គល
 នោះ បើបន្ថយសេចក្តីព្យាយាមគង់ដឹង (នូវផលនៃសេចក្តីខ្ជិលនោះ
 មិនខាន) ។ ម្ចាស់ទេវតា បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ (កាល
 ឃើញ) នូវផលនៃសេចក្តីប្រាថ្នាហើយ រមែងប្រកបនូវការងារ
 ទាំងឡាយ ការងារទាំងនោះសម្រេចខ្លះ មិនសម្រេចខ្លះ ។ ម្ចាស់
 ទេវតា ក្រែងអ្នកបានឃើញផលនៃកម្មដ៏ជាក់ច្បាស់ដោយខ្លួនឯង
 ដែរឬ ជនទាំងឡាយដទៃលិចលង់ហើយ ខ្ញុំនៅឆ្ងង់ ទាំងបានឃើញ
 នាងដែលបិតនៅក្នុងទីជិតនៃខ្ញុំ ។ ខ្ញុំនោះ នឹងព្យាយាមតាមសម
 គួរដល់សេចក្តីអង្គអាច និងសមគួរដល់កម្លាំង ខ្ញុំកាលទៅដល់
 ត្រើយនៃសមុទ្រ នឹងធ្វើនូវសេចក្តីព្យាយាមដែលបុរសគប្បីធ្វើ ។

[៥៥] (នាងមណីមេខលា) កាលមហាសមុទ្រមានអន្ទង់ទឹកដ៏
 ជ្រៅប្រមាណមិនបាន ប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ អ្នកណាប្រកបដោយ
 សេចក្តីព្យាយាមដោយធម៌ រមែងមិនលិចចុះដោយកម្ម គឺសេចក្តី
 ព្យាយាម ចិត្តរបស់អ្នកត្រេកអរក្នុងទីណា អ្នកនោះ ចូរទៅក្នុងទី
 នោះចុះ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

[៥៦]	សុរិយុក្កមនេ	និទិ	អថា	ឱក្កមនេ ^(១)	និទិ
	អន្តោ	និទិ ពហិ	ន	អន្តោ	ន ពហិ និទិ
	អាហេហានេ	មហានិទិ	អថា	ឱហេហានេ	និទិ
	ចត្វុសុ	មហាសាលេសុ	សមន្តា	យោជនេ	និទិ
	ទន្តក្តេសុ	មហានិទិ	ពាលក្តេសុ	ច កេហុកេ	
	រុក្ខក្តេសុ	មហានិទិ	សោឡុសេតេ	មហានិទិ	
	សហស្សុថាមោ	បល្ល័ង្កោ	សីរលាវាជនេន	ច	។
[៥៧]	អាសីសេថេវ	បុរិសោ	ន	និព្វិន្ទេយ្យ	បណ្ឌិតោ
	បស្សាមិ	វោហំ អត្តានំ	យថា	ឥច្ឆិ	តថា អហុ ។
	អាសីសេថេវ	បុរិសោ	ន	និព្វិន្ទេយ្យ	បណ្ឌិតោ
	បស្សាមិ	វោហំ អត្តានំ	ឧទកា	ថលមុព្ពតំ	។
	វាយមេថេវ	បុរិសោ	ន	និព្វិន្ទេយ្យ	បណ្ឌិតោ
	បស្សាមិ	វោហំ អត្តានំ	យថា	ឥច្ឆិ	តថា អហុ ។
	វាយមេថេវ	បុរិសោ	ន	និព្វិន្ទេយ្យ	បណ្ឌិតោ
	បស្សាមិ	វោហំ អត្តានំ	ឧទកា	ថលមុព្ពតំ	។

១ ឱ. ឱក្កមនេ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

[៥៦] (ព្រះបាទបោលជនក) កំណប់ធំ ១៦ នេះគឺ កំណប់ត្រង់ទី
 ព្រះអាទិត្យរះ កំណប់ត្រង់ទីព្រះអាទិត្យលិច កំណប់ខាងក្នុង កំណប់
 ខាងក្រៅ កំណប់មិនមែនខាងក្នុង មិនមែនខាងក្រៅ កំណប់ធំត្រង់ទី
 សម្រាប់ឡើង កំណប់ត្រង់ទីសម្រាប់ចុះ កំណប់ត្រង់សាលព្រឹក្សធំទាំង
 បួន កំណប់ត្រង់ទីមួយយោជន៍ជុំវិញ កំណប់ធំត្រង់ចុងភ្នែកដំរីទាំងពីរ
 កំណប់ត្រង់ចុងកន្ទុយ កំណប់ក្នុងទឹក កំណប់ធំត្រង់ចុងឈើសហ-
 ស្សថាមធ្វ បល្ល័ង្ក ៤ ជ្រុង នឹងញ៉ាំងនាងសីវលីរាជទេវឱ្យត្រេកអរ ។

[៥៧] (ព្រះបាទមហាជនក) បុរសជាបណ្ឌិត ត្រូវតែប្រាថ្នា
 មិនត្រូវនឿយណាយទេ យើងឃើញច្បាស់ចំពោះខ្លួនឯង យើង
 ប្រាថ្នាយ៉ាងណា ក៏បានយ៉ាងនោះ ។ បុរសជាបណ្ឌិត ត្រូវតែប្រាថ្នា
 មិនត្រូវនឿយណាយទេ យើងឃើញច្បាស់ចំពោះខ្លួន (ដែលទេវតា)
 ស្រង់អំពីទឹកមកដាក់លើគោក ។ បុរសជាបណ្ឌិត ត្រូវតែព្យាយាម
 មិនត្រូវនឿយណាយទេ យើងឃើញច្បាស់ចំពោះខ្លួន យើងប្រាថ្នា
 យ៉ាងណា ក៏បានយ៉ាងនោះ ។ បុរសជាបណ្ឌិត ត្រូវតែព្យាយាមមិន
 ត្រូវនឿយណាយទេ យើងឃើញច្បាស់ចំពោះខ្លួន (ដែលទេវតា)
 ស្រង់អំពីទឹកមកដាក់លើគោក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

នុក្ខបដីតោបិ នរោ សបញ្ញោ

អាសំ ន ឆិទ្ធម្យុ សុខាគមាយ

ពហូ ហិ ផស្សា អហិតា ហិតា ច

អវិតក្កិតាហោ បច្ចុមុប្បជ្ជន្តិ ។

អចិន្តិតម្បិ ភវតិ

ចិន្តិតម្បិ វិនស្សតិ

ន ហិ ចិន្តាមយា កោតា

ឥត្តិយា បុរិសស្ស វា ។

[៥៨] អចោរណោ វត ភោ វាជា

សព្វភុម្មោ ទិសំបតិ

នាជ្ជ នច្ចេ និសាមេតិ

ន កីតេ កុរុតេ មនោ ។

ន មិតេ នបិ ឧយ្យានេ

នបិ ហំសេ ឧទិក្ខតិ

មូកោវ តណ្ហិមាសីនោ

ន អត្តមនុសាសតិ ។

[៥៩] សុខកាមា រហោសីលា

វត្តពន្ធា អចារុតា

កស្ស នុ អជ្ជ អាវាមេ

ទហារា វុឡ្លា ច អច្ចរេ ។

អតិក្កន្តវនថា ជីវា

នមោ តេសំ មហោសិទំ

យេ ឧស្សុក្កម្ហិ លោកម្ហិ

វិហារន្តិ អនុស្សុកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

នរជនមានប្រាជ្ញា សូម្បីសេចក្តីទុក្ខប៉ះពាល់ហើយ មិនគប្បី
 កាត់សេចក្តីប្រាជ្ញា ដើម្បីដល់នូវសេចក្តីសុខទេ ព្រោះថាការ
 ប៉ះពាល់ដ៏ច្រើន ឥតប្រយោជន៍ក៏មាន មានប្រយោជន៍ក៏
 មាន ពួកជនអ្នកមិនត្រិះរិះ រមែងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ ។

ហេតុដែលបុគ្គលមិនបានគិត សម្រេចក៏មាន ហេតុដែលបុគ្គល
 គិតហើយ វិនាសទៅក៏មាន ព្រោះភោគៈទាំងឡាយ របស់ស្រ្តីឬ
 បុរស មិនមែនសម្រេចដោយការគិតទេ ។

[៥៧] (មហាជន) ម្ចាស់គ្នាយើងដ៏ចម្រើន ព្រះរាជាត្រួតនូវផែនដី
 ទាំងមូល ជាម្ចាស់ក្នុងទិស មិនដូចអំពីដើមសោះ ថ្ងៃនេះមិនទ្រង់
 ក្រសាលរបាំ មិនទ្រង់ធ្វើទុកក្នុងព្រះហ្វូង្យចំពោះចម្រៀង មិនទត
 ម្រឹគ មិនទតឧទ្យាន មិនទតហង្សស ទ្រង់គង់ទៅស្ងៀម ហាក់
 ដូចជាមនុស្សគ មិនទ្រង់កាត់សេចក្តី ។

[៥៨] (ព្រះបាទមហាជនក) ព្រះបច្ចេកពុទ្ធទាំងឡាយ ទាំង
 ក្មេងទាំងចាស់ អ្នកប្រាជ្ញាសេចក្តីសុខ មានសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ជា
 ប្រក្រតី ប្រាសចាកចំណងគឺកិលេស គង់នៅក្នុងអារាមនៃបុគ្គលណា
 ហ្ន៎ ក្នុងថ្ងៃនេះ ។ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយណា បានកន្លងនូវតណ្ហា
 ជាអ្នកមិនមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ នៅក្នុងលោក ដែលកំពុងខ្វល់ខ្វាយ
 ខ្ញុំសូមថ្វាយបង្គំអ្នកប្រាជ្ញទាំងនោះ ជាអ្នកស្វែងរកនូវគុណដ៏ធំ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

តេ ឆេត្វា មច្ចុដោ ជាលំ	តន្តំ មាយារិដោ ទទ្ធិ
សដ្ឋាលយដ្ឋា កច្ចន្តិ	កោ តេសំ កតិ ចាបយេ ។
[៦០] កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	វិភត្តំ ភាកសោ មិតំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា ^(១) សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	វិសាលំ សព្វតោ បកំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	ពហុចាការតោរណំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	ទទ្ធិមដ្ឋាលកោដ្ឋកំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	សុវិភត្តំ មហាបថំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ដីតំ	សុវិភត្តន្តរាបណំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

១ ម. តំ កុទស្ស ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយនោះ កាត់ទម្លាយនូវតម្បាញជាបណ្តាញដ៏មាំ
របស់មច្ចុដែលមានមាយាចេញទៅរួច បុគ្គលណាគប្បីញ៉ាំងយើង
ឲ្យដល់នូវគតិ (លំអាន) នៃអ្នកប្រាជ្ញទាំងនោះបាន ។

[៦០] កាលណាអញនឹងលះនគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍
ដែលជាងចែកហើយ (ដោយឋានមានរាជនិវេសន៍ជាដើម) វាស់
ហើយដោយចំណែក (នៃទ្វារនិងថ្នល់) ហើយបួស ការលះបង់នោះ
នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នគរមិ-
ចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ទូលាយ មានពន្លឺដោយជុំវិញ ហើយបួស
ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ
នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មានកំពែងនិងខ្លោងទ្វារដ៏
ច្រើន ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
កាលណាអញ នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មាន
ប៉មនិងស៊ុមទ្វារដ៏មាំមួន ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេច
ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជា
ក្រុងសម្បូណ៍ ដែលគេចែកល្អ មានផ្លូវធំ ហើយបួស ការលះបង់
នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់
នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មានរានផ្សារ ដែលគេចែកដោយ
ល្អ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កណាហំ មិចិលំ ងីតំ	កវស្សរថបីឡិតំ
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ងីតំ	អាវាមវនមាលីនី
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ងីតំ	ឧយ្យានវនមាលីនី
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ងីតំ	ចាសាទវមាលីនី
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មិចិលំ ងីតំ	តីបុរំ វាជពន្ទនី
មាមិតំ សោមនស្សេន	វេទេហោន យសស្សិទា
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ វិទេហោ ងីតេ	និច្ចិតេ ធម្មភ្លិតេ
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ វិទេហោ ងីតេ	អជេយ្យេ ធម្មភ្លិតេ
បហាយ បព្វទិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាអញ នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ ដ៏កុះ
 ករដោយគោ សេះ និងរថ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹង
 សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នគរមិ-
 ចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មានរបៀបនៃព្រៃសួន ហើយបួស ការ
 លះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹង
 លះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មានរបៀប នៃព្រៃឧទ្យាន
 ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាល
 ណាអញ នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុងសម្បូណ៍ មានរបៀប
 នៃប្រាសាទដ៏ប្រសើរ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុង
 កាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នគរមិចិលា ជាក្រុង
 សម្បូណ៍ មានកំពែង ៣ ជាន់ ពេញដោយរាជវង្សានុវង្ស ដែលព្រះ
 បាទវិទេហៈព្រះនាមសោមនស្សមានយសទ្រង់សាងទុក ហើយ
 បួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ
 នឹងលះបង់ដែនវិទេហៈ ជាដែនសម្បូណ៍ បរិបូណ៌ដោយការសន្សំ
 (នូវធម្មាហារជាដើម) ដែលរក្សាតាមធម៌ ហើយបួស ការលះបង់
 នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវដែន
 វិទេហៈ ជាដែនសម្បូណ៍ ដែលបច្ចាមិត្រផ្ទាញ់មិនបាន ជាដែនរក្សា
 តាមធម៌ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

កណាហំ អន្តេបុរំ រម្មំ	វិភត្តំ ភាគសោ មិតំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អន្តេបុរំ រម្មំ	សុជាមត្តិកលេបនំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អន្តេបុរំ រម្មំ	សុចិត្តន្ធិ មនោរមំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ក្រុជាតារេ ច	វិភត្តេ ភាគសោ មិតេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ក្រុជាតារេ ច	សុជាមត្តិកលេបនេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ក្រុជាតារេ ច	សុចិត្តន្តេ មនោរមេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ក្រុជាតារេ ច	លិត្តេ ចន្ទនដោសិតេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សុវណ្ណបល្ល័ង្កេ	កោណាកេ ចិត្តសន្តតេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវខាងក្នុងបុរី ដែលជាទីរីករាយ ដែលជាង
 ចែកវាស់ដោយចំណែក ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេច
 ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវខាងក្នុងបុរី ជាទី
 រីករាយដែលបូកដោយកំបោរនិងដី ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹង
 សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវខាងក្នុង
 បុរីជាទីរីករាយ មានក្លិនក្រអូប ជាទីរីករាយនៃចិត្ត ហើយបួស ការ
 លះបង់នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះ
 បង់នូវដំណាក់កំពូលទាំងឡាយ ដែលជាងចែកហើយ វាស់ហើយ
 ដោយចំណែក ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាល
 ណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវដំណាក់កំពូលទាំងឡាយ
 ដែលបូកដោយកំបោរនិងដី ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេច
 ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់ដំណាក់កំពូលទាំងឡាយ
 ដែលមានក្លិនក្រអូប ជាទីរីករាយនៃចិត្ត ហើយបួស ការលះបង់នោះ
 នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវដំណាក់
 កំពូលទាំងឡាយ ដែលលាបល្អហើយ បោះព្រំដោយខ្លឹមចន្ទន៍
 ក្រហម ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
 កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវគ្រែមាសទាំងឡាយ មានព្រំជាកម្រាល
 ដ៏រិចិត្ត ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កតាហំ មណិបល្ម័យ្ហេ	កោណាកេ ចិត្តសន្តតេ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតាហំ កប្បាសកោសេយ្យំ	ខោមកោទុម្ពរាជិ ច
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតាហំ ចោត្តរណី រម្មា	ចាកវាកបក្ខុជិតា
មណ្ឌាលកេហិ សញ្ញា	បទុមុប្បលកេហិ ច
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតាហំ ហត្ថិកុម្ពេ ច	សញ្ញាលង្ការក្ខុសិតេ
សុវណ្ណកិច្ចេ មាតង្កេ	ហោមកប្បនិវាសសេ
អារុឡេ កាមនីយេភិ	តោមរដ្ឋុសចាណិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតាហំ អស្សកុម្ពេ ច	សញ្ញាលង្ការក្ខុសិតេ
អាជានីយេវ ជាតិយា	សិទ្ធវេ សីយវាហានេ
អារុឡេ កាមនីយេភិ	ឥន្ទិយាចាបជារិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវបល្ល័ង្កកែវមណី មានព្រំជាកម្រាលដី
 វិចិត្រ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
 កាលណាអញ នឹងលះបង់ នូវសំពត់អំបោះនិងសំពត់សូត្រ សំពត់
 ទាំងឡាយដែលកើតអំពីដែនខោមៈនិងកើតអំពីដែនកោទុម្ភរ ហើយ
 បួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាល
 ណាអញ នឹងលះបង់ នូវស្រះបោក្ខរណីទាំងឡាយ ជាទីរីករាយ
 មានសត្វចាក្រពាកយំទ្រហឹង ដេរជាសដោយចង្កុលណីទាំងឡាយ
 ផង ដោយឈូកនិងព្រលិតទាំងឡាយផង ហើយបួស ការលះបង់
 នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវ
 ហ្វូងដំរី មាតង្គៈ ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការគ្រប់មុខ មាន
 ខ្សែដង្កន់មាស មានគ្រឿងស្អាងដោយបណ្តាញមាស ដែលហ្ម
 ដំរីមានលំពែងស្នែងក្របីនិងកង្វេរក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ ហើយ
 បួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាល
 ណាអញ នឹងលះបង់នូវហ្វូងសេះ អាជានេយ្យអំពីជាតិ ជាសេះ
 សិន្ធព ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការគ្រប់មុខ ជាវា-
 ហនៈលឿន ដែលអ្នកបង្ហាត់សេះកាន់ស៊ែនិងឆ្នូ ឡើងជិះហើយ
 ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

កណាហំ រថសេនិយោ
 ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្សេ
 អារុទ្ឋេ កាមនីយេភិ
 បហាយ បព្វជិស្សាមិ
 កណាហំ សោវណ្ណរថេ
 ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្សេ
 អារុទ្ឋេ កាមនីយេភិ
 បហាយ បព្វជិស្សាមិ
 កណាហំ សជ្ឈរថេ ច
 ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្សេ
 អារុទ្ឋេ កាមនីយេភិ
 បហាយ បព្វជិស្សាមិ
 កណាហំ អស្សរថេ ច
 ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្សេ
 អារុទ្ឋេ កាមនីយេភិ
 បហាយ បព្វជិស្សាមិ

សន្នន្ទេ ឧស្សិតទ្ធាដេ
 សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
 ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ^(១)
 តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
 សន្នន្ទេ ឧស្សិតទ្ធាដេ
 សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
 ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
 តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
 សន្នន្ទេ ឧស្សិតទ្ធាដេ
 សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
 ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
 តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
 សន្នន្ទេ ឧស្សិតទ្ធាដេ
 សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
 ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
 តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
 សន្នន្ទេ ឧស្សិតទ្ធាដេ
 សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
 ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
 តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

១ ឱ. ម. វិម្មិភិ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវពួករថ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើក
ហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយ
គ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ
ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាល
ណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវពួករថមាស ប្រដាប់ហើយ
មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបង និងខ្លាធំ
ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថីមានធូ
និងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹង
សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវរថប្រាក់
ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លា
ដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួក
នាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការ
លះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះ
បង់នូវរថទឹមសេះ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទ
បាំងដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការ
ទាំងពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ
ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កណាហំ ឱដ្ឋរថេ ច	សន្នន្ទេ ឧស្សិតន្ទដេ
ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្លេ	សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
អារុន្នេ កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ កោណារថេ ច	សន្នន្ទេ ឧស្សិតន្ទដេ
ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្លេ	សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
អារុន្នេ កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អជរថេ ច	សន្នន្ទេ ឧស្សិតន្ទដេ
ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្លេ	សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
អារុន្នេ កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ មេណ្ណារថេ ច	សន្នន្ទេ ឧស្សិតន្ទដេ
ទីមេ អថោមិ វេយ្យក្លេ	សព្វាលង្ការក្ខសិតេ
អារុន្នេ កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវរថទឹមឱដ្ឋ ប្រដាប់ហើយ មានទង់
 លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិត
 ស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិង
 ខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការលះបង់នោះ
 នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវ
 រថទឹមគោ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំង
 ដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការ
 ទាំងពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ
 ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
 កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវរថទឹមកែស ប្រដាប់ហើយ មានទង់
 លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិត
 ស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិង
 ខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹង
 សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវរថ
 ទឹមពពែ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំង
 ដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំង-
 ពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ
 ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

កណាហំ មិករថេ ច	សន្ទុទ្ធេ ឧស្ស័តទ្ធដេ
ដីមេ អថោមិ វេយ្យក្លេ	សព្វាលម្ព័រក្ខសិតេ
អារុទ្ធ្នេ កាមដីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ហត្ថាហោ ច	សព្វាលម្ព័រក្ខសិតេ
ដីលចម្មុជវេ សូវេ	តោមវង្គ័សចាណិណោ ^(១)
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អស្សាហោ ច	សព្វាលម្ព័រក្ខសិតេ
ដីលចម្មុជវេ សូវេ	ឥន្ទិយាចាបធារិណោ ^(២)
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ រថាហោ ច	សព្វាលម្ព័រក្ខសិតេ
ដីលចម្មុជវេ សូវេ	ចាបហត្ថេ កលាមិណោ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ ជនុក្កហោ ច	សព្វាលម្ព័រក្ខសិតេ
ដីលចម្មុជវេ សូវេ	ចាបហត្ថេ កលាមិណោ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

១ ឱ. ម. តោមវង្គ័សចាណិណេ ។ ២ ឱ. ម. ឥន្ទិយាចាបធារិណេ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណាអញនឹងលះបង់នូវរថទីមម្រឹត ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើក
ហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយ
គ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលនាយសារថីមានធូនិងខែលក្នុងដៃ
ឡើងជិះហើយ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាល
ណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវពួកអ្នកជិះដំរី ដែលស្អិតស្អាង
ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែលមានពណ៌ខៀវជាអ្នកក្លៀវក្លា
មានលំពែងស្នែងក្របីនិងកង្វែរក្នុងដៃ ហើយបួស ការលះបង់នោះ
នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់នូវពួកអ្នក
ជិះសេះ ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែល
មានពណ៌ខៀវ ជាអ្នកក្លៀវក្លាទ្រទ្រង់នូវស៊ែនិងធូ ហើយបួស ការ
លះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញនឹងលះបង់
នូវពួកអ្នកជិះរថ ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់
ខែលមានពណ៌ខៀវ ជាអ្នកក្លៀវក្លា មានធូនិងព្រួញក្នុងដៃ ការ
លះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះ
បង់នូវពួកខ្មាន់ធូ ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង
កាន់ខែលមានពណ៌ខៀវ ជាអ្នកក្លៀវក្លា មានធូនិងបំពង់ព្រួញក្នុង
ដៃ ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កណាហំ រាជបុត្តេ ច	សព្វាលដ្ឋារក្ខសិតេ
ចិត្រចម្មជរេ សូរេ	កញ្ចាណវេទ្យុណារិណោ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អរិយគណោ	វត្តវន្តេ អលដ្ឋតេ
ហរិចន្ទនលិត្តដ្ឋេ	កាសិកុត្តមណារិណោ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ អមច្ចគណោ	សព្វាលដ្ឋារក្ខសិតេ
បីតចម្មជរេ សូរេ	បុរតោ កច្ចមាលិណោ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សត្តសតា ភរិយា	សព្វាលដ្ឋារក្ខសិតា
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សត្តសតា ភរិយា	សុសញ្ញា តនុមជ្ឈិមា
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សត្តសតា ភរិយា	អស្សវា បិយកាលិណិ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាអញនឹងលះបង់នូវពួកព្រះរាជបុត្រ ដែលស្អិតស្អាងដោយ
 គ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែលដ៏វិចិត្រ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លាទ្រទ្រង់នូវ
 មាសនិងកែវពិទ្យ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាល
 ណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវពួកអរិយជន គឺព្រាហ្មណ៍ដែល
 មានសំពត់ មានគ្រឿងប្រដាប់ហើយ មានខ្លួនលាបដោយខ្ទឹមចន្ទន៍
 ក្រហម ស្លៀកដណ្តាប់ដោយសំពត់ ដែលបានមកអំពីដែនកាសិដ៏
 ឧត្តម ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេច ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
 កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវពួកអាមាត្យ ដែលស្អិតស្អាង ដោយ
 គ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែលមានពណ៌លឿង ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា
 មានរបៀបដើរខាងមុខ ហើយបួស ការលះបង់នោះ នឹងសម្រេច
 ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវពួកស្រីស្នំ ៧០០
 ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ហើយបួស ការលះបង់
 នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ នឹងលះបង់នូវ
 ពួកស្រីស្នំ ៧០០ ជាអ្នកសង្រួមល្អ មានចង្កេះរៀវ ហើយបួស
 ការលះបង់នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអញ
 នឹងលះបង់នូវស្រីស្នំ ៧០០ ជាស្រីស្តាប់បង្គាប់ ពោលពាក្យជាទី
 ស្រឡាញ់ហើយបួស ការលះបង់នោះនឹងសម្រេច ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

កណាហំ សតបល្ម្ម ^(១) កំសំ	សោវណ្ណំ សតរាជិកំ
បហាយ បព្វជិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណា សុ មំ ហត្ថិកុម្ពា	សញ្ញាលង្ការកូសិតា
សុវណ្ណកច្ឆា មាតង្គា	ហោមកប្បនិវាសសា ។
អារុទ្ធា កាមនីយេភិ	តោមវដ្តុសចាលិភិ
យន្តំ មំ ឆានុយិស្សន្តិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណា សុ មំ អស្សកុម្ពា	សញ្ញាលង្ការកូសិតា
អាជានីយាវ ជាតិយា	សិទ្ធា សីយវាហនា
អារុទ្ធា កាមនីយេភិ	ឥន្ទិយា ចាបជារិភិ
យន្តំ មំ ឆានុយិស្សន្តិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណា សុ មំ រថសេនិយោ	សន្ទុទ្ធា ឧស្ស័តទ្ធជា
ដីចា អថោមិ វេយ្យក្សា	សញ្ញាលង្ការកូសិតា
អារុទ្ធា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ ឆានុយិស្សន្តិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។

១ ឱ. សតបលំ កំសំ ។ ម. សតបលំ កំសំ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណាអញនឹងលះបង់នូវកាជន៍មាស មានទម្ងន់ ១០០ បល្លៈ
 ប្រកបដោយស្នាមចម្លាក់ ១០០ ហើយបួស ការលះបង់នោះ
 នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាហ្ន៎ដំរីមាតង្គៈរបស់អញ
 ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង មានខ្សែដង្កន់មាស
 មានគ្រឿងស្អាង ដោយបណ្តាញមាស ដែលហ្ន៎ដំរីមានលំពែង
 ស្នែងក្របី និងកង្វើរក្នុងដៃឡើងជិះហើយ នឹងមិនដើរតាមអញ
 កាលទៅ ដំណើរនោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណា
 ហ្ន៎សេះរបស់អញ ដែលស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង
 ជាសេះអាជានេយ្យដោយជាតិ ជាសេះសន្ធាត ជាវាហនៈដ៏ល្បឿន
 ដែលពួកអ្នករក្សាសេះ កាន់ស៊ែនិងធ្នូ ឡើងជិះហើយ នឹង
 មិនដើរតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះ នឹងសម្រេច ក្នុងកាល
 ណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួករថរបស់អញ ប្រដាប់ហើយ មាន
 ទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំង ដោយស្បែកខ្លាដំបង និងខ្លាធំ
 ស្អិតស្អាង ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថី
 មានធ្នូនិងខែលក្នុងដៃ ឡើងជិះហើយ នឹងមិនដើរតាម
 អញកាលទៅ ដំណើរនោះ នឹងសម្រេច ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កតា សុ មំ សុវណ្ណាថា	សន្ទទ្ធា ឧស្សិតទ្ធជា
ទីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ សង្ការថា	សន្ទទ្ធា ឧស្សិតទ្ធជា
ទីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ អស្សរថា	សន្ទទ្ធា ឧស្សិតទ្ធជា
ទីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ ឱដ្ឋរថា	សន្ទទ្ធា ឧស្សិតទ្ធជា
ទីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាពួករថមាសរបស់អញ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើក
ហើយ ទាំងបិទបាំង ដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាង
ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថីមានផ្លូវនិងខែល
ក្នុងដៃឡើងជិះហើយ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹង
សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួករថប្រាក់របស់អញ មានទង់
លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបង និងខ្លាធំ ស្អិតស្អាង
ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថីមានផ្លូវនិងខែល
ក្នុងដៃឡើងជិះហើយ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹង
សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណារថទឹមសេះរបស់អញ ប្រដាប់
ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបង នឹង
ខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថី
មានផ្លូវនិងខែលក្នុងដៃឡើងជិះហើយ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ
ដំណើរនោះ នឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណារថទឹមឱដ្ឋ
របស់អញ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយ
ស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង
ដែលពួកនាយសារថីមានផ្លូវនិងខែលក្នុងដៃឡើងជិះហើយ នឹងមិន
ទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

កតា សុ មំ កោណាថា	សន្ទន្ទា ឧស្សិតទ្ធជា
ធីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ អជវថា	សន្ទន្ទា ឧស្សិតទ្ធជា
ធីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ មេណ្ណាថា	សន្ទន្ទា ឧស្សិតទ្ធជា
ធីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ មិតរថា	សន្ទន្ទា ឧស្សិតទ្ធជា
ធីតា អថោមិ វេយ្យក្សា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
អារុទ្ឋ្យា កាមនីយេភិ	ចាបហត្ថេហិ ចម្មិភិ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណារថទឹមគោ របស់អញ ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើក
ហើយ ទាំងបិទបាំង ដោយស្បែកខ្លាដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាង
ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថី មានជូន
ខែលក្នុងដៃឡើងហើយ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរ
នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណារថទឹមកែសរបស់អញ
ប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លា
ដំបងនិងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួក
នាយសារថីមានជូនខែលក្នុងដៃឡើងហើយ នឹងមិនទៅតាម
អញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាល
ណារថទឹមពពែរបស់អញប្រដាប់ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំង
បិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបង និងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿង
អលង្ការទាំងពួង ដែលពួកនាយសារថីមានជូនខែលក្នុងដៃឡើង
ដិះហើយ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុង
កាលណាហ្ន៎ ។ កាលណារថទឹមម្រឹគរបស់អញ ប្រដាប់
ហើយ មានទង់លើកហើយ ទាំងបិទបាំងដោយស្បែកខ្លាដំបង
និងខ្លាធំ ស្អិតស្អាងដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ដែលពួក
នាយសារថីមានជូនខែលក្នុងដៃឡើងដិះហើយ នឹងមិនទៅតាម
អញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេច ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កតា សុ មំ ហត្តាហោហា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
នីលចម្មធរា សូរា	តោមរដ្ឋសចារិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ អស្សាហោហា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
នីលចម្មធរា សូរា	ឥន្ទិយាចាបទារិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ រថាហោហា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
នីលចម្មធរា សូរា	ចាបហត្តា កលាបិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ ធនុត្តហា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
នីលចម្មធរា សូរា	ចាបហត្តា កលាបិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ រាជបុត្តា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
ចិត្រចម្មធរា សូរា	កព្វាណវេទ្យទារិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាពួកអ្នកជិះដំរីរបស់អញ ស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការ
 ទាំងពួង កាន់ខែលមានពណ៌ខៀវ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា មានលំពែង
 ស្នែងក្របីនិងកង្វើរក្នុងដៃ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរ
 នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួកអ្នកជិះសេះរបស់
 អញ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែលមាន
 ពណ៌ខៀវ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា ទ្រទ្រង់នូវស៊ែនិងឆ្នូ នឹងមិនទៅតាមអញ
 កាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួក
 អ្នកជិះរថរបស់អញ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង
 កាន់ខែលមានពណ៌ខៀវ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា មានឆ្នូនិងបំពង់ព្រួញ ក្នុង
 ដៃ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេច ក្នុង
 កាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួកខ្នាន់ឆ្នូរបស់អញ ដែលស្ថិតស្ថាន
 ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែលមានពណ៌ខៀវ ជាអ្នក
 ភ្ញៀវក្លា មានឆ្នូនិងបំពង់ព្រួញក្នុងដៃ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ
 ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួករាជបុត្រ
 របស់អញ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់
 ខែលដំរីចិត្រ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លា ទ្រទ្រង់នូវមាសនិងកែវពិទ្ធុរ្យ នឹងមិន
 ទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

កតា សុ មំ អរិយកណា	វត្តវន្តា អលង្កតា
ហរិចន្ទនលិត្តដ្ឋា	កាសិកុត្តមទារិណោ
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ អមច្ចកណា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
បីតចម្មធរា ស្វរា	បុរតោ កច្ចមាលិដី
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ សត្តសតា ភរិយា	សព្វាលង្ការក្ខសិតា
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ សត្តសតា ភរិយា	សុសញ្ញា តនុមជ្ឈិមា
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតា សុ មំ សត្តសតា ភរិយា	អស្សរា បិយកាលិដី
យន្តំ មំ នានុយិស្សន្តិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។
កតាហំ បត្តំ កហេត្វាន	មុណ្ណោ សដ្ឋ្យាជិចារុតោ
បិណ្ឌិកាយ ចរិស្សាមិ	តំ កតា សុ ភវិស្សតិ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

កាលណាពួកអរិយជន គឺព្រាហ្មណ៍ អ្នកមានសំពត់ មានគ្រឿង
 ប្រដាប់ហើយ មានខ្លួនលាបដោយខ្ទឹមចន្ទន៍ក្រហម ទ្រទ្រង់នូវសំពត់
 ដ៏ឧត្តមដែលបានមកអំពីដែនកាសី នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ
 ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួកអាមាត្យ
 របស់អញ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង កាន់ខែល
 មានពណ៌លឿង ជាអ្នកភ្ញៀវភ្ញា មានរបៀបដើរខាងមុខ នឹងមិន
 ទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។
 កាលណាពួកស្រ្តីស្នំ ៧០០ របស់អញ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿង
 អលង្ការទាំងពួង នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹង
 សម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួកស្រ្តីស្នំ ៧០០ របស់អញ ជា
 ស្រ្តីសង្រួមល្អ មានចង្កេះរៀវ នឹងមិនទៅតាមអញកាលទៅ ដំណើរ
 នោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាពួកស្រ្តីស្នំ ៧០០ របស់
 អញ ជាស្រ្តីស្តាប់បង្គាប់ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ នឹងមិនទៅ
 តាមអញកាលទៅ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាល
 ណាអាត្មាអញនឹងបានទៅជាអ្នកកោរក្បាល ឃុំសង្ឃរដ៏ កាន់បាត្រ
 ត្រាច់ចរទៅបិណ្ឌបាត ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កណាហំ បំសុក្ខលានំ	ឧជ្ឈិតានំ មហាបថេ
សង្ឃាដី ធារយិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សត្តាហំ មេឃេ	ឱរុដ្ឋេ អលូចីរោ
បិណ្ឌិកាយ ចរិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ សព្វណ្ណំ កន្ធា	រុក្ខា រក្ខំ រោ រំ
អនបេក្ខោ ចរិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ តិរិទុក្កេសុ	បហីនភយកេរោ
អទុតិយោ តមិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ វិណារុដ្ឋកោរ	សត្តតន្តី មនោរមំ
ចិត្តំ ឧដ្ឋំ កវិស្សាមិ	តំ កណា សុ ភវិស្សតិ ។
កណាហំ រថកាហោ	បរិកន្តំ ឧចាហានំ
កាមសំយោជនេ ឆេច្ឆំ ^(១)	យេ ទិព្វេ យេ ច មាណុសេ ។
[៦១] តា ច សត្តសតា ភវិយា	សព្វាលម្ព័រភូសិតា
ពាហា បក្កយ្ហ បក្កន្តំ	កស្មា នោ វិជហិស្សសិ ។

១ ម. ឆេត្តា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលណាអាត្មាអញនឹងទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដី នៃសំពត់បង្សុក្ខលទាំងឡាយ ដែលគេចោលក្នុងផ្នូរធំ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអាត្មាអញ កាលដែលមេឃបង្កុរភ្លៀងចុះអស់ ៧ ថ្ងៃហើយ នឹងត្រាច់ទៅបិណ្ណបាតទាំងបីវរទទឹក ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអាត្មាអញនឹងចេញទៅអំពីដើមឈើមួយ ទៅកាន់ដើមឈើមួយ អំពីព្រៃមួយទៅកាន់ព្រៃមួយ រហូតថ្ងៃនិងយប់ទាំងអស់ ត្រាច់ទៅឥតអាឡោះអាល័យ ដំណើរនោះ នឹងសម្រេច ក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអាត្មាអញនឹងលះបង់នូវភ័យគួរខ្លាច ហើយមិនមានគ្នាជាគម្រប់ពីរនាក់ ដើរទៅលើជ្រោះភ្នំទាំងឡាយ ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអាត្មាអញធ្វើចិត្តឲ្យត្រង់ដូចជាបុគ្គលដេញពិណ អាចដេញខ្សែទាំង ៧ ឲ្យជាទីរីករាយចិត្តបាន ដំណើរនោះនឹងសម្រេចក្នុងកាលណាហ្ន៎ ។ កាលណាអាត្មាអញនឹងកាត់នូវកាមសំយោជន៍ជាទិព្វ ទាំងជារបស់មនុស្សបានដូចជាជាន់រថកាលកាត់នូវស្បែកជើងដូច្នោះ ។

[៦១] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ពួកស្រីស្នំទាំង ៧០០ នាក់នោះ ដែលស្អិតស្អាង ដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង ផ្គងដើមដៃទូញយំថា ព្រះអង្គនឹងលះចោលពួកខ្ញុំម្ចាស់ ព្រោះហេតុអ្វី ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

តា ច សត្តសតា ភរិយា	សុសញ្ញា តនុមជ្ឈិមា
ពាហា បក្កយ្ហ បក្កន្តំ	កស្មា នោ វិជហិស្សសិ ។
តា ច សត្តសតា ភរិយា	អស្សវា បិយកាលាជី
ពាហា បក្កយ្ហ បក្កន្តំ	កស្មា នោ វិជហិស្សសិ ។
តា ច សត្តសតា ភរិយា	សព្វាលន្តារក្ខសិតា
ហិត្វា សម្មទរី ^(១) រាជា	បព្វជ្ជាយ បុរក្ខិតោ ។
តា ច សត្តសតា ភរិយា	សុសញ្ញា តនុមជ្ឈិមា
ហិត្វា សម្មទរី រាជា	បព្វជ្ជាយ បុរក្ខិតោ ។
តា ច សត្តសតា ភរិយា	អស្សវា បិយកាលាជី
ហិត្វា សម្មទរី រាជា	បព្វជ្ជាយ បុរក្ខិតោ ។
ហិត្វា សតបល្លកំសំ	សោវណ្ណំ សតរាជិកំ
អក្កហិ មត្តិកាបត្តំ	តំ ទុតិយាកិសេចនំ ។

១ ម. សំមវេទ្ធ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

ពួកស្រីស្នំ ៧០០ នាក់នោះ ជាស្រីសង្រួមល្អ មានចង្កេះរៀវ ផ្គង
ដើមដៃទូញយំថា ព្រះអង្គនឹងលះចោលពួកខ្ញុំម្ចាស់ ព្រោះហេតុអ្វី ។

ពួកស្រីស្នំ ទាំង ៧០០ នាក់នោះ ជាស្រីស្លាប់បង្គាប់ ពោលពាក្យជាទី
ស្រឡាញ់ ផ្គងដើមដៃទូញយំថា ព្រះអង្គនឹងលះចោលពួកខ្ញុំម្ចាស់
ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រះរាជាទ្រង់លះនូវសម្បទា បានលះបង់ពួកស្រី
ស្នំទាំង ៧០០ នាក់នោះ ដែលស្ថិតស្ថានដោយគ្រឿងអលង្ការទាំងពួង
ព្រះអង្គត្រូវបព្វជ្ជាបញ្ជូនទៅខាងមុខហើយ ។ ព្រះរាជាទ្រង់លះបង់
នូវសម្បទា បានលះបង់ពួកស្រីស្នំ ៧០០ នាក់នោះ ជាស្រីសង្រួម
ល្អ មានចង្កេះរៀវ ត្រូវបព្វជ្ជាបញ្ជូនទៅខាងមុខហើយ ។ ព្រះ
រាជាទ្រង់លះបង់នូវសម្បទា បានលះនូវពួកស្រីស្នំ ៧០០ នាក់នោះ
ជាស្រីស្លាប់បង្គាប់ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ត្រូវបព្វជ្ជាបញ្ជូន
ទៅខាងមុខហើយ ។ ព្រះរាជាទ្រង់លះបង់នូវភាជន៍មាស មានទម្ងន់
មួយរយបល្ល័៖ ប្រកបដោយស្នាមចម្លាក់មួយរយ បានកាន់យក
នូវបាត្រដី ការកាន់នូវបាត្រដីនោះ ទុកជាអភិសេកទី ២ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៦២] ភេស្មា អក្កិសមាជាលា កោសា ឧយ្ហន្តិ ភាគសោ
 រេតំ ជាតរូបញ្ច មុត្តា វេជ្ជរិយា ពហូ
 មណាយោ សង្ខមុត្តា ច វត្តកំ ហរិចន្ទនំ
 អធិនំ ទន្តកណ្ណាញ្ច លោហំ កាលាយសំ ពហុ
 ឯហិ រាជ និវត្តស្ស មា តេ តំ វិនិស្សា ធនំ ។

[៦៣] សុសុខំ វត ជីវាម យេសន្នោ នត្តិ កិញ្ចនំ
 មិចិលាយ ឧយ្ហមាឆាយ ន មេ កិញ្ចិ អឧយ្ហថ ។

[៦៤] អជរិយោ សមុប្បន្នា រន្ទំ វិទ្ធិសយន្តិ តេ
 ឯហិ រាជ និវត្តស្ស មា រន្ទំ វិនិស្សា ឥនំ ។

[៦៥] សុសុខំ វត ជីវាម យេសន្នោ នត្តិ កិញ្ចនំ
 រន្ទេ វិលុម្បមាទម្ហិ ន មេ កិញ្ចិ អហារថ

សុសុខំ វត ជីវាម យេសន្នោ នត្តិ កិញ្ចនំ
 បីតិកក្ខា ភវិស្សាម ទេវា អាកស្សរា យថា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៦២] (ព្រះនាងសីវលីទេវី) ឃ្នាំងទាំងឡាយគឺ ឃ្នាំងប្រាក់ ឃ្នាំងមាស ឃ្នាំងកែវមុក្តា ឃ្នាំងកែវពិទ្ធុរ្យ ឃ្នាំងកែវមណី ឃ្នាំងស័ង្ក ឃ្នាំងកែវមុក្តាដ៏ច្រើន ឃ្នាំងសំពត់ ឃ្នាំងខ្លឹមចន្ទន៍ក្រហម ឃ្នាំងស្បែកខ្លាឃ្មុំ ឃ្នាំងរបស់ធ្វើពីភ្នក ឃ្នាំងទង់ដែង និងឃ្នាំងដែកខ្មៅ ដ៏ច្រើនជាឃ្នាំងដែលរាជបុរសរៀបចំដោយចំណែក ត្រូវភ្លើងឆេះ មានអណ្តាតភ្លើងស្មើគ្នា គួរខ្លាច បពិត្រព្រះរាជា សូមព្រះអង្គស្តេចមក សូមស្តេចត្រឡប់វិលវិញ កុំឲ្យទ្រព្យរបស់ព្រះអង្គនោះវិនាស ។

[៦៣] (ព្រះរាជា) កង្វល់មិនមាន ដល់យើងណា យើងនោះឈ្មោះថា រស់នៅជាសុខ កាលបើក្រុងមិថិលាត្រូវភ្លើងឆេះ ភ្លើងមិនមែនឆេះនូវទ្រព្យបន្តិចបន្តួចរបស់ខ្ញុំទេ ។

[៦៤] (ព្រះនាងសីវលីទេវី) ចោរក្នុងដងព្រៃកើតឡើងហើយ បំផ្លាញដែនរបស់ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះរាជា សូមព្រះអង្គស្តេចមក សូមស្តេចត្រឡប់វិលវិញ កុំឲ្យដែននេះវិនាស ។

[៦៥] (ព្រះរាជា) កង្វល់មិនមាន ដល់យើងណា យើងនោះឈ្មោះថា រស់នៅជាសុខ កាលបើដែនត្រូវពួកចោរប្លន់ ចោរមិនបានយកទ្រព្យបន្តិចបន្តួចរបស់ខ្ញុំទេ កង្វល់មិនមានដល់យើងណា យើងនោះឈ្មោះថា រស់នៅជាសុខ យើងជាអ្នកមាន បីតិជាអាហារ ដូចពួកអាកស្សរទេវតា ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

- [៦៦] កិម្ហេសោបហតោយោសោ កានុតាមេវកីឡិយា
 សមណា ត្រូវ^(១) បុច្ឆាមិ កត្តេសោភិសដោ ជនោ ។
- [៦៧] មមំ ឱហាយ កច្ចន្តំ ឯត្តេសោភិសដោ ជនោ
 សីមាតិក្កមនំ យន្តំ មុនិមោនស្ស បត្តិយា
 មិស្សំ នដ្ឋិហិ កច្ចន្តំ កី ជានមនុបុច្ឆសិ ។
- [៦៨] មាស្សុ តិល្លោកា អមញ្ញិត្តោ សរិរំ ធារយំ ឥមំ
 អតិរណោយ្យមិទំ កម្មំ ពហូ ហិ បរិបន្តយោ។
- [៦៩] កោ នុ មេ បរិបន្តស្ស មម ឯវំ វិហារិណោ
 យោ នេវ ទិដ្ឋេ នាទិដ្ឋេ កាមាណមភិបត្តយេ ។
- [៧០] ទិដ្ឋា តន្តិ វិជម្ពិតា អរតិ ភត្តសម្មនោ
 អារសន្តិ សរិរជ្ជា ពហូ ហិ បរិបន្តយោ ។

១ ម. តំ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

[៦៦] (នារទតាបស) សំឡេងគឺកកងនៃជនជាច្រើននេះ តើ ព្រោះហេតុអ្វី ស្ត្រីនោះជាអ្វី លេងជាមួយក្នុងព្រៃ ដូចក្នុងស្រុក បពិត្រសមណៈ ខ្ញុំសួរលោកថា មហាជននុំប្រជុំគ្នាដើម្បីអ្វី ។

[៦៧] (ព្រះរាជា) ខ្ញុំកាលលះបង់នូវមហាជន ហើយចេញទៅ បានជាមហាជនប្រជុំគ្នាក្នុងទីនេះ ខ្ញុំកន្លងនូវដែនគឺកិលេស ហើយ ទៅបួសដើម្បីបាននូវមោនធម៌ (ពោលគឺញាណរបស់អនាគារិយៈ) មុនី ខ្ញុំកាលទៅកាន់ទីច្រឡូកច្រឡំដោយសេចក្តីរីករាយទាំងឡាយ អ្នកដឹង ទើបសួរឬ (ឬមិនដឹង) ។

[៦៨] (នារទតាបស) ព្រះអង្គកាលទ្រទ្រង់នូវសរីរៈនេះ កុំ សម្គាល់ថាអញធ្លង់កិលេសហើយដូច្នោះ កម្ម (គឺកិលេស) នេះ បុគ្គល មិនគប្បីធ្លង់បានទេ ព្រោះថាសេចក្តីអន្តរាយ មានច្រើន ។

[៦៩] (ព្រះរាជា) ខ្ញុំណាមិនប្រាថ្នានូវកាមទាំងឡាយក្នុងមនុស្ស- លោកដែលបុគ្គលមិនឃើញហើយ មិនប្រាថ្នានូវកាមទាំងឡាយក្នុង ទេវលោក ដែលបុគ្គលមិនឃើញហើយ សេចក្តីអន្តរាយដូចម្តេចហ្ន៎ នឹងមានដល់ខ្ញុំនោះ មានកិរិយាទៅយ៉ាងនេះ ។

[៧០] (នារទតាបស) ដ្បិតថា សេចក្តីអន្តរាយ តាំងឡើងច្រើន គឺការដេកលក់ សេចក្តីខ្ជិល ការមិតពត់ សេចក្តីអផ្សុក ការពុល បាយ តាំងនៅក្នុងសរីរៈ រមែងកើត (ក្នុងសរីរៈវិញ) ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៧១] កល្យាណំ វត មំ ភវំ ព្រាហ្មណា អនុសាសសិ
 ព្រាហ្មណា ត្រូវ បុច្ឆាមិ កោ នុ តូមសិ មារិស ។
- [៧២] ធារនោ ឥតិ ធាមេន កស្សុចោ ឥតិ មំ វិទូ
 ភោតោ សង្កាសេ អាភិច្ឆិ សាធុ សត្តិ សមាគមោ ។
 តស្ស តេ សញ្ចោ អាណន្តោ វិហារោ ឧបវត្តតុ
 យទ្ធីនំ^(១) តំ បរិបូរេហិ ខន្តិយា ឧបសមេន ច ។
 បសារយ សន្នតញ្ច ឧន្នតញ្ច បហារយ
 កម្មំ វិជ្ជញ្ច ធម្មញ្ច សក្កត្តាន បរិព្វជ ។
- [៧៣] ពហូ ហត្ថិ ច អស្សេ ច នករេ ជនបទានិ ច
 ហិត្វា ជនក បព្វជិតោ កចាលេ រតិមជ្ឈកា
 កច្ចិ នុ តេ ជានបទា មិត្តាមច្ចា ច ញាតកា
 ទូភិ អកំសុ ជនក កស្មា តេ តំ អរុច្ចថ ។

១ ម. យំ ឧននំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៧២] (ព្រះរាជា) បពិត្រព្រាហ្មណ៍ លោកដ៏ចម្រើនប្រៀនប្រដៅ ខ្ញុំល្អណាស់ បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ខ្ញុំសួរលោក បពិត្រលោក និរទុក្ខ លោកជាអ្វី ។

[៧២] (នារទតាបស) ជនទាំងឡាយស្គាល់អាត្មាភាពដោយនាម ថា នារទៈ ដោយគោត្រថា កស្សបៈដូច្នោះ អាត្មាភាពមកក្នុងសំណាក់ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដោយដឹងច្បាស់ថា សមាគមដោយសប្បុរស ទាំងឡាយ ជាកិច្ចញ៉ាំងប្រយោជន៍ឲ្យសម្រេច ។ សេចក្តីត្រេកអរ (ក្នុងបព្វជ្ជា) ទាំងអស់ និងព្រហ្មវិហារ ចូរកើតដល់ព្រះអង្គនោះចុះ បរិកម្មនិងឈានណា ការខ្វះខាត (ដោយសីលនិងឈាន) ណា ព្រះអង្គចូរពេញនូវការខ្វះខាតនោះចុះ ព្រះអង្គ (ចូរប្រកប) ដោយ អធិវាសនក្ខន្ធិ និងឧបសមៈ ។ ព្រះអង្គចូររំសាយចោលនូវសេចក្តី មើលងាយនិងសេចក្តីក្រអឺតក្រឌឹង ចូរធ្វើគោរពនូវកុសលកម្ម នូវ វិជ្ជា និងធម៌ ។

[៧៣] (មិត្តាជិនតាបស) បពិត្រព្រះជនក ព្រះអង្គលះបង់ដំរីសេះ ពួកអ្នកនគរ និងជនបទជាច្រើន ហើយទ្រង់ព្រះផ្នួស ដល់នូវសេចក្តី ត្រេកអរនឹងអំបែង បពិត្រព្រះជនក ពួកអ្នកជនបទ មិត្រអាមាត្យ និងព្រះញាតិ បានធ្វើនូវការទ្រុស្តចំពោះព្រះអង្គខ្លះដែរឬ ព្រោះ ហេតុអ្វី ក៏ព្រះអង្គពេញព្រះហឫទ័យ នឹងអំបែងរបស់ព្រះអង្គនោះ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

- [៧៤] ន មិកាជិន ជាតុច្ឆេ

អធម្មេន ជិនេ ញាតី

អហំ កញ្ចំ កុណាចនំ

ន ចាបិ ញាតយោ មមំ ។
- [៧៥] ទិស្វាន លោកវត្តនំ

ហញ្ញេវ វជ្ឈេវ ចេត្ត

ឯតាហំ ឧបមំ កត្វា

ខជ្ជនំ កទ្ធិមីកតំ

យត្ត សន្នោ បុថុជ្ជនោ

ភិក្ខុកោស្មិ មិកាជិន ។
- [៧៦] កោ នុ តេ ភគវា សត្វា

ន ហិ កប្បំ វា វិជ្ជំ វា

សមណាមាហុ វត្តនំ

កស្សេតំ វេចនំ សុខី

បច្ចក្ខាយ រថេសក

យថា ទុក្ខស្សតិក្កមោ ។
- [៧៧] ន មិកាជិន ជាតុច្ឆេ

សមណំ ព្រាហ្មណំ វាបិ

មហតា ចានុភារេន

កីយមាទេសុ កីតេសុ

អហំ កញ្ចំ កុណាចនំ

សក្កត្វា អនុចារិសី ។

កច្ឆន្តោ សិរិយា ជាលំ

វជ្ជមាទេសុ វត្តុសុ

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

[៧៤] (ព្រះមហាជនក) បពិត្រមិគាជិនៈ ក្នុងកាលណាមក ខ្ញុំ មិនដែលផ្ទាញ់នូវញាតិណាមួយ ដោយអធម៌ជាដាច់ខាត ទាំងពួក ញាតិ ក៏មិនដែលផ្ទាញ់ខ្ញុំ ដោយអធម៌ដែរ ។

[៧៥] បពិត្រមិគាជិនៈ ខ្ញុំបានឃើញនូវប្រវេណីនៃសត្វលោក ដែលកិលេសកំពុងទំពាស៊ីធ្វើឲ្យដូចជាកក់ បុប្ផជួន លិចចុះហើយ ក្នុងកិលេសវត្ថុណា សត្វទាំងឡាយ តែងបៀតបៀនគ្នាផង តែង ជាប់ក្នុងកិលេសវត្ថុនោះផង ហើយក៏ធ្វើនូវពួកបុប្ផជួនទាំងនេះឲ្យ ជាគ្រឿងប្រៀបធៀប ទើបបួសជាកិក្ខុ ។

[៧៦] (មិគាជិនតាបស) បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរក្នុងរថ បុគ្គល មានជោគណា ជាសាស្តារបស់ព្រះអង្គ ពាក្យដ៏ពីរោះនេះ ជា ពាក្យរបស់បុគ្គលណា ព្រោះថាអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិនរៀនរូប តាបសអ្នកសម្រេចអភិញ្ញា ឬនូវព្រះបច្ចេកពុទ្ធដែលប្រកបដោយវិជ្ជា ហើយពោលនូវសមណៈថា អ្នកមានវត្ថុ ជាគ្រឿងកន្លងនូវទុក្ខទេ ។

[៧៧] (ព្រះមហាជនក) បពិត្រមិគាជិនៈ ខ្ញុំមិនដែលចូលទៅ គោរពសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍ណាមួយ ដោយដាច់ខាត ក្នុងកាល ណាម្តងឡើយ ។ បពិត្រមិគាជិនៈ ខ្ញុំកាលទៅ ដោយ អានុភាពដ៏ធំ រុងរឿង ដោយសិរី កាលចម្រៀងដែលបុគ្គលកំពុង ច្រៀង កាលតន្ត្រីមានសំឡេងដ៏ពីរោះ ដែលបុគ្គលកំពុងប្រគំ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ត្រិយតាលិតសង្ឃុដ្ឋេ	សម្មតាលសមាហិតេ
សមិកាជិនមន្តក្ខី	ផលី អម្ពំ ^(១) តិរោច្ឆនំ
តុទមាណំ ^(២) មនុស្សហិ	ផលកាមេហិ ជន្តកិ
សោ ខោ ហន្តំ សិរី ហិត្វា	ឱរោហិត្វា មិកាជិន
មូលំ អម្ពស្សចាកញ្ចី	ផលិនោ ជិប្បលស្ស ច
ផលី អម្ពំ ហតំ ទិស្វា	វិទ្ធកំ វិនលីកតំ
អថេកំ ឥតរំ អម្ពំ	ជីលោកាសំ មនោរមំ
ឯរមេវ នូនម្មេបិ	ឥស្សរេ ពហុកណ្ណាកេ
អមិត្តា នោ រទិស្សន្តិ	យថា អម្ពោ ផលី ហតោ
អជិនម្ពំ ហញ្ញតេ ទិបិ	នាកោ ទន្តេហិ ហញ្ញតិ
ជនម្ពំ ជនិនោ ហន្តិ	អនិកេតមសន្តរំ
ផលី ^(៣) អម្ពោ អផលោ ច	តេ សត្តារោ ឧកោ មម ។

[៧៨] សព្វោ ផលោ សព្វាទិតោ រាជា បព្វទិតោ ឥតិ

ហត្តារោហា អនីកដ្ឋា	រថិកា បត្តិការកា
អស្សាសយិត្វា ជនតំ	បបយិត្វា បទិច្ឆនំ
បុត្តំ រដ្ឋេ បបេត្វាន	អថ បច្ឆា បព្វទិស្សសិ ។

១ ឱ. ផលំ ។ ម. ពលំ អម្ពំ ។ ២ ឱ. តទមាណំ ។ ម. ហតមាណំ ។ ៣ ម. ផលោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បានឃើញស្វាយមានផ្លែ ខាងក្រៅកំពែងដែលពួកមនុស្សអ្នកត្រូវការ
 ផ្លែ បេះជិតខ្សោនដែលគឺកកងដោយការប្រគំតន្ត្រី ជាខ្សោនប្រកប
 ដោយសូរ្យប្រគំដ៏ពីរោះ បពិត្រមិត្តាជិនៈ ខ្ញុំនោះបានលះបង់សិរីនោះ
 ហើយចុះ (អំពីដំរី) ចូលទៅកាន់គល់ស្វាយដែលមានផ្លែនិងមិន
 មានផ្លែ បានឃើញស្វាយមានផ្លែដែលបុគ្គលបៀតបៀនហើយ កំ-
 ចាត់ហើយ ធ្វើមិនឲ្យមានស្លឹក និងស្វាយ ១ ដើមក្រៅនេះ មានពន្លឺ
 ខៀវជាទីរីករាយនៃចិត្ត សត្រូវទាំងឡាយអាចសម្លាប់យើងដែលជា
 ឥស្សរៈមានបន្ទាច្រើនដោយពិត ដូចដើមស្វាយដែលមានផ្លែដែល
 បុគ្គលសម្លាប់ហើយ ខ្លាដំបង ត្រូវគេសម្លាប់ព្រោះស្បែក ដំរីត្រូវ
 គេសម្លាប់ព្រោះភ្នែក បុគ្គលអ្នកមានទ្រព្យត្រូវគេសម្លាប់ព្រោះទ្រព្យ
 តើនរណា នឹងសម្លាប់បុគ្គលអ្នកមិនមានផ្ទះ មិនមានសន្តវៈ ដើម
 ស្វាយមានផ្លែនិងមិនមានផ្លែទាំងពីរនោះជាសាស្តារបស់ខ្ញុំ ។

[៦៨] (នាងសីវលី) ជនទាំងពួង គឺសេនាដំរី ពលសេះ
 ពលរថ ពលថ្មើរជើង បានឮថា ព្រះរាជាទ្រង់ផ្លូវសហើយក៏តក់ស្លុត
 សូមព្រះអង្គលួងលោមនូវប្រជុំជន ហើយតាំងទុកនូវការរក្សារួចតាំង
 ព្រះរាជឱវសក្ខីរាជសម្បត្តិ ហើយសឹមទ្រង់ព្រះផ្លូវសក្ខីរាជកាលជា
 ខាងក្រោយចុះ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

[៧៩] ចត្តា មយា ជានបទា មិត្តាមច្ចា ច ញាតកា
 សន្តិ បុត្តា វិទេហានំ ទីយារុ រដ្ឋវឌ្ឍនោ
 តេ រដ្ឋំ ការយិស្សន្តិ មិចិលាយំ បជាបតិ ។

[៨០] ឯហិ តំ អនុសិក្ខាមិ យំ វាក្យំ មម រុច្ចតិ
 រដ្ឋំ តុំ ការយន្តិ ចាបំ ទុច្ចរិតំ ពហំ
 កាយេន វាចា មនសា យេន កច្ចសិ ទុក្ខតី

បរទិន្នកេន បរទិន្និកេន បិណ្ណេន យាបេមិ ស ដីរធម្មោ

[៨១] យោបិ ចតុត្ថេ ភត្តកាលេ ន ភុញ្ញេ
 អដ្ឋដ្ឋមារិវ ឧទាយ មិយ្យេ
 ន ត្រូវ បិណ្ណំ លុលិតំ អនរិយំ
 កុលបុត្តរូចោ សប្បរិសោ នុ សេវេ
 តយិទំ ន សាធុ តយិទំ ន សុដ្ឋ
 សុនខុច្ឆិដ្ឋកំ ជនក ភុញ្ញសេ តុំ ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

[៧៧] (ព្រះមហាជនក) ពួកអ្នកជនបទ មិត្តអាមាត្យនិងញាតិ
ទាំងឡាយដែលយើងលះបង់ហើយ កូនរបស់អ្នកដែនវិទេហៈឈ្មោះ
ទីយារុកុមារអ្នកញ៉ាំងដែនឲ្យចម្រើន ម្ចាស់បជាបតិ កូននោះនឹង
សោយរាជ្យក្នុងក្រុងមិថិលាចុះ ។

[៨០] នាងចូរមកនេះ ពាក្យណាដែលអាត្មាពេញចិត្ត អាត្មានឹង
ប្រាប់នូវពាក្យនោះ នាងនឹងទៅកាន់ទុគ្គតិ ដោយកាយវាចាចិត្ត
ណា នាងឯងកាលសោយរាជ្យ (ឈ្មោះថាធ្វើ) នូវបាបទុច្ចរិត
ដ៏ច្រើន ដោយកាយវាចាចិត្តនោះ អាត្មានឹងញ៉ាំងអត្តភាពឲ្យប្រព្រឹត្ត
ទៅដោយដុំបាយ ដែលបុគ្គលដទៃឲ្យហើយ ដែលបុគ្គលដទៃ
សម្រេចហើយ (នេះ) ជាបវេណីរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ។

[៨១] (នាងសីវលី) បុគ្គលណាមិនបរិភោគអាហារក្នុង
កាលនៃភត្តជាតិម្រប់ ៤ បុគ្គលនោះគប្បីស្លាប់ដោយសេចក្តី
ស្រេកឃ្មានដូចបុគ្គលដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ដ៏ពិត មានសភាពជា
កុលបុត្រមិនគប្បីបរិភោគដុំបាយ ដែលប្រឡាក់ដោយធូលី មិន
ស្អាតទេ ឬការបរិភោគនោះ មិនល្អទេ មិនប្រសើរទេ បពិត្រ
មហាជនក ព្រះអង្គសោយនូវដុំបាយដែលសល់អំពីផ្លែ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៨២] ន ចាមិ មេ សីវលី សោ អភក្ខោ

យំ ហោតិ ចត្តំ តិហិណោ សុនខស្ស វា

យេ កេចិ កោតា ឥធម្មលទ្ធា

សព្វោ សោ ភក្ខោ អនវយោតិ វុត្តោ ។

[៨៣] កុមារិកេ ឧបសេនិយេ និច្ចំ និក្កលមណ្ឌិតេ

កស្មា តេ ឯកោ ភុដោ ជនតិ ឯកោ តេ ន ជនតិ ភុដោ ។

[៨៤] ឥមស្មី មេ សមណា ហត្ថេ បដិមុក្កោ ទុដីវរា

សង្ឃដ្ឋា ជាយតេ សន្នោ ទុតិយស្សេវ សា ភតិ

ឥមស្មី មេ សមណា ហត្ថេ បដិមុក្កោ ឯកដីវរា

សោ អទុតិយោ ន ជនតិ មុនិក្ខតោវ តិដ្ឋតិ

វិវាទប្បត្តោ ទុតិយោ កេនេកោ វិវទិស្សតិ

តស្ស តេ សក្កកាមស្ស ឯកត្តមុបរោចតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៨២] (ព្រះរាជា) ម្ចាស់សីវលី វត្តណា ដែលគ្រហស្ថ
ឬសុនខលះបង់ហើយ វត្តនោះ មិនមែនជាអាត្មាមិនគួរ
ឆាន់ទេ ភោគៈទាំងឡាយណានីមួយក្នុងលោកនេះ ដែល
បានដោយធម៌ ភោគៈទាំងអស់នោះ លោកពោលថាជា
អាហារមិនមានទោស ។

[៨៣] (ព្រះរាជា) ម្ចាស់នាងកុមារិកា ជាក្មេងដេកជិតមាតា
នៅឡើយមានគ្រឿងប្រដាប់មិនឃ្នាតអំពីខ្លួនជានិច្ច ដៃម្ខាងរបស់
នាងលាន់ពួសំឡេង ដៃម្ខាងមិនលាន់ពួសំឡេង តើព្រោះហេតុអ្វី ។

[៨៤] (នាងកុមារិកា) បពិត្រសមណៈ កងពីរដែលពាក់នឹង
ដៃរបស់ខ្ញុំនេះខ្ទប់គ្នាហើយ សំឡេងក៏កើតឡើង នោះជាគតិនៃកង
ទាំងពីរ បពិត្រសមណៈ កង ១ ដែលពាក់នឹងដៃរបស់ខ្ញុំនេះ កង
នោះមិនមានកងឯទៀតជាគម្រប់ពីរ ទើបមិនលាន់ពួសំឡេង ដូច
អរិយបុគ្គល ជាអ្នកស្ងប់ស្ងៀម ឯបុគ្គលមានគ្នាជាគម្រប់ពីរនាក់
រមែងដល់នូវការជជែកគ្នា បុគ្គល ១ នាក់នឹងជជែកជាមួយនឹងបុគ្គល
ណាកើត ព្រះអង្គនោះជាអ្នកប្រាថ្នានូវឋានសួគ៌ សូមទ្រង់ពេញ
ចិត្តនឹងភាពនៃបុគ្គលម្នាក់ឯងចុះ ។

មហានិបាតេ ទុតិយំ មហាជនកជាតកំ

- [៨៥] សុណាសិ សីវលី កាថា កុមារិយា បវេទិតា
 បេសិយា មំ ករហិត្តោ ទុតិយស្សេវ សា កតិ
 អយំ ទ្វេដា បថោ កន្ទុ អនុចិណ្ណោ បថាវិហិ
 តេសំ ត្វំ ឯកំ កណ្ណាហិ អហាមេកំ បុណបរំ
 មា ច មំ ត្វំ បតិ មេតិ ធាហំ ភរិយាតិ តំ បុន ។
 ឥមមេវ កថយន្តា ថូណំ នករមុចាភមុំ ។
 កោដ្ឋកេ ឧសុការស្ស ភត្តកាលេ ឧបដ្ឋិតេ
 តត្រិ ច សោ ឧសុកាហោ ឯកំ ទណ្ឌំ ឧដុំ កតំ
 ឯកញ្ច ចក្កំ និក្ខយ្ហ ជិម្ហមេកេន បេក្ខតិ ។
- [៨៦] ឯវន្នោ សាធុ បស្សសិ ឧសុការ សុណោហិ មេ
 យទេកំ ចក្កំ និក្ខយ្ហ ជិម្ហមេកេន បេក្ខសី ។
- [៨៧] ភិបិ សមណា ចក្ខុហិ វិសាលំ វិយ ខាយតិ
 អប្បត្វា^(១) បរមំ លិដ្ឋិ ទុដុកាវាយ កប្បតិ ។

១ ឱ. ម. អសប្បត្វា ។

មហានិបាត មហាជនកជាតក ទី ២

[៨៥] (ព្រះរាជា) ម្ចាស់នាងសីវលី នាងពួគាថាដែល
 នាងកុមារិកាពោលហើយឬទេ នាងកុមារិកាតិះដៀលនូវអាត្មាដូចជា
 អ្នកបម្រើ នោះឯងជាគតិនៃបុគ្គលពីរនាក់ ម្ចាស់នាងដ៏បម្រើន ផ្លូវបែក
 ជាពីរនេះ ដែលអ្នកដើរផ្លូវតែងដើរទៅ បណ្តាផ្លូវទាំងពីរនោះ
 នាងចូរកាន់ផ្លូវ ១ អាត្មានឹងកាន់ផ្លូវ ១ ដទៃទៀត នាងកុំហៅ អាត្មា
 ថាជាស្វាមីរបស់អញ អាត្មាក៏មិនហៅនាងថាជាប្រពន្ធទៀតដែរ ។
 (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះរាជានិងនាងសីវលី កាលពោលនូវពាក្យ
 នេះហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ចូណនគរ ។ កាលជិតវេលាកត្ត
 ព្រះរាជា (ក៏ឈរ) ជិតទ្វារនៃជាងព្រួញ ជាងព្រួញនោះធ្មេច
 ភ្នែកម្ខាង សម្លឹងមើលដងព្រួញរៀចមួយ ដែលធ្វើឲ្យត្រង់ដោយ
 ភ្នែកម្ខាង ជិតខ្មោងទ្វារនោះ ។

[៨៦] (ព្រះរាជា) ម្ចាស់ជាងព្រួញ អ្នកចូរស្តាប់ពាក្យអាត្មា អុនក
 ធ្មេចភ្នែកម្ខាងសម្លឹងមើលដងព្រួញរៀច អ្នកមើលយ៉ាងនេះស្រួលឬ ។

[៨៧] (ជាងព្រួញ) បពិត្រសមណៈ ទីប្រាកដ
 ដូចជាទូលាយ ដោយភ្នែកពីរ កិច្ចដោយភាវៈ នៃព្រួញត្រង់
 រមែងមិនសម្រេច ព្រោះមិនឃើញ នូវទីរៀចខាងមុខ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឯកញ្ច ចក្កំ និក្កយ្ហ	ជិម្ពមេកេន បេក្ខតោ
សម្មត្វា បរមំ សិទ្ធិ	ឧដុកាវាយ កប្បតិ ។
វិវាទប្បត្តោ ទុតិយោ	កេនេកោ វិវេទិស្សតិ ។
តស្ស តេ សត្តកាមស្ស	ឯកត្តមុបរោចតំ ។

[៨៨] សុណាសិ សីវសី កាថា ឧសុការេន វេទិតា

បេសិយា មំ ករហិត្តោ	ទុតិយស្មេវ សា ភតិ
អយំ ទ្វេធា បថោ ភទ្ទេ	អនុចិណ្ណោ បថាវិហិ
តេសំ ត្វំ ឯកំ កណ្ណាហិ	អហាមេកំ បុនាបរំ
នេវ មំ ត្វំ បតិ មេតិ	នាហំ ភរិយាតិ តំ បុន
មុញ្ញា ឡៀសកា ^(១) បព្វទ្ធិ	ឯកា វិហារ សីវសីតិ ។

មហាជនកជាតកំ ទុតិយំ ។

២ ឱ. មុញ្ញាវេសិកា បរវេទ្ណា ។ ម. មុញ្ញាវេសិកា បព្វទ្ណា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលបុគ្គលធ្មេច ភ្នែកម្ខាង សម្លឹងមើលទីវៀច ដោយភ្នែកម្ខាង
កិច្ចដោយភាព នៃព្រួញត្រង់ រមែងសម្រេច ព្រោះឃើញទីវៀច
ខាងមុខ ។ បុគ្គលជាគម្រប់ពីរ រមែងដល់នូវការដៃកត្តា បុគ្គលម្នាក់
ឯង នឹងដៃកត្តាជាមួយនឹងអ្នកណាកើត កាលព្រះអង្គនោះប្រាថ្នា
នូវឋានសួគ៌ សូមពេញព្រះទ័យនឹងភាពនៃបុគ្គលម្នាក់ឯងចុះ ។

[៨៨] (ព្រះរាជា...) នៃនាងសីវលី នាងពួនតាថាដែលជាងព្រួញ
ពោលហើយឬទេ ជាងព្រួញតិះដៀលអាត្មាដូចជាអ្នកបម្រើ នោះជា
គតិនៃបុគ្គលពីរនាក់ ម្នាលនាងដ៏បម្រើន ផ្លូវបែកជាពីរនេះ ដែលអ្នក
ដើរផ្លូវ តែងដើរទៅ បណ្តាផ្លូវទាំងពីរនោះ នាងចូរកាន់យកផ្លូវ ១
អាត្មានឹងកាន់យកផ្លូវ ១ ដទៃទៀត នាងកុំហៅអាត្មាថាស្វាមី
របស់អញ អាត្មាក៏មិនហៅនាងថាជាភរិយារបស់អាត្មាដែរ ម្នាល
នាងសីវលី នាងចូរនៅម្នាក់ឯងចុះ ដូចស្មៅយាប្លងដែលអាត្មា
ដកហើយ ។

ចប់ មហាជនកជាតក ទី ២ ។

សុវណ្ណសាមជាតកំ

[៨៩] កោ នុ មំ ឧសុនា វិជ្ជិ បមត្តំ ឧទហារិកំ
 ខត្តិយោ ព្រាហ្មណោ វេស្សោ កោ មំ វិទ្ធា និលីយសិ ។
 ន មេ មំសានិ ខដ្ឋានិ ចម្មេនត្តោ ន វិជ្ជតិ
 អថ កេន នុ វណ្ណេន វិទ្ធេយ្យំ មំ អមញ្ញាថ ។
 កោ វា ត្ថំ កស្ស វា បុត្តោ កថំ ជានេមុ តំ មយំ
 បុដ្ឋោ មេ សម្ម អក្ខាហិ កី មំ វិទ្ធា និលីយសិ ។

[៩០] រាជាហមស្មិ កាសីនំ បិលយក្ខោតិ មំ វិទ្ធ
 លោកា រដ្ឋំ បហិត្វាន មិគមេសំ^(១) ចរាមហំ
 ឥស្សត្តេ ចស្មិ កុសលោ ទទ្ធិដម្មោតិ វិស្សតោ
 នាកោមិ មេ ន មុញោយុយ អាតតោ ឧសុចាតនំ ។
 កោ វា ត្ថំ កស្ស វា បុត្តោ កថំ ជានេមុ តំ មយំ
 បិតុនោ អត្តនោ ចាបិ នាមកោត្តំ បវេនយ ។

១ ម. មិគមេសោ ។

សុវណ្ណសាមជាតិក

[៨៩] (សុវណ្ណសាមបណ្ឌិតសួរថា) នរណាហ្ន៎ បាញ់ខ្ញុំជាអ្នក ដងទឹក ភ្លេចស្មារតី^(១) ដោយព្រួញ ជនណាជាក្ស័ត្រឬជាព្រាហ្មណ៍ឬជា វេស្សៈ បាញ់ខ្ញុំហើយពួន ។ សាច់ទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ មិនមែនជារបស់ គួរទំពាស៊ីទេ សេចក្តីត្រូវការដោយស្បែកមិនមានទេ កាលបើដូច្នោះ តើ អ្នកសម្គាល់នូវខ្ញុំ ថាគួរបាញ់ដោយហេតុដូចម្តេច ។ អ្នកជាអ្វី ជាបុត្រ របស់អ្នកណា យើងស្គាល់អ្នក ដូចម្តេចបាន ម្នាលសម្លាញ់ អ្នកខ្ញុំសួរ ហើយ ចូរប្រាប់ ម្តេចក៏បានជាអ្នកបាញ់ខ្ញុំហើយពួន ។

[៩០] (ព្រះបាទបិលយក្ខត្រាស់ថា) ខ្ញុំជាព្រះរាជារបស់ពួកអ្នក កាសី គេស្គាល់ខ្ញុំថាឈ្មោះបិលយក្ខ ខ្ញុំលះបង់នូវដែនមកត្រាច់ស្វែងរក ម្រឹគ ព្រោះល្មោភ (ក្នុងសាច់) ។ មួយវិញទៀត ខ្ញុំជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុង សិល្ប៍ធ្នូ ជាអ្នកមានឈ្មោះល្បីល្បាញ ថាជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធ្នូដ៏មាំបាន^(២) សូម្បីជីវិតមកត្រង់មុខព្រួញរបស់ខ្ញុំហើយ មិនគប្បីរួចទេ ។ ចុះអ្នក ជាអ្វី ជាបុត្ររបស់អ្នកណា ដូចម្តេចទើបយើងស្គាល់អ្នកបាន សូម អ្នកប្រាប់នូវនាមនិងគោត្ត របស់បិតាផង របស់ខ្លួនផង ។

១ ពាក្យនេះ ពោធិសត្វពោលសំដៅយកការដែលមិនបានផ្តងស្មារតីទុកដោយមេត្តាការនា ក្នុងខណៈនោះ ។ ២ ធ្នូដ៏មាំ សំដៅយកធ្នូដែលកម្លាំងនៃបុរស ១ ពាន់នាក់ទើបលើករួច ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៩១]	នេសាទបុត្តោ ភទ្ទន្តេ	សាមោ ឥតិ មំ ញាតយោ
	អាមន្តយីសុ ដីវន្តំ	ស្វាជ្ជេវដ្តតោ សយេ ។
	វិទ្ធោស្មិ បុទុសល្លេន	សវិសេន យថា មិកោ
	សកម្មិ លោហិតេ រាជ	បស្ស សេមិ បរិប្បតោ ។
	បដិវាមកតំ សល្លំ	បស្ស ចិម្ពាមិ លោហិតំ
	អាតុរោ ត្យានុបុច្ឆាមិ	កី មំ វិទ្ធោ និសីយសិ ។
	អជិនម្ហិ ហញ្ញតេ ទីបិ	នាកោ ទន្តេហិ ហញ្ញតេ
	អថ កោន នុ វណ្ណាន	វិទ្ធេយ្យំ មំ អមញ្ញថ ។
[៩២]	មិកោ ឧបដ្ឋិតោ អាសិ	អាភតោ ឧសុចាតនំ
	តំ ទិស្វា ឧត្ថិដ្ឋិ សាម	តេន កោដោ មមាវិសិ ។
[៩៣]	យតោ សរាមិ អត្តានំ	យតោ បត្តោស្មិ វិញ្ញតំ
	ន មំ មិកា ឧត្រាសន្តិ	អរញ្ញោ សាបទានិបិ ។

១ ឱ. ម. បរិប្បតោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៩១] (ព្រះមហាសត្វ...) បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំ(ជាកូនរបស់ឥសី) ជាបុត្តរបស់នាយនេសាទ ពួកញាតិហៅទូលបង្គំជាខ្ញុំកំពុងរស់នៅថាសាមៈ ថ្ងៃនេះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំនោះដល់ (មាត់មច្ចុរាជ) ហើយដេកនៅយ៉ាងនេះ ។ ខ្ញុំដែលព្រះអង្គបាញ់ហើយ ហាក់ដូចម្រឹគ ដែលព្រានព្រៃបាញ់ហើយ ដោយព្រួញធំប្រកបដោយថ្នាំពិសដូច្នោះ បពិត្រព្រះរាជា សូមទ្រង់ ទតចុះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំ ដេកត្រាំនៅក្នុងឈាមរបស់ខ្លួន ។ សូមទ្រង់ទត ព្រួញដែលមុតឆ្ងាយទៅខាងឆ្វេង ទូលបង្គំជាខ្ញុំខ្យលាម ទូលបង្គំជា ខ្ញុំ ចាប់ពើតណាស់ បានជាសួរព្រះអង្គរឿយ ។ ម្តេចក៏ទ្រង់បាញ់ទូលបង្គំ ជាខ្ញុំហើយពួន ។ ខ្លាដំបងគេសម្លាប់ព្រោះតែស្បែក ដំរីគេសម្លាប់ ព្រោះភ្នែកទាំងឡាយ កាលបើដូច្នោះ តើព្រះអង្គសម្គាល់នូវទូលបង្គំជា ខ្ញុំថា គួរបាញ់ដោយហេតុដូចម្តេច ។

[៩២] (ព្រះបាទបិលយក្ខនិយាយកុហកថា) ម្រឹគមកប្រាកដចំមុខ ព្រួញរបស់ខ្ញុំហើយ ឃើញអ្នកហើយក៏ផ្អើលទៅ ម្ចាស់សាមៈ ព្រោះ ហេតុនោះ បានជាខ្ញុំមានសេចក្តីក្រោធគ្របសង្កត់ ។

[៩៣] (ព្រះមហាសត្វ...) តាំងពីកាលដែលខ្ញុំរកឃើញនូវខ្លួន តាំងពីកាលដែលខ្ញុំដល់នូវភាពជាអ្នកដឹងក្តី ម្រឹគទាំងឡាយសូម្បីជាសត្វ សាហាវក្នុងព្រៃ មិនដែល (ឃើញ) ទូលបង្គំជាខ្ញុំ ហើយតក់ស្លុតទេ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

យតោ និទី បរិហារី	យតោ បត្តោស្មិ យោពូជំ
ន មំ មិកា ឧត្រាសន្តិ	អរញ្ញោ សាបទានិមិ ។
កិរូ កីបុរិសា រាជ	បព្វតេ កន្ធមាទនេ
សម្មោទមាណា កច្ឆាម	បព្វតានិ វេណិ ច
អថ កេន នុ វណ្ណន	ឧត្រាសន្តិ មិកា មមំ ។
[៩៤] ន តំ តស ^(១) មិកោ សាម	កិណ្ហាហំ អលិកំ ភណោ
កោធលោភាកិក្ខតាហំ	ឧសុំ តេ តំ អរិស្សដី ។
កុតោ នុ សាម អាភម្ម	កស្ស វា បហិតោ តុរិ
ឧទហារោ នទី កច្ឆ	អាភតោ មិកសម្មតំ ។
[៩៥] អន្ធា មាតាបិតា មយ្ហំ	តេ ភរាមិ ព្រហារនេ
តេសាហំ ឧទកហារោ	អាភតោ មិកសម្មតំ ។
[៩៦] អត្ថិ នេសំ ឧសាមត្តំ	អថ សាហាស្ស ដីវិតំ
ឧទកស្ស អលាកេន	មញ្ញោ អន្ធា មរិស្សវេ ។

១ ឱ. ន តទ្ធសា ។ តត្ថ ន តទ្ធសាតិ ន តំ អទ្ធសាតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

តាំងពីកាលដែលខ្ញុំស្ងៀកដណ្តប់សំពត់សំបកឈើ តាំងពីកាលដែលខ្ញុំ
ដល់នូវវ័យដ៏ចម្រើន ម្រឹគទាំងឡាយ សូម្បីជាសត្វសាហាវក្នុងព្រៃ មិន
ដែល (ឃើញ) នូវខ្ញុំហើយតក់ស្លុតទេ ។ បពិត្រព្រះរាជា កិន្ទរ
ទាំងឡាយ ដែលជាសត្វខ្លាច(នោ)នាភ្នំគន្ធមាទន៍(មិនដែលឃើញខ្ញុំហើយ
តក់ស្លុតទេ) យើងទាំងឡាយតែងរីករាយជាមួយគ្នា ទៅកាន់ភ្នំ និង
ព្រៃ កាលបើដូច្នោះ ម្រឹគទាំងឡាយ (ឃើញ) នូវទូលបង្គំជាខ្ញុំ ហើយ
តក់ស្លុតដោយហេតុដូចម្តេច ។

[៩៤] (ព្រះបាទបិលយក្ខ) ម្ចាស់សាមៈ ម្រឹគមិនមែនផ្អើលនឹងអ្នក
ទេ ខ្ញុំនឹងនិយាយកុហកធ្វើអ្វី ខ្ញុំមានសេចក្តីក្រោធនិងសេចក្តីលោភ
គ្របសង្កត់ហើយ ទើបបាញ់អ្នកនឹងព្រួញនោះ ។ ម្ចាស់សាមៈ អ្នក
មកអំពីប្រទេសណា ឬនរណាប្រើមកថា អ្នកដងទឹក ចូរទៅកាន់ស្ទឹង
ដូច្នោះ បានជាអ្នកមកកាន់ស្ទឹងមិតសម្មតៈ (នេះ) ។

[៩៥] (ព្រះមហាសត្វ) មាតាបិតារបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំខ្វាក់
ទូលបង្គំជាខ្ញុំតែងចិញ្ចឹមគាត់ក្នុងព្រៃធំ ទូលបង្គំជាខ្ញុំជាអ្នកដងទឹក ដើម្បីអ្នក
មានគុណទាំងឡាយ បានជាមកកាន់ស្ទឹងមិតសម្មតៈ(នេះ) ។

[៩៦] (ព្រះមហាសត្វពិលាប) មាតាបិតាទាំងឡាយនោះ មាន
ត្រឹមតែភោជន កាលបើយ៉ាងនេះ (ដីរិតនឹងប្រព្រឹត្តទៅ) ត្រឹម ៦
ថ្ងៃ ព្រោះគាត់ខ្វាក់ មុខជានឹងស្លាប់ដោយឥតទឹកពុំខាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ន មេ ឥទំ តថា ទុក្ខំ	លញ្ញា ហិ បុមុនា ឥទំ
យញ្ញា អម្ពំ ន បស្សាមិ	តំ មេ ទុក្ខតវំ ឥតោ ។
ន មេ ឥទំ តថា ទុក្ខំ	លញ្ញា ហិ បុមុនា ឥទំ
យញ្ញា តាតំ ន បស្សាមិ	តំ មេ ទុក្ខតវំ ឥតោ ។
សា នូន កបណា អម្ពា	ចិវំ រត្តាយ រុច្ឆតិ
អឌ្ឍរត្តេវ រត្តេ វា	នទីវ អវសុស្សតិ ។
សោ នូន កបណា តាតោ	ចិវំ រត្តាយ រុច្ឆតិ
អឌ្ឍរត្តេវ រត្តេ វា	នទីវ អវសុស្សតិ ។
ឧដ្ឋានចានចរិយាយ	រាជ សម្ពាហនស្ស ច
សាម តាត វិលបន្តា	ហិណ្ឌិស្សន្តិ ព្រហារនេ ។
ឥទម្បិ ទុតិយំ សល្លំ	កម្សេតិ ហាទយំ មម
យញ្ញា អន្ទេ ន បស្សាមិ	មញ្ញេ ^(២) ហិស្សាមិ ជីវិតំ ។

១ ឱ. ម. អវសុស្សតិ ។ ២ ម. តំ មេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ទុក្ខនេះមិនមែនជាទុក្ខរបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះថា ទុក្ខនេះ
 បុរសត្រូវតែបាន ត្រង់ដែលទូលបង្គំជាខ្ញុំ ខានឃើញមាតា ដោយហេតុ
 ណា ហេតុនោះ ជាទុក្ខដ៏ក្រៃលែងរបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំ ជាងទុក្ខនេះ
 (ទៅទៀត) ។ ទុក្ខនេះ មិនមែនជាទុក្ខរបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ
 ទេ ព្រោះថាទុក្ខនេះបុរសត្រូវតែបាន ត្រង់ដែលទូលបង្គំជាខ្ញុំ ខាន
 ឃើញបិតា ដោយហេតុណា ហេតុនោះ ជាទុក្ខដ៏ក្រៃលែងរបស់ទូល
 បង្គំជាខ្ញុំជាងទុក្ខនេះ (ទៅទៀត) ។ ឱម៉ែ៖ សមមាតានៅកំព្រា ទូញយំ
 ទាំងអាជ្រាត្រនិងទីបំផុតនៃរាត្រី អស់កាលជាយូរអង្វែង មុខជានឹងរឹងស្លុត
 ទៅ ដូចជាស្ទឹង (ក្នុងគិម្ពរដូរ) ពុំខាន ។ ឱម៉ែ៖ សមបិតា នៅ
 កំព្រា ទូញយំទាំងអាជ្រាត្រ និងទីបំផុតនៃរាត្រី អស់កាលជាយូរអង្វែង
 មុខជានឹងរឹងស្លុតដូចជាស្ទឹងពុំខាន ។ បពិត្រព្រះរាជា មួយវិញទៀត
 (ខ្ញុំតែងភ្ញាក់ក្នុងមួយយប់ពីរបីដង) ដើម្បីបម្រើបាទាដោយព្យាយាម នឹង
 ដើម្បីគក់ច្របាច់ ម៉ែ៖សមគាត់នឹងដើរច្របាប់ក្នុងព្រៃធំ ដង្ហោយហោថា
 អីបាសាមៈ ដូច្នោះពុំខានឡើយ ។ បើទូលបង្គំជាខ្ញុំ ខានឃើញជន
 ខ្ញុំទាំងពីរនាក់ដោយហេតុណា ហេតុនោះឯង ទុកជាសរទីពីរដែល
 ញ៉ាំងហ្មឺនរបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំឲ្យញាប់ញ័រ មុខជាជីវិតទូលបង្គំជាខ្ញុំនឹង
 វិនាសពុំខាន ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

[៤៧] (ព្រះបាទបិលយក្ខ) ម្ចាស់សាមៈ ជាអ្នកមានរូបល្អ គួរឲ្យ
 គយគន់ អ្នកកុំទូញយំខ្លាំងឡើយ ខ្ញុំនឹងជាអ្នកធ្វើការងារចិញ្ចឹមនូវជន
 ទាំងឡាយនោះ ក្នុងព្រៃធំ ។ មួយវិញទៀត ខ្ញុំជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុង
 សិល្បៈស្រាប់ មានឈ្មោះល្បីល្បាញថាជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវផ្លូវដ៏មាំ ខ្ញុំជា
 អ្នកធ្វើការងារ ចិញ្ចឹមនូវជនទាំងឡាយនោះ ក្នុងព្រៃធំ ។ ខ្ញុំនឹងជាអ្នក
 ធ្វើការងារ ស្វែងរករំពារនៃម្រឹគ និងមើមឈើផ្លែឈើទាំងឡាយក្នុងព្រៃ
 ហើយនឹងចិញ្ចឹមនូវជនទាំងឡាយនោះ ក្នុងព្រៃធំ ។ ម្ចាស់សាមៈ
 មាតាបិតារបស់អ្នកនៅក្នុងព្រៃណា ព្រៃនោះដូចម្តេច អ្នកបានចិញ្ចឹមនូវ
 មាតាបិតាយ៉ាងណា ខ្ញុំក៏នឹងចិញ្ចឹមនូវគាត់យ៉ាងនោះដែរ ។

[៤៨] (ព្រះមហាសត្ត) បពិត្រព្រះរាជា ផ្លូវចុះតែជើងម្នាក់នេះនៅ
 ខាងក្បាលដំណេកទូលបង្គំជាខ្ញុំ ព្រះអង្គយាងទៅអំពីទីនេះតែកន្លះឃោសៈ
 (នឹងឃើញ) ខ្ញុំមជាទីនៅរបស់មាតាបិតាទូលបង្គំជាខ្ញុំនោះ ព្រះអង្គយាង
 ទៅអំពីទីនេះ សូមទ្រង់ចិញ្ចឹមនូវគាត់ក្នុងទីនោះផង ។

[៤៩] បពិត្រព្រះរាជាជាធំក្នុងដែនកាសិ ទូលបង្គំជាខ្ញុំ សូមថ្វាយ
 បង្គំព្រះអង្គគ បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់មានសេចក្តីចម្រើនក្នុងដែនកាសិ ទូល
 បង្គំជាខ្ញុំ សូមថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ មាតាបិតាទាំងឡាយ របស់ទូលបង្គំ
 ជាខ្ញុំ ជាមនុស្សខ្វាក់ សូមទ្រង់ចិញ្ចឹមនូវគាត់ ក្នុងព្រៃធំឲ្យទាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

អញ្ញាលិទ្តេ បក្កណ្ណាមិ កាសិរាជ នមត្តុ តេ

មាតរំ បិតរំ មយ្ហំ រុត្តោ រជ្ជាសិ រន្ធនំ ។

[១០០] ឥទំ វត្ថាន សោ សាមោ យុវា កល្យាណានស្សនោ

មុច្ឆិតោ វិសវេកេន វិសញ្ញំ សមបដ្ឋថ ។

[១០១] ស រាជា បរិទេវេសិ ពហំ ការុញ្ញសញ្ញិតំ

អជរាមរោហំ អាសី អន្លេតំ ញាមិ នោ បុរេ ។

សាមំ កាលកតំ ទិស្វា នត្តិ មច្ចុស្ស នាគមោ

យស្ស មំ បដិមន្តេតិ សវិសេន សមប្បិតោ ។

ស្វាវ្មេវដ្តិតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសតិ

និរយំ នូន កច្ឆាមិ ឯត្ត មេ នត្តិ សំសយោ ។

តទា ហិ បកតំ ចាបំ ចិរំ វត្តាយ កិម្ពិសំ^(១)

កវន្តិ តស្ស វត្តារោ តាមេ កិម្ពិសការកោ^(២)

អរញ្ញេ និម្មនុស្សម្ហិ កោ មំ វត្តមរហតិ ។

១ កិញ្ចិសន្តិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។ ២ កិញ្ចិសការកោតិបិ បារោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ទូលបង្គំជាខ្ញុំ សូមផ្តល់អញ្ញាលីចំពោះព្រះអង្គ បពិត្រព្រះរាជា ជាជំក្នុងដែន
កាសី ទូលបង្គំជាខ្ញុំ សូមថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ទូលបង្គំជាខ្ញុំ សូមផ្តាំទុក
សូមទ្រង់ជម្រាបនូវការថ្វាយបង្គំ ចំពោះមាតាបិតារបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំផង ។

[១០០] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) សាមៈ កំលោះ អ្នកមានរូបល្អ គួរពិត
ពិលរមិលមើលនោះ លុះពោលនូវពាក្យនេះរួចហើយ ក៏ជ្រប់សន្ទប់ដោយ
កម្លាំងពិស ។

[១០១] ព្រះរាជាអង្គនោះ ទ្រង់ព្រះកន្សែងរៀបរាប់នូវពាក្យដែល
ប្រកបដោយសេចក្តីករុណា មានប្រមាណច្រើនថា អាត្មាអញបានយល់ថា
អញ មិនចាស់មិនស្លាប់ ថ្ងៃនេះ អញឃើញនូវសុវណ្ណសាមនេះ ធ្វើកាល
កិរិយាហើយទើបដឹងនូវហេតុនោះ ពីដើមមិនដឹងជាការមកនៃសេចក្តីស្លាប់
មិនមែនមិនមានដូច្នោះ ។ សាមៈដែលដាក់ដោយថ្នាំពិស កំពុងចរចាជា
មួយនឹងអញ (ក្នុងកាលអម្បាញ់មិញនេះ) ឥឡូវនេះ គាត់លែងនិយាយ
ពាក្យតិចតួចក្នុងកាលប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះក្នុងថ្ងៃនេះ អាត្មាអញមុខជានឹង
ទៅកាន់នរកពុំខាន អាត្មាអញឥតមានសេចក្តីសង្ឃឹយក្នុងដំណើរនេះទេ ។
ព្រោះថា អំពើបាបដែលអាត្មាអញ ធ្វើទុកហើយក្នុងគ្រានោះ នឹងជា
ទោសឲ្យផលលាមក អស់កាលជាអង្វែង (បើ) ក្នុងស្រុក គង់មានពួក
អ្នកតិះដៀលអញនោះថា ព្រះអង្គជាអ្នកធ្វើនូវអំពើអាក្រក់ដូច្នោះ តែ
ក្នុងអរញ្ញប្រទេស ដែលឥតមនុស្ស តើនរណាតិះដៀលអញបាន ។

មហានិបាត តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

សារយន្តិ ហិ កម្មានិ	តាមេ សង្កត្ត មាលារា
អរញ្ញេ និម្ពនុស្សម្ហិ	កោ នុ មំ សារយិស្សតិ ។
[១០២] សា ទេវតា អន្តរហិតា	បព្វតេ កន្ធមាទនេ
រញ្ញោវ អនុកម្មាយ	ឥមា តាថា អកាសថ ។
អាតុំ កិវ មហារាជ	អករិ កម្មនុក្កដំ
អនុសកា បិតាបុត្តា	តយោ ឯក្ខសុនា ហតា ។
ឯហិ តំ អនុសិក្ខាមិ	យថា តេ សុភតី សិយា
ធម្មេនន្ទេរ ^(១) នេ ចោស	មញ្ញេហំ សុភតី សិយា ។
[១០៣] ស រាជា បរិទេវិត្វា	ពហំ ការុញ្ញសញ្ញិតំ
ឧទកកុម្មមាទាយ	បក្កាមិ ទក្ខិណា មុខោ ។
[១០៤] កស្សុ នុ ឯសោបទសន្ទោ	មនុស្សស្សេវ អាភតោ
នេសោ សាមស្សុ និក្ខោសោ	កោ នុ តូមសិ មារិស ។
សន្តំ ហិ សាមោ វជ្ជតិ	សន្តំ ចាទានិ នេយតិ ^(២)
នេសោ សាមស្សុ និក្ខោសោ	កោ នុ តូមសិ មារិស ។

១ ឱ. ធម្មេន ធរវ ។ ម. ធម្មេន តេវ ។ ២ ហញ្ញតីតិ បតិដ្ឋបេតីតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

បើក្នុងស្រុក ពួកមាណពប្រជុំគ្នា ហើយចោទប្រកាន់នូវអំពើទាំងឡាយ (របស់អញ) តែក្នុងអវញ្ញប្រទេសដែលឥតមនុស្ស តើនរណានឹងចោទប្រកាន់អញ ។

[១០២] ទេវតានោះ^(១) បាត់អំពីភ្នំគន្ធមាទន៍ ហើយពោលនូវគាថាទាំងឡាយនេះ ដោយអនុគ្រោះព្រះរាជាថា បពិត្រមហារាជ បានឮថា ព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើនូវបាបជាទម្ងន់ ដែលជាអំពើអាក្រក់ ជនទាំងបីនាក់គឺមាតាបិតានិងបុត្រ ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត ទ្រង់បានសម្លាប់ហើយដោយព្រួញតែមួយ ។ សូមទ្រង់មក សុគតិកព នឹងគប្បីមានដល់ព្រះអង្គយ៉ាងណា ខ្ញុំនឹងពន្យល់ព្រះអង្គយ៉ាងនោះ សូមទ្រង់ចិញ្ចឹមនូវជនខ្ញុំទាំងពីរនាក់នោះឯងដោយធម៌ ខ្ញុំយល់ថា សុគតិគប្បីមាន ។

[១០៣] ព្រះរាជាអង្គនោះ ទ្រង់ពិលាបរៀបរាប់ ប្រកបដោយសេចក្តីករុណាមានប្រមាណច្រើន ហើយកណ្តៀតក្តួមទឹកយាងឆ្ពោះទៅទិសទក្សិណ ។

[១០៤] (ទុក្ខលបណ្ឌិត...) សូរជើងនរណានុំ៖ ហ្ន៎ដែលដើរមកនេះពិតជាសូរជើងមនុស្ស តែសូរជើងនុំ៖ មិនមែនជាសូរជើងសាមៈទេ ម្នាលអ្នកនិរទុក្ខ អ្នកជាអ្វីហ្នឹង ។ ដ្បិតសាមៈ តែងដើរថ្មម ។ លើកដាក់ជើងស្រាល ។ សូរជើងនុំ៖ មិនមែនជាសូរជើងសាមៈទេ ម្នាលអ្នកនិរទុក្ខ អ្នកជាអ្វីហ្នឹង ។

១ នាងទេពធីតានេះ ធ្លាប់ជាមាតាពោធិសត្វក្នុងបុព្វជាតិទី ៧ លុះច្បាតមកឧប្បត្តិក្នុងទីនេះ នាងតែងព្យាបាលពោធិសត្វសព្វៗ ថ្ងៃរៀងមក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១០៥] រាជាហមស្មិ កាសីនំ បិលយក្ខោតិ មំ វិទ្ធ
 លោកា រដ្ឋំ បហិត្វាន មិកមេសំ ចរាមហំ ។
 ឥស្សត្តេ ចស្មិ កុសលោ ទទ្ធិយម្មោតិ វិស្សតោ
 ឆាកោបិ មេ ន មុញោយ្យ អាកតោ ឧសុចាតនំ ។

[១០៦] ស្វាកតន្តេ មហារាជ អថោ តេ អនុរាតតំ
 ឥស្សរោសិ អនុប្បត្តោ យំ ឥទត្តិ បវេទយ ។
 តិណ្ហាកានិ បិយាលានិ មធុកេកាសមារិយោ
 ផលានិ ខុទ្ធកប្បានិ ភុញ្ញ រាជ វំ វំ ។
 ឥទម្បិ ចានីយំ សីតំ អាកតំ តិរិកព្ពរា
 ឥតោ បិវ មហារាជ សចេ ត្វំ អភិកដ្ឋសិ ។

[១០៧] ឆាលំ អធារនេ ទដ្ឋំ កោ នុ វោ ផលមាហិ
 អនន្ទស្សោយំ សម្មា និវាចោ មយ្ហ ខាយតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១០៥] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) ខ្ញុំជាព្រះរាជារបស់ពួកអ្នកដែនកាសិ គេស្គាល់ខ្ញុំថាបិលយក្ខ ខ្ញុំលះបង់នូវដែន ត្រាប់ស្វែងរកម្រឹគ ព្រោះ ឈ្មោក (សាច់) ។ មួយទៀត ខ្ញុំជាអ្នកឈ្នាសវៃ ក្នុងសិល្បៈផ្លូវ មានឈ្មោះល្បីល្បាញថាជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវផ្ទះមាំបាន សូម្បីជីវី មកចំមុខ ព្រួញរបស់ខ្ញុំហើយ មិនគប្បីរួចទេ ។

[១០៦] (ទុក្ខលបណ្ឌិត...) បពិត្រមហារាជ ព្រះរាជដំណើរមករបស់ ព្រះអង្គល្អហើយ ព្រះដំណើរមករបស់ព្រះអង្គមិនអាក្រក់ទេ ព្រះអង្គជាធំ ទ្រង់យាងមកដល់ហើយ វត្ថុណាមានក្នុងទីនេះ សូមទ្រង់មានព្រះ បន្ទូលចុះ ។ បពិត្រព្រះរាជា ផលាផល គឺផ្ទៃទន្ធរាប់ មាក់ប៉ែន ស្រគំ សឹងមានរសផ្អែមដូចទឹកឃ្នុំ អាត្មាកាព ប្រមូលមកទុកក្នុងទីជាមួយគ្នា សូមទ្រង់សោយនូវផលាផល មានរសត្វាញៗ ។ នេះ ទឹកត្រជាក់ សម្រាប់សោយដែលដងមកអំពីជ្រោះភ្នំ បពិត្រមហារាជ បើទ្រង់សព្វ ព្រះទ័យ ទ្រង់(ដង)អំពីទីនេះសោយចុះ ។

[១០៧] (ព្រះរាជា...) អ្នកទាំងពីរជាមនុស្សខ្វាក់ មិនអាច ឃើញ (អ្វី) ក្នុងព្រៃទេ ចុះនរណា ប្រមូលនូវផលាផល មកជូនអ្នក អាហារដែល (បាន) ដោយប្រពៃនេះ ប្រាកដដល់ខ្ញុំ ដូចជាអាហាររបស់ មនុស្សមិនខ្វាក់ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

- [១០៨] ទហារោ យុវា នាតិព្រហ្មា សាមោ កល្យាណទស្សនោ
 ធីយស្ស កេសា អសិតា អថោ សុនក្កវេល្លិតា ។
 សោ ហវេ ផលមាហរិត្វា ឥតោ អាទាយ កមណ្ហាលុំ
 នធិ តតោ ឧទហារោ មញ្ញេ ន ទូរមាតតោ ។
- [១០៩] អហាន្តំ អវធិ សាមំ យោ តុយ្ហំ បរិចារិកោ
 យំ កុមារំ បវេទេថ សាមំ កល្យាណទស្សនំ ។
 ធីយស្ស កេសា អសិតា អថោ សុនក្កវេល្លិតា
 តេសុ លោហិតលិត្តេសុ សេតិ សាមោ មយាហតោ ។
- [១១០] កេន ទុក្ខល មន្តេសិ ហតោ សាមោតិ វាទិនា
 ហតោ សាមោតិ សុត្វាន ហទយំ មេ បវេធាតិ ។
 អស្សត្តស្សេវ តុរណំ បវាលំ មាលុតេរិតំ
 ហតោ សាមោតិ សុត្វាន ហទយំ មេ បវេធាតិ ។
- [១១១] ចារិកេ កាសិវាជាយំ សោ សាមំ មិតសម្មតេ
 កោធនសា ឧសុនា វិជ្ជិ តស្ស មា ចាបមិច្ឆិម្ហា ។
- [១១២] កិច្ចា លទ្ធា មិយោ បុត្តោ យោ អន្តេ អភី វនេ
 តមេកបុត្តយាតម្ហិ កថំ ចិត្តំ ន កោបយេ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

[១០៨] (ទុក្ខលបណ្ឌិត...) សាមៈ កំលោះនៅក្មេង មិនខ្ពស់ មិនទាបពេក ជាមនុស្សមានរូបល្អគួរគយគន់ មានសក់វែងខ្មៅ ទាំងមានចុងទន់ល្ងន់ ។ សាមៈនោះឯង តែងស្វែងរកផលាផល ជាអ្នកដងទឹក បានកាន់យកក្អមទឹកអំពីទីនេះ ទៅកាន់ស្ទឹង ប្រហែលជាជិតមកដល់ហើយ ។

[១០៩] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) សាមៈជាអ្នកបម្រើអ្នក អ្នកនិយាយសំដៅកុមារឈ្មោះសាមៈណា ដែលមានរូបគួរគយគន់ សាមៈនោះ ខ្ញុំសម្លាប់ហើយ ។ សាមៈ ដែលមានសក់វែង ពណ៌ខ្មៅ ចុងទន់ល្ងន់ (ឥឡូវនេះ) ខ្ញុំសម្លាប់ដួលដេកលើសក់ទាំងនោះ ប្រឡាក់ហើយដោយឈាម ។

[១១០] (នាងបារិកា) បពិត្រទុក្ខល អ្នកប្រឹក្សាជាមួយនរណា ដែលបាននិយាយថា ខ្ញុំសម្លាប់សាមៈហើយ លះដូងខ្ញុំញ័រចំប្រប់ ព្រោះឮថា សាមៈស្លាប់ហើយ ។ ហ្ន៎ទើយខ្ញុំញាប់ញ័រ ហាក់ដូចត្រួយពោធិបាយខ្លី ដែលមានខ្យល់ប៉ះទង្គិច ព្រោះឮថា សាមៈ ស្លាប់ហើយ ។

[១១១] (ទុក្ខលបណ្ឌិត...) ម្ចាស់នាងបារិកា នេះជាព្រះរាជា ជាធំក្នុងដែនកាសិ ព្រះអង្គបាញ់សាមៈដោយព្រួញ ក្បែរស្ទឹងមិត្តសម្មតៈ ដោយសេចក្តីក្រោធ យើងកុំចង់ឲ្យមានបាបដល់ព្រះអង្គឡើយ ។

[១១២] (នាងបារិកា...) បុត្រដែលចិញ្ចឹមយើងឯងតែងឯងក្នុងព្រៃ ជាបុត្តជាទីស្រឡាញ់ យើងរកបានដោយកម្រ ចិត្តមិនគប្បីវិជ្ជុលក្នុងបុរស អ្នកសម្លាប់កូនប្រុសតែមួយនោះ ដូចម្តេចបាន ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១១៣] (ទុក្ខលបណ្ឌិត...) បុត្តដែលចិញ្ចឹមយើងឯងតែឯងលក្ខណ៍ក្នុងព្រៃ ជាបុត្តជាទីស្រឡាញ់ យើងរកបានដោយកម្រ បណ្ឌិតទាំងឡាយ សរសើរ សេចក្តីមិនក្រោធ ចំពោះបុរសអ្នកសម្លាប់នូវបុត្តតែមួយនោះ ។

[១១៤] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) អ្នកទាំងពីរ កុំគប្បីខ្សឹកខ្សួលខ្លាំង ចំពោះខ្ញុំអ្នកពោលថា សាមៈខ្ញុំសម្លាប់ហើយ ខ្ញុំនឹងជាអ្នកធ្វើការងារចិញ្ចឹម (អ្នកទាំងពីរ) ក្នុងព្រៃធំ ។ ព្រោះខ្ញុំជាអ្នកឈ្លាសវៃ ក្នុងសិល្ប៍ផ្លូវ មានឈ្មោះល្បីល្បាញថា ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវផ្លូវដ៏មាំ ខ្ញុំនឹងធ្វើការងារចិញ្ចឹម (អ្នក) ក្នុងព្រៃធំ ។ ខ្ញុំនឹងធ្វើការងារ ស្វែងរករំពាម្រឹគទាំងឡាយ ទាំង មើមឈើ ផ្លែឈើ ហើយចិញ្ចឹម (អ្នក) ក្នុងព្រៃធំ ។

[១១៥] (ជនទាំងពីរ...) បពិត្រមហារាជ នេះមិនមែនជាទំនៀមទេ កិរិយាធ្វើនូវអំពើ (របស់ព្រះអង្គ) នេះ មិនសមគួរដល់យើងឡើយ ព្រះអង្គជាព្រះរាជារបស់យើង ។ សូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទរបស់ព្រះអង្គ ។

[១១៦] (ព្រះរាជា...) បពិត្រអ្នកនេសាទ អ្នកពោលនូវធម៌ អ្នកធ្វើនូវសេចក្តីគោរព (ចំពោះខ្ញុំ) អ្នកទុកជាបិតារបស់ខ្ញុំ បពិត្រ នាងបារិកា នាងទុកជាមាតារបស់ខ្ញុំ ។

[១១៧] (ជនទាំងពីរ...) បពិត្រព្រះរាជា ជាធំក្នុងដែនកាសិ ទូលបង្គំ សូមថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គទ្រង់ចម្រើនក្នុងដែនកាសិ ទូលបង្គំ សូម ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ទូលបង្គំទាំងឡាយ សូមប្រណម្យអញ្ជាលីចំពោះព្រះអង្គ

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

តស្ស ចារទេ សមជ្ជដ្ឋា^(១)

មុខញា ភុជទស្សនំ

សំសុម្ពមាណា អត្តានំ

កាលមាភមយាមសេ ។

[១១៨] ព្រហ្មវាឡមិកាកិណ្ណំ

អាកាសន្តវំ ទិស្សតិ

យត្ថ សាមោ ហតោ សេតិ

ចន្ទោវ បតិតោ ឆមា ។

ព្រហ្មវាឡមិកាកិណ្ណំ

អាកាសន្តវំ ទិស្សតិ

យត្ថ សាមោ ហតោ សេតិ

សុរិយោ បតិតោ ឆមា ។

ព្រហ្មវាឡមិកាកិណ្ណំ

អាកាសន្តវំ ទិស្សតិ

យត្ថ សាមោ ហតោ សេតិ

បំសុណា បរិកុណ្ណិតោ^(២) ។

ព្រហ្មវាឡមិកាកិណ្ណំ

អាកាសន្តវំ ទិស្សតិ

យត្ថ សាមោ ហតោ សេតិ

ឥនេវ វសថស្សមេ ។

[១១៩] យទិ តត្ថ សហស្សានិ

សតានិ នហុតានិ ច

នេវម្ពាតំ ភយំ កោចិ

វនេ វាឡេសុ វិជ្ជតិ ។

១ ឱ. បវដ្ឋន្តា ។ ២ ឱ. ម. បតិកុណ្ណិតោ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

សូមព្រះអង្គនាំទូលបង្គំទៅដល់សាមៈ ។ ទូលបង្គំទាំងឡាយ នឹងច្របាច់ជើង
ស្លាបមុខល្អគួរមើលរបស់សាមៈនោះត្រៀមរង់ចាំនូវសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ។

[១១៨] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) សាមៈ ដែលស្លាប់ហើយ
ដួលដេកដូចជាព្រះចន្ទធ្លាក់មកលើប្រថពី ក្នុងព្រៃណា ព្រៃនោះឯង ជា
ព្រៃស្រោងស្រីង សឹងដេរដាសដោយម្រឹគសាហារ ប្រាកដដូចជាទី
បំផុតនៃអាកាស ។ សាមៈ ដែលស្លាប់ហើយ ដួលដេក ដូចជាព្រះ
អាទិត្យធ្លាក់មកលើប្រថពីក្នុងព្រៃណា ព្រៃនោះឯង ជាព្រៃស្រោងស្រីង
សឹងដេរដាសដោយម្រឹគសាហារ ប្រាកដដូចជាទីបំផុតនៃអាកាស ។
សាមៈដែលស្លាប់ហើយ ដួលដេកប្រឡាក់ប្រលូសដោយអាចម៍ដី នៅក្នុង
ព្រៃណា ព្រៃនោះឯង ជាព្រៃស្រោងស្រីង សឹងដេរដាសដោយម្រឹគ
សាហារ ប្រាកដដូចជាទីបំផុតនៃអាកាស ។ សាមៈ ដែលស្លាប់ហើយ
ដួលដេកនៅក្នុងព្រៃណា ព្រៃនោះឯង ជាព្រៃស្រោងស្រីង សឹងដេរដាស
ដោយម្រឹគសាហារ ប្រាកដដូចជាទីបំផុតនៃអាកាស (ព្រោះហេតុនោះ)
អ្នកទាំងឡាយ ចូរនៅតែក្នុងអាស្រមនេះហើយ ។

[១១៩] (ជនទាំងពីរ...) បើទុកណាជាទីនោះ (មានម្រឹគសាហារ)
រយ ពាន់ ម៉ឺនក្តី ទូលបង្គំទាំងពីរនាក់ ឥតមានសេចក្តីភិតភ័យតិចតួច
ព្រោះសត្វសាហារទាំងឡាយក្នុងព្រៃទេ ។

[១២០] តតោ អន្ធា នមាទាយ កាសិរាជា ព្រហ្មារនេ
 ហត្ថេ តហេត្វា បក្កាមិ យត្ថ សាមោ ហតោ អហុ ។

[១២១] ទិស្វាន បតិភំ សាមំ បុត្តកំ បំសុកុណ្ឌិតំ
 អបរិទ្ធិំ ព្រហ្មារញ្ញេ ចជ្ឈំវ បតិភំ ធម្មា ។

ទិស្វាន បតិភំ សាមំ បុត្តកំ បំសុកុណ្ឌិតំ
 អបរិទ្ធិំ ព្រហ្មារញ្ញេ សុរិយំវ បតិភំ ធម្មា ។

ទិស្វាន បតិភំ សាមំ បុត្តកំ បំសុកុណ្ឌិតំ
 អបរិទ្ធិំ ព្រហ្មារញ្ញេ កល្យានំ^(១) បរិទេវយុំ ។

ទិស្វាន បតិភំ សាមំ បុត្តកំ បំសុកុណ្ឌិតំ
 ពាហា បក្កយ្ហ បក្កិទ្ធិំ អធម្មោ កិរ កោ ឥតិ ។

ពាទ្ធិំ ខោ ភំ បមត្តោសិ^(២) សាម កល្យាណទស្សន
 យោ អន្លេវដ្ត្តតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសសិ ។

ពាទ្ធិំ ខោ ភំ បទិត្តោសិ^(៣) សាម កល្យាណទស្សន
 យោ អន្លេវដ្ត្តតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសសិ ។

ពាទ្ធិំ ខោ ភំ បកុន្តោសិ^(៤) សាម កល្យាណទស្សន
 យោ អន្លេវដ្ត្តតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសសិ ។

១ ឱ. កុរុនំ ។ ២ ឱ. សុត្តោ ។ ៣ ឱ. មត្តោ ។ ៤ ឱ. បមត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១២០] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា...) គ្រានោះ ព្រះរាជាជាជំងឺក្នុងដែនកាសី នាំជនខ្វាក់ (ទាំងពីរ) ដឹកដៃទៅក្នុងព្រៃធំ ត្រង់កន្លែងដែលសាមៈស្លាប់ ។

[១២១] មាតាបិតា ឃើញនូវសាមៈ ជាបុត្តដួលប្រឡាក់ប្រលូស ដោយអាចម៍ដី ដែលគេបោះបង់ចោលក្នុងព្រៃធំ ហាក់ដូចព្រះចន្ទដែល ធ្លាក់មកលើប្រថពី ។ ឃើញនូវសាមៈ ជាបុត្ត ដួលប្រឡាក់ប្រលូសដោយ អាចម៍ដី ដែលគេបោះបង់ចោលក្នុងព្រៃធំ ដូចព្រះអាទិត្យដែលធ្លាក់មក លើប្រថពី ។ ឃើញនូវសាមៈ ជាបុត្តដួលប្រឡាក់ប្រលូសដោយអាចម៍ដី ដែលគេបោះបង់ចោលក្នុងព្រៃធំ ក៏យំរាប់រៀបគួរឲ្យអាណិត ។ ឃើញ សាមៈ ជាបុត្ត ដួលប្រឡាក់ប្រលូសដោយអាចម៍ដី ហើយផ្គង់ដើមដៃ យំ ទង្គឹះខ្សឹកខ្សួលថា ហៃបាដ៏ចម្រើន (ការស្លាប់នេះ) មានសភាពមិនគួរ ទេ ។ ឱបាសាមៈ មានរូបល្អ គួរឲ្យក្រឡេកមើល បាឯងជាមនុស្ស ស្រវឹងខ្លាំង បានជាក្នុងកាលដែលដល់នូវមរណៈថ្ងៃនេះ អ្នកឥតនិយាយ រកយើងបន្តិចបន្តួចសោះ ។ ឱបាសាមៈមានរូបល្អគួរឲ្យក្រឡេកមើល បាជាមនុស្សភ្លើតភ្លើនខ្លាំង បានជាក្នុងកាលដែលដល់នូវមរណៈថ្ងៃនេះ អ្នកឥតនិយាយរកយើងបន្តិចបន្តួចសោះ ។ ឱបាសាមៈ អ្នកមានរូប ល្អ គួរឲ្យក្រឡេកមើល បាឯងខឹងខ្លាំង បានជាក្នុងកាលដែលដល់ នូវមរណៈក្នុងថ្ងៃនេះ អ្នកឥតនិយាយរកយើង បន្តិចបន្តួចសោះ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

ពាឡំ ខោ ត្វំ បសុត្តោសិ សាម កល្យាណទស្សន
យោ អន្ទេវដ្តតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសសិ ។

ពាឡំ ខោ ត្វំ វិមនោសិ សាម កល្យាណទស្សន
យោ អន្ទេវដ្តតេ កាលេ ន កិញ្ចិមភិកាសសិ ។

ជដំ វលីនំ^(១) បំសុតតំ កោទានិ សណ្ឋាបេស្សតិ
សាមោ អយំ កាលកតោ អន្ទានំ បរិចារិកោ ។

កោ ដោ សម្មជ្ជនាទាយ សម្មជ្ជិស្សតិ អស្សមំ
សាមោ អយំ កាលកតោ អន្ទានំ បរិចារិកោ ។

កោទានិ ញ្ញាបយិស្សតិ សីតេនុល្លោទកេន ច
សាមោ អយំ កាលកតោ អន្ទានំ បរិចារិកោ ។

កោទានិ កោជយិស្សតិ វនមូលផលានិ ច
សាមោ អយំ កាលកតោ អន្ទានំ បរិចារិកោ ។

[១២២] ទិស្វាន បតិកំ សាមំ បុត្តកំ បំសុកុណ្ណាតំ
អដ្ឋិតា^(២) បុត្តសោកេន មាតា សច្ចំ អភាសថ ។

យេន សច្ចេនយំ សាមោ ធម្មចារី បុរេ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្តេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

១ មលិនន្តិ អដ្ឋកថា ។ ២ អទ្ធិតាតិ អដ្ឋកថា ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

ឱបាសាមៈ មានរូបល្អគួរឲ្យក្រឡេកមើល បាឯងដេកលក់ស៊ប់ បានជា ក្នុង
 កាលដែលដល់នូវមរណៈក្នុងថ្ងៃនេះ បាតតនិយាយរកយើងបន្តិចបន្តួច
 សោះ ។ ឱសាមៈ មានរូបល្អគួរឲ្យក្រឡេកមើល បាជាបុគ្គលតូចចិត្តខ្លាំង
 បានជាក្នុងកាលដែលដល់នូវមរណៈក្នុងថ្ងៃនេះ បាតតនិយាយរកយើង
 បន្តិចបន្តួចនោះ ។ ឥឡូវនេះ នរណានឹងរៀបចំជជា ដ៏សៅហ្មងប្រឡាក់
 ប្រឡូសដោយអាចម៍ដី ព្រោះសាមៈ ជាអ្នកបម្រើយើងងងឹតងងល់នេះ
 ធ្វើមរណកាលហើយ ។ នរណា នឹងកាន់អំបោស បោសអាស្រម
 ដើម្បីយើង ព្រោះសាមៈ ជាអ្នកបម្រើយើងងងឹតងងល់នេះ ធ្វើមរណ-
 កាលហើយ ។ ឥឡូវនេះ នរណានឹងផ្លូត (យើង) ដោយទឹកត្រជាក់
 ទឹកក្តៅ ព្រោះសាមៈ ជាអ្នកបម្រើយើងងងឹតងងល់នេះ ធ្វើមរណកាល
 ហើយ ។ ឥឡូវនេះ នរណា នឹងឲ្យយើងបរិភោគ មើមឈើ ផ្លែឈើ
 ព្រោះសាមៈ ជាអ្នកបម្រើយើងងងឹតងងល់នេះ ធ្វើមរណកាលហើយ ។

[១២២] មាតា ឃើញសាមៈ ជាបុគ្គ ដួលប្រឡាក់ប្រឡូសដោយ
 អាចម៍ដី ត្រូវសេចក្តីសោក ព្រោះកូន បៀតបៀនហើយ បានពោលនូវ
 ពាក្យ សច្ចៈថា ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ដោយសច្ចៈ
 ណា សូមឲ្យពិស របស់សាមៈ សាបរលាបទៅដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យេន សច្ចេនយំ សាមោ	ព្រហ្មចារី បុរេ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	សច្ចវាទី បុរេ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	មាតាបេតិករោ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	កុលេ ជេដ្ឋាបចាយិកោ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	ចាលោ បិយតរោ មម
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យដ្ឋិញ្ចិត្តិ កតំ បុញ្ញំ	មយ្ហញ្ជោវ បិតុច្ច តេ
សព្វេន តេន កុសលេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
[១២៣] ទិស្វាន បតិតំ សាមំ	បុត្តកំ បំសុកុណ្ណិតំ
អដ្ឋិតោ បុត្តសោកេន	បិតា សច្ចំ អភាសថ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	ធម្មចារី បុរេ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។
យេន សច្ចេនយំ សាមោ	ព្រហ្មចារី បុរេ អហុ
ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន	វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យ
 ពិសរបស់សាមៈសាបរលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ។ ក្នុងកាលមុន
 សាមៈនេះ ជាអ្នកពោលនូវពាក្យសត្យដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់
 សាមៈសាបរលាបទៅដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ សាមៈនេះ ជាអ្នកបម្រើ
 មាតានិងបិតា ដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាប
 ទៅ ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ សាមៈនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តកោតក្រែងនូវ
 បុគ្គលជាធំក្នុងត្រកូលដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាប
 រលាបទៅដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ។ សាមៈ នេះ ជាទីស្រឡាញ់ដោយ
 វិសេសរបស់ខ្ញុំ ជាងជីវិត ដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ
 សាបរលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ បុណ្យណានីមួយ ដែល
 ខ្ញុំផង ដែលបិតារបស់អ្នកផង បានធ្វើហើយ ដោយកុសលទាំងអស់នោះ
 សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ។

[១២៣] បិតាឃើញសាមៈ ជាបុគ្គ ដួលប្រឡាក់ប្រឡូសដោយ
 អាចម៍ដី ត្រូវសេចក្តីសោកព្រោះកូនបៀតបៀនហើយ បានពោលនូវ
 ពាក្យសច្ចៈថា ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ ដោយ
 សច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈសាបរលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈ
 នុ៎ះ ។ ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ ដោយសច្ចៈ
 ណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈសាបរលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

យេន សច្ចេនយំ សាមោ សច្ចវាទី បុរេ អហុ

ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

យេន សច្ចេនយំ សាមោ មាតាបេតិករោ អហុ

ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

យេន សច្ចេនយំ សាមោ កុលេ ជេដ្ឋាបចាយិកោ

ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

យេន សច្ចេនយំ សាមោ ចាណា បិយតរោ មម

ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

យដ្ឋិត្តិត្តិ កតំ បុញ្ញំ មយ្ហញ្ញោ មាតុច្ច តេ

សព្វេន តេន កុសលេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

[១២៤] សា ទេវតា អន្តរហិតា បព្វតេ កន្ធមាទនេ

សាមស្ស អនុកម្មាយ ឥមំ សច្ចំ អភាសថ ។

បព្វត្យាហំ កន្ធមាទនេ ចិរំ រត្តំ និវាសិទី

ន មេ បិយតរោ កោចិ អញ្ញោ សាមេន វិដ្ឋតិ

ឯតេន សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមញ្ញស្ស ហញ្ញតុ ។

សព្វេ វេន កន្ធមយា បព្វតេ កន្ធមាទនេ

ឯតេ សច្ចវដ្ឋេន វិសំ សាមស្ស ហញ្ញតុ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះ ជាអ្នកពោលនូវពាក្យសត្យ ដោយសច្ចៈណា
 សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈ
 នុ៎ះ ។ ក្នុងកាលមុន សាមៈនេះ ជាអ្នកចិញ្ចឹមមាតានិងបិតា ដោយ
 សច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ដោយការ
 ពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ សាមៈនេះ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តកោតក្រែងនូវបុគ្គលជាធំ
 ក្នុងត្រកូល ដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ
 ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ សាមៈនេះ ជាបុគ្គលជាទីស្រឡាញ់ដោយ
 វិសេសរបស់ខ្ញុំជាងជីវិតដោយសច្ចៈណា សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាប
 រលាបទៅ ដោយការពោលសច្ចៈនុ៎ះ ។ បុណ្យណានីមួយ ដែល
 ខ្ញុំផង ដែលមាតារបស់អ្នកផង បានធ្វើហើយ ដោយកុសលទាំងអស់
 នោះ សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ។

[១២២] ទេវតានោះ បាត់អំពីភ្នំគន្ធមាទន៍ បានពោលនូវពាក្យ
 សច្ចៈនេះ ដោយសេចក្តីអនុគ្រោះសាមៈថា ខ្ញុំនៅអាស្រ័យលើភ្នំ
 គន្ធមាទន៍ អស់កាលយូរអង្វែងហើយ ឥតមាននរណាដទៃ ដែល
 ជាទីស្រឡាញ់ ដោយវិសេសរបស់ខ្ញុំជាងសាមៈទេ ដោយការពោល
 សច្ចៈនុ៎ះ សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ។ នៅភ្នំ
 គន្ធមាទន៍ សព្វព្រៃព្រឹក្សាទាំងឡាយ សុទ្ធសឹងមានក្លិនក្រអូប ដោយ
 ការពោលសច្ចៈនេះ សូមឲ្យពិសរបស់សាមៈ សាបរលាបទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

តេសំ លាលប្បមាណំ

ពហំ កាវុញ្ញសញ្ញតំ

ខិប្ប សាមោ សមុដ្ឋសិ

យុវា កល្យាណានស្សនោ ។

[១២៥] សាមោហាមស្មិ ភទ្ធិ វោ

សោត្តិណម្ហិ សមុដ្ឋិតោ

មា ពាទ្ធិ បរិទេវេថ

មញ្ញាភិរិទេថ មំ ។

[១២៦] ស្វាភតន្តេ មហារាជ

អថោ តេ អនុរាគតំ

ឥស្សរោសិ អនុប្បត្តោ

យំ ឥទត្តិ បវេទយ ។

តិណ្ហាកានិ បិយាលានិ

មនុកេកាសមារិយោ

ផលានិ ខុទ្ធកប្បានិ

ភុញ្ញ រាជ វំ វំ ។

អត្ថិ មេ ចានិយំ សីតំ

អាកតំ តិរិកព្ពរា

តតោ បិវ មហារាជ

សចេ ត្វំ អភិកដ្ឋសិ ។

[១២៧] សមុយ្ហាមិ បមុយ្ហាមិ

សព្វា មុយ្ហន្តិ មេ ទិសា

បេតន្តំ សាមមទ្ធកិ

កោ នុ ត្វំ សាម ដីវសិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលបើជនទាំងនោះ កំពុងចរចារៀបរាប់នូវពាក្យ ប្រកបដោយសេចក្តី ករុណា មានប្រមាណច្រើន សាមៈជាមនុស្សកំលោះ មានរូបល្អ គួរឲ្យរមិលមើល ក៏ក្រោកឡើងភ្លាម ។

[១២៥] (មហាសត្វ...) ខ្ញុំឈ្មោះសាមៈ សេចក្តីចម្រើន ចូរមាន ដល់លោកទាំងឡាយ ខ្ញុំក្រោកឡើងដោយស្មោះស្មើហើយ សូមលោក ទាំងឡាយកុំខ្សឹកខ្សួលខ្លាំងឡើយ សូមលោកទាំងឡាយចរចាចំពោះខ្ញុំ ដោយពាក្យពីរោះ ។

[១២៦] បពិត្រមហារាជ ព្រះរាជដំណើររបស់ព្រះអង្គមកល្អហើយ ទ្រង់យាងមកមិនអាក្រក់ទេ ព្រះអង្គជាធំទ្រង់យាងមកដល់ហើយ វត្ត ណា មានក្នុងទីនេះ សូមទ្រង់មានព្រះបន្ទូល ។ បពិត្រមហារាជ ផលា- ផល មានផ្ទៃទម្ងាប់ មាក់ប៉ែន ស្រគំ សឹងមានរសផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ ទូល បង្គំជាខ្ញុំប្រមូលមកទុកក្នុងទីជាមួយគ្នា សូមទ្រង់សោយនូវផលាផលដែល មានរសឆ្ងាញ់ៗ ។ បពិត្រមហារាជ ទឹកសម្រាប់សោយដ៏ត្រជាក់ ទូល បង្គំជាខ្ញុំបាននាំមកអំពីជ្រោះភ្នំ បើព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រូវការ សូមទ្រង់ ដងអំពីទីនោះសោយចុះ ។

[១២៧] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) ខ្ញុំវង្វេង ក៏ន្តកាំងស្មារតី ងងឹតងងល់ សព្វទិសានុទិស ព្រោះបានឃើញសាមៈនោះធ្វើមរណកាលហើយ ម្នាល សាមៈ អ្នកដូចម្តេច ក៏រស់ឡើងវិញ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

[១២៨] អបិ ដីវំ មហារាជ	បុរិសំ កាឡុវេទនំ
ឧបនីតមនសន្តប្បំ	ដីវន្តំ មញ្ញតេ មតំ ។
អបិ ដីវំ មហារាជ	បុរិសំ កាឡុវេទនំ
តំ និរោធកតំ សន្តំ	ដីវន្តំ មញ្ញតេ មតំ ។
[១២៩] យោ មាតរំ បិតរំ វា	មច្ឆោ ធម្មេន ចោសតិ
ទេវាបិ នំ តិកិច្ចន្តិ	មាតាបេតិករំ នរំ ។
យោ មាតរំ បិតរំ វា	មច្ឆោ ធម្មេន ចោសតិ
ឥដេវ នំ បសំសន្តិ	បេច្ច សក្កេ បមោទតិ ។
[១៣០] ឯស ភិយ្យោ បមុយ្ហាមិ	សព្វា មុយ្ហន្តិ មេ ទិសា
សរណំ សាម កច្ឆាមិ	តូញា មេ សរណំ កវ ។
[១៣១] ធម្មញ្ញោ មហារាជ	មាតាបិតុសុ ខត្តិយ
ឥធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញោ មហារាជ	បុត្តទារេសុ ខត្តិយ
ឥធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

[១២៨] (មហាសត្ត...) បពិត្រមហារាជ (សត្វលោក) តែងសម្គាល់នូវបុរសដែលមានវេទនាធ្ងន់ តែនៅរស់ ឬមានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត ធ្លាក់ចុះក្នុងកវ័ង្ក ដែលនៅរស់ ថាស្លាប់ ។ បពិត្រមហារាជ ម្យ៉ាងទៀត (សត្វលោក) តែងសម្គាល់នូវបុរសដែលមានវេទនាធ្ងន់តែនៅរស់ ឬចូលនិរោធនៅរស់នោះ ថាស្លាប់ហើយ ។

[១២៩] សត្វណា តែងចិញ្ចឹមនូវមាតានិងបិតាដោយធម៌ ទេវតាទាំងឡាយ តែងរក្សានូវសត្វ អ្នកចិញ្ចឹមមាតាបិតានោះ ។ សត្វណា តែងចិញ្ចឹមមាតានិងបិតាដោយធម៌ បណ្ឌិតទាំងឡាយក្នុងលោកនេះឯង តែងសរសើរនូវសត្វនោះ សត្វនោះ លុះលះបង់លោកនេះទៅ រមែងរីករាយក្នុងឋានសួគ៌ ។

[១៣០] (ព្រះបាទបិលយក្ខ...) ខ្ញុំរឹងរិតតែវង្វេង ក៏ន្តកាំងស្មារតី ងងឹតងងល់ សព្វទិសានុទិស ម្នាលសាមៈ ខ្ញុំសូមយកអ្នកជាទីពឹង អ្នកចូរជាទីពឹងរបស់ខ្ញុំ ។

[១៣១] (មហាសត្ត...) បពិត្រមហារាជ ជាក្សត្រ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ ចំពោះមាតានិងបិតា បពិត្រព្រះរាជា លុះព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ ជាក្សត្រ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ចំពោះបុត្តនិងភរិយា បពិត្រព្រះរាជា លុះព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	មិត្តាមច្ចេសុ ខត្តិយ
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	វាហានេសុ ពលេសុ ច
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	កាមេសុ និកមេសុ ច
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	រដ្ឋេសុ ជនបទេសុ ច
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	សមណោសុ ព្រាហ្មណោសុ ច
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។
ធម្មញ្ញាវ មហារាជ	មិត្តបក្ខីសុ ខត្តិយ
ឥធិ ធម្មំ ចរិត្យាន	រាជ សក្កំ កមិស្សសិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បពិត្រមហារាជ ជាក្សត្រ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ចំពោះមិត្តនិងអាមាត្យ
 ទាំងឡាយ បពិត្រព្រះរាជា លុះព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ
 នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ចំពោះ
 សត្វពាហនៈនិងពល បពិត្រព្រះរាជា លុះព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុង
 លោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គ
 ប្រព្រឹត្តធម៌ ចំពោះស្រុកនិងនិគមទាំងឡាយ បពិត្រព្រះរាជា លុះព្រះ
 អង្គបានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រ
 មហារាជ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ចំពោះអ្នកដែននិងអ្នកជនបទទាំងឡាយ
 បពិត្រព្រះរាជា លុះទ្រង់បានប្រព្រឹត្តធម៌ ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅ
 កាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ចំពោះសមណៈ
 និងព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ បពិត្រព្រះរាជា លុះទ្រង់បានប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុង
 លោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ ជាក្សត្រ សូម
 ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ ចំពោះម្រឹគនិងបក្សី បពិត្រព្រះរាជា លុះទ្រង់ប្រព្រឹត្ត
 ធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ បពិត្រមហារាជ សូម
 ព្រះអង្គប្រព្រឹត្តធម៌ ធម៌ដែលប្រព្រឹត្តល្អហើយតែងនាំមកនូវសុខ បពិត្រ
 ព្រះរាជា លុះទ្រង់ប្រព្រឹត្តធម៌ក្នុងលោកនេះហើយ នឹងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។

មហានិបាតេ តតិយំ សុវណ្ណសាមជាតកំ

ធម្មញ្ញាវ មហារាជ ធម្មោ ចិល្លោកា សុខាវហោ
 ឥធម្មំ ចរិត្យាន រាជ សត្តំ កមិស្សសិ ។
 ធម្មញ្ញាវ មហារាជ ឥន្ទា ទេវា សព្វហ្មកា
 សុចិល្លាន ទិវំ បត្តា មា ធម្មំ រាជ ចាមទោតិ ។

សុវណ្ណសាមជាតកំ តតិយំ ។

មហានិបាត សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣

បពិត្រព្រះមហារាជ សូមព្រះអង្គប្រព្រឹត្តិធម៌ (ព្រោះ) ទេវតា៧ន្ទព្រហ្ម
ដែលបានដល់ នូវឋានសួគ៌ ក៏ព្រោះធម៌ ដែលខ្លួនប្រព្រឹត្តិល្អហើយ
បពិត្រព្រះរាជា ព្រះអង្គកុំប្រហែសធ្វេសនឹងធម៌ឡើយ ។

ចប់ សុវណ្ណសាមជាតក ទី ៣ ។

នេមិរាជជាតកំ

[១៣២] អច្ឆេវំ វត លោកស្មី ឧប្បជ្ជន្តិ វិចក្កុលា
 យទា អហុ និមិរាជា បណ្ឌិតោ កុសលត្តិកោ
 រាជា សព្វវិទេហានំ អទា ទានំ អវិទ្ធុមោ ។
 តស្ស តំ ទទតោ ទានំ សង្ក្រេហោ ឧបបជ្ជថ
 ទានំ វា ព្រហ្មចរិយំ វា កតមំ សុ មហាប្បសំ ។

[១៣៣] តស្ស សង្ក្រេហមញ្ញាយ មយវា ទេវកុញ្ញោ
 សហស្សនេត្តោ ចាតុវហុ វណ្ណាន វិហតន្តមំ^(១) ។
 សលោមហាដ្ឋោ មនុជិដ្ឋោ វាសវំ អវចា និមិ
 ទេវតា នុសិ កន្ធាព្វោ អាទ្ធិ សក្កោ បុរិទ្ធិទោ ។
 ន ច មេ តាទិសោ វណ្ណោ ទិដ្ឋោ វា យទិ វា សុតោ
 អាចិក្កុ មេ តំ កន្ធាន្ត កថំ ជានេមុ តំ មយំ ។
 សលោមហាដ្ឋំ ញត្វាន វាសវោ អវចា និមិ
 សក្កោហាមស្មិ ទេវិដ្ឋោ អាតតោស្មិ តវន្តិកេ
 អលោមហាដ្ឋោ មនុជិទ្ធិ បុច្ឆ បញ្ញំ យមិច្ឆសិ ។

១ ឱ. និហនំ តមំ ។

នេមិរាជជាតក

[១៣២] (អភិសម្ពុទ្ធតាថា) ក្នុងកាលដែលព្រះបាទនេមិ ជាបណ្ឌិត អ្នកត្រូវការដោយកុសល ជាព្រះរាជាអ្នកទូន្មាននូវសត្រូវ ទ្រង់តែងឲ្យ ទានដល់ជនអ្នកនៅក្នុងដែនវិទេហៈទាំងឡាយគ្រប់គ្នា គ្រានោះ (មនុស្ស និងទេវតាទាំងឡាយតែងសរសើរថា) ឱអស្ចារ្យណាស់ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មានប្រាជ្ញាជាគ្រឿងពិចារណា កើតឡើងក្នុងលោកហើយ ។ កាលព្រះរាជាអង្គនោះ ទ្រង់ឲ្យទាននោះ សេចក្តីត្រិះរិះកើតឡើងថា ទានក្តី ព្រហ្មចរិយៈក្តី កុសលណាហ្ន៎ មានផលច្រើនជាង ។

[១៣៣] ទេវរាជឈ្មោះមយវៈ ជាទេវកុញ្ញរ ជាសហស្សនេត្រ បានជ្រាបព្រះតម្រិះរបស់ព្រះរាជានោះ ហើយមកប្រាកដ (ក្នុងទីចំពោះព្រះ ភក្ត្រព្រះរាជា) កម្ចាត់បង់នូវឯងដ៏តដោយវណ្ណៈ ។ ព្រះបាទនេមិរាជ ជាធំ ជាងមនុស្ស ទ្រង់ព្រឺព្រះលោមា បានសួរ ទេវរាជឈ្មោះវាសវៈថា អ្នកជា ទេវតា ឬជាគន្ធា ឬក៏ជាសក្កៈ ឬវិន្ទុទៈ ។ រស្មីប្រាជកដូច្នោះ ខ្ញុំពុំដែល ឃើញទាំងមិនធ្លាប់ឮឡើយ បពិត្រអ្នកដ៏ចម្រើន អ្នកចូរប្រាប់ខ្ញុំ ធ្វើម្តេច យើងស្គាល់អ្នកបាន ។ ទេវរាជ ឈ្មោះវាសវៈ ជ្រាបថា ព្រះបាទនេមិព្រឺព្រះ លោមាហើយ ទើបឆ្លើយថា ខ្ញុំជាព្រះតន្ត្រ ជាធំជាងទេវតា មកកាន់សំណាក់ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គ ជាធំជាងមនុស្ស ទ្រង់កុំព្រឺព្រះលោមាឡើយ ព្រះអង្គមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីសួរនូវប្រស្នាណា សូមទ្រង់សួរចុះ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

សោ ច តេន កតោកាសោ វាសវំ អវចា និមិ

បុច្ឆាមិ តំ មហារាជ សព្វក្ខតានមិស្សរ

ទានំ វា ព្រហ្មចរិយំ វា កតមំ សុ មហាប្បសំ ។

សោ បុដ្ឋោ នរទេវេន វាសវោ អវចា និមិ

វិចាកំ ព្រហ្មចរិយស្ស ទានំ អក្ខាសិ ជានតោ ។

ហីនេន ព្រហ្មចរិយេន ខត្តិយេ ឧបបដ្ឋតិ

មជ្ឈិមេន ច នេវត្ថំ ឧត្តមេន វិសុជ្ឈតិ ។

ន ហោតេ សុ លកា កាយា យាចយោគេន កេនចិ

យេ កាយេ ឧបបដ្ឋតិ អនាតារា តបស្សិដោ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ចំណែកព្រះបាទនេមិរាជអង្គនោះ លុះព្រះឥន្ទ្រាធិរាជ ធ្វើឱកាសហើយ ក៏ទ្រង់ត្រាស់សួរនូវទេវរាជឈ្មោះវាសវៈថា បពិត្រទេវរាជជាតស្សរៈជាង សព្វសត្វទាំងឡាយ ខ្ញុំសូមសួរព្រះអង្គថា ទានក្តី ព្រហ្មចរិយៈក្តី កុសល ណាមានផលច្រើនជាង ។ ព្រះវាសវៈនោះ ដែលព្រះបាទនេមិ ជានរទេព សួរហើយ ក៏ឆ្លើយតបព្រះបាទនេមិវិញ ព្រះវាសវៈនោះ ប្រាប់នូវផលនៃ ព្រហ្មចរិយៈ បានទូលព្រះបាទនេមិ ដែលមិនជ្រាបថា បុគ្គលកើតក្នុង ត្រកូលក្សត្រដោយព្រហ្មចរិយៈថោកទាប^(១) ដល់នូវភាពជាទេវតាដោយ ព្រហ្មចរិយៈជាកណ្តាល^(២) បរិសុទ្ធស្អាតដោយព្រហ្មចរិយៈខ្ពង់ខ្ពស់^(៣) ។ ពួកអ្នកបួសប្រព្រឹត្តតបៈទាំងឡាយ ទៅកើតក្នុងពួកព្រហ្មណា ពួកព្រហ្ម ទាំងនុ៎ះ បុគ្គលអ្នកប្រកបក្នុងការសូមណាមួយមិនដោយបានសោះទេ ។

១-២-៣ តាមសេចក្តីយល់របស់សក្តទេវរាជ ពោលតាមពាហិរសាសនាថា សីលដែល គ្រាន់តែរៀបចំមេចុន ហៅថា ព្រហ្មចរិយៈថោកទាប អាចញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យទៅកើតក្នុងត្រកូល ក្សត្រ ។ ឧបចារជ្ឈាន ហៅថា ព្រហ្មចរិយៈជាកណ្តាល អាចញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យទៅកើតជាទេវតា ។ សមាបត្តិប្រាំបីហៅថា ព្រហ្មចរិយៈខ្ពង់ខ្ពស់ អាចញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោក ។ ពួកពាហិរសាសនាសំដៅយកព្រហ្មលោកនោះថាជានិព្វាន ។ ពុទ្ធសាសនាថា ព្រហ្មចរិយៈ របស់ភិក្ខុ ដែលមានសីលបរិសុទ្ធ តែប្រាថ្នាយកទេពនិកាយណាមួយ ចាត់ជាព្រហ្មចរិយៈ ថោកទាប សមាបត្តិប្រាំបី ចាត់ជាព្រហ្មចរិយៈកណ្តាល អរហត្តមគ្គ ចាត់ជាព្រហ្មចរិយៈ ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៣៤] ទុដិហោ សាគរោ សេសោ មុចសិទ្ធោ ភគីរសោ^(១)

ឧសិន្ធុរោ អត្តកោ^(២) ច អស្សកោ ច បុថុជ្ជនោ^(៣)។

ឯតេ ចញ្ញេ ច រាជានោ ខត្តិយា ព្រាហ្មណា ពហូ

បុប្ផយញ្ញំ យជិត្វាន បេតត្តំ នាតិវត្តិសុ^(៤) ។

[១៣៥] យេ អនុតិយា ន រមន្តិ ឯកិកា

វិវេកជំ យេ ន លកន្តិ បីតិ

កិញ្ចាបិ តេ ឥន្ទសមាណកោតា

តេ វេ បរាជីនសុខា វរកា ។

[១៣៦] អម្ពាយិមេ អតិវត្តិសុ^(៥) អនាតារា តបស្សិនោ

សត្តិសយោ យាមហានុ សោមយាតោ មនោជរោ ។

សមុទ្ធោ មាយោ ភរតោ^(៦) ឥសិ កាលបុរក្ខិតោ

អន្តិរសោ កស្សហោ ច កិសវន្តោ អកត្តិ^(៧) ច ។

១ ម. មុជកិន្ទោ ភគីរសោ ។ កុដគិន្ទោ ភគីរសោតិ អដ្ឋកថា ។ ២ ម. ឧសិន្ធុរោ កស្សហោ ច ។ ៣ ឱ. ម. បុថុជ្ជនោ ។ ៤ ឱ. បេតត្តេ នាតិវត្តិសុត្តិ ។ ៥ អមយិមេ អវត្តិសុ ។ ៦ ម. ភរទោ ។ ឱ. អកិក្ខិ ច ។ ៧ ម. អកត្តិ ច ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៣៤] ព្រះបាទទុទីបៈ ១ ព្រះបាទសាគរៈ ១ ព្រះបាទសេលៈ ១
 ព្រះបាទមុច្ឆលិន្ទ ១ ព្រះបាទភតិរសៈ ១ ព្រះបាទឧសិន្ទរៈ ១ ព្រះបាទ
 អត្តកៈ ១ ព្រះបាទអស្សកៈ ១ ព្រះបាទបុប្ផទ្ធនៈ ១ ។ ព្រះរាជាទាំងឡាយ
 អង្គនេះក្តី ព្រះរាជាទាំងឡាយដទៃក្តី ពួកក្សត្រ ពួកព្រាហ្មណ៍ជាច្រើនក្តី
 ដែលបូជានូវគ្រឿងយំញា យ៉ាងច្រើន មិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវបេតភាព
 (កាមាវចរភូមិ) ឡើយ ។

[១៣៥] ជនទាំងឡាយណា មិនមានគូ ជាបុគ្គលម្នាក់ឯង
 រមែងមិនត្រេកអរ (ត្រេកអរតែក្នុងការនៅច្រឡំច្រឡំដោយ
 ពួក) ជនទាំងឡាយណា មិនមានបីតិ ដែលកើតអំពីវិវេក
 ទេ ជនទាំងឡាយនោះ ទុកជាមានភោគៈស្មើដោយព្រះឥន្ទ
 ក៏ដោយចុះ ជនទាំងឡាយនោះ ក៏ឈ្មោះថាជាបុគ្គលកម្សត់
 មានសេចក្តីសុខព្រោះកិរិយាអាស្រ័យនូវបុគ្គលដទៃដោយពិត ។

[១៣៦] ឥសី ៧ អង្គនេះ គឺឥសីឈ្មោះយាមហនុ ១ សោមយាគៈ ១
 មនោជវៈ ១ សមុទ្ធៈ ១ មាយៈ ១ ភិរតៈ ១ ឥសីឈ្មោះកាលបុរក្ខិតៈ ១
 និងឥសីទាំងឡាយ ៤ អង្គ គឺ ឥសីឈ្មោះអង្គិរសៈ ១ កស្សបៈ ១
 កីសវច្ចៈ ១ អកន្តិ ១ ជាអនាគារបុគ្គល មានតបធម៌ បានកន្លង
 (កាមាវចរភូមិ) ដោយពិត ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៣៧] ឧត្តរេន នទី សីទា	កម្ពីរា ទុរតិក្កមា
នឡក្កិវណ្ណា ^(១) ដោតន្តិ	សទា កាព្វនបព្វតា ។
បុរុដ្ឋកច្ឆា តត្តរា	បុរុដ្ឋកច្ឆា វេនា នកា
តត្រាសុំ ទសសហស្សា	ចោរាណា ឥសយោ បុរេ ។
អហំ សេដ្ឋោស្មិ ទានេន	សញ្ញាមេន ទមេន ច
អនុត្តរំ វតំ កត្វា	បក្កិវចារី សមាហិតេ ។
ជាតិមន្តំ អជច្ចព្វា	អហមុជុតតំ នរំ
អតិវេលំ នមស្មិស្សំ	កម្មពន្ធិ ហិ មាណាវា ។
សព្វេ វណ្ណា អធម្មដ្ឋា	បតន្តិ និរយំ អទោ
សព្វេ វណ្ណា វិសុដ្ឋន្តិ	ចរិត្វា ធម្មមុត្តមំ ។
[១៣៨] ឥទំ វត្វាន មយវា	ទេវរាជា សុជម្បតិ
វេទេហមនុសាសិត្វា	សត្តកាយំ អបក្កមិ ។

១ ម. នីលក្កិវណ្ណាតិ បាហោ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៣៧] នៅប្រទេសហិមវន្តខាងជើង មានស្ទឹងឈ្មោះសីទា មានជម្រៅដ៏ជ្រៅ អ្នកផងឆ្លងបានដោយកម្រ (ទាំងពីរខាងឆ្នេរស្ទឹងនោះ) មានភ្នំមាស ពណ៌ដូចភ្លើងខៀវ រុងរឿងសព្វ ។ កាល ។ (ទៀបឆ្នេរនៃស្ទឹងនោះ) សឹងមានដើមក្រឹស្មាលូតលាស់ទង្គិទង្គោល មានទាំងរុក្ខជាតិផ្សេងៗ មានគុម្ពលូតលាស់ (អំពីជើងបព័ត) ក្នុងកាលមុន មានពួកសីចាស់ៗ មួយម៉ឺនអង្គ នៅក្នុងទីនោះឯង ។ ខ្ញុំជាបុគ្គលប្រសើរដោយការឲ្យនឹងការប្រព្រឹត្តវត្ថុដោយការសង្រួមនិងការទូន្មាន (នូវវត្ថុនិយម) ហើយប្រព្រឹត្ត (ម្នាក់ឯង) លះបង់ (ពួក) ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំ ។ ខ្ញុំមិនរិះគន់នូវជនអ្នកមានជាតិទាបនិងមានជាតិខ្ពស់ នមស្ការចំពោះជន អ្នកមានចិត្តត្រង់មិនមានកំណត់កាលវេលាឡើយ ព្រោះថា សត្វទាំងឡាយមានកម្មជាដៅពង្ស ។ វណ្ណៈ^(១)ទាំងអស់ អ្នកមិនតាំងនៅក្នុងធម៌ រមែងធ្លាក់ចុះក្នុងនរក ជាខាងក្រោម វណ្ណៈទាំងអស់ បានប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ឧត្តមហើយ រមែងបរិសុទ្ធ ។

[១៣៨] មយវទេវរាជ សុជម្បតិ ទ្រង់ពោលពាក្យនេះ ទ្រង់ប្រៀនប្រដៅព្រះបាទនេមិជាធំក្នុងដែនវិទេហៈ រួចហើយទ្រង់ចៀសចេញទៅកាន់ពួកទេវតាក្នុងឋានសួគ៌ ។

១ សំដៅយក ពួកក្សត្រិយ៍, ព្រាហ្មណ៍, វេស្សៈ និងសូទ្រៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [១៣៩] ឥមំ កោន្តោ និសាមេថ យាវន្តេត្ថ សមាគតា
 ធម្មិកានំ មនុស្សានំ រុណ្ណំ ឧច្ចារចំ ពហំ ។
 យថា អយំ និមិរាជា បណ្ឌិតោ កុសលត្តិកោ
 រាជា សព្វវិទេហានំ អនា នានំ អវិទ្ធុមោ ។
 តស្ស តំ ទទតោ នានំ សង្កប្បោ ឧបបដ្ឋថ
 នានំ វា ព្រហ្មចរិយំ វា កតមំ សុ មហាប្បលំ ។
- [១៤០] អព្ភតោ វត លោកស្មី ឧប្បជ្ជិ លោមហំសនោ
 ទិញោ រថោ ចាតុរហុ វេទេហាស្ស យសស្សិនោ ។
- [១៤១] ទេវបុត្តោ មហិទ្ធិកោ មាតលិ ទេវសារថិ
 និមន្តយិត្ត រាជានំ វេទេហំ មិចិលក្កហំ ។
 ឯហិមំ រថមារុយ្ហ រាជា សេដ្ឋ ទិសម្បតិ
 ទេវា ទស្សនកាមា តេ តាវត្តីសា សឥន្ទកា
 សរមាណា ហិ តេ ទេវា សុធម្មាយំ សមច្ចវេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៣៧] (ព្រះតន្ត្រី...) ម្ចាស់អ្នកទាំងឡាយដ៏ចម្រើន អ្នកទាំងឡាយ ទាំងប៉ុន្មានដែលបានមកប្រជុំគ្នាហើយក្នុងទីនេះ ចូរចាំស្តាប់នូវគុណខ្ពស់ និងទាប^(១) មានប្រមាណច្រើននេះ របស់មនុស្សទាំងឡាយ អ្នក ប្រកបដោយធម៌ ។ ដូចជាព្រះបាទនេមិអង្គនេះ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកត្រូវ ការដោយកុសល ជាព្រះរាជាទូន្មាននូវសត្រូវ បានឲ្យទានដល់អ្នកដែន វិទេហៈទាំងឡាយគ្រប់ ៗ គ្នា ។ កាលដែលព្រះរាជាអង្គនោះ កំពុង ឲ្យនូវទាននោះ សេចក្តីត្រិះរិះកើតឡើងថា ទានក្តី ព្រហ្មចរិយៈក្តី កុសលណា មានផលច្រើនជាង ។

[១៤០] (មហាជន...) ឱហ្ន៎ សេចក្តីព្រឺរោម មិនធ្លាប់កើតមាន ក៏កើតឡើងហើយក្នុងលោក រថទិព្វកើតប្រាកដហើយ ដល់ព្រះបាទ វិទេហៈ មានយស ។

[១៤១] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) មាតលិទេវបុត្រ អ្នកមានប្បទិច្ចើន ជា ទេវសារថី បានអញ្ជើញព្រះបាទវិទេហៈ អ្នកគ្រប់គ្រងក្រុងមិចិលាថា ។ បពិត្រព្រះរាជា ដ៏ប្រសើរ ជាម្ចាស់នៃទិស សូមព្រះអង្គយាងមក ទ្រង់ស្តេចឡើងកាន់រថនេះ ដ្បិតទេវតាទាំងឡាយ នៅឋានតាវត្តិវ័រ ព្រមទាំងព្រះតន្ត្រី ចង់ឃើញព្រះអង្គ ព្រោះទេវតាទាំងឡាយនោះ តែងរលឹក (ព្រះអង្គ) កំពុងនៅប្រជុំក្នុងធម្មសភា ឈ្មោះសុធម្មា ។

១ សក្តិទេវរាជ សំដៅយកសីលថាជាគុណខ្ពស់ ទានជាគុណទាប ។ អដ្ឋកថា ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៤២] តតោ រាជា តរមាណោ វេទេហោ មិចិលត្តហោ
 អាសនា រុដ្ឋហិត្វាន បមុខោ រថមារុហិ ។
 អភិរុដ្ឋំ រមំ ទិព្វំ មាតលិ ឯតទព្រិ
 កេន តំ នេមិ មក្កេន រាជ សេដ្ឋ ទិសម្បតិ
 យេន វា ចាបកម្មដ្ឋា បុញ្ញកម្មា ច យេ នរា ។

[១៤៣] ឧកយេនេវ មំ នេហិ មាតលិ ទេវសារថិ
 យេន វា ចាបកម្មដ្ឋា បុញ្ញកម្មា ច យេ នរា ។

[១៤៤] កេន តំ បឋមំ នេមិ រាជ សេដ្ឋ ទិសម្បតិ
 យេន វា ចាបកម្មដ្ឋា បុញ្ញកម្មា ច យេ នរា ។

[១៤៥] និរយំ តាវ បស្សាមិ អារាសំ ចាបកម្មិទំ
 ហានានិ លុទ្ធកម្មានំ ទុស្សីលានញោ យា ភតិ ។

[១៤៦] ទស្សេសិ មាតលិ រញ្ញោ ទុក្ខំ វេតរណី នទី
 កុដ្ឋិតំ ខារសំយុត្តំ តត្ថំ អក្កិសិខូបមំ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៤២] លំដាប់នោះ ព្រះបាទវិទេហៈ អ្នកគ្រប់គ្រងក្រុងមិថិលា ទ្រង់ម្នីម្នាគ្រោកចាកអាសនៈ បែរព្រះភក្ត្រឡើងកាន់រថ ។ មាតលិទេវ- បុត្រ ទូលសួរព្រះបាទនេមិរាជនុ៎ះ ដែលស្តេចឡើងកាន់រថទិព្វហើយ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះរាជាដ៏ប្រសើរ ជាម្ចាស់នៃទិស ទូលបង្គំជាខ្ញុំនាំព្រះ អង្គទៅតាមផ្លូវណា តាមផ្លូវដែលសត្វមានបាបកម្ម ឬតាមផ្លូវដែលសត្វ មានបុញ្ញកម្ម ។

[១៤៣] (ព្រះបាទនេមិ...) ម្ចាស់មាតលិទេវសារថី អ្នកចូរនាំខ្ញុំ ទៅតាមផ្លូវទាំងពីរ គឺផ្លូវដែលសត្វមានបាបកម្មផង ផ្លូវដែលសត្វមាន បុញ្ញកម្មផង ។

[១៤៤] (មាតលិ...) បពិត្រព្រះរាជាដ៏ប្រសើរ ជាម្ចាស់នៃទិស ទូលបង្គំជាខ្ញុំ នាំព្រះអង្គទៅតាមផ្លូវណាមុន តាមផ្លូវដែលសត្វមាន បាបកម្មមុនឬ ឬតាមផ្លូវដែលសត្វមានបុញ្ញកម្មមុន ។

[១៤៥] (ព្រះបាទនេមិ...) ខ្ញុំចង់ឃើញនរកជាទីនៅនៃសត្វអ្នក មានបាបកម្មទាំងឡាយ ខ្ញុំចង់ឃើញឋាននៃសត្វអ្នកមានកម្មលាមក នឹង គតិនៃសត្វទ្រុស្តសីលទាំងឡាយមុន ។

[១៤៦] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) មាតលិទេវសារថី បង្ហាញព្រះរាជានូវ ស្ទឹងឈ្មោះវេតរណី ដែលសត្វធ្ងន់បានដោយកម្រ ប្រកបព្រមដោយ ទឹកផ្សាប្រែកំពុងពុះ ក្តៅដូចអណ្តាតភ្លើង ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៤៧] នេមិ ហវេ មាតលិមជ្ឈកាសិ^(១)
 ទិស្វា ជនំ បតមាជំ វិទុក្កេ
 ភយំ ហិ មំ វិទ្ធុតិ ស្វត ទិស្វា
 បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ
 ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ
 យេមេ ជនា វេតវណី បតន្តិ ។

[១៤៨] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារទិ
 វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។
 យេ ទុព្វលេ ពលវន្តោ ដីវលោកេ
 ហីសេន្តិ វេសេន្តិ សុចាបធម្មា
 តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ
 តេមេ ជនា វេតវណី បតន្តិ ។

[១៤៩] សាមា ច សោណា សវលា ច តិដ្ឋា
 កាកោលុសដ្ឋា ច អទេន្តិ ភេរវា
 ភយំ ហិ មំ វិទ្ធុតិ ស្វត ទិស្វា
 បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ
 ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ
 យេមេ ជនេ កាកោលុសដ្ឋា អទេន្តិ ។

១ ឱ. ម. មាតលិ អជ្ឈកាថ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៤៧] ព្រះបាទនេមិ ទ្រង់ឃើញសត្វកំពុងធ្លាក់ទៅ ក្នុងស្ទឹងវេត-
រណីជាទីឆ្ងង់ឡើងបានដោយកម្រក្រៃលែង ហើយត្រាស់សួរ
មាតលិទេវសារថីថា ម្ចាស់ទេវបុត្រអ្នកបម្រើ ភ័យមានដល់
ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ (សត្វកំពុងធ្លាក់ទៅក្នុងស្ទឹងវេតរណី) ម្ចាស់
មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក សត្វទាំងឡាយនេះធ្លាក់ទៅកាន់
ស្ទឹងវេតរណី តើពួកសត្វនេះ បានធ្វើបាបកម្មអ្វី ។

[១៤៨] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិ សួរហើយក៏
ព្យាករផលនៃបាបកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូល
ព្រះរាជានោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ពួកសត្វណាមានកម្លាំង
មានធម៌ដ៏លាមក បៀតបៀនប្រទេចផ្កាសា នូវពួកសត្វ
ដែលមានកម្លាំងខ្សោយ ក្នុងដីវលោក ពួកសត្វមានកម្ម
លាមកនោះរមែងរង់បាប ពួកសត្វទាំងនោះឯង តែងធ្លាក់
ទៅកាន់ស្ទឹងវេតរណី ។

[១៤៩] (ព្រះបាទនេមិ...) ពួកត្រៃសម្បុរក្រហម និងពពាល
ពួកគ្នាត ពួកក្អែក ជាសត្វគួរខ្លាច តែងទំពាស៊ី (សត្វនរក
ដែលវាប្រទះឃើញ) ម្ចាស់ទេវបុត្រអ្នកបម្រើ ភ័យមានដល់
ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្ចាស់មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ហ្វូងក្អែក
តែងជញ្ជាំងស៊ីនូវសត្វទាំងឡាយនេះ តើសត្វទាំងឡាយនេះ
បានធ្វើបាបដូចម្តេច ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៥០] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

យេ កេចិមេ មច្ឆរិណោ កទរិយា

បរិកាសកា សមណព្រាហ្មណានំ

ហីសេន្តិ រោសេន្តិ សុចាបធម្មា

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនេ កាកោលុសដ្ឋ្យា អទេន្តិ ។

[១៥១] សញ្ញោតិក្ខតា បបរី កមន្តិ

តត្តេហិ ខន្ធហិ ច ចោថយន្តិ

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

តមេ នុ មច្ឆា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ ជនា ខន្ធហតា សយន្តិ ។

[១៥២] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៥០] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃកម្មដែលខ្លួនដឹង ទូលព្រះរាជាដែលមិនទ្រង់ជ្រាប
 ថា សត្វទាំងឡាយណានីមួយ មានសេចក្តីកំណាញ់ កំណាញ់
 ស្ថិតស្ថាព្យមានធម៌លាមកពេក ជាអ្នកជេរប្រទេចបៀតបៀន
 ប្រទូស្តសមណព្រាហ្មណ៍ សត្វអ្នកមានអំពើលាមកទាំងនោះ
 រមែងរងបាប ទើបហ្វូងក្អែកជញ្ជាំងស៊ីសត្វទាំងឡាយនោះ ។

[១៥១] (ព្រះរាជា...) សត្វនរកទាំងឡាយ មានសរីរៈ
 ឆេះសន្ទោសន្ទៅ ដើរលើផែនដីដែក ថែមទាំងនាយនិរយ-
 បាលសំពង ដោយដំបងដែកទាំងឡាយ ដែលភ្លើងឆេះ
 ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ ម្នាល
 មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកជនដែលនាយនិរយបាល
 វាយដោយដំបង ដួលដេកនេះ តើពួកសត្វទាំងនេះ បាន
 ធ្វើបាបដូចម្តេច ។

[១៥២] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ ក៏ព្យាករនូវ
 ផលបាបកម្មដែលខ្លួនដឹង ទូលព្រះរាជាដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យេ ដីរលោកស្មី សុចាបធម្មិណោ

នរញ្ច ធារិញ្ច អចាបធម្មំ

ហីសេន្តិ រោសេន្តិ សុចាបធម្មា

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា ខន្ធហាតា សយន្តិ ។

[១៥៣] អដ្ឋារកាសុំ អបវេ ថុនន្តិ

នរា រុនន្តា បរិទឡកត្តា

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុទ្ធាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ ជនា អដ្ឋារកាសុំ ថុនន្តិ ។

[១៥៤] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ កេចិ បូកាយ ធនស្ស ហេតុ

សក្ខិ ករិត្វា ឥលំ ជាបយន្តិ

តេ ជាបយិត្វា ជនតំ ជនិទ្ធិ

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា អដ្ឋារកាសុំ ថុនន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ជនទាំងឡាយមានបាបធម៌ ពេញបន្ទុក បៀតបៀនប្រទេច
ផ្កាសា នូវបុរសស្រ្តីដែលឥតបាបធម៌ ក្នុងជីវលោក ឈ្មោះ
ថាជាអ្នកមានបាបធម៌ពេញបន្ទុក ជនអ្នកមានកម្មលាមកទាំង
នោះ រមែងរងបាប ជនទាំងឡាយនោះឯងហើយ ដែល
នាយនិរយបាលបៀតបៀនដោយដំបង ដួលដេកនៅ ។

[១៥៣] (ព្រះរាជា...) ពួកសត្វនរកដទៃមានខ្លួនឆេះជុំវិញ កំពុង
ទូញយំ (ធ្លាក់ទៅ) កាន់រណ្តៅរងើកភ្លើងហើយប្តូរ ម្នាលទេព
បម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី
ខ្ញុំសួរអ្នក សត្វទាំងឡាយដែលធ្លាក់ទៅកាន់រណ្តៅរងើកភ្លើង
ហើយប្តូរ តើពួកសត្វទាំងឡាយនេះ បានធ្វើបាបដូចម្តេច ។

[១៥៤] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបាបកម្មដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជាដែលមិន
ទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណានីមួយ ពោលអាងសាក្សី
(កោង) ក្នុងហេតុនៃទ្រព្យរបស់ប្រជុំជន ហើយញ៉ាំងទ្រព្យ
ជាបំណុលនោះឲ្យវិនាស បពិត្រព្រះអង្គជាដំបងជន ជន
ទាំងឡាយនោះញ៉ាំងពួកជនឲ្យវិនាសហើយ ជនទាំងឡាយ
អ្នកមានកម្មដ៏លាមកនោះ រមែងរងបាប ទើបជនទាំងឡាយ
នោះឯង (ធ្លាក់ទៅ) កាន់រណ្តៅរងើកភ្លើង ហើយប្តូរដូច្នោះ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៥៥] សញ្ញាតិក្ខតា ជលិតា បទិត្តា
បទិស្សតិ មហតី លោហាកុម្ភី
ភយំ ហិ មំ វិទ្ធីតិ សូត ទិស្វា
បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ [ជនា] អវសិរា លោហាកុម្ភី បតន្តិ ។

[១៥៦] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

យេ សីលវន្តំ សមណំ ព្រាហ្មណំ វា
ហីសេន្តិ វេសេន្តិ សុចាបធម្មា
តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា [អវសិរា] លោហាកុម្ភី បតន្តិ ។

[១៥៧] លុញ្ញន្តិ កិវំ អថ វេបយិត្វា
ឧល្លោកកស្មី បកិលោទយិត្វា^(១)
ភយំ ហិ មំ វិទ្ធីតិ សូត ទិស្វា
បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ
យេមេ ជនា លុត្តសិរា សយន្តិ ។

១ ម. បកិលោតយិត្វា ។ បកិលេទយិត្វា អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៥៥] (ព្រះរាជា...) ខ្លះទង់ដែងធំ មានភ្លើងឆេះ សន្ទោសន្ទៅ
រន្ទាលច្រាលឆ្កៅ ប្រាកដជាក់ស្តែង ម្ចាស់ទេពបម្រើ ភ័យ
មានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្ចាស់មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក
ពួកសត្វទាំងនេះ (មានក្បាលសំយុងចុះ) ធ្លាក់ទៅកាន់ខ្លះ
ពេញដោយទឹកទង់ដែង តើពួកសត្វទាំងនេះធ្វើបាបដូចម្តេច ។

[១៥៦] មាតលិ ទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិ សួរហើយ
ក៏ព្យាករ នូវផលនៃបាបកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ
ទូលព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយ
ណាមានធម៌ដ៏លាមកពេក បៀតបៀនប្រទេចផ្កាសា នូវ
សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍អ្នកមានសីល ជនអ្នកមានកម្មដ៏លាមក
ទាំងឡាយនោះ តែងរងនូវបាប ជនទាំងនោះ (មានក្បាល
សំយុងចុះ) ធ្លាក់ទៅកាន់ខ្លះពេញដោយទឹកទង់ដែង ។

[១៥៧] (ព្រះរាជា...) ពួកនាយនិរយបាល ត្របែងកនៃសត្វ
នរក ហើយកាប់ពន្លះបោះទៅក្នុងទឹកក្តៅ ម្ចាស់ទេពបម្រើ
ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្ចាស់មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរ
អ្នក ចុះពួកសត្វដែលមានក្បាលដាច់ ហើយដេកនៅនេះ
តើសត្វពួកនេះ បានធ្វើបាបដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៥៨] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

យេ ដីវលោកស្មី សុចាបធម្មិទោ

បក្ខី កហេត្វាន វិហោបយន្តិ

តេ ហោបយិត្វា សកុណំ^(១) ជនិទ្ធុ

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា លុត្តសិរា សយន្តិ ។

[១៥៩] ពហុតតោយា អនិខាតក្ខណា^(២)

នទី អយំ សន្ធិតិ សុប្បតិត្តា

យម្មាភិតត្តា មនុជា បិវន្តិ

បិវតញ្ច តេសំ ថុស ហោតិ ចានិ

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ ស្វត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

តេមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

បិវតញ្ច តេសំ ថុស ហោតិ ចានិ

១ ឱ. ជនស្តំ ។ ២ ម. អនិកាធក្ខណា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៥៨] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ នូវផលនៃបាបកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណា ក្នុងជីវលោកមានបាបធម៌ពេញបន្ទុក តែងចាប់បៀតបៀន នូវសត្វស្លាបទាំងឡាយ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងជន ជន ទាំងឡាយនោះ បៀតបៀនហើយនូវសត្វស្លាប ពួកជនអ្នក មានកម្មលាមកនោះ រមែងរងនូវបាប ជនទាំងឡាយនោះ មានក្បាលដាច់ ហើយដេកនៅដូច្នោះ ។

[១៥៩] (ព្រះរាជា...) ស្ទឹងនេះ មានទឹកច្រើន មាន ច្រាំងមិនជ្រៅ មានកំពង់ល្អរាបទាបហូរទៅ សត្វដែលមាន សេចក្តីស្រែកឃ្លានគ្របសង្កត់ហើយតែងផឹក ស្រាប់តែទឹក ដែលសត្វទាំងឡាយនោះផឹកហើយក្លាយទៅជាអង្កាម ម្នាល ទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវ- សារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ចុះទឹកដែលសត្វទាំងឡាយនោះ ផឹក ហើយ ក្លាយទៅជាអង្កាមវិញ តើពួកសត្វទាំងនេះ បាន ធ្វើនូវបាបដូចម្តេច ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៦០] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ សុទ្ធជញ្ញំ បលាសេន មិស្សំ
អសុទ្ធកម្មា កយិទោ ទទន្តិ
យម្មាភិតត្តាន បិចាសិតានំ
បិវតញ្ច តេសំ ថុស ហោតិ ចានិ ។

[១៦១] ឧសូហិ សត្តិហិ ច តោមរេហិ
ឧភយានិ បស្សានិ តុទន្តិ កន្ធតំ
ភយំ ហិ មំ វិទ្ធិតិ សូត ទិស្វា
បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ
យេមេ ជនា សត្តិហតា សយន្តិ ។

[១៦២] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៦០] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ ក៏
 ព្យាករ នូវផលនៃបាបកម្មដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជា
 នោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ។ ជនទាំងឡាយណា អ្នកមាន
 កិច្ចការមិនបរិសុទ្ធ លាយនូវស្រូវសុទ្ធដោយអង្កាម ឲ្យដល់
 អ្នកទិញ បានជាទឹកដែលជនទាំងឡាយនោះ កំពុងមាន
 សេចក្តីក្តៅបៀតបៀន មានសេចក្តីស្រែកឃ្លានគ្របសង្កត់
 ហើយ ផឹកទៅ ក្លាយជាអង្កាមវិញ ។

[១៦១] (ព្រះរាជា...) នាយនិរយបាល ទាំងឡាយ ចាក់នូវ
 សរីរៈ ទាំងពីរខាងនៃសត្វនរក ដែលកំពុងកន្ទក់កន្ទេញ
 ដោយព្រួញទាំងឡាយក៏មាន ដោយលំពែងទាំងឡាយក៏
 មាន ដោយលំពែងស្នែងក្របីទាំងឡាយក៏មាន ម្នាល
 ទេពបម្រើ សេចក្តីភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាលមាត-
 លិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកជនដែលនាយនិរយបាលបៀត
 បៀនហើយដោយលំពែង ដេកនៅដូច្នោះ តើពួកសត្វទាំង
 នេះ បានធ្វើនូវបាបដូចម្តេច ។

[១៦២] មាតលិ ទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ
 ក៏ព្យាករ នូវផលនៃបាបកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹង
 ហើយទូលព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យេ ដីវលោកស្មី អសាធុកម្មិនោ

អទិន្នមាទាយ កហេន្តិ ដីវិតំ

ធម្មំ ធនំ រជតំ ជាតរូបំ

អដេឡកញាបិ បសុំ មហីសំ

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា សត្តិហតា សយន្តិ ។

[១៦៣] កីវាយ ពន្លា កិស្សិមេ បុនេកេ

អញ្ញេ វិកន្តា វិលកតា សយន្តិ

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ

តមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ ជនា វិលកតា សយន្តិ ។

[១៦៣] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារទិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

ឱវត្តិកា សូករិកា ច មច្ឆិកា

បសុំ មហីសញ្ច អដេឡកញ្ច

ហន្តាន សុណោសុ បសារយីសុ

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ជនទាំងឡាយណា ក្នុងជីវលោក ជាអ្នកមានកម្មមិនល្អ
លួចយកស្រូវ ទ្រព្យ ប្រាក់ មាស ទាំងសត្វចិញ្ចឹម ពពែ
ចៀមនិងក្របី ដែលគេមិនឲ្យ ហើយធ្វើនូវការចិញ្ចឹមជីវិត
ជនអ្នកមានកម្មដ៏លាមកទាំងនោះ រមែងរងនូវបាប ទើប
ពួកជនទាំងនោះ ត្រូវនាយនិរយបាលបៀតបៀនហើយ
ដោយលំពែង ដេកនៅដូច្នោះ ។

[១៦៣] (ព្រះរាជា...) ហេតុអ្វី សត្វនរកទាំងឡាយនេះ មួយ
ពួកត្រូវនាយនិរយបាលចងកអូស ពួកដទៃត្រូវនាយនិរយ-
បាលចិញ្ច្រាំ ពួកដទៃទៀតត្រូវនាយនិរយបាលធ្វើឲ្យខ្ទេច-
ខ្ទី ដួលដេកនៅ ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះ
ឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ជនទាំងឡាយ
ដែលនាយនិរយបាលធ្វើឲ្យខ្ទេចខ្ទី ហើយដួលដេកនៅ
តើពួកជនទាំងនោះ បានធ្វើនូវបាបដូចម្តេច ។

[១៦៤] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណា ជាអ្នកសម្លាប់
ទ្រាយ សម្លាប់ជ្រូក សម្លាប់ត្រី សម្លាប់សត្វចិញ្ចឹម គឺ
ក្របី ពពែនិងចៀម ហើយដាក់លក់ពូជរានផ្សារលក់សាច់

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា វិលកតា សយន្តិ ។

[១៦៥] រហនោ អយំ មុត្តករីសប្បរោ

ទុក្ខន្ទ្រចោ អសុចិ បូតិ វាតិ

ខុទ្ទាបវេតា មនុជា អទេន្តិ

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ ជនា មុត្តករីសភក្ខា ។

[១៦៦] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ កេចិមេ ការណិកា វិរោសិកា

បវេសំ វិហឹសាយ សទា និវិដ្ឋា

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

មិត្តទុនោ មិទ្ធុមទេន្តិ ពាលា ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ជនអ្នកមានកម្មអាក្រក់ទាំងនោះ តែងរង់បាប បានជាជន
ទាំងនោះត្រូវនាយនិរយបាលធ្វើខ្ទេចខ្ទី ហើយដេកនៅ ។

[១៦៥] (ព្រះរាជា...) អន្ទង់នេះពេញពោរ ដោយមូត្រនិងករិស
មានភ្លិនអាក្រក់ មិនស្អាត ស្អុយផ្សាយទៅ ពួកជនអ្នកមាន
សេចក្តីស្រេកឃ្លានគ្របសង្កត់ហើយ ស៊ី(នូវមូត្រនិងករិស
នេះ) ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាល
មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកជនអ្នកបរិភោគនូវមូត្រ
និងករិសនេះ តើពួកជនទាំងនេះ បានធ្វើនូវបាបដូចម្តេច ។

[១៦៦] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិសួរហើយ ក៏
ព្យាករនូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះ
រាជានោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណានីមួយ
ជាអ្នកបង្កសេចក្តីទុក្ខ អ្នកបៀតបៀនមិត្តសម្លាញ់ អ្នក
តាំងនៅក្នុងការបៀតបៀននូវជនដទៃសព្វ ។ កាល ពួកជន
ទាំងឡាយ មានអំពើលាមកនោះ រមែងរង់បាប ជនពាល
ទាំងឡាយជាអ្នកទ្រុស្តមិត្តនោះ តែងស៊ីអាហារចាស់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៦៧] រហោនោ អយំ លោហិតបុព្វបូរោ
 ទុក្ខន្ទរុចោ អសុចិ បូតិ វាតិ
 យម្មាភិតត្តា មនុជា បិវន្តិ
 ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា
 បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
 ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាប់
 យេមេ ជនា លោហិតបុព្វភក្ខា ។

[១៦៨] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
 វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។
 យេ មាតរំ វា បិតរំ វា ដីរលោកេ
 ចារាជិកា អរហត្តេ ហានន្តិ
 តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាប់
 តេមេ ជនា លោហិតបុព្វភក្ខា ។

[១៦៩] ដិវ្ហោ បស្ស ពលិសេន វិទ្ធំ
 វិហតំ យថា សង្កសកេន ចម្ពំ
 ផន្ទន្តិ មច្ឆាវ ថលម្ហិ ទិត្តា
 មុញ្ជន្តិ ខេឡំ រុទមាណ កិមេតេ

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៦៧] (ព្រះរាជា...) អន្ទង់នេះ ពេញពោរទៅដោយឈាម
និងខ្លះ មានក្លិនអាក្រក់ មិនស្អាត ស្អុយផ្សាយទៅ ពួកសត្វ
ដែលត្រូវកម្ដៅបៀតបៀនហើយ ឆឹក (ឈាមនិងខ្លះនោះ)
ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិ
ទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកជនដែលមានឈាមនិងខ្លះ ជា
អាហារនេះ តើពួកសត្វទាំងនេះ បានធ្វើនូវបាបដូចម្ដេច ។

[១៦៨] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជាដែល
មិនជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណាក្នុងដីវលោកនេះ សម្លាប់
ព្រះអរហន្ត គឺមាតាបូបិតា ឈ្មោះថាបារាជិក (ក្នុងភាពជា
គ្រូហស្ត) ពួកជនអ្នកមានអំពើលាមកនោះ តែងរងបាប
ជនទាំងនោះ មានឈាមនិងខ្លះជាអាហារ ។

[១៦៩] (ព្រះរាជា...) អ្នកចូរមើលនូវសត្វនរក មាន
អណ្តាតមុតដោយសន្ទូច ដូចស្បែកដែលគេខ្វារដោយកង្វើរ
ញាប់ញ័រដូចត្រី ដែលជនបោះទៅលើគោក ព្រោះ
ហេតុអ្វីហ្ន៎ បានជាសត្វនរកទាំងនេះ យំបង្វើរទឹកមាត់

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា
បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារមិ
ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ
យេមេ ជនា វុឡ្ហយស្តា សយន្តិ ។

[១៧០] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារមិ
វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ កេចិ សណ្ឋានតតា មនុស្សា
អក្សេន អក្សំ កយំ^(១) ហាបយន្តិ
ក្សេន ក្សំ ជនលោកហេតុ
នន្តំ យថា វារិចរំ វធាយ ។
ន ហិ ក្សេការិស្ស ភវន្តិ តាលា
សកេហិ កម្មេហិ បុរក្ខិតស្ស
តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ
តេមេ ជនា វុឡ្ហយស្តា សយន្តិ ។

[១៧១] ធារិយោ ឥមា សម្មវិកិណ្ឌតត្តា
បក្កយ្ហ កន្ធន្តិ ភុដេ ទុដច្ចា^(២)
សមក្ខិតា លោហិតបុព្វលិត្តា

១ ម. កលំ ។ ២ អដ្ឋកថាយំ បន វុជច្ឆាតិ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ម្ចាស់ទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ ម្ចាស់មាតលិ
ទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកជនដែលស៊ីសន្ទូចដេកនៅ តើ
ពួកសត្វទាំងនេះ បានធ្វើនូវបាបដូចម្តេច ។

[១៧០] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិសួរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា មនុស្សទាំងឡាយណានីមួយ បិត
នៅក្នុងតំណែង ជាអ្នកកាត់ថ្លៃទំនិញ ញ៉ាំងទំនិញដែល
មានថ្លៃ ឲ្យសាបសូន្យចាកថ្លៃ (បន្តោកទំនិញគេ) ប្រកប
ដោយអំពើកោង ធ្វើអំពើកោង ព្រោះហេតុចង់បានទ្រព្យ
បីដូចជាសន្ទូចដែលគេបិទបាំង (ដោយនុយ) ដើម្បី
សម្លាប់ត្រី ។ ទីពឹងរបស់អ្នកធ្វើនូវអំពើកោង ជាបុគ្គល
ដែលកម្មរបស់ខ្លួនរូបរិតហើយមិនមានទេ ពួកជនអ្នកមាន
អំពើលាមកនោះ តែងរងបាប បានជាពួកជនទាំងនោះ ជា
អ្នកស៊ីសន្ទូចដេកនៅ ។

[១៧១] (ព្រះរាជា...) ពួកស្រ្តីទាំងនេះ មានខ្លួនដាច់
ខ្ទេចខ្ទី មានជាតិអាក្រក់ មានខ្លួនប្រឡាក់ ពាស
ពេញ ដោយឈាមនិងខ្នុះ មានខ្លួនដាច់ រយះរយាយ

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កាលោ យថា អាយាតនេ វិកត្តា

តា ភូមិភាគស្មី សទា និខតា

ខន្ទាតិវត្តន្តិ សដោតិភូតា ។

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ

ឥមា នុ ជារិយោ កិមកំសុ ចាប់

យា ភូមិភាគស្មី សទា និខតា

ខន្ទាតិវត្តន្តិ សដោតិភូតា ។

[១៧២] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារទិ

វិហាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

កោលិត្តិយាយោ ឥធង ដីវលោកេ

អសុទ្ធកម្មា អសតំ អចារុំ

តា ទិត្តរូបា^(១) បតិ វិប្បហាយ

អញ្ញំ អចារុំ រតិទិដ្ឋហេតុ

តា ដីវលោកស្មី រមាបយិត្តា

ខន្ទាតិវត្តន្តិ សដោតិភូតា ។

១ ម. តិក្ករូបា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បីដូចគោទាំងឡាយ ដែលគេពន្លះក្នុងទីសម្ងាត់ ផ្គងដើមដៃ
ទាំងឡាយយំកន្ទក់កន្ទេញ ពួកស្រ្តីទាំងនោះ (មានខ្លួនត្រឹម
ចង្កេះ) លិចចុះក្នុងផែនដី មានភ្លើងឆេះសន្ទោសន្ទៅ មាន
ភ្នំរមៀលកិនសព្វ ៗ កាល ។ ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំ
ព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិ ជាទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកស្រ្តី
ដែល (មានខ្លួនត្រឹមចង្កេះ) លិចចុះក្នុងផែនដី មានភ្លើងឆេះ
សន្ទោសន្ទៅ មានភ្នំរមៀលកិនសព្វ ៗ កាល តើពួកស្រ្តី
ទាំងនេះ បានធ្វើបាបដូចម្តេច ។

[១៧២] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ពួកស្រ្តីមានត្រកូលក្នុងជីវលោកនេះ
មានអំពើមិនបរិសុទ្ធ បានប្រព្រឹត្តនូវអំពើជារបស់អសប្បុរស
ពួកស្រ្តីទាំងនោះ មានសភាពជាអ្នកលេងលះបង់ស្វាមីហើយ
ត្រាច់ទៅរកបុរសដទៃ ព្រោះហេតុតែកាមគុណនិងល្បែង
ពាល ពួកស្រ្តីទាំងនោះក្នុងជីវលោក លុះញ៉ាំងបុរសដទៃ
ឲ្យត្រេកត្រអាល ទើបមានភ្លើងឆេះ សន្ទោសន្ទៅ មាន
ភ្នំរមៀលកិនដូច្នោះ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៧៣] ចានេ កហេត្វា កិស្សិមេ បុនេកេ

អរិសិរា នរកេ ចាតយន្តិ

ភយំ ហិ មំ វិទ្ធីតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារមិ

ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាប់

យេមេ ជនា [អរិសិរា] នរកេ ចាតយន្តិ ។

[១៧៤] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារមិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ ដីវលោកស្មី អសាធុកម្មិនោ

បរស្ស ទារាទិ អតិក្កមន្តិ

តេ តាទិសា ឧត្តមភណ្ណាថេនា

តេមេ ជនា [អរិសិរា] នរកេ ចាតយន្តិ ។

តេ វស្សប្បកាទិ ពហូទិ តត្ថ

និរយេសុ ទុក្ខំ វេទនំ វេទយន្តិ

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៧៣] (ព្រះរាជា...) ព្រោះហេតុអ្វី បានជាសត្វ
 នរកមួយពួកទៀតនេះ ត្រូវនាយនិរយបាលចាប់ជើង ឲ្យមាន
 ក្បាលសំយុងចុះ ហើយទម្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅ ម្នាលទេព
 បម្រើ ភ័យមានដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី
 ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកសត្វទាំងនេះ ដែលមានក្បាលសំយុងចុះ
 នាយនិរយបាលទម្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅនរក តើពួកសត្វទាំង
 នេះ បានធ្វើបាបដូចម្តេច ។

[១៧៤] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិសួរហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
 ដែលមិនជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណា ក្នុងដីវលោក
 នេះ អ្នកមានអំពើជារបស់អសប្បុរស ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវ
 ប្រពន្ធទាំងឡាយនៃជនដទៃ សត្វទាំងឡាយប្រាកដដូច្នោះ
 នោះ ឈ្មោះថាជាអ្នកលួចនូវរបស់ដ៏ថ្លៃថ្លា បានជាសត្វ
 ទាំងនោះ (មានក្បាលសំយុងចុះ) ត្រូវនាយនិរយបាលទម្លាក់
 ទៅក្នុងរណ្តៅ ។ សត្វទាំងឡាយនោះ តែងរងនូវទុក្ខ
 វេទនា ក្នុងនរកទាំងឡាយនោះ អស់ប្រជុំនៃឆ្នាំដ៏ច្រើន

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ន ហិ ចាបការិស្ស ភវន្តិ តាលោ

សកេហិ កម្មេហិ បុក្ខិតស្ស

តេ លុទ្ធកម្មា បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា [អរំសិរា] នរកេ ចាតយន្តិ ។

[១៧៥] ឧច្ចារចាមេ វិរិដា ឧបក្កមា

និរយេសុ ទិស្សន្តិ សុយោរូទា

ភយំ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ ចាបំ

យេមេ ជនា អធិមត្តា ទុក្ខា តិប្បា

ខរា កដុកា វេទនា វេទយន្តិ ។

[១៧៦] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ ចាបកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

យេ ដីវលាកស្មី សុចាបទិដ្ឋិដោ

វិស្សាសកម្មានិ ករោន្តិ មោហា

បរញ្ច ទិដ្ឋិសុ សមាទមេន្តិ

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រោះថា ទីពឹងទាំងឡាយរបស់បុគ្គលអ្នកធ្វើបាប ជាបុគ្គល
ដែលកម្មរបស់ខ្លួនរូបវិតហើយ មិនមានទេ ពួកសត្វអ្នកមាន
អំពើលាមកនោះ រមែងរងនូវបាប ទើបបានជាពួកជនទាំង
នោះ (មានក្បាលសំយុងចុះ) ត្រូវនាយនិរយបាលទម្លាក់
ទៅក្នុងរណ្តៅ ។

[១៧៥] (ព្រះរាជា...) ពួកសត្វទាំងឡាយនេះ ខ្ពស់និងទាប
ផ្សេង ។ គ្នា ជាអ្នកត្រដាបត្រដួស មានរូបគួរខ្លាចពន់ពេក
ប្រាកដនៅក្នុងនរកទាំងឡាយ ម្នាលទេពបម្រើ ភ័យមាន
ដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួក
ជនដែលមានសេចក្តីទុក្ខវេទនា ក្លៀវក្លា ខ្លោចផ្សា ក្តៅ
ក្រហាយក្រៃលែងនេះ តើពួកសត្វទាំងនេះ បានធ្វើបាប
ដូចម្តេច ។

[១៧៦] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលបាបកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះដែល
មិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណា ក្នុងជីវលោកនេះ មាន
ទិដ្ឋិលាមកក្រៃលែង តែងធ្វើអំពើដ៏ស្មិទ្ធ ព្រោះមោហៈ
ទាំងបបួលអ្នកដ៏ទៃ (ឲ្យយល់) ក្នុងទិដ្ឋិទាំងឡាយនោះផង

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

តេ ចាបទិដ្ឋី បសវេត្វ ចាបំ

តេមេ ជនា អធិមត្តា ទុក្ខា តិប្បា

ខរា កដុកា វេននា វេនយន្តិ ។

[១៧៧] វិទិតានិ តេ មហារាជ អារាសំ ចាបកម្មំ
ហានានិ លុទ្ធកម្មានំ ទុស្សីលានព្វ យា ភតិ
ឧយ្យាហិទានិ រាជិសិ ទេវរាជស្ស សន្តិកេ ។

[១៧៨] បញ្ចច្ចុបំ ទិស្សតិទំ វិមាទំ
មាលាបិលន្ទា សយនស្ស មជ្ឈេ
តត្ថច្ចតី ធារី មហានុភារា
ឧច្ចារចំ ឥទ្ធិ វិកុព្វមាទា
វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ ស្ងត ទិស្វា
បុន្ទាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
អយំ នុ ធារី កិមកាសិ សាដុំ
យា មោទតី សត្តប្បត្តា វិមាទេ ។

[១៧៩] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិ ជានតោ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ជនទាំងឡាយនោះ មានទិដ្ឋិបាប រមែងរងបាប ទើបបាន
ជាពួកជនទាំងនោះ រងទុក្ខវេទនា ដ៏ក្លៀវក្លា ខ្លោចផ្សា
ក្តៅក្រហាយក្រៃលែង ។

[១៧៧] បពិត្រព្រះរាជា ទីលំនៅរបស់សត្វ អ្នកមានបាបកម្មទាំង-
ឡាយ ឋានរបស់សត្វអ្នកមានអំពើអាក្រក់ទាំងឡាយ និងគតិរបស់សត្វ
អ្នកទ្រុស្តសីលទាំងឡាយ ព្រះអង្គទ្រង់បានជ្រាបហើយ បពិត្រព្រះរាជា
អ្នកស្វែងរកគុណដ៏ធំ សូមទ្រង់ស្តេចទៅក្នុងសម្នាក់ទេវរាជ ឥឡូវនេះ ។

[១៧៨] (ព្រះបាទនេមិ...) វិមាននេះ មានកំពូលប្រាំ
ដែលយើងឃើញប្រាកដ មាននាងនារី មានអានុភាពធំ
ប្រដាប់ដោយកម្រងផ្កា សម្តែងនូវទេវបូទ្វិមានប្រការផ្សេង ។
នៅកណ្តាលដំណែក ក្នុងវិមាននោះ ម្ចាស់ទេពបម្រើ
សេចក្តីរីករាយមានប្រាកដដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ ម្ចាស់មាតលិ
ទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក នារី ដែលបានដល់ឋានសួគ៌ហើយ
រីករាយក្នុងវិមាន តើនារីនេះ បានធ្វើកុសលដូចម្តេច ។

[១៧៩] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិ សួរហើយ
ក៏ព្យាករនូវផល នៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួន
ដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យទិ តេ សុតា ពិរណី^(១) ដីរលោកេ

អាមាយទាសី អហុ ព្រាហ្មណស្ស

សា បត្តកាលំ អតិថី វិទិត្វា

មាតារ បុត្តំ សកិមាភិនដ្ឋិ

សញ្ញមា សំរិភាតា ច សា វិមាណស្មិ មោទតិ ។

[១៨០] ទទ្ធលូមាណា អាកន្តិ វិមាណា សត្ត ទិម្ពិតា

តត្ថ យក្ខោ មហិទ្ធិកោ សញ្ញាភរណាក្ខសិតោ

សមន្តា អនុបរិយាយតិ ធារីតណបុក្ខិតោ ។

វិត្តិ ហិ មំ វិទ្ធីតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

អយំ នុ មច្ឆោ កិមកាសិ សាដុំ

យោ មោទតិ សត្តប្បត្តោ វិមាណេ ។

[១៨១] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

សោណាទិដ្ឋោ កហបតិ វស ទានបតី អហុ

វស បព្វទិតុទ្ធិស្ស វិហារេ សត្ត ការយិ ។

១ រណីតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ពិរណី ដែលទ្រង់ធ្លាប់ជ្រាបហើយ ជាទាសីកើតហើយក្នុងផ្ទៃ
នៃទាសី ក្នុងផ្ទះនៃព្រាហ្មណ៍ក្នុងជីវលោក នាងពិរណីនោះ
ដឹងថា ភិក្ខុជាភ្ញៀវមានកាលដល់ហើយ (ហើយក៏អង្គុស
ចង្ហាន់ប្រគេនភិក្ខុនោះ) ហាក់ដូចជាមាតាដែលត្រេកអរចំពោះ
បុត្ររបស់ខ្លួន នាងជាអ្នកសង្រួម ជាអ្នកចែកទាន ទើប
នាងរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨០] (ព្រះបាទនេមិ...) វិមានមាសទាំង ៧ ដែលបុញ្ញកម្ម
តាក់តែងហើយ មានពន្លឺរុងរឿងផ្សព្វផ្សាយទៅ មានទេវបុត្រមានប្ញទ្ធិ
ច្រើន ប្រដាប់ហើយដោយអាករណៈគ្រប់បែប មានពួកនាងទេពជីតា
ចោមរោមហើយ ដើរប្រទក្សិណដោយជុំវិញ ក្នុងវិមានទាំង ៧ នោះ ។

ម្នាលទេពបម្រើ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រេកអរព្រោះឃើញ ម្នាល
មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក តើទេវបុត្រនេះ បានធ្វើនូវកុសល
ដូចម្តេច ទើបដល់នូវឋានសួគ៌ ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨១] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិ សួរហើយ
ក៏ព្យាករ នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូល
ព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ទេវបុត្រនេះ ជាគហ-
បតី ឈ្មោះសោណទិន្ទ ជាម្ចាស់នៃទាន (ក្នុងដែនកាសី)
គាត់បានសាងកុដិសម្រាប់នៅ ៧ ខ្នង ឧទ្ទិសចំពោះបព្វជិត ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

សក្កច្ចន្តេ ឧបដ្ឋាសិ ភិក្ខុវោ តត្ថ វាសិកេ^(១)

អច្ឆាទនព្វា ភត្តព្វា សេនាសនំ បដិបយំ

អនាសិ ឧដុក្ខតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។

ចាតុទ្ធីសី បព្វានសី យា ច បក្ខុស្ស អដ្ឋមី

ចាដិហារិយបក្ខុព្វា អដ្ឋង្គុសុសមាហិតំ

ឧចោសថំ ឧបវសិ សទា សីលេសុ សំរុតោ

សញ្ញមោ សំរិកាតោ ច សោ វិមានស្មិ មោទតិ ។

[១៨២] បកាសតិមិទំ ព្យម្ពំ ផលិកាសុ សុនិម្មិតំ

នារីវរកណាកិណ្ណំ ក្យជាតារិរោចិតំ

ឧបេតំ អន្តចានេហិ នច្ចកីតេហិ ច្ចកយំ ។

វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ ស្វត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារមិ

ឥមា នុ នារី កិមកំសុ សាដុំ

យា មោទរេ សក្កប្បត្តា វិមានេ ។

១ អាសយេតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

គាត់បានបម្រើភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលអាស្រ័យនៅក្នុងកុដិនោះ ដោយគោរព
 បានប្រគេនចីវរសម្រាប់ស្លៀកដណ្តាប់ផង ភត្តាហារផង សេនាសនៈផង
 គ្រឿងប្រទីបផង ចំពោះលោកអ្នកមានចិត្តត្រង់ទាំងឡាយ ដោយចិត្ត
 ជ្រះថ្លា ។ គាត់រក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គប្រាំបី អស់តិបីទី ១៤ ផង
 តិបីទី ១៥ ផង តិបីទី ៨ នៃបក្ខផង បាដិហារិយបក្ខផង គាត់ជាអ្នក
 សង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយសព្វ ។ កាល ជាអ្នកសង្រួមនូវឥន្ទ្រិយ ជាអ្នក
 ចែកទាន ទើបគាត់រីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨៣] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ ដ៏រុង
 រឿងដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវផលិកពាសពេញដោយ
 ពួកនារីដ៏ប្រសើរ រុងរឿងដោយផ្ទះកំពូល ប្រកបដោយ
 ទឹកនិងភោជន ដោយកិរិយារាំងច្រៀងទាំងពីរ ។ ម្នាល
 ទេពបម្រើ ខ្ញុំមានសេចក្តីត្រេកអរព្រោះឃើញ ម្នាល
 មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក តើនារីទាំងនេះបានធ្វើកុសល-
 កម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋានសួគ៌ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៨៣] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
 វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។
 យា កាចិ ធារី ឥធម ដីរលោកេ
 សីលវន្តិយោ ឧបាសិកា
 ទានេ រតា និច្ចបសន្នចិត្តា
 សច្ចេ បិតា ឧបោសថេ អប្បមត្តា
 សញ្ញមា សំរិកាតា ច តា វិមាណស្មិ មោទវេ ។

[១៨៤] បកាសតិមិទំ ព្យម្ពំ វេទ្យុវិយាសុ និម្មិតំ
 ឧបេតំ ភូមិកាតេហិ វិភត្តំ ភាគសោ មិតំ ។
 អាលម្ពរា មុទិដ្ឋា ច នច្ចតីតា សុវាទិតា
 ទិញា សទ្ធា និច្ឆរន្តិ សវនីយា មនោរមា ។
 ធាហំ វរំ កតំ ជាតុ វរំ សុរុចិរំ បូរេ
 សទ្ធិំ សមភិជាធាមិ ទិដ្ឋំ វា យទិ វា សុតំ ។
 វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា
 បុត្តាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
 ឥមេ នុ មច្ឆា កិមកំសុ សាដុំ
 យេ មោទវេ សក្កប្បត្តា វិមាទេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៨៣] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូល
 ព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ពួកនារីណានីមួយ
 ក្នុងជីវលោកនេះ មានសីល ជាឧបាសិកា ត្រេកអរ
 ក្នុងទាន មានចិត្តជ្រះថ្លាជានិច្ច តាំងនៅក្នុងសច្ចធម៌
 មិនប្រហែសធ្វេសក្នុងឧបោសថ ជាអ្នកសង្រួម ជាអ្នក
 ចែកទាន ទើបនារីទាំងនោះរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨៤] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ
 ដ៏រុងរឿងដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវពៃទូរ្យប្រកបដោយ
 ភូមិភាគចែកវាស់ដោយចំណែក ។ (ក្នុងវិមាននេះ) មានសួរ
 សំឡេងទិព្យលាន់ឮ គឺសួរ សម្តែរ កិរិយារាំ ច្រៀងនិងប្រគំ
 គួរស្តាប់ ជាទីរីករាយនៃចិត្ត ។ សំឡេងដែលប្រព្រឹត្តទៅ
 យ៉ាងនេះ ពីរោះយ៉ាងនេះ ពីមុនមក ខ្ញុំមិនដែលឃើញ
 ទាំងមិនដែលឮឡើយទើបតែបានដឹង ។ ម្នាលទេពបម្រើ
 សេចក្តីត្រេកអរមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះបានឃើញ ម្នាលមាតលិ
 ទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក តើពួកទេវបុត្រទាំងនេះ ធ្វើកុសល-
 កម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋានសួគ៌ ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[១៨៥] តស្ស បុរោ វិយាកាសិ មាតសិ ទេវសារមិ
 វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។
 យេ កេចិ មច្ចា ឥធម៌ ដីរលោកេ សីលវន្តា ឧចាសកា
 អារាមេ ឧទទានេ ច បចា សង្កមនានិ ច
 អរហន្តេ សីតិក្ខតេ សក្កច្ចំ បដិចានយុំ
 ចីរំ បិណ្ឌាចាតព្វ បច្ចយំ សយនាសនំ
 អនំសុ ឧជុក្ខតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
 ចាតុទ្ធីសី បញ្ចនសី យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី
 ចាដិហារិយបក្ខព្វ អដ្ឋង្គុសុសមាហិតំ
 ឧចាសចំ ឧបវសុំ សនា សីលេសុ សំរុតា
 សញ្ញមា សំរិកាតា ច តេ វិមាណស្និ មោទរេ ។

[១៨៦] បកាសតិមិទំ ព្យម្ពំ ផលិកាសុ សុនិម្មិតំ
 ធារីរកណាកិណ្ណំ ក្ខជាតារិហេចិតំ
 ឧបេតំ អន្តចានេហិ នច្ចតីតេហិ ច្ចកយំ
 នដ្ឋោ អនុបរិយាយតិ ធានាបុប្ផទុមាយុតា ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៨៥] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្ករហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
 ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ជនទាំងឡាយណាមានសីល ជាឧបាសក
 ក្នុងដីវលោកនេះ បានកសាងសួនច្បារ ស្រះ អណ្តូងទឹកនិងស្ពាន
 ប្រតិបត្តិព្រះអរហន្តទាំងឡាយអ្នកមានចិត្តត្រជាក់ ដោយគោរពព្រមទាំង
 បានថ្វាយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិង (គិលានប្បថ្មីយ) ចំពោះ
 ព្រះអរហន្តទាំងឡាយអ្នកមានចិត្តត្រង់ ដោយចិត្តជ្រះថ្លា ។ ជនទាំង-
 ឡាយនោះបានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គប្រាំបី អស់តិថីទី ១៤ ផង
 តិថីទី ១៥ ផង តិថីទី ៨ នៃបក្ខផង បាដិហារិយបក្ខផង សង្រួម
 ក្នុងសីលទាំងឡាយ សព្វ ។ កាល ជាអ្នកសង្រួមឥន្ទ្រិយ និងជា
 អ្នកចែកទាន ទើបជនទាំងឡាយនោះរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨៦] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតល្អ
 ហើយ រុងរឿងដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវផលិក ដេរជាសដោយពួក
 នាងនារីដ៏ប្រសើរ ចម្រើនដោយផ្ទះកំពូល ប្រកបដោយទឹកនិងគោជន
 ដោយកិរិយារាំងនិងច្រៀងទាំងពីរយ៉ាង មានស្នឹង ប្រកបដោយរុក្ខជាតិ
 មានផ្កាផ្សេង ។ ហូរព័ទ្ធជុំវិញ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ

អយំ នុ មច្ចោ កិមកាសិ សាជុំ

យោ មោទតិ សត្តប្បត្តោ វិមានេ ។

[១៨៧] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ

វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

មិចិលាយំ^(១) កហបតិ ឯស ទានបតី អហុ

អាហមេ ឧទទានេ ច បចា សង្កមនានិ ច

អហាន្តេ សីតិភូតេ សក្កច្ចំ បដិចាទយិ

ចីវំ បិណ្ឌាចាតញ្ច បច្ចយំ សយនាសនំ

អនាសិ ឧជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។

ចាតុទ្ធសី បញ្ចទសី យា ច បក្ខុស្ស អដ្ឋមី

ចាដិហារិយបក្ខុញ្ច អដ្ឋង្គីសុសមាហិតំ

ឧចោសចំ ឧបវសិ សោ វិមានស្មិ មោទតិ ។

១ ឱ. កិម្ពិលាយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរ មានប្រាកដដល់ខ្ញុំ
 ព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក តើទេវបុត្រ
 នេះបានធ្វើ នូវកុសលកម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋានសួគ៌
 ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨៧] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះដែល
 មិនទ្រង់ជ្រាបថា ទេវបុត្រអង្គនុ៎ះ ជាគហបតី ជាម្ចាស់នៃទាន ក្នុងក្រុង
 មិថិលា បានសាងសួនច្បារ ស្រះ អណ្ណាងទឹកនិងស្ពាន បានប្រតិបត្តិព្រះ
 អរហន្តទាំងឡាយ អ្នកមានចិត្តត្រជាក់ ដោយគោរព បានថ្វាយបីវរ
 បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិង (គិលានប្បថ្មីយ) ចំពោះពួកព្រះអរហន្តអ្នក
 មានចិត្តត្រង់ដោយចិត្តជ្រះថ្លា ។ បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨
 អស់តិប្បីទី ១២ ផង តិប្បីទី ១៥ ផង តិប្បីទី ៨ នៃបក្កុខផង អស់បាដិ-
 ហារិយបក្ខុផង សង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយសព្វ ។ កាល ជាអ្នកសង្រួម
 នូវតន្ត្រិយ ជាអ្នកចែកទាន ទើបគហបតីនោះ រីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៨៨] បកាសតិមិទំ ព្យម្ពំ ផលិកាសុ សុនិម្ពិតំ
 ធារីវរកណាកិណ្ណំ ក្សជាតារិរោចិតំ
 ឧបេតំ អន្តចានេហិ នច្ចកីតេហិ ច្ចកយំ
 នដ្ឋោ អនុបរិយាយតិ ធានាបុប្ផទុមាយុតា
 រាជាយតនា កបិដ្ឋា ច អម្ពា សាលា ច ជម្ពុយោ
 តិណ្ណាកា ច បិយាលា ច ទុមា និច្ចផលា ពហូ ។

វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ ស្វត ទិស្វា
 បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
 អយំ នុ មច្ឆោ កិមកាសិ សាដុំ
 យោ មោទតិ សក្កប្បត្តោ វិមារេ ។

[១៨៩] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
 វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។
 មិចិលាយំ កហបតិ វស ទានបតី អហុ
 អាវាមេ ឧទទានេ ច បចា សង្កមនានិ ច
 អរហន្តេ សីតិក្ខតេ សក្កច្ចំ បដិចានយិ
 ចីវំ បិណ្ណាចាតព្វា បច្ចយំ សយនាសនំ
 អទាសិ ឧដុក្ខតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[១៨៨] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតល្អហើយ
ដ៏រុងរឿងដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវផលិក ដេរដាសដោយពួកនារី
ដ៏ប្រសើរ ចម្រើនដោយផ្ទះកំពូល ប្រកបដោយទឹកនិងគោជន ដោយការ
ច្រៀងនិងការរាំទាំងពីរយ៉ាង មានស្ទឹងប្រកបដោយឈើ មានផ្កាផ្សេងៗ
ហូរព័ទ្ធជុំវិញ មានឈើទាំងឡាយជាច្រើនគឺ ដើមកេស ខ្ចិត ស្វាយ
សាលព្រឹក្ស ព្រីង ទន្ធប៉ា មាក់ប៉ែន សុទ្ធសឹងមានផ្លែជានិច្ច ។

ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរមានប្រាកដដល់ខ្ញុំ ព្រោះ
ឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ទេវបុត្រអង្គនេះ
បានធ្វើកុសលកម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋានសួគ៌ រីករាយ
ក្នុងវិមាន ។

[២៨៩] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ទេវបុត្រអង្គនេះ ជាគហបតី ជាម្ចាស់នៃទាន
ក្នុងក្រុងមិថិលា បានសាងសួនច្បារ ស្រះ អណ្តូងទឹក បានប្រតិបត្តិចំពោះ
ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកមានចិត្តត្រជាក់ បានថ្វាយនូវថវិកា
បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិង (គិលានប្បថ្ន័យ) ចំពោះព្រះអរហន្តទាំងឡាយ
អ្នកមានចិត្តត្រង់ ដោយចិត្តជ្រះថ្លា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ចាតុទ្ទសី បញ្ចទសី យា ច បក្ខុស្ស អដ្ឋមី

ចាដិហារិយបក្ខុញ អដ្ឋង្គសុសមាហិតំ

ឧចាសចំ ឧបវសិ សទា សីលេសុ សំរុតោ

សញ្ញមោ សំរិកាតោ ច សោ វិមានស្មិ មោទតិ ។

[១៩០] បកាសតិមិទំ ព្យម្ពំ វេទ្យុរិយាសុ និម្មិតំ

ឧបេតំ ភូមិកាតេហិ វិភត្តំ ភាគសោ មិតំ ។

អាលម្ពរា មុទិដ្ឋា ច នច្ចកីតា សុវាទិតា

ទិញា សទ្ធា និច្ឆរន្តិ សវដីយា មនោរមា ។

នាហំ ឯវំ កតំ ជាតុ ឯវំ សុរុចិរំ បុរេ

សទ្ធិំ សមភិជាជានិ ទិដ្ឋំ វា យទិវា សុតំ ។

វិត្តិ ហិ មំ វិទ្ធីតិ ស្ងួត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ

អយំ នុ មច្ឆោ កិមកាសិ សាដុំ

យោ មោទតិ សត្តប្បត្តោ វិមាទេ ។

[១៩១] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារទិ

វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

គហបតីនោះបានទាំងរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ អស់តិបីទី ១៤ ផង តិបីទី ១៥ ផង តិបីទី ៨ នៃបក្ខផង អស់បាដិហារិយបក្ខផង សង្រួម ក្នុងសីលទាំងឡាយសព្វ ។ កាល ជាអ្នកសង្រួមតន្ត្រិយ ជាអ្នកចែក ទាន ទើបគហបតីនោះរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៩០] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ ដំរុងរឿងដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវពៃទ្យ ប្រកបដោយភូមិភាគចែក វាស់ដោយចំណែក (ក្នុងវិមាននោះ) មានសួរសព្វជាទិព្វលាន់ព្វ គឺសួរ សម្ភារ កិរិយារាំ ច្រៀង នឹងប្រគំ គួរស្តាប់ ជាទីរីករាយនៃចិត្ត ។ សម្លេងដែលប្រព្រឹត្តទៅយ៉ាងនេះ ពីរោះយ៉ាងនេះ ពីមុនមក ខ្ញុំមិន ដែលឃើញ ទាំងមិនដែលឮឡើយ ទើបតែនឹងបានដឹង ។

ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះ ឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក តើទេវបុត្រ អង្គនេះ បានធ្វើកុសលកម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋាន សួគ៌ ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៩១] មាតលិ ទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិ សួរហើយ ក៏ព្យាករ នូវផល នៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

ពារាណសិយំ កហាបតិ ឯស ទានបតី អហុ
 អារាមេ ឧទទានេ ច បទា សង្កមនាទិ ច
 អរហន្តេ សីតិក្ខតេ សក្កច្ចំ បដិចាទយំ
 ចីវរំ បិណ្ឌាទាតញ្ច បច្ចយំ សយនាសនំ
 អនាសិ ឧជុក្ខតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
 ចាតុទ្ធីសី បញ្ចទសី យា ច បក្ខុស្ស អដ្ឋមី
 ចាទិហារិយបក្ខុញ្ច អដ្ឋង្គសុសមាហិតំ
 ឧចោសចំ ឧបវសិ សទា សីលេសុ សំរុតោ
 សញ្ញមោ សំរិកាកោ ច សោ វិមានស្មិ មោទតិ ។

[១៩២] យថា ឧទយមាទិច្ចោ ហោតិ លោហិតកោ មហា
 តច្ចុបមំ ឥទំ ព្យម្ពំ ជាតរូបស្ស ទិម្ពិតំ^(១) ។

វិត្តិ ហិ មំ វិទ្ធីតិ ស្វត ទិស្វា
 បុច្ឆាមិ តំ មាតសិ ទេវសារថិ
 អយំ នុ មច្ចោ កិមកាសិ សាដុំ
 យោ មោទតិ សក្កប្បត្តោ វិមានេ ។

១ ជាតរូបំ សុនិម្មិតត្តិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ទេវបុត្រអង្គនេះ ជាគហបតី ជាម្ចាស់នៃទាន ក្នុងក្រុងពារាណសី បាន
 កសាងសួនច្បារ ស្រះ អណ្ណាងទឹក និងស្ពាន បានប្រតិបត្តិចំពោះព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយ ដែលមានចិត្តត្រជាក់ បានថ្វាយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនា-
 សនៈនិង (គិលានប្បថ្ម័យ) ចំពោះព្រះអរហន្តទាំងឡាយ អ្នកមាន
 ចិត្តត្រង់ ដោយចិត្តជ្រះថ្លា ។ ទេវបុត្រនោះ បានរក្សាឧបោសថ ប្រកប
 ដោយអង្គ ៨ ប្រការ អស់តិបីទី ១៤ ផង តិបីទី ១៥ ផង តិបីទី ៨ នៃ
 បក្ខុផង អស់បាដិហារិយបក្ខុផង សង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយ សព្វ ។
 កាល ជាអ្នកសង្រួមឥន្ទ្រិយ ជាអ្នកចែកទាន ទើបទេវបុត្រនេះ រីក
 រាយក្នុងវិមាន ។

[១៩២] (ព្រះរាជា...) វិមាននេះ ជាវិការៈនៃមាសដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិត
 ហើយ ដូចព្រះអាទិត្យទើបរះឡើង មានពណ៌ក្រហម មានមណ្ឌលធំ ។
 ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរ មានប្រាកដដល់ខ្ញុំ
 ព្រោះឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក
 ទេវបុត្រអង្គនេះ បានធ្វើកុសលកម្មដូចម្តេច ទើប
 ដល់នូវឋានសួគ៌ ហើយរីករាយក្នុងវិមាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៩៣] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតសិ ទេវសារមិ
 វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្ខាសិជានតោ ។
 សារត្តិយំ កហាបតិ ឯស ទានបតី អហុ
 អារាមេ ឧទទានេ ច បចា សង្កមនានិ ច
 អហាន្តេ សីតិភូតេ សក្កច្ចំ បដិចាទយិ
 ចីវំ បិណ្ឌាចាតព្វ បច្ចយំ សយនាសនំ
 អនាសិ ឧជុភូតេសុ វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
 ចាតុទ្ធីសី បញ្ចទសី យា ច បក្ខស្ស អដ្ឋមី
 ចាដិហារិយបក្ខព្វ អដ្ឋង្គុសុសមាហិតំ
 ឧចោសចំ ឧបវសិ សទា សីលេសុ សំរុតោ
 សញ្ញមោ សំរិកាកោ ច សោ វិមាទស្មិ មោទតិ ។

[១៩៤] វេហាយសាមេ ពហុកា ជាតរូបស្ស និម្មិតា
 ទទ្ធលូមាណា អាកន្តិ វិជ្ជវព្ពយនន្តវេ
 តត្ថ យក្ខា មហិទ្ធិកា សព្វាករណភូសិតា
 សមដ្ឋា អនុបរិយាយន្តិ ធារីកណាបរិវតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៩៣] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិស្តរហើយ ក៏ព្យាករ
 នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះ
 ដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ទេវបុត្រអង្គនេះ ជាគហបតី ជាម្ចាស់នៃទាន
 ក្នុងក្រុងសារវត្តិ បានកសាង សួនច្បារ ស្រះ អណ្ណាងទឹកនិងស្ពាន
 បានប្រតិបត្តិព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ជាអ្នកមានចិត្តត្រជាក់ ដោយគោរព
 បានថ្វាយបីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិង (គិលានប្បថ្មីយ) ចំពោះ
 ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ អ្នកមានចិត្តត្រង់ ដោយចិត្តជ្រះថ្លា ។ គហបតី
 នោះ បានរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ អស់តិថីទី ១៤
 ផង តិថីទី ១៥ ផង តិថីទី ៨ នៃបក្ខផង អស់បាដិហារិយបក្ខផង
 សង្រួមក្នុងសីលទាំងឡាយសព្វ ។ កាល ជាអ្នកសង្រួមឥន្ទ្រិយ ជាអ្នក
 ចែកទាន ទើបគហបតីនោះរីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៩៤] (ព្រះរាជា...) វិមានទាំងឡាយនេះជាវិការៈនៃមាស
 មានប្រមាណច្រើន ដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ តាំងនៅក្នុងអាកាស មាន
 ពន្លឺដ៏រុងរឿង ដូចជាផ្នែកបន្ទោរក្នុងចន្លោះនៃមេឃ ក្នុងវិមានទាំងឡាយ
 នោះ មានពួកទេវតាមានប្ញទ្ធិច្រើន សឹងប្រដាប់ដោយគ្រឿងអាករណៈ
 គ្រប់បែប មានពួកនាងទេពអប្សរចោមរោមហើយ ប្រទក្សិណវិលវង់
 ដោយជុំវិញ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

វិត្តិ ហិ មំ វិទ្ធីតិ សូត ទិស្វា

បុច្ឆាមិ តំ មាតលិ ទេវសារមិ

ឥមេ នុ មច្ចា កិមកំសុ សាជំ

យេ មោទេវ សត្តប្បត្តា វិមារេ ។

[១៩៥] តស្ស បុជ្ជោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារមិ

វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។

សទ្ធាយ សុនិវិជ្ជាយ សទ្ធម្មេ សុប្បវេទិតេ

អកំសុ សត្តុ វចនំ សម្មាសម្ពុទ្ធសាវកា^(១)

តេសំ ឯតានិ ហានានិ យានិ តំ រាជ បស្សសិ ។

[១៩៦] វិទិតានិ តេ មហារាជ អារាសំ ចាបកម្មិនំ

អថោ កល្យាណកម្មានំ ហានានិ វិទិតានិ តេ

ឧយ្យាហិទានិ រាជិសិ ទេវរាជស្ស សន្តិកេ ។

[១៩៧] សហស្សយុត្តំ ហាយវាហី ទិព្វយានមទិដ្ឋិតោ

យាយមារោ មហារាជា អន្ធា សីទន្តេវ នកេ

ទិស្វាធាមន្តយិ សូតំ^(២) ឥមេ កេ ធាម បព្វតា ។

១ ឱ. សម្មាសម្ពុទ្ធសាសនំ ។ ម. សម្មាសម្ពុទ្ធសាសនេ ។ ២ ទូតំ ។ អដ្ឋកថា ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ម្ចាស់ទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរមានប្រាកដ ដល់ខ្ញុំព្រោះឃើញ
ម្ចាស់មាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក ពួកទេវបុត្រទាំងនេះបាន
ធ្វើកុសលកម្មដូចម្តេច ទើបដល់ឋានសួគ៌ រីករាយក្នុងវិមាន ។

[១៩៥] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិសួរហើយ ក៏ព្យាករ
នូវផលនៃបុញ្ញកម្ម ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះដែលមិនទ្រង់
ជ្រាបថា ពួកទេវបុត្រទាំងនោះ ជាសាវ័ករបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធតាំងនៅស៊ប់
ដោយសទ្ធាក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រកាសទុកល្អហើយ
បានធ្វើតាមនូវពុទ្ធវចនៈរបស់ព្រះសាស្តា បពិត្រព្រះរាជា ឋានទាំងឡាយ
ដែលទ្រង់ក្រឡេកឃើញហើយ គឺជាឋានរបស់ទេវបុត្រទាំងឡាយនោះ ។

[១៩៦] បពិត្រមហារាជ ឋានរបស់សត្វ អ្នកមានបាបកម្ម
ទ្រង់បានជ្រាបហើយ ព្រោះទ្រង់ទតឃើញនូវលំនៅ (របស់សត្វ) ទាំងឋាន
របស់សត្វអ្នកមានកល្យាណកម្ម ក៏ទ្រង់ជ្រាបហើយ បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់
ស្វែងរកកុសលធម៌ ឥឡូវនេះ សូមទ្រង់យាងទៅក្នុងសម្នាក់នៃទេវរាជ ។

[១៩៧] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះបាទនេមិមហារាជ ទ្រង់បិតនៅលើ
ទិព្វយាន មានសេះជាវាហនៈ ដែលទើមដោយសេះសិន្ធព ១ ពាន់
កាលស្តេចកំពុងយាងទៅ ទ្រង់ក្រឡេកឃើញភ្នំទាំងឡាយ ក្នុងចន្លោះសី-
ទន្តរសមុទ្រ លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ ទ្រង់ត្រាស់ហៅទេវសារថីសួរថា
ភ្នំទាំងនោះ តើឈ្មោះអ្វីខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[១៩៨] សុទស្សនោ ករិកោ ឥសិន្ធូរោ យុត្តន្ធកោ
 នេមិន្ធូរោ វិនតកោ អស្សកណ្ណោ តិរិព្រហា
 ឯតេ សីទន្តរេ នតា អនុបុព្វសមុត្តតា
 មហារាជានមារាសា យានិ តំ រាជ បស្សសិ ។

[១៩៩] អនេករូបំ រុចិរំ ធានាចិត្តំ បកាសតិ
 អាភិណ្ណំ ឥន្ទសទិសេហិ ព្យក្សេហោវ បុរក្ខិតំ ។
 វិត្តិ ហិ មំ វិន្ទតិ ស្វត ទិស្វា
 បុត្តាមិ តំ មាតលិ ទេវសារថិ
 ឥមំ នុ ទ្វារំ កិមភញ្ញមាហុ
 មនោរមំ ទិស្សតិ ទ្វរតោ វ ។

[២០០] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារថិ
 វិចាកំ បុញ្ញកម្មានំ ជានំ អក្កាសិជានតោ ។
 ចិត្តក្ខុដោតិ យំ អហុ ទេវរាជប្បវេសនំ
 សុទស្សនស្ស តិរិនោ ទ្វារំ ហេតំ បកាសតិ
 អនេករូបំ រុចិរំ ធានាចិត្តំ បកាសតិ
 អាភិណ្ណំ ឥន្ទសទិសេហិ ព្យក្សេហោវ បុរក្ខិតំ
 បរិសេតេន រាជិសិ អរុជំ ភូមិបក្កម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៩៨] (មាតលិ...) ភ្នំធំ ។ ទាំងឡាយនេះ ក្នុងសមុទ្រសីទន្តរ គឺភ្នំសុទស្សនៈ ១ ករវិក ១ ឥសិន្ទរ ១ យុគន្ទរ ១ នេមិន្ទរ ១ វិនតក ១ អស្សកណ្ណ ១ ជាភ្នំមានកំពូលខ្ពស់ឡើងតាមលំដាប់រៀងគ្នា បពិត្រមហារាជ ភ្នំដែលទ្រង់ក្រឡេកឃើញ សឹងជាលំនៅនៃមហារាជទាំងឡាយ ។

[១៩៩] (ព្រះរាជា...) (ទ្វារ) មានរូបជាអនេក ដ៏រុងរឿងវិចិត្រ ដោយរតនវត្ថុផ្សេង ។ ដ៏ដេរដាសដោយរូបទាំងឡាយ ប្រហែលរូបព្រះឥន្ទ្រ បីដូចជា (ព្រៃធំ) ដែលពួកខ្លាធំចាំនៅហើយ ។

ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរមានដល់ខ្ញុំ ព្រោះឃើញ
ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក គេហៅថាទ្វារនេះ
ឈ្មោះអ្វី ទើបជាទីរីករាយនៃចិត្តប្រាកដអំពីចម្ងាយ ។

[២០០] មាតលិទេវសារថីដែលព្រះបាទនេមិន្ទរហើយ ក៏ព្យាករនូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយ ទូលព្រះរាជានោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ទ្វារនេះឈ្មោះចិត្តក្នុង ជាទីចេញចូលនៃទេវរាជ (ជាទ្វារនៃទេពនគរដែលតាំងនៅត្រង់ទីបំផុតនៃភ្នំព្រះសុមេរុ) ជាភ្នំគួរឲ្យចង់មើលប្រាកដ (ទ្វារនេះ) មានរូបជាអនេក ដ៏រុងរឿងវិចិត្រដោយរតនវត្ថុផ្សេង ។ ប្រាកដជាទ្វារដ៏ដេរដាសដោយរូបទាំងឡាយ ប្រហែលរូបព្រះឥន្ទ្រ បីដូចជា (ព្រៃធំ) ដែលពួកខ្លាក្សាហើយ បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់ស្វែងរកគុណធម៌សូមទ្រង់ចូលទៅតាមទ្វារនុ៎ះ សូមទ្រង់ជាន់នូវផែនដីទិព្វដ៏រាបស្មើ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

[២០១] សហស្សយុត្តំ ហាយវាហី ទិព្វយានមទិដ្ឋិតោ
 យាយមាណោ មហារាជា អន្ធា ទេវសកំ ឥទំ ។
 យថា សរទេ អាកាសោ ជីលោកាសោ បទិស្សតិ
 តច្ចុបមំ ឥទំ ព្យម្ពំ វេទ្យុរិយាសុ ទិម្ពិតំ ។
 វិត្តិ ហិ មំ វិទ្ធីតិ ស្វត ទិស្វា
 បុត្តាមិ តំ មាតលិ ទេវសារទិ
 ឥមំ នុ ព្យម្ពំ កិមភក្ខញ្ញមាហុ ។

[២០២] តស្ស បុដ្ឋោ វិយាកាសិ មាតលិ ទេវសារទិ
 វិទាកំ បុញ្ញកម្មានំ ដានំ អក្ខាសិជានតោ ។
 សុទម្មា ឥតិ យំ អាហុ ឯសេសា^(១) ទិស្សតេ សកា
 វេទ្យុរិយារុចិរា ចិត្រា ធារយន្តិ សុទិម្ពិតា
 អដ្ឋិសា សុកតា ថម្ហា សព្វេ វេទ្យុរិយាមយា
 យត្ត ទេវា តារត្តិសា សព្វេ ឥន្ទបុរោហិតា
 អត្តំ ទេវមនុស្សានំ ចិន្ទយន្តា សមច្ឆរេ
 បរិសតេន រាជិសិ ទេវានំ អនុមោទនំ ។

១ ឱ. បស្សេសា ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

[២០១] (អភិសម្ពុទ្ធតាថា) ព្រះបាទនេមិមហារាជ ទ្រង់បិតនៅ លើទិព្វយាន មានសេះជាវាហនៈ ដែលទឹមដោយសេះសិន្ធុព ១ ពាន់ ទ្រង់យាងទៅ បានទតឃើញនូវទេវសភា (ត្រាស់សួរថា) វិមាននេះ ដែលបុញ្ញកម្មនិម្មិតហើយ ដោយជញ្ជាំងជារិការៈនៃកែវពៃទ្យ្យ ឃើញ ច្បាស់ ដូចអាកាសមានពន្លឺខៀវ ក្នុងសរទកាល ។

ម្នាលទេពបម្រើ សេចក្តីត្រេកអរ មានដល់ខ្ញុំ ព្រោះ ឃើញ ម្នាលមាតលិទេវសារថី ខ្ញុំសួរអ្នក គេហៅ វិមាននុ៎ះឈ្មោះអ្វី ។

[២០២] មាតលិទេវសារថី ដែលព្រះបាទនេមិសួរហើយ ក៏ ព្យាករ នូវផលនៃបុញ្ញកម្មទាំងឡាយ ដែលខ្លួនដឹងហើយទូលព្រះ រាជានោះដែលមិនទ្រង់ជ្រាបថា ទេវសភា ដែលព្រះអង្គទតឃើញ នុ៎ះឯង គេហៅថា សុធម្មា (ទេវសភានុ៎ះ) រុងរឿងដោយកែវពៃទ្យ្យដ៏ វិចិត្រ ដែលបុញ្ញានុភាពនិម្មិតដោយប្រពៃតាំងនៅ សសរមានជ្រុងប្រាំបី ដែលបុញ្ញកម្មតាក់តែងល្អ សុទ្ធសឹងជារិការៈនៃកែវពៃទ្យ្យទាំងអស់ ពួក ទេវតានៅជាន់តាវត្តិជ្យគ្រប់អង្គ សឹងមានព្រះតន្ត្រជាប្រមុខ តែងប្រជុំ គ្នាគិតគូរសេចក្តីចម្រើនរបស់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់ស្វែងរកគុណធម៌ សូមទ្រង់ចូលទៅកាន់ទីអនុមោទនារបស់ទេវតា ទាំងឡាយ តាមទ្វារនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[២០៣] តំ ទេវា បដិនទ្ធិសុ	ទិស្វា រាជានមាតតំ
ស្វាភតន្តោ មហារាជ	អថោ តេ អនុរាតតំ
និសីទទានិ រាជិសិ	ទេវរាជស្ស សន្តិកេ ។
សក្កោ តំ បដិនទ្ធិត្ថ ^(១)	វេទេហំ មិចិលក្កហំ
និមន្តយិត្ត កាមេហិ	អាសនេន ច វាសវោ ។
សាជុ ខោសិ អនុប្បត្តោ	អាវាសំ វសវត្តិនំ
វស វេទេសុ រាជិសិ	សព្វកាមសមិទ្ធិសុ
តាវត្តិសេសុ ទេវេសុ	ភុញ្ញ កាមេ អមាណុសេ ។
[២០៤] យថា យាចិតកំ យានំ	យថា យាចិតកំ ធនំ
ឯវំ សម្បទមេវេតំ	យំ បរតោ ទានបច្ចយា ។
ន ចាហាមេតមិច្ឆាមិ	យំ បរតោ ទានបច្ចយា
សយំ កតានិ បុញ្ញានិ	តំ មេ អាវេនិយំ ធនំ ។

១ ម. បដិនទ្ធិត្ថា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២០៣] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ពួកទេពនិករ បានឃើញព្រះរាជានោះ
 ស្តេចយាងមកដល់ហើយ ត្រេកអរទទួលថា បពិត្រមហារាជ ដំណើរ
 ដែលព្រះអង្គយាងមកនេះប្រពៃហើយ មិនមែនទ្រង់យាងមកអាក្រក់ទេ
 បពិត្រព្រះរាជា ទ្រង់ស្វែងរកនូវគុណដ៏ប្រសើរ ឥឡូវនេះ សូមព្រះ
 អង្គគង់ក្នុងទីជិតនៃទេវរាជចុះ ។ សក្កទេវរាជ ទ្រង់ត្រេកអរទទួលព្រះ
 បាទវិទេហៈ គ្រប់គ្រងក្រុងមិថិលានោះ ព្រះបាទវាសវៈអញ្ជើញព្រះអង្គ
 ដោយកាមទាំងឡាយផង ដោយអាសនៈផងថា ព្រះអង្គស្តេចមក
 ដល់លំនៅនៃទេវតាទាំងឡាយ ជាដំណើរប្រពៃណាស់ ព្រះរាជាទ្រង់
 ស្វែងរកនូវគុណដ៏ប្រសើរ សូមព្រះអង្គគង់នៅក្នុងទេវលោកទាំងឡាយ
 ជាទីញ៉ាំងសេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួងឲ្យសម្រេច សូមព្រះអង្គបរិភោគកាមទាំង-
 ឡាយ ដែលមិនមែនជារបស់មនុស្ស ក្នុងតារវត្តិវ្យទេវលោកចុះ ។

[២០៤] (ព្រះបាទនេមិ...) វត្តណាដែលបានដោយអ្នកដទៃ
 ឲ្យជាបច្ច័យ ដូចយានជារបស់សូមគេ ដូចទ្រព្យជារបស់សូមគេ
 វត្តនុ៎ះ ក៏មានឧបមេយ្យយ៉ាងនេះឯង ។ ខ្ញុំឥតចង់បានវត្ត ដែល
 បានមក ដោយអ្នកដទៃឲ្យជាបច្ច័យនោះទេ បុណ្យទាំងឡាយ ដែល
 ខ្ញុំបានធ្វើហើយ ដោយខ្លួនឯង នោះទើបជាទ្រព្យសម្រេចដល់ខ្ញុំ ។

មហានិបាតេ ចតុត្ថំ នេមិរាជជាតកំ

សោហំ កត្តា មនុស្សេសុ	កាហាមិ កុសលំ ពហំ
នានេន សមចរិយាយ	សញ្ញាមេន ទមេន ច
យំ កត្តា សុខិតោ ហោតិ	ន ច បច្ឆានុតប្បតិ ។

[២០៥] ពហូបកាហោ នោ កវំ	មាតលិ ទេវសារថិ
យោ មេ កល្យាណកម្មានំ	នាទានំ បដិទស្សយិ ។

[២០៦] ឥទំ វត្តា និមិរាជា	វេទេហោ មិចិលក្កហោ
បុត្តយញ្ញំ យទិត្វាន	សញ្ញាមំ អដ្ឋាទាកមីតិ ។

នេមិរាជជាតកំ ចតុត្ថំ ។

មហានិបាត នេមិរាជជាតក ទី ៤

ខ្ញុំឯងនឹងត្រឡប់ទៅធ្វើកុសលដែលបុគ្គលធ្វើហើយ រមែងដល់សេចក្តីសុខ
មិនក្តៅក្រហាយខាងក្រោយ ឲ្យមានប្រមាណច្រើន ដោយការឲ្យផង
ដោយការប្រព្រឹត្តស្មើផង ដោយការសង្រួមសង្រួមផង ដោយការទូន្មាន
នូវសង្រួមផង ក្នុងពួកមនុស្ស ។

[២០៥] មាតិកាជាទេវសារថី ដ៏ចម្រើន ជាអ្នកមានឧបការៈច្រើន
ដល់យើង ព្រោះបានបង្ហាញនូវឋាននៃសត្វអ្នកមានបុណ្យកម្ម និង
ឋាននៃសត្វអ្នកមានបាបកម្មទាំងឡាយ ។

[២០៦] ព្រះបាទនេមិ ទ្រង់ជាតស្សរៈក្នុងដែនវិទេហៈ គ្រប់គ្រង
ក្រុងមិចិលា ទ្រង់បានពោលដូច្នោះហើយ (ទើបទ្រង់លាសក្តិទេវរាជ
ត្រឡប់មកមនុស្សវិញ) ទ្រង់បានបូជាយញ្ញៈដ៏ច្រើន ហើយទ្រង់ចូលទៅ
រកការសង្រួម (បព្វជ្ជា) ។

ចប់ នេមិរាជជាតក ទី ៤ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

មហោសធជាតកំ

[២០៧] បញ្ចាលោ សព្វសេនាយ	ព្រហ្មទន្តោយមាគតោ
សាយំ បញ្ចាលិយា សេនា	អប្បមេយ្យា មហោសធម
វិទ្ធិមតី បត្តិមតី	សព្វសង្កាមកោវិទា
ឱហារិដី សទ្ធវតី	កេរីសង្ខប្បពោធនា ។
លោហារិដ្ឋា អលង្ការា	ធនដី ^(១) វាមរោហិដី
សិប្បិយេហិ សុសម្បន្នា	សូរេហិ សុប្បតិដ្ឋិតា ។
ទសេត្ត បណ្ឌិតា អាហុ	ភូរិបញ្ញា រហោគតា
មាតា ឯកានសី រញ្ញោ	បញ្ចាលិយំ បសាសតិ
អថេត្តេកសតំ ខត្យា	អនុយន្តា យសស្សិនោ
អច្ឆិន្ទរដ្ឋា ព្យថិតា	បញ្ចាលីនំ រសំ កតា ។

១ ម. វិជិនី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

មហោសធជាតក

[១០៧] (ព្រះបាទវិទេហៈត្រាស់ថា) ម្ចាស់មហោសធិ ព្រះរាជា ចូឡនីព្រហ្មទត្ត ជាម្ចាស់ក្រុងបញ្ចាល យាងមកជាមួយ នឹងសេនាទាំង ពួង សេនារបស់ព្រះរាជាក្រុងបញ្ចាលនោះ បុគ្គលប្រមាណមិនបាន ។ (សេនាទាំងនោះ) មានពលជាងឈើនិងពលថ្មើរជើង អ្នកឈ្លាសក្នុង សង្រ្គាមទាំងពួង អាចនឹងលុកចូលទៅក្នុងពួក ជាសេនាមានសំឡេង (មិនស្ងាត់ចាកសំឡេងទាំង ១០ យ៉ាង) ញ៉ាំងគ្នានិងគ្នាឲ្យដឹងដោយ សំឡេងស្តួរនិងស័ង្កខ ។ (ពួកសេនាទាំងនោះ) មានវិទ្យាក្នុងផ្លូវលោហា- ធាតុ និងមានគ្រឿងប្រដាប់ មានទង់ជ័យ មានមនុស្សអ្នកឡើងកាន់ ពាហនៈខាងឆ្វេង ទាំងបរិបូណ៌ដោយពួកមនុស្សអ្នកមានសិល្ប៍ ដែល ពួកយោធាដ៏ក្លៀវក្លា (មានព្យាយាមស្នើដោយសត្វសីហៈ) តាំងទុក ដោយល្អហើយ ។ ក្នុងចំណោមសេនាទាំងនុ៎ះ មាននាយពល ១០ នាក់ ជាអ្នកឈ្លាសមានប្រាជ្ញាដូចផែនដី ច្រើនទៅប្រជុំប្រឹក្សាក្នុងទីស្ងាត់ នឹងមាតារបស់ព្រះរាជាជាគម្រប់ ១១ រមែងទ្រង់ប្រៀនប្រដៅសេនាក្នុងក្រុង បញ្ចាល ។ បណ្តាជនទាំងនុ៎ះ មានក្សត្រិយ៍ ១០១ សុទ្ធតែមានយស ជាចំណុះ ដែលត្រូវព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត ដណ្តើមយកដែនហើយ មានសេចក្តីភ័យអំពីមរណៈ ក៏លុះក្នុងអំណាចនៃព្រះបាទបញ្ចាល ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

យំ វេទា តត្ត្តរា វញ្ញោ អកាមា បិយកាលំនោ

បញ្ចាលមនុយាយន្តិ អកាមា វសិនោ កតា ។

តាយ សេនាយ មិចិលា តិសន្តិបរិវរិតា

រាជនានិ វិទេហានំ សមន្តា បរិខញ្ញតិ ។

ឧទ្ធុំ តារកជាតាវ សមន្តា បរិវរិតា

មហោសធម វិជានាហិ កងំ មោក្ខោ ភវិស្សតិ ។

[២០៨] ចានេ ទេវ បសារេហិ ភុញ្ញ កាមេ វេស្ស ច

ហិត្វា បញ្ចាលិយំ សេនំ ព្រហ្មទត្តោ បលាយតិ ។

[២០៩] រាជា សន្តវកាមោ តេ រតនានិ បវេច្ឆតិ

អាភច្ឆន្ត តតោ ទ្វារា មញ្ញុកា បិយកាលំនោ ។

កាសន្ត មុនុកា វាចា យា វាចា បដិនន្តិតា

បញ្ចាលោ ច វិទេហោ ច ឧកោ ឯកា ភវន្ត តេ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

(ស្តេចទាំង ១០១ នោះ) ជាអ្នកធ្វើតាមព្រះរាជតម្រាស់ មិនមានប្រាថ្នា ក៏ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ មិនមានប្រាថ្នាក៏លុះអំណាចចុះចូលព្រះបាទ បញ្ចាល ។ មិចិលារាជធានីរបស់ពួកអ្នកវិទេហៈ ត្រូវពួកសេនានោះចោមព័ទ្ធ ជា ៣ ជាន់^(១) (ដូចជា) ដឹកគាស់ដោយជុំវិញ ។ (ក្នុងមិចិលា) ត្រូវសេនាចោមព័ទ្ធជុំវិញ (ប្រាកដដោយសស្ត្រារុជ) ដូចជាផ្កាយដែលប្រាកដ ក្នុងខាងលើ ម្នាលមហោសធិ អ្នកឯងចូរដឹងថា សេចក្តីរួច (ចាកទុក្ខ នេះ) នឹងមានដល់ពួកយើងដោយប្រការដូចម្តេច ។

[២០៨] (ព្រះមហាសត្វក្រាបបង្គំទូលថា) បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះអង្គ ទ្រង់សណ្តូកព្រះបាទ (ឲ្យស្រួលចុះ) សូមព្រះអង្គទ្រង់ក្រសាលរឹករាយក្នុង កាមចុះ ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត មុខជានឹងលះបង់សេនាក្នុងក្រុងបញ្ចាល ហើយរត់ទៅ ។

[២០៩] (អាចារ្យកេរដ្ឋព្រាហ្មណ៍...) ព្រះរាជាចូឡនីប្រាថ្នាដើម្បី ធ្វើសម្ពន្ធមិត្រ (នឹងព្រះអង្គ) ទាំងទ្រង់ថ្វាយកែវទាំងឡាយមានស្រីកែវជា ដើមដល់ព្រះអង្គ(ចាប់ដើម) ពីថ្ងៃនេះទៅ សូមឲ្យពួករាជទូតមានវាចាពីរោះ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់មក (ក្រុងមិចិលានេះបាន) ។ សូមឲ្យពួករាជទូត ទាំងនោះពោលវាចាដ៏ទន់ភ្លន់ជាវាចាគួរត្រេកអរ សូមព្រះបាទបញ្ចាលនិង ព្រះបាទវិទេហៈទាំងពីរអង្គនោះ រូបរួមគ្នាតែមួយ ។

១ ព័ទ្ធដោយកំពែងគឺជីវីជាជាន់ដំបូង លំដាប់ពីនោះ ព័ទ្ធដោយកំពែងគឺរថ តពីនោះ ព័ទ្ធ ដោយកំពែងគឺសេះ តពីនោះ ព័ទ្ធដោយកំពែងគឺពលថ្មើរជើង រវាងពលជីវីនិងរថចាត់ជាជាន់ទី ១ រវាងពលរថនិងសេះចាត់ជាជាន់ទី ២ រវាងពលសេះនិងពលថ្មើរជើងចាត់ជាជាន់ទី ៣ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [២១០] កថន្តុ កេវជ្ជ មហោសដេន
សមាគមោ អាសិ តទិជ្ឈ ព្រហ្មិ
កច្ចិ តេ បទិទិជ្ឈត្តោ កច្ចិ តុដ្ឋោ មហោសដោ ។
- [២១១] អនវិយរូទោ បុរិសោ ជនិន្ទ
អសម្មោទកោ ថន្នោ អសព្ពិរូទោ
យថា មូតោ ច ពទិរោ ច ន កិព្ពិរុត្តំ អភាសថ ។
- [២១២] អន្ធា ឥទំ មន្តបទំ សុទុទ្ធសំ
អត្តោ សុទ្ធា នវិវេន ទិដ្ឋោ
តថា ហិ កាយោ មម សម្បវេទតិ
ហិត្វា សយំ កោ បរហត្ថមេស្សតិ ។
- [២១៣] ឆន្ទញ្ញិ ឯការវ មតី សមេតិ
យេ បណ្ឌិតា ឧត្តមភូរិបញ្ញា^(១)
យានំ អយានំ អថវាបិ ហានំ
មហោសជ ត្ថំបិ មតី ករោហិ ។

១ ម. ឧត្តមភូរិបត្តា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២១០] (ព្រះបាទវិទេហ...) នៃកេវដ្តៈ អ្នកបានច្នៃបន្លំមហោសធដែរឬ
អ្នកចូរពោលសេចក្តីនោះ អ្នកបានឲ្យមហោសធអត់ទោសហើយ
ឬ មហោសធត្រេកអរហើយឬ ។

[២១១] (អាចារ្យកេវដ្តៈ...) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងជន មហោសធហោ
ពេញជាបុរសថោកទាប ពុំមានសេចក្តីស្មោះស្មើ ជាមនុស្សរឹង
រូស ជាអសប្បុរស ពុំបានពោលសេចក្តីអ្វីតិចតួចសោះ ដូច
ជាមនុស្សគ ឬដូចជាមនុស្សថ្លង់ ។

[២១២] (ព្រះបាទវិទេហ...) ចំណែកការដែលគិតនេះបុរសផ្តេស
ផ្តាសឃើញបានក្រណាស់ ដោយពិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ
នរជនអ្នកមានព្យាយាមមុខជានឹងឃើញ ហេតុនោះ កាយ
របស់អញញាប់ញ័រ អ្នកណានឹងលះបង់នូវដែនរបស់ខ្លួន
ហើយលុះក្នុងកណ្តាប់ដៃជនដទៃវិញកើត ។

[២១៣] គំនិតរបស់យើង ទាំង ៦ នាក់ ដែលជាអ្នកឈ្លាស
មានប្រាជ្ញាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ផុត ដូចដែនដី ស្មើគ្នាជាឯកច្ឆន្ទ
ម្នាលមហោសធន អ្នកចូរគិតមើល ទៅឬកុំទៅ ឬក៏
ឈប់ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២១៤] ជាតាសិ ខោ រាជ មហានុភារោ
មហាពូលោ ចូឡដីព្រហ្មទត្តោ
រាជា ច តំ ឥច្ឆតិ មារណាត្តំ
មិកំ យថា ឱកចរេន លុទ្ធា ។

យថាបិ មទ្ធា ពលិសំ វុទ្ធិំ មំសេន ឆាទិតំ
កាមកិទ្ធា ន ជាតាតិ មទ្ធា មរណាមត្តនោ ។
ឯរមេវ តុវំ រាជ ចូឡនេយ្យស្ស ដីតវំ
កាមកិទ្ធា ន ជាតាសិ មទ្ធា មរណាមត្តនោ ។
សចេ កច្ឆសិ បញ្ចាលំ ទិប្បមត្តំ ជហិស្សសិ
មិកំ បន្តានុបដ្ឋវំ មហន្តំ ភយមេស្សសិ ។

[២១៥] មយមេវ ពាលាម្ហសេ ឯលម្ហកា
យេ ឧត្តមត្តានិ តយី លបិម្ហា
កិមេវ តំ នដ្ឋលកោដិវឌ្ឍោ
អត្តានិ ជាតាសិ យថាបិ អញ្ញោ ។

[២១៦] ឥមំ កលេ កហេត្វាន ឆាសេថ វិជិតា មម
យោ មេ រតនលាភស្ស អន្តរាយាយ កាសតិ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

- [២១២] (ព្រះមហាសត្វ...) បពិត្រព្រះរាជា សូមព្រះអង្គ ទ្រង់ជ្រាបថា ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត ជាអ្នកមានអានុ- ភាពធំ មានពលច្រើន ឥឡូវប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសម្លាប់ ព្រះអង្គ ដូចនាយព្រានដែលសម្លាប់ម្រឹគដោយឆ្នាក់ ។ ត្រីជាសត្វជាប់ចិត្តក្នុងនុយស្រស់ (លេប) ផ្លែសន្ធឹចដែលគេបិទបាំង ដោយសាច់ មិនដឹងសេចក្តីស្លាប់ខ្លួនយ៉ាងណា ។ បពិត្រព្រះរាជា ព្រះអង្គជាអ្នកជាប់ក្នុងកាម ចង់បានធីតារបស់ព្រះបាទចូឡនី មិន ទ្រង់ជ្រាបមរណៈរបស់ព្រះអង្គដូចត្រីនោះឯង ។ បើព្រះអង្គស្តេច យាងទៅ កាន់ក្រុងបញ្ចាល ព្រះអង្គមុខជានឹងលះចោលព្រះអង្គ យ៉ាងឆាប់ ភ័យធំនឹងមកដល់ព្រះអង្គដូចភ័យធំមកដល់ម្រឹគដែល ដើរទៅតាមផ្លូវ (ទៀបទ្វារនៃស្រុកដែរ) ។
- [២១៣] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) យើងដែលបានពោលនូវ ប្រយោជន៍ដ៏ឧត្តមក្នុងសម្មាសម្ពុទ្ធិនៃអ្នក ត្រឡប់ទៅជា មនុស្សល្ងង់លីលាវិញ អ្នកឯងជាអ្នកចម្រើនដោយចុង នង្គ័ល ម្តេចនឹងដឹងសេចក្តីចម្រើនដូចអ្នកដទៃកើត ។
- [២១៤] អ្នកទាំងឡាយចូរចាប់អ្នកនេះពូជក ហើយឲ្យវិនាសចាកដែន របស់អញទៅ ព្រោះវាហ៊ាននិយាយឲ្យអញអន្តរាយនូវការបាន ស្រីកែវ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[២១៧] តតោ ច សោ អបក្កម្ម វេទេហស្ស ឧបន្តិកា
 អថ អាមន្តយី ទូតំ មាធុរំ សុវបណ្ឌិតំ ។
 ឯហិ សម្ម ហរិតបក្ខ វេយ្យាវច្ចំ កកោហិ មេ
 អត្ថិ បញ្ចាលរាជស្ស សាលិកា សយនចាលិកា ។
 តំ សន្តវេន^(១) បុច្ឆស្ស សា^(២) ហិ សព្វស្ស កោវិទា
 សា នេសំ សព្វំ ជានាតិ រញ្ញោ ច កោសិយស្ស ច ។
 អាមោតិ សោ បដិសុត្វា មាធុរោ សុវបណ្ឌិតោ
 អភមាសិ ហរិតបក្ខោ សាលិកាយ ឧបន្តិកំ ។
 តតោ ច ខោ សោ កន្ធាន មាធុរោ សុវបណ្ឌិតោ
 អថ អាមន្តយី សុយរំ សាលិកំ មញ្ញុកាលិកំ ។
 កច្ចិ តេ សុយវេ ខមនីយំ កច្ចិ វេសេ អនាមយំ
 កច្ចិ តេ មធុនា លាជំ លភសិ សុយវេ តុរំ ។
 កុសលញ្ជោវ មេ សម្ម អថោ សម្ម អនាមយំ
 អថោ មេ មធុនា លាជា លព្ពតេ សុវបណ្ឌិត ។
 កុតោ នុ សម្ម អាភម្ម កស្ស វា បហិតោ តុរំ
 ន ច មេសិ តតោ បុព្វេ ទិដ្ឋោ វា យទិ វា សុតោ ។

១ ម. ពន្ធនេន ។ ២ ម. សាយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២១៧] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) លំដាប់នោះ មហោសធពោធិសត្វក៏ចៀស
 ចេញអំពីសម្នាក់នៃព្រះបាទវិទេហៈហើយ ទើបហៅសុវបណ្ឌិត
 ឈ្មោះមាធុរៈ ជាទូតមកប្រាប់ថា ម្ចាស់សម្ងាញ់មានស្លាបខៀវ អ្នក
 ចូរមកធ្វើការបម្រើអញ ដ្បិតមានសាលិកាញីមួយដែលគេចិញ្ចឹមទុក
 ជិតទីក្រឡាបន្ទំនៃព្រះបាទបញ្ចាល ។ ឯងចូរទៅសួរសាលិកានោះ
 ដោយសន្តវកិច្ច ព្រោះវាជាសត្វឃ្នាសក្នុងកិច្ចទាំងពួង វាដឹងការណ៍
 អាថ៌កំបាំងទាំងពួង របស់ជនទាំងពីរ គឺព្រះរាជានិងកោសិយ-
 ព្រាហ្មណ៍ ។ មាធុរៈសុវបណ្ឌិតមានស្លាបខៀវនោះ បានទទួល
 ស្តាប់ថាបាទដូច្នោះហើយ ក៏ហើរទៅកាន់សម្នាក់នៃនាងសាលិ-
 កា ។ មាធុរៈសុវបណ្ឌិត លុះហើរទៅដល់ហើយ ទើបហៅនាង
 សាលិកាមានទ្រង់ល្អ ពោលពាក្យពីរោះថា នៃនាងមានទ្រង់ល្អ នាង
 ល្មមអត់ទ្រាំបានដែរឬ នៃនាងជាវេសជាតិ នាងមិនមានជំងឺតម្កាត់
 ទេឬ នៃនាងមានទ្រង់ល្អ នាងបានលាជលាយដោយទឹកឃ្មុំដែរឬ ។

(សាលិកាញី...) ម្ចាស់សម្ងាញ់ សេចក្តីសុខស្រួលមានដល់ខ្ញុំ
 ម្ចាស់សម្ងាញ់ មួយទៀត ខ្ញុំមិនមានជំងឺតម្កាត់ទេ ម្ចាស់សុវ-
 បណ្ឌិត ទាំងលាជលាយដោយទឹកឃ្មុំខ្ញុំក៏បានដែរ ។ នៃសម្ងាញ់
 អ្នកមកអំពីណាហ្ន៎ ឬអ្នកណាប្រើមក មួយវិញទៀត អ្នកជាសត្វ
 ដែលខ្ញុំមិនធ្លាប់ឃើញ មិនធ្លាប់ឮក្នុងកាលមុន អំពីកាលនេះទេ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២១៨] អហោសី សិរិវាជស្ស ចាសាទេ សយនចាលកោ

តតោ សោ ធម្មិកោ រាជា ពន្លេ មោចេតិ ពន្លេនា ។

តស្ស មេកា ទុតិយាសិ សាលិកា មញ្ញុកាលិកា

តំ តត្ថ អវធិ សេនោ បេក្ខតោ សុយវេ មម ។

តស្ស កាមា ហិ សម្មតោ អាតតោស្មិ តវន្តិកេ

សចេ កវេយុ ឌីកាសំ ឧភយេវ វសេម្ហសេ ។

[២១៩] សុវោ ច សុរី កាមេយ្យ សាលិកោ បន សាលិកំ

សុវស្ស សាលិកាយេវ សំវាសោ ហោតិ កីទិសោ ។

[២២០] យោ យំ កាមេ កាមយតិ អបិ ចណ្ណាលិកាមបិ

សញ្ញោ ហិ សទិសោ ហោតិ នត្ថិ កាមេ អសាទិសោ ។

អត្ថិ ជម្ពារតី នាម មាតា សិរិស្ស រាជិនោ

សា បិយា^(១) វាសុទេវស្ស កណ្ណាស្ស ច មហោសិយា^(២) ។

រតនវតី^(៣) កិប្បិសិ សាបិ វច្ឆំ អកាមយិ

មនុស្សោ មិទិយា សទ្ធិ នត្ថិ កាមេ អសាទិសោ ។

១ ម. ភិរិយា ២ ម. កណ្ណស្ស មហោសិ បិយា ។ ៣ ម. វជ្ជវតី ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២១៨] (សុវបណ្ឌិត...) ខ្ញុំគេចិញ្ចឹមទុកនៅទីបន្ទំក្នុងប្រាសាទនៃព្រះបាទសិរី ព្រះរាជានោះទ្រង់បិតនៅក្នុងធម៌ តែងទ្រង់ដោះលែងនូវសត្វទាំងឡាយដែលជាប់ចំណង ចាកចំណងអំពីទីនោះ ។ ។ មាននាងសាលិកាមួយ ពោលពាក្យពីរោះ ជាភរិយារបស់ខ្ញុំ ម្ចាស់នាងមានទ្រង់ល្អ កាលខ្ញុំកំពុងតែសម្លឹងជាប់ចិត្ត ស្រាប់តែខ្លាំងសម្លាប់នាងសាលិកានោះទៅ ។ ខ្ញុំបរិបូណ៌ ដោយសេចក្តីប្រាថ្នាចំពោះភរិយានោះ បានជាមកក្នុងសម្ភារៈនៃនាង ប្រសិនបើនាងបើកឱកាស យើងទាំងពីរនាក់នឹងនៅក្នុងទីជាមួយគ្នា ។

[២១៩] (សាលិកា...) ធម្មតាសេកឈ្មោលគួរតែប្រាថ្នារកសេកញី សាលិកាឈ្មោលគួរតែប្រាថ្នារកសាលិកាញី ចុះការនៅរួមដោយសេកឈ្មោលនឹងសាលិកាញី ដូចម្តេចកើត ។

[២២០] (សុវបណ្ឌិត...) បុគ្គលណា ប្រាថ្នាស្រ្តីណាក្នុងកាម សូម្បីស្រ្តីនោះជាចណ្ឌាលក៏ដោយ ព្រោះថាការនៅរួមទាំងអស់ដូច ។ គ្នា ដែលមិនដូចគ្នាក្នុងកាមមិនមាន ទេ ។ ព្រះមាតានៃព្រះបាទសិរី ព្រះនាមជម្ពាវតី (ជាចណ្ឌាលសោះ) តែបានជាអគ្គមហេសី ជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះបាទវាសុទេវកណ្ណាយនគោត្រ ។ សូម្បីនាងកិន្ទរិឈ្មោះរតនវតី ញ៉ាំងតាបសឈ្មោះវច្ឆៈ ឲ្យប្រាថ្នាដែរ ។ មនុស្សរួមសំវាសជាមួយនឹងមេម្រឹគក៏មាន ការនៅរួមក្នុងកាមមិនដូចគ្នាមិនមានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

	ហន្ត ខោហំ កមិស្សាមិ	សាលិកេ មញ្ចកាលិកេ
	បច្ចុក្កានុបទំ ហេតំ	អតិមញ្ញាសិ នួន មំ ។
[២២១]	ន សិរី តរមានស្ស	មាធុរ សុវបណ្ឌិត
	ឥនេវ តាវ អច្ចស្ស	យាវ រាជាន ទក្ខសិ
	សោសិ សទ្ធិំ មុទិដ្ឋានំ	អានុការញ្ច រាជិនោ ។
[២២២]	យោ នុខ្វាយំ តិញ្ចោ	សន្តោ តិរោជនបទេ សុតោ
	ដីតា បញ្ចាលរាជស្ស	ឱសដី វិយ រណ្ណិនី
	តំ ទស្សតិ វិទេហានំ	សោ វិវាហោ ភវិស្សតិ ។
[២២៣]	ឯទិសោ តេ អមិត្តានំ	វិវាហោ ហោតុ មាធុរ
	យថា បញ្ចាលរាជស្ស	វេទេហោន ភវិស្សតិ ។
	អានយិត្តាន វេទេហំ	បញ្ចាលានំ រថេសកោ
	តតោ នំ យាតយិស្សតិ	នាស្ស សទិ ភវិស្សតិ ។
[២២៤]	ហន្តខោ មំ អនុជាតាហិ	រត្តិយោ សត្តមត្តិយោ
	យារាហំ សិរិរាជស្ស	អាពាចេមិ មហោសិនោ
	លន្តោ ច មេ អាវសថោ	សាលិកាយ ឧបន្តិកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

នៃនាងសាលិកា ពោលពាក្យពីរោះ បើដូច្នោះ យើងនឹងទៅវិញ
ព្រោះពាក្យនាងនុំទុកជាពាក្យប្រកែក នាងមើលងាយខ្ញុំពិត ។

[២២១] (សាលិកា...) នៃមាធុរៈសុវបណ្ឌិត សិរីរមែងមិនមានដល់អ្នកប្រ-
ញាប់ទេ អ្នកចូរឈប់នៅទីនេះ ដរាបបានឃើញព្រះរាជាសិន ។
អ្នកនឹងបានស្តាប់សំឡេង សម្តែរ បានឃើញអានុភាពព្រះរាជា ។

[២២២] (សុវបណ្ឌិត...) សំឡេងអីដឹងក៏នេះ ឮល្បីប្រាកដទៅជនបទ
ខាងក្រៅថា ព្រះរាជជីតាព្រះបាទបញ្ចាល មានវណ្ណៈដូចជា
ផ្កាយព្រឹក ព្រះអង្គនឹងប្រទានព្រះរាជជីតានោះ ដល់ព្រះបាទ
វិទេហៈ ឯវិវាហមង្គលនោះក៏នឹងមានដែរ (តើពិតឬទេ) ។

[២២៣] (សាលិកា...) នៃមាធុរៈ ការរៀបចំវិវាហមង្គលប្រាកដដូចនេះ
របស់ពួកសត្រូវ ដូចជាវិវាហមង្គល របស់ព្រះបាទបញ្ចាលជា
មួយនឹងព្រះបាទវិទេហៈរបស់អ្នក ចូរលើកទុកចុះ ។ ព្រះរាជាដ៏
ប្រសើរលើរថ របស់អ្នកក្រុងបញ្ចាល នឹងនាំព្រះបាទវិទេហៈមក
ហើយនឹងសម្លាប់ព្រះបាទវិទេហៈនោះ ក្នុងវេលានោះទេ (ព្រះបាទ
ចូឡនី) មិនមែនជាសំឡាញ់ របស់ព្រះបាទវិទេហៈនោះទេ ។

[២២៤] (សុវបណ្ឌិត...) សូមនាងអនុញ្ញាតឲ្យបងទៅត្រឹម ៧ រាត្រី ទម្រាំ
បងទូលព្រះបាទសិរីនិងព្រះមហេសីថា ខ្ញុំបាននៅរួមក្នុងសម្លាក
នាងសាលិកាហើយ ។

មហានិពាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២២៥] ហន្ទ ខោ តំ អនុជាធាមិ រត្តិយោ សត្តមត្តិយោ
សចេ ត្វំ សត្តរត្តេន ឆាកច្ឆសិ មមន្តិកំ
មញ្ញេ ឱកន្តសន្តំ មំ មតាយ អាភមិស្សសិ ។

[២២៦] តតោ ច ខោ សោ កន្ធាន មាធុរោ សុវបណ្ណិតោ
មហោសធស្ស អក្ខាសិ សាលិកាយ វចនំ ឥទំ ។

[២២៧] យស្សេវ យវេ ភុញ្ញេយ្យ កោតំ
តស្សេវ អត្តំ បុរិសោ កវេយ្យ ។

[២២៨] ហន្ទាហំ កច្ឆាមិ បុវេ ជនិទ្ធ
បញ្ចាលរាជស្ស បុរំ សុវម្មំ
និវេសនានិ មាបេតុំ វេទេហស្ស យសស្សិទោ ។
និវេសនានិ មាបេត្វា វេទេហស្ស យសស្សិទោ ។
យទា តេ បហិណោយ្យាមិ តទា ឯយ្យាសិ ខត្តិយ ។

[២២៩] តតោ ច ចាយាសិ បុវេ មហោសទោ
បញ្ចាលរាជស្ស បុរំ សុវម្មំ
និវេសនានិ មាបេតុំ វេទេហស្ស យសស្សិទោ ។
និវេសនានិ មាបេត្វា វេទេហស្ស យសស្សិទោ
អថស្ស ចាហិណិ ទ្ធតំ វេទេហំ មិចិលក្កហំ
ឯហិទានិ មហារាជ មាបិតំ តេ និវេសនំ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២២៥] (សាលិកា...) អើ ! ខ្ញុំអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទៅត្រឹម ៧ រាត្រី បើអ្នកមិន
ត្រឡប់មកកាន់សម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងរវាង ៧ រាត្រីវិញទេ ខ្ញុំសម្គាល់ខ្លួនខ្ញុំថា
អស់ជីវិត កាលបើខ្ញុំស្លាប់ហួសទៅហើយ ទើបអ្នកនឹងមកដល់ ។

[២២៦] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) លំដាប់នោះ មាធុរៈសុវបណ្ឌិតនោះក៏ហើរទៅ
ប្រាប់មហោសធជា ពាក្យនេះ ជាពាក្យរបស់នាងសាលិកា ។

[២២៧] (មហោសធជ...) បុរសគប្បីបរិភោគ នូវភោគសម្បត្តិក្នុងផ្ទះរបស់
បុគ្គលណា គប្បីធ្វើប្រយោជន៍ ដល់បុគ្គលនោះឯង ។

[២២៨] បពិត្រព្រះជនិន្ទ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងសូមទៅកាន់បុរិគ្គរជាទីរីករាយរបស់
ព្រះបាទបញ្ចាលជាមុន ដើម្បីសាងនិវេសន៍បម្រុងព្រះអង្គមានយសធំ
ក្នុងដែនវិទេហៈ ។ បពិត្រក្សត្រិយ៍ លុះខ្ញុំព្រះអង្គសាងនិវេសន៍
ដើម្បីព្រះអង្គមានយសធំក្នុងដែនវិទេហៈស្រេចហើយ នឹងបញ្ជូនទូត
មកទូលព្រះអង្គ ក្នុងវេលាណា ព្រះអង្គគប្បីយាងទៅក្នុងវេលានោះ ។

[២២៩] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) លំដាប់នោះឯង ព្រះមហោសធជក៏បានទៅកាន់
បុរិគ្គរជាទីរីករាយរបស់ព្រះបាទបញ្ចាលជាមុន ដើម្បីសាងនិវេសន៍
បម្រុងព្រះបាទវិទេហៈមានយស ។ ព្រះមហោសធជលុះសាងនិវេសន៍
ដើម្បីព្រះបាទវិទេហៈ មានយសស្រេចហើយ ទើបបញ្ជូនទូតមកទូល
ព្រះបាទវិទេហៈគ្រប់គ្រងមិចិលាថា បពិត្រមហារាជ និវេសន៍ខ្ញុំព្រះអង្គ
សាងដើម្បីព្រះអង្គហើយ សូមព្រះអង្គស្តេចមកក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

- [២៣០] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) លំដាប់នោះឯង ព្រះរាជាព្រមដោយសេនា មានអង្គ ២ យាងទៅដើម្បីទតបុរីដ៏ធំទូលាយ ដែលមហោសធិ បណ្ឌិតសាងទុកក្នុងដែនកប្បិលៈមានពាហនៈមិនមានទីបំផុត ។
- [២៣១] លំដាប់នោះឯង ព្រះបាទវិទេហៈនោះ លុះស្តេចយាងទៅដល់(ដែន កប្បិលៈ) ហើយ ទើបបញ្ជូនរាជសាសន៍ទៅថ្វាយព្រះបាទចូឡនី ព្រហ្មទត្តថា បពិត្រមហារាជ ខ្ញុំមកដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះបាទទាំង- ឡាយរបស់ព្រះអង្គ ។ សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រទាននាវីដែលមាន សព្វាង្គកាយដ៏ល្អ ប្រដាប់ដោយគ្រឿងអលង្ការជាវិការៈនៃមាស មានពួកទាសីជាបរិវារឲ្យជាភរិយា (របស់ខ្ញុំ) ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។
- [២៣២] (ព្រះបាទចូឡនី...) បពិត្រព្រះបាទវិទេហៈ ព្រះអង្គស្តេចមកល្អ ហើយ មួយទៀត ព្រះអង្គស្តេចមកមិនអាក្រក់ទេ សូមព្រះអង្គ សាកសួររកនក្ខត្តប្បក្សចុះ ខ្ញុំនឹងថ្វាយនាវីកញ្ញាដ៏ប្រដាប់ដោយ គ្រឿងអលង្ការជាវិការៈនៃមាស មានពួកទាសីជាបរិវារព្រះអង្គ ។
- [២៣៣] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) លំដាប់នោះឯង ព្រះបាទវិទេហៈ សួររកនក្ខត្ត- ប្បក្ស លុះសួររកនក្ខត្តប្បក្សរួចហើយ ទើបបញ្ជូនរាជសាសន៍ទៅ ថ្វាយព្រះបាទព្រហ្មទត្តថា សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រទាននាវីដែលមាន សព្វាង្គកាយដ៏ល្អ ប្រដាប់ដោយគ្រឿងអលង្ការជាវិការៈនៃមាស មានពួកទាសីជាបរិវារ ឲ្យជាភរិយារបស់ខ្ញុំក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

- [២៣៤] ទទាមិទានិ តេ ភវិយំ ធារី សព្វដ្ឋសោភនី
 សុវណ្ណាន បដិច្ចដ្ឋំ ធាសីកណាបុរក្ខិតំ ។
- [២៣៥] ហត្ថិ អស្សា រថា បត្តិ សេនា តិដ្ឋន្តិ ចម្មិកា
 ឧត្តា បទិត្តា ឈាយន្តិ កិណ្ណុ មញ្ញន្តិ បណ្ឌិតា ។
- [២៣៦] ហត្ថិ អស្សា រថា បត្តិ សេនា តិដ្ឋន្តិ ចម្មិកា
 ឧត្តា បទិត្តា ឈាយន្តិ កិណ្ណុ កាហាន្តិ បណ្ឌិតា ។
- [២៣៧] រក្ខតិ តំ មហារាជ ចូឡនេយ្យោ មហាពូលោ
 បទុដ្ឋោ តេ ព្រហ្មទត្តោ ចាតោ តំ ឃាតយិស្សតិ ។
- [២៣៨] ឧព្វេនតិ មេ ហទយំ មុខញ្ច បរិសុស្សតិ
 និព្វតិ នាទិត្តាមិ អត្តិទឡោរ អាតបេ ។
 កម្មារាជំ យថា ឧត្តា អន្តោ ឃាយតិ នោ ពហិ
 ឯវម្បិ ហទយំ មយ្ហំ អន្តោ ឈាយតិ នោ ពហិ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៣៤] (ព្រះបាទចូឡនី...) ខ្ញុំថ្វាយនាងនារី ដែលមានសព៌ាង្គកាយ
ដ៏ល្អ ប្រដាប់ដោយគ្រឿងអលង្ការជាវិការៈនៃមាស មានពួក
ទាសីជាបរិវារ ឲ្យជាភរិយារបស់ព្រះអង្គ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ។

[២៣៥] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ពលដំរី ពលសេះ ពលរថ ពលថ្មើរជើង
និងសេនាកាន់ខែលឈរនៅ (ត្រៀមត្រា) គប់ភ្លើងឆេះភ្លើសន្ទោ
សន្ទោ តើពួកបណ្ឌិតសម្គាល់ដូចម្តេច ។

[២៣៦] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ពលដំរី ពលសេះ ពលរថ ពលថ្មើរជើង
និងសេនាកាន់ខែលឈរនៅ (ត្រៀមត្រា) គប់ភ្លើងឆេះសន្ទោ
សន្ទោ នៃបណ្ឌិត ពួកសេនាទាំងនោះ នឹងធ្វើអ្វីហ្ន៎ ។

[២៣៧] (មហោសធជ...) បពិត្រមហារាជ ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត
មានពលច្រើន ប្រទូសវាយដល់ព្រះអង្គ រក្សាព្រះអង្គទុក នឹង
សម្លាប់ព្រះអង្គអំពីព្រឹក ។

[២៣៨] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ហ្វូងយរបស់យើងញ័ររន្ធត់ ទាំងមាត់
របស់យើងក៏សោះស្ងួត យើងមិនបានសេចក្តីរលត់ ដូចជាឈើ
ត្រូវភ្លើងឆេះក្នុងកណ្តាលកម្ពុជាថ្ងៃ ។ ចង្រ្កានរបស់ជាងមាសនេះ
តែខាងក្នុងមិនឆេះខាងក្រៅ យ៉ាងណាមិញ ហ្វូងយរបស់យើងក៏
ឆេះតែខាងក្នុង មិនឆេះខាងក្រៅ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[២៣៩] បមត្តោ បន្តនាតីតោ កិណ្ឌមន្តោសិ ខត្តិយ
 ឥនាទិ ខោ តំ តាយន្តុ បណ្ឌិតា មន្តិណោ ជនា ។
 អកត្តាមច្ចស្ស វចនំ អត្តកាមហិតេសិណោ
 អត្តបីតិរតោ រាជ មិកោ ក្សេជេវ ឱហិតោ ។
 យថាបិ មច្ឆា ពលិសំ វុទ្ធិ មំសេន ឆាទិតំ
 អាមតិទ្វោ ន ជានាតិ មច្ឆោ មរណាមត្តនោ ។
 ឯវមេវ តុរំ រាជ ច្ចុឡនេយ្យស្ស ដីតរំ
 កាមតិទ្វោ ន ជានាសិ មច្ឆា មរណាមត្តនោ ។
 សចេ កច្ចសិ បញ្ចាលំ ទិប្បមត្តំ ជហិស្សសិ
 មិតំ បន្តានុបន្តិវ មហាន្តំ ភយមេស្សសិ ។

អនវិយ្យទោ បុរិសោ ជនិទ្ធុ
 អហិវ ខុច្ចុទ្តកតោ ខំសេយ្យ
 ន តេន មិត្តិ កយិរាថ ដីរោ
 ទុក្ខោ ហវេ កាបុរិសេន សង្កមោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២៣៧] (មហោសធឯ...) បពិត្រក្សត្រ ព្រះអង្គស្រវឹង (ដោយកាម) ទើបប្រព្រឹត្តកន្លងការប្រឹក្សា ទម្លាយការប្រឹក្សាចោល ឥឡូវនេះ សូមឲ្យបណ្ឌិត (ទាំង ៤ នាក់) ដែលជាអ្នកមានប្រាជ្ញា រក្សាព្រះអង្គ ចុះ ។ បពិត្រព្រះរាជា ព្រះអង្គមិនធ្វើតាមពាក្យរបស់ទូលបង្គំជា អាមាត្យ ជាអ្នកប្រាជ្ញាសេចក្តីចម្រើននិងស្វែងរកប្រយោជន៍ ទ្រង់ ត្រេកអរដោយបីតិដ៏សៅហ្មងរបស់ព្រះអង្គ ដូចម្រឹគជាប់អន្ទាក់ (ទូលបង្គំបានក្រាបទូលហើយថា) ត្រីជាសត្វល្មោកក្នុងនុយស្រស់ លេបនូវផ្លែសន្ធឹចដ៏វៀចដែលគេបិទដោយសាច់ ត្រីមិនដឹងសេចក្តី ស្លាប់របស់ខ្លួន យ៉ាងណា ។ បពិត្រព្រះរាជា ព្រះអង្គជាអ្នក ល្មោកក្នុងកាម ចង់បានធីតារបស់ព្រះបាទចូឡនី មិនទ្រង់ជ្រាប មរណៈរបស់ព្រះអង្គ ដូចត្រីយ៉ាងនោះឯង ។ បើទ្រង់ស្តេច ទៅកាន់ក្រុងបញ្ចាល ទ្រង់មុខជានឹងលះចោលព្រះអង្គ យ៉ាង ឆាប់ ភ័យធំនឹងមកដល់ព្រះអង្គ ដូចភ័យធំមកដល់ម្រឹគ ដែល ដើរទៅតាមផ្លូវ (ទៀបទ្វារនៃស្រុក) ។ បពិត្រព្រះជនិន្ទ បុរស មានសភាពមិនថ្លៃថ្នូរ ដូចពស់នៅក្នុងថ្នក់គប្បីចឹក បុរសមាន ប្រាជ្ញាមិនគប្បីធ្វើនូវមេត្រីភាព ដោយបុរសនោះទេ ព្រោះថា ការ គប់រកដោយបុរសអាក្រក់ រមែងនាំមកនូវសេចក្តីទុក្ខដោយពិត ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

យំ ត្រូវ ជញ្ញា បុរិសោ ជនិទ្ធ

សីលវាយំ ពហុស្សុតោ

តេនេវ មិត្តិ កាយិរាថ ដីរោ

សុខោ ហវេ សប្បុរិសេហិ សង្កមោ ។

[២៤០]

ពាលោ តុរំ ឯលម្ធកោសិ រាជ

យោ ឧត្តមត្តានិ មយី លបិត្តោ

កិមេវហំ^(១) នង្គលកោជិវឌ្ឍោ

អត្តានិ ជានិស្ស យថាបិ អញ្ញោ ។

ឥមំ កលេ កហោត្វាន ជាសេថ វិទិតា មម

យោ មេ រតនលាភស្ស អន្តរាយាយ កាសតិ ។

[២៤១]

មហោសធម អតីតេន ធានុវិជ្ឈន្តិ បណ្ឌិតា

កិ មំ អស្សុវ សម្ពន្ធី បតោទេនេវ វិជ្ឈសិ ។

សចេ បស្សសិ មោក្ខំ មេ ខេមំ វា បន បស្សសិ

តេនេវ មំ អនុសាស កិ អតីតេន វិជ្ឈសិ ។

១ ម. កិមេវ ត្វំ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

បពិត្រព្រះជនិន្ទ បណ្ឌិតបុរសស្គាល់នូវបុគ្គលណាថា អ្នក
នេះមានសីល មានការចេះដឹងច្រើនដូច្នោះ បណ្ឌិតបុរសនោះ
គួរធ្វើមេត្រីភាពជាមួយនឹងបុគ្គលនោះ ព្រោះថាការសេពគប់
ដោយសប្បុរសទាំងឡាយ រមែងនាំមកនូវសេចក្តីសុខពិត ។

[២៤០] បពិត្រព្រះរាជា ព្រះអង្គជាមនុស្សល្ងង់លីលា បាន
ពោលនូវសេចក្តីចម្រើនដ៏ឧត្តម ក្នុងសម្នាក់នៃខ្ញុំព្រះអង្គថា
ខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកចម្រើនដោយចុងនង្គ័ល ធ្វើម្តេច និងដឹងសេចក្តី
ចម្រើនដូចអ្នកដទៃ ។ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាប់មហោសធន
នេះត្រង់ក ហើយឲ្យវិនាសចាកដែន របស់អញចេញទៅ
ព្រោះវាហ៊ាននិយាយ ឲ្យអញអន្តរាយនូវការបានស្រីកែវ ។

[២៤១] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ម្ចាស់មហោសធន បណ្ឌិតទាំងឡាយ
រមែងមិនចាក់ដោតដោយទោសដែលកន្លងទៅហើយទេ អ្នក
ចាក់ដោតយើង ដូចគេយកជន្លូញចាក់សេះ ដែលចងទុក
ហើយ ធ្វើអ្វី ។ ប្រសិនបើអ្នកឃើញសេចក្តីរួចរបស់យើង
ឬឃើញសេចក្តីក្សេមរបស់យើង អ្នកចូរពន្យល់យើងដោយ
សោត្តិភាពនោះចុះ អ្នកចាំបាច់ចាក់ដោតយើង ដោយ
ទោសដែលកន្លងទៅហើយ ធ្វើអ្វី ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[២៤២] អតីតំ មាណុសំ កម្មំ	ទុក្ខារំ ទុរភិសម្ភំ
ន តំ សក្កោមិ មោចេត្តំ	ត្វំ បដានស្ស ខត្តិយ ។
សន្តិ វេហាយសា នាតា	ឥទ្ធិមន្តោ យសស្សិនោ
តេបិ អាទាយ កច្ឆេយ្យំ	យស្ស ហោន្តិ តថាវិទា ។
សន្តិ វេហាយសា អស្សា	ឥទ្ធិមន្តោ យសស្សិនោ
តេបិ អាទាយ កច្ឆេយ្យំ	យស្ស ហោន្តិ តថាវិទា ។
សន្តិ វេហាយសា បក្ខិ	ឥទ្ធិមន្តោ យសស្សិនោ
តេបិ អាទាយ កច្ឆេយ្យំ	យស្ស ហោន្តិ តថាវិទា ។
សន្តិ វេហាយសា យក្ខា	ឥទ្ធិមន្តោ យសស្សិនោ
តេបិ អាទាយ កច្ឆេយ្យំ	យស្ស ហោន្តិ តថាវិទា ។
អតីតំ មាណុសំ កម្មំ	ទុក្ខារំ ទុរភិសម្ភំ
ន តំ សក្កោមិ មោចេត្តំ	អន្តលិក្ខេន ខត្តិយ ។

[២៤៣] អតីរទស្សី បុរិសោ	មហាន្តេ ឧទកណ្ណាវេ
យត្ថ សោ លភតេ កាធំ ^(១)	តត្ថ សោ វិទ្ធិតេ សុខំ ។

១ ម. នារី ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២២២] (មហោសធន...) អំពើជារបស់នៃមនុស្ស ដែលកន្លងហួស
 ទៅហើយ ជាអំពើគេកែបានដោយក្រ សម្រួលវិញបានដោយក្រ
 ខ្ញុំព្រះអង្គមិនអាចនឹងដោះព្រះអង្គបានទេ បពិត្រក្សត្រិយ៍ សូមព្រះ
 អង្គទ្រង់ជ្រាបចុះ ។ ដំរីទាំងឡាយមានឫទ្ធិ មានយស អាចទៅតាម
 អាកាសបាន ដំរីបែបនោះ របស់ព្រះរាជាណា សូមឲ្យដំរីទាំង
 នោះនាំព្រះរាជានោះទៅចុះ ។ សេះទាំងឡាយមានឫទ្ធិ មានយស
 អាចទៅតាមអាកាសបាន សេះបែបនោះរបស់ព្រះរាជាណា សូម
 ឲ្យសេះទាំងនោះ នាំព្រះរាជានោះទៅចុះ ។ បក្សីទាំងឡាយមានឫទ្ធិ
 មានយស អាចទៅតាមអាកាសបាន បក្សីបែបនោះរបស់ព្រះរាជា
 ណា សូមឲ្យបក្សីទាំងនោះនាំព្រះរាជានោះទៅចុះ ។ យក្សទាំង-
 ឡាយមានឫទ្ធិ មានយស អាចទៅតាមអាកាសបាន យក្សបែប
 នោះ របស់ព្រះរាជាណា សូមឲ្យយក្សទាំងនោះ នាំព្រះរាជានោះ
 ទៅចុះ ។ អំពើជារបស់នៃមនុស្ស ដែលកន្លងហួសទៅហើយ
 ជាអំពើគេកែបានដោយក្រ សម្រួលវិញបានដោយក្រ បពិត្រ
 ក្សត្រិយ៍ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនអាចដោះព្រះអង្គទៅតាមអាកាសបានទេ ។

[២២៣] (អាចារ្យសេនកៈ...) បុរសជាអ្នកមិនឃើញត្រើយ ក្នុង
 មហាសមុទ្រ បុរសនោះបានទីពឹង ក្នុងប្រទេសណា គេ
 ក៏បានសេចក្តីសុខ ក្នុងប្រទេសនោះ (យ៉ាងណាមិញ) ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

ឃំ អម្ពត្ត រញ្ញោ ច

តំ បតិជ្ជា មហោសធិ

តំ ឆោសិ មន្តីនំ សេដ្ឋោ

អម្ព ទុក្ខា បមោចយ ។

[២៤៤] អតីតំ មាណុសំ កម្មំ

ទុក្ខំ ទុរភិសម្ភំ

ន តំ សក្កោមិ មោចេតំ

តំ បដានស្ស សេនក ។

[២៤៥] សុណោហិ មេតំ វចនំ

បស្សសេនំ មហាព្ពយំ

សេនកទានិ បុត្តាមិ

កី កិច្ចំ ឥធិ មញ្ញសិ ។

[២៤៦] អក្កិ វា ទ្វារតោ ទេម

កណ្ណាមសេ វិកេន្តំ

អញ្ញមញ្ញំ វេទិត្វាន

ទិប្បំ ហិស្សាម ជីវិតំ

មា នោ រាជា ព្រហ្មទត្តោ

ចិរំ ទុក្ខេន មារយិ ។

[២៤៧] សុណោហិ មេតំ វចនំ

បស្សសេនំ មហាព្ពយំ

បុក្កសទានិ បុត្តាមិ

កី កិច្ចំ ឥធិ មញ្ញសិ ។

[២៤៨] វិសំ ខាទិត្វា មិយ្យាម

ទិប្បំ ហិស្សាម ជីវិតំ

មា នោ រាជា ព្រហ្មទត្តោ

ចិរំ ទុក្ខេន មារយិ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

បពិត្រមហោសធន អ្នកជាទីពឹងរបស់ពួកយើងនិងព្រះរាជា ក៏យ៉ាង
នោះដែរ ព្រោះអ្នកជាបុគ្គលប្រសើរជាងពួកយើងនិងពួកមន្ត្រី សូម
អ្នកដោះពួកយើងអំពីទុក្ខ ។

[២២២] (មហោសធន...) អំពើជារបស់នៃមនុស្ស ដែលកន្លងហួស
ទៅហើយ ជាអំពើគេកែបានដោយក្រ សម្រួលវិញបានដោយក្រ
ខ្ញុំមិនអាចនឹងដោះអ្នកបានទេ នៃសេនកៈ អ្នកចូរដឹងចុះ ។

[២២៣] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) អ្នកចូរស្តាប់ពាក្យរបស់យើងនេះ
អ្នកឃើញភ័យធំនុំ៖ (ស្រាប់ហើយ) ម្ចាស់អាចារ្យសេនកៈ ឥឡូវនេះ
អញសួរ តើអ្នកសម្គាល់របស់ដែលគួរធ្វើដូចម្តេច ក្នុងរឿងនេះ ។

[២២៤] (អាចារ្យសេនកៈ...) ពួកយើងគួរដុតភ្លើងត្រង់ទ្វារឬកាន់កាំបិត
សម្លាប់គ្នានិងគ្នា យើងនឹងលះបង់ជីវិតយ៉ាងឆាប់ កុំឲ្យព្រះបាទ
ព្រហ្មទត្តសម្លាប់ពួកយើង ឲ្យលំបាកអស់កាលយូរឡើយ ។

[២២៥] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) អ្នកចូរស្តាប់ពាក្យរបស់យើងនេះ
អ្នកឃើញភ័យធំនុំ៖ (ស្រាប់ហើយ) ម្ចាស់អាចារ្យបុក្កុសៈ ឥឡូវនេះ
អញសួរ តើអ្នកសម្គាល់របស់ដែលគួរធ្វើដូចម្តេច ក្នុងរឿងនេះ ។

[២២៦] (អាចារ្យបុក្កុសៈ...) ពួកយើងគួរស៊ីថ្នាំពិសឲ្យស្លាប់ នឹងលះ
បង់ជីវិតយ៉ាងឆាប់ កុំឲ្យព្រះបាទព្រហ្មទត្តសម្លាប់ពួកយើង ឲ្យ
លំបាកអស់កាលយូរឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [២៤៩] សុណោហិ មេតំ វចនំ បស្សសេនំ មហាព្ពយំ
 កាមិន្ទនាទិ បុត្តាមិ កី កិច្ចំ ឥធម មញ្ញសិ ។
- [២៥០] រដ្ឋយា ពជ្ឈ មិយ្យាម បចាតា បបតេមសេ
 មា នោ រាជា ព្រហ្មទត្តោ ចិរំ ទុក្ខេន មារយិ ។
- [២៥១] សុណោហិ មេតំ វចនំ បស្សសេនំ មហាព្ពយំ
 ទេវិន្ទនាទិ បុត្តាមិ កី កិច្ចំ ឥធម មញ្ញសិ ។
- [២៥២] អក្កិ វា ទ្វារតោ ទេម កណ្ណាមសេ វិកេន្តំ
 អញ្ញមញ្ញំ វេទិត្វាន ខិប្បំ ហិស្សាម ដិវិតំ
 ន នោ សក្កោតិ មោចេតុំ សុខេនេវ មហោសនោ ។
- [២៥៣] យថា កេទលីនោ សារំ អន្ទេសំ នាទិតច្ចតិ
 ឯវំ អន្ទេសមាណា នំ បញ្ញំ នាជ្ឈកមាមសេ ។
 យថា សិម្ពលីនោ សារំ អន្ទេសំ នាទិតច្ចតិ
 ឯវំ អន្ទេសមាណា នំ បញ្ញំ នាជ្ឈកមាមសេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២៤៩] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) អ្នកចូរស្តាប់ពាក្យ របស់យើងនេះ
អ្នកឃើញភ័យធំនុំ៖ (ស្រាប់ហើយ) ម្នាលអាចារ្យកាមិន្ទៈ ឥឡូវនេះ
អញសួរ តើអ្នកសម្គាល់របស់ដែលគួរធ្វើដូចម្តេច ក្នុងរឿងនេះ ។

[២៥០] (អាចារ្យកាមិន្ទៈ...) ពួកយើងគប្បីយកខ្សែចងឲ្យស្លាប់
ឬលោតចុះទៅក្នុងអណ្ណាង (ឲ្យស្លាប់) កុំឲ្យព្រះបាទព្រហ្មទត្ត
សម្លាប់ពួកយើង ឲ្យលំបាកអស់កាលយូរឡើយ ។

[២៥១] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) អ្នកចូរស្តាប់ពាក្យ របស់យើងនេះ
អ្នកឃើញភ័យធំនុំ៖ (ស្រាប់ហើយ) ម្នាលអាចារ្យទេវិន្ទៈ ឥឡូវនេះ
អញសួរ តើអ្នកសម្គាល់របស់ដែលគួរធ្វើដូចម្តេច ក្នុងរឿងនេះ ។

[២៥២] (អាចារ្យទេវិន្ទៈ...) ពួកយើង (បិទទ្វារ) ដុតភ្លើង ហើយកាន់
កាំបិតសម្លាប់គ្នានិងគ្នា យើងនឹងលះបង់ជីវិតយ៉ាងឆាប់ (បើ)
មហោសធម៌អាចនឹងដោះពួកយើងឲ្យរួចដោយងាយទេ ។

[២៥៣] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) បុគ្គលស្វែងរកខ្លឹម នៃដើមចេក
រមែងមិនបាន យ៉ាងណាមិញ យើងស្វែងរក (ឧបាយជាគ្រឿងរួច
ចាកទុក្ខ) ក៏មិនបានប្រស្នានោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បុគ្គល
ស្វែងរកខ្លឹមនៃដើមរកា រមែងមិនបាន យ៉ាងណាមិញ
យើងស្វែងរក ក៏មិនបានប្រស្នានោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

អទេសេ វត ដោ វុដ្ឋំ	កុញ្ញារាជំវន្ទុទកេ
សកាសេ ទុម្មនុស្សានំ	ពាលានំ អវិជានតំ ។
ឧព្វេជតិ មេ ហទយំ	មុខញោ បរិសុស្សតិ
និព្វតី ធានិកច្ឆាមិ	អក្កិទខ្មោរ អាតបេ ។
កម្មារាជំ យថា ឧក្កា	អន្តោ ឈាយតិ ដោ ពហិ
ឯវម្បិ ហទយំ មយ្ហំ	អន្តោ ឈាយតិ ដោ ពហិ ។
[២៥៤] តតោ សោ បណ្ឌិតោ	ដីរោ អត្តទស្សី មហោសដោ
វេទេហំ ទុក្ខិតំ ទិស្វា	ឥទំ វចនមព្រិ ។
មា ត្វំ កាយិ មហារាជ	មា ត្វំ កាយិ វេសេភ
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	រាហុក្កហិតំវ ចន្ទិមំ ។
មា ត្វំ កាយិ មហារាជ	មា ត្វំ កាយិ វេសេភ
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	រាហុក្កហិតំវ សុរិយំ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

ការនៅនៃដំរីទាំងឡាយ ក្នុងទីមិនមានទឹក ឈ្មោះថានៅក្នុងទីមិន
 មែនប្រទេស (យ៉ាងណាមិញ) កាលបើយើងនៅក្នុងទីជិតនៃពួក
 មនុស្សអាក្រក់ល្ងង់ខ្លៅ មិនចេះមិនដឹង (ឈ្មោះថានៅក្នុងទីមិនមែន
 ជាប្រទេស ក៏ដូច្នោះឯង) ។ ហ្វូងយរបស់យើងញ័ររន្ធត់ ទាំង
 មាត់របស់យើងក៏សោះស្អុត យើងមិនបានសេចក្តីរលត់ ដូចឈើ
 ត្រូវភ្លើងឆេះ ក្នុងកណ្តាលកម្ដៅថ្ងៃ ។ ចង្រ្កានរបស់ជាងមាសឆេះ
 តែខាងក្នុង មិនឆេះខាងក្រៅ យ៉ាងណាមិញ ហ្វូងយរបស់យើង
 ឆេះតែខាងក្នុង មិនឆេះខាងក្រៅ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

[២៥២] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា...) វេលានោះ មហោសធជាអ្នកប្រាជ្ញ មាន
 ប្រាជ្ញា ឃើញប្រយោជន៍ប្រក្រតីនោះ បានឃើញព្រះបាទ
 វិទេហៈ ទ្រង់មានសេចក្តីទុក្ខ ទើបក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រមហារាជ
 ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យ
 ឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គ ដូចគេដោះព្រះចន្ទ្រដែល
 រាហូចាប់ហើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រ
 ព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹង
 ដោះព្រះអង្គ ដូចគេដោះព្រះអាទិត្យ ដែលរាហូចាប់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	បង្កើ សន្តិវំ ភុញ្ញវំ ។
មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	បេឡុពន្ធវំ បន្ទតំ ។
មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	បក្ខិ ពន្ធវំ បញ្ចវេ ។
មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	មច្ឆេ ជាលកតេរិវំ ។
មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
អហន្តំ មោចយិស្សាមិ	សយោក្កុពលវាហានំ ។
មា ត្ថំ កាយិ មហារាជ	មា ត្ថំ កាយិ រថេសក
បញ្ចាលំ ពាហយិស្សាមិ	កាកសេនំវលេខ្ពុនា ។
អាទ្ធិ បញ្ញា កិមត្តិយា	អមច្ឆោ វាបិ តាទិសោ
យោ តំ សម្ពាធបក្ខន្តំ	ទុក្ខា ន បរិមោចយេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ
 ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គ ដូចគេដោះដំរីផុស
 ក្នុងភក់ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរ
 លើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គ ដូចគេ
 ដោះពស់ដែលជាប់នៅក្នុងកំប្រោង ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គ
 កុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ
 ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គ ដូចគេដោះបក្សី ដែលជាប់នៅក្នុង
 ទ្រុង ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គ
 ប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គ
 ដូចគេដោះត្រីទាំងឡាយ ដែលជាប់នៅក្នុងសំណាញ់ ។ បពិត្រ
 មហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គ
 កុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំនឹងដោះព្រះអង្គចេញ ព្រមទាំងយាន
 រេហ៍ពលនិងពាហនៈ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ
 បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះអង្គកុំភ័យឡើយ ទូលព្រះបង្គំ
 នឹងដេញព្រះបាទបញ្ចាលឲ្យរត់ទៅ ដូចជាគេដេញក្អែកនិងខ្លែង
 ដោយដុំដី ។ បុគ្គលណាមិនជួយព្រះអង្គដែលមានសេចក្តីចង្អៀត
 (ព្រោះមរណៈ) ឲ្យរួចចាកទុក្ខបានទេ ប្រាជ្ញា (របស់បុគ្គលនោះ)
 មានប្រយោជន៍អ្វី ឬអាមាត្យបែបនោះ (មានប្រយោជន៍អ្វី) ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២៥៥] ឯថ មាណវា ឧដ្ឋេថ មុខំ សោធនេថ សន្និទោ

វេទេហោ សហមច្ចេហិ ឧម្មុដ្ឋេន កមិស្សតិ ។

[២៥៦] តស្ស តំ វចនំ សុត្វា បណ្ឌិតស្សានុសារិទោ

ឧម្មុដ្ឋំទ្វារំ វិរិសុ យន្តយុត្តេ ច អក្កុឡេ ។

[២៥៧] បុរតោ សេនកោ យាតិ បច្ឆតោ ច មហោសទោ

មន្លេ ច រាជា វេទេហោ អមច្ចបរិវារិតោ ។

[២៥៨] ឧម្មុដ្ឋំ និក្ខមិត្វាន វេទេហោ ធារមារុហិ

អភិរុយ្ហញ្ច ញត្វាន អនុសាសិ មហោសទោ ។

អយំ តេ សស្សុរោ ទេវ អយំ សស្សុ ជនាធិប

យថា មាតុ បដិបត្តិ ឯវំ តេ ហោតុ សស្សុយា ។

យថាបិ និយកោ ភាតា សោទរិយោ ឯកមាតុកោ

ឯវំ បញ្ចាលចន្ទោ តេ ទយិតព្វោ វថេសក ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៥៥] នៃមាណពទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរមក ចូរក្រោកឡើង អ្នកទាំងឡាយចូរលើកមាត់នៃគន្លឹះយន្ត ព្រះបាទវិទេហៈមួយអន្លើ ដោយពួកអាមាត្យនិងស្តេចទៅតាមឧម្មង្គ ។

[២៥៦] ពួកជនអ្នកធ្វើការបម្រើរបស់មហោសធជបណ្ឌិត ស្តាប់ពាក្យរបស់ លោកហើយ ទើបលើកទ្វារនៃឧម្មង្គនិងគន្លឹះទ្វារ ដែលប្រកប ដោយគ្រឿងយន្ត ។

[២៥៧] អាចារ្យសេនកៈដើរមុន មហោសធដើរក្រោយ ព្រះបាទវិទេហៈ មានអាមាត្យហែហម ស្តេចយាងត្រង់កណ្តាល ។

[២៥៨] ព្រះបាទវិទេហៈស្តេចទ្រង់ចេញអំពីឧម្មង្គ ហើយឡើងគង់លើ ព្រះទីនាំងនាវា មហោសធដឹងថា ព្រះរាជាឡើងគង់ហើយ ក៏ប្រៀន ប្រដៅថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្តនេះ ជាព្រះបិតាក្មេករបស់ព្រះអង្គ បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងជន ព្រះ នាងនន្ទាទេវីនេះ ជាព្រះមាតាក្មេករបស់ព្រះអង្គ ការប្រតិបត្តិព្រះ វររាជមាតា (របស់ព្រះអង្គ) យ៉ាងណា ការប្រតិបត្តិព្រះមាតាក្មេក ចូរមានដល់ព្រះអង្គក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ព្រះរាជបុត្រច្បង រួមឧទរ មានព្រះមាតាជាមួយគ្នា យ៉ាងណា បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ បញ្ចាលចន្ទរាជកុមារ ព្រះអង្គគប្បីស្រឡាញ់យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

អយំ បញ្ចាលចន្ទី តេ រាជបុត្តី អភិជ្ឈិតា

កាមំ ករោហិ តេ តាយ ភរិយា តេ រថេសភ ។

[២៥៩] អារុយ្ហ ធារំ តរមាណោ កី ណុ តិរម្ហិ តិដ្ឋសិ

កិច្ចា មុត្តម្ហ ទុក្ខតោ យាមទានិ មហោសធម ។

[២៦០] ឆេស ធម្មោ មហារាជ យោហំ សេនាយ ឆាយកោ

សេនាដ្ឋំ បរិហាបេត្វា អត្តានំ បរិមោចយេ ។

និវេសនម្ហិ តេ ទេវ សេនាដ្ឋំ បរិហាបិតំ

តំ ទិដ្ឋំ ព្រហ្មទត្តេន អានយិស្សំ រថេសភ ។

[២៦១] អប្បសេនោ មហាសេនំ កថំ និត្តយ្ហ ថស្សសិ

ទុព្វលោ ពលវន្តេន វិហាញ្ញិស្សសិ បណ្ឌិត ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បពិត្រព្រះអង្គប្រសើរលើរថ ព្រះនាងបញ្ចាលចន្ទីទេវីនេះ ជា
ព្រះរាជបុត្រី (របស់ព្រះបាទចូឡនី ព្រហ្មទត្ត) ដែលព្រះអង្គ
ទ្រង់ប្រាថ្នា សូមព្រះអង្គធ្វើសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ព្រះអង្គ ចំពោះ
ព្រះនាងនោះ ព្រះនាងជាករិយារបស់ព្រះអង្គហើយ ។

[២៥៩] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ម្ចាស់មហោសធិ អ្នកចូរប្រញាប់
ប្រញាល់ឡើយជិះទូកមក នៅឈរលើច្រាំងធ្វើអ្វី យើង
ទាំងឡាយរួចចាកទុក្ខដោយលំបាក យើងនឹងទៅឥឡូវនេះ ។

[២៦០] (មហោសធិ...) បពិត្រមហារាជ ខ្ញុំព្រះអង្គដែលជានាយក
នៃសេនា លះបង់ចោលនូវអង្គនៃសេនា ហើយដោះយកតែខ្លួន
នេះមិនមែនជាទំនៀមទេ ។ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ប្រសើរលើ
រថ ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងដឹកនាំនូវអង្គនៃសេនា ដែលព្រះអង្គបោះបង់
ចោលក្នុងរាជនិវេសន៍ និងរបស់ដែលព្រះបាទព្រហ្មទត្តថ្វាយ
ហើយ ។

[២៦១] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ម្ចាស់បណ្ឌិត អ្នកឯង ជាអ្នកមាន
សេនាតិច នឹងសង្កត់សង្កិនទប់ទល់ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត ដែល
មានសេនាច្រើន ដូចម្តេចបាន អ្នកឯងជាអ្នកមានកម្លាំងខ្សោយ
មុខជាលំបាកដោយព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត ដែលមានកម្លាំង ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២៦២] អប្បសេនោបិ ចេ មន្តិ មហាសេនំ អមន្តិ
 ជិនាតិ រាជា រាជាណោ អាទិច្ឆោ ឧទយន្តមំ ។

[២៦៣] សុសុខំ វត សំវាសោ បណ្ឌិតេហិតិ សេនក
 បក្ខិវ បញ្ចវេ ពន្ធមច្ឆេ ជាលកតេវ
 អមិត្តហត្តត្តកតេ មោចយិ ណោ មហោសណោ ។

[២៦៤] វេរមេវ មហារាជ បណ្ឌិតា ហិ សុខាវហា
 បក្ខិវ បញ្ចវេ ពន្ធមច្ឆេ ជាលកតេវ
 អមិត្តហត្តត្តកតេ មោចយិ ណោ មហោសណោ ។

[២៦៥] វត្តិភ្នា កសិណំ វត្តិ ចូឡនេយ្យោ មហាពូលោ
 ឧទេន្តំ អរុណុក្កស្មិ ឧបការំ ឧចាភមិ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៦២] (ពោធិសត្វ...) បុគ្គលមានប្រាជ្ញា សូម្បីមានសេនាតិច
រមែងឈ្នះបុគ្គល មិនមានប្រាជ្ញា ដែលមានសេនាច្រើន
ព្រះរាជាតែមួយព្រះអង្គ (ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងឧបាយ) រមែងឈ្នះ
ព្រះរាជាទាំងឡាយ (ជាអ្នកល្ងង់ក្នុងឧបាយ) ដូចព្រះអាទិត្យ
ដែលរះឡើង (រមែងឈ្នះ) ងងឹតដូច្នោះឯង ។

[២៦៣] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) នៃអាចារ្យសេនកៈ ការនៅរួម
ជាមួយនឹងពួកបណ្ឌិត នាំមកនូវសេចក្តីសុខស្រួលណាស់ហ្ន៎
ព្រោះថាមហោសធបានដោះពួកយើង ដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃ
នៃសត្រូវឲ្យរួចបាន ដូចគេដោះហ្វូងបក្សីដែលជាប់នៅក្នុងទ្រុង
ឬដូចគេដោះហ្វូងត្រី ដែលជាប់នៅក្នុងសំណាញ់ដូច្នោះ ។

[២៦៤] (អាចារ្យសេនកៈ...) បពិត្រមហារាជ ពិតមែនហើយ
បណ្ឌិតទាំងឡាយនាំមកនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងនោះឯង មហោសធបាន
ដោះពួកយើង ដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃសត្រូវឲ្យរួចបាន
ដូចគេដោះហ្វូងបក្សីដែលជាប់នៅក្នុងទ្រុង ឬដូចគេដោះហ្វូងត្រី
ដែលជាប់នៅក្នុងសំណាញ់ដូច្នោះ ។

[២៦៥] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះបាទចូឡនី ព្រហ្មទត្ត
មានកម្លាំងច្រើន ទ្រង់រក្សា អស់រាត្រីទាំងមូល កាល
អរុណរះឡើង ក៏ស្តេចចូលទៅ ដល់ក្រុងឧបការៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

អារុយ្ហ បរំ នាតំ	ពលវន្តំ សង្ខិហាយនំ
រាជា អរោច បញ្ចាលោ	ចូឡនេយ្យោ មហាពូលោ ។
សន្នុទ្ធា មណិចម្មេន	សរមាទាយ ចាណិទា
បេសិយេ អជ្ឈកាសិត្ត	បុថុកុម្មេ សមាភតេ ។
ហត្តារោហោ អនីកដ្ឋេ	រថិកេ បត្តិការកេ
ឧទាសនម្ហិ កតហត្ថេ	វាលវេជេ សមាភតេ ។
[២៦៦] បេសេថ កុញ្ញវេ ទន្តិ	ពលវន្តេ សង្ខិហាយនេ
មទ្គន្តុ កុញ្ញារា នករំ ^(១)	វេទេហោន សុមាបិតំ ។
វច្ឆទន្តមុខា សេតា	តិក្ខុក្កា ^(២) អដ្ឋិវេទិទោ
បនុណ្ណា ធនុវេកេន	សម្បត្តន្តុតរីតរា ។
មាលារា ចម្ហិទោ សូរា	ចិត្តទណ្ឌាយុតារុទា
បក្ខុទ្ធិទោ មហានាតា	ហត្ថិនំ ហោន្តុ សមុខា ។
សត្តិយោ តេលទោតាយោ	អច្ឆិមន្តោ បកស្សរា
វិជ្ជោតមាទា តិដ្ឋន្តុ	សតរំសីវ តារកា ។

១ ម. កុញ្ញរំ នាតំ ។ ២ ម. តិណុត្តា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រះបាទចូឡនីគ្រប់គ្រងក្រុងបញ្ចាល មានកម្លាំងច្រើន ស្តេចឡើង
 គង់លើដំរីប្រសើរ ដ៏មានកម្លាំង ជាដំរីមានអាយុប្រមាណ ៦០ ឆ្នាំ
 បានត្រាស់ទៅ (នឹងសេនារបស់ព្រះអង្គ) ។ ព្រះបាទចូឡនីព្រហ្មទត្ត
 ទ្រង់សៀតគ្រឿងក្រោះ ជាវិការៈនៃកែវមណី ព្រះហស្តចាប់សរ
 បានត្រាស់ទៅនឹងអេហ៍ពលអ្នកទទួលបម្រើ (របស់ព្រះអង្គ) ជាអ្នក
 មានសិល្បច្រើនដែលមកចូបជុំគ្នា ។ (ព្រះបាទចូឡនី ត្រាស់ទៅ)
 នឹងពលដំរី ពលសេះ ពលរថ ពលថ្មើរជើង និងខ្នាន់ធ្នូ ដែលមាន
 ដៃដីស្អាតក្នុងសិល្បធ្នូ អាចបាញ់រោមត្រូវ ដែលមកចូបជុំគ្នា ។

[២៦៦] (ព្រះបាទចូឡនី...) អ្នកទាំងឡាយ ចូរពន្យល់ដំរីមានភ្នែក
 ដ៏មានកម្លាំង ជាដំរីមានអាយុ ប្រមាណ ៦០ ឆ្នាំ ចូរឲ្យដំរី
 ទាំងឡាយញាំញីទីក្រុង ដែលព្រះបាទវិទេហៈសាងទុកហើយ ។
 (ពួកព្រួញ) មានសម្បុរស មានមុខដូចពន្លាក មានបុងដ៏មុត
 អាចចាក់ទម្លាយនូវធ្នូ ដែលបាញ់ដោយកម្លាំងធ្នូ ឲ្យធ្លាក់ចុះ
 ព្រមគ្នាអំពីខាងនេះខាងនោះ ។ ពួកសេនាក្មេង ៗ ភ្ញៀវភ្ញា ពាក់
 គ្រឿងក្រោះ មានអារុជប្រកបដោយដងដំរីចិត្រ កាលបើពួកដំរីធំ
 សុះចូលមក ចូរអ្នកនាំគ្នា (តស៊ូ) ចំពោះមុខដំរីទាំងឡាយ ។
 លំពែងទាំងឡាយ ដែលគេលាងជម្រះ ដោយប្រេង មាន
 រស្មីភ្លឺផ្ទៃក រុងរឿង ដូចជាផ្កាយព្រឹក មានរស្មីច្រើន ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

អារុទពលវន្តានំ	តុណិកាយុរាជារិទំ
ឯតាទិសានំ យោធានំ	សង្កាមេ អបលាយិទំ
វេទេហោ កុតោ មុច្ឆិស្សតិ	សចេ បក្ខីវ កាហិតិ ។
តិស មេ បុរសនារុត្យោ	សព្វេ ឯកេកនិច្ចិតា
យេសំ សមំ ន បស្សាមិ	កេវលំ មហិមំ ចរំ ។
នាតា ច កប្បិតា ទន្តិ	ពលវន្តា សង្ឃិហាយនា
យេសំ ខន្ធសុ សោភន្តិ	កុមារា ចារុទស្សនា ។
បីតាលដ្ឋារា បីតវសនា	បីតុត្តរនិវាសនា
នាតក្ខន្ធសុ សោភន្តិ	នេវបុត្តាវ នន្ទនេ ។
ចាបីនវណ្ណា ^(១) នេត្តិសា	តេលនោតា បកស្សរា
និដ្ឋិតា នរីវេហិ	សមធារា សុនិស្សិតា ។

១ ម. បាទិនវណ្ណា ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

កាលបើពួកយោធា (របស់យើង) មានគ្រឿងអាវុធជាកម្លាំង ទ្រទ្រង់សង្វារគឺគ្រឿងក្រោះប្រាកដដូច្នោះ មិនបានរត់ក្នុងសង្រ្គាមទេ ព្រះបាទវិទេហៈនឹងរួចពីដៃយើងអំពីណា បើក្រែងតែព្រះបាទវិទេហៈនឹងធ្វើដូចបក្សី (ទើបរួច) ។ ពួកយោធារបស់យើងទាំងអស់ មានចំនួន ៣៩.០០០ នាក់ អាចកាត់ក្បាលសត្រូវហើយរើសយកក្បាលមួយ ។ មក យើងបានដើរសព្វលើផែនដី មិនឃើញពួកយោធាណាស្មើឡើយ ។ ដំរីទាំងឡាយមានភ្នក ប្រដាប់ហើយ មានកម្លាំងជាដំរីមានអាយុ ប្រមាណ ៦០ ឆ្នាំ ពួកយោធានៅក្មេង ។ មានសម្បុរដូចមាស រមែងល្អលើ-កនៃដំរីទាំងឡាយ ។ យោធាទាំងឡាយ មានគ្រឿងអលង្ការ មានព័ណ៌លឿង ស្លៀកសំពត់មានព័ណ៌លឿង ដណ្តប់សំពត់មានព័ណ៌លឿង រមែងល្អលើ-កនៃដំរីទាំងឡាយ ដូចទេវបុត្តទាំងឡាយក្នុងនន្ទរវន ។ ព្រះខាន់ទាំងឡាយមានសម្បុរ ដូចត្រីស្វាត ដែលលាងជម្រះដោយប្រេង មានរស្មីភ្លឺផ្ទៃកដែលបុរសអ្នកមានព្យាយាមធ្វើសម្រេចហើយ មានមុខស្មើ ដែលគេសំលៀងល្អហើយ ។ ព្រះខាន់ទាំងឡាយមិនមានស្នឹម រុងរឿងដូចជាព្រះអាទិត្យបិតនៅក្នុងទីពាក់កណ្តាល ដែលគេធ្វើដោយដែកថែបដ៏មាំដែលពួកយោធាអ្នកមានកម្លាំងជំនាញ ក្នុងវិធីប្រហារមាំកាន់យកហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

វេល្លាឡិដោ វីតមលា	សិក្កាយសមយា ទទ្ធកា
កហិតា ពលវន្តេហិ	សុប្បហារប្បហារិកិ ។
សុវណ្ណាថវុសម្បដ្ឋា	លោហិតកញ្ចុបដារិតា
វិវត្តមាណា សោកន្តិ	វិជ្ជុវត្តយនន្តវេ ។
បថកា ចម្មិដោ ស្សា	អសិចម្មស្ស កោវិទា
ធនុក្កហា សិក្ខិតរា	នាកក្ខន្ធនិចាតិដោ ។
ឯតាទិសេហិ បរិក្ខិត្តោ	នត្តិ មោក្ខោ ឥតោ តវ
បការវន្តេ ន បស្សាមិ	យេន ត្វំ មិចិសំ វដេ ។
[២៦៧] កិណ្ឌុ សន្តរមាណាវ	នាកំ បេសេសិ កុញ្ញវំ
បហាជ្ឈូចោ អាភមសិ	លទ្ធត្ថោស្មីតិ មញ្ញុសិ ។
ឱហាវេតំ ធនុចាបំ	ខុរហ្មំ បដិសំហារ
ឱហាវេតំ ^(១) សុកំ ចម្មំ	វេទ្យុរិយមណិសន្តិកំ ^(២) ។
[២៦៨] បសន្តមុខវណ្ណាសិ	មិតបុព្វញ្ច ភាសសិ
ហោតិ ខោ មរណាកាលេ	ឯទិសី វណ្ណសម្បដា ។

១ ម. ឱហាវេសុ ។ ២ ម. វេទ្យុរិយមិណសន្តតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រះខាន់ទាំងឡាយបរិបូណ៌ដោយដងជារិការៈនៃមាស ទ្រទ្រង់
ដោយស្រោមមានពណ៌ក្រហម កាលបើគេត្រូវឡើងរមែងល្អ
ដូចជាផ្នែកបន្ទោរភ្លឺផ្នែកក្នុងចន្លោះនៃពពក ។ ពួកខ្មាន់ធ្នូ អ្នក
ក្លៀវក្លា ពាក់គ្រឿងក្រោះ អាចប្រព្រឹត្តទៅក្នុងអាកាសបាន
អ្នកឈ្លាសក្នុងការកាន់ដាវនិងខែល ជាអ្នកហាត់ក្នុងការកាន់
ធ្នូដ៏ក្រៃលែង អាចកាត់នូវកនៃដំរីឲ្យធ្លាក់ចុះបាន ។ អ្នក
ឯងត្រូវពួកយោធាប្រាកដដូច្នោះព័ទ្ធហើយ អ្នកឯងមិនរួចអំពី
ទីនេះទេ អ្នកនឹងទៅកាន់ក្រុងមិចិលាដោយរាជានុភាពណា
យើងមិនបានឃើញរាជានុភាពនោះរបស់អ្នកទេ ។

[២៦៧] (ព្រះពោធិសត្វ...) ព្រះអង្គទ្រង់ប្រញាប់ប្រញាល់បញ្ជូន
ដំរីដ៏ប្រសើរមក ព្រះអង្គមានព្រះហ្មឺនយរិករាយយាងមក ហើយ
ទ្រង់សម្គាល់ថា អាត្មាអញនឹងបានសម្រេចប្រយោជន៍ដូច្នោះឬ
ហ្ន៎ ។ សូមព្រះអង្គជាក់ធ្នូនិងបំពង់ព្រួញនុះចេញ សូមព្រះអង្គ
ជាក់កូនសរនុះចេញ សូមព្រះអង្គជាក់គ្រឿងក្រោះ ដ៏ល្អ
ប្រហែលដោយកែវពៃទូរ្យនិងកែវមណីនុះចេញ ។

[២៦៨] (ព្រះបាទចូឡនី...) អ្នកឯងជាអ្នកមានសម្បុរមុខស្រស់បស់
ទាំងនិយាយក៏ញញឹមញញែមជាប់ ឯការបរិបូណ៌ដោយសម្បុរ
បែបនេះ រមែងមានប្រាកដក្នុងមរណកាល ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២៦៩]	មោយន្តេ កង្ខិតំ ^(១) រាជ	ភិក្ខុមន្តោសិ ខត្តិយ
	ទុក្ខល្ខោហា ហិ តយា រាជា	ខលុន្ត្រេ នេវ សិទ្ធកោ ។
	តិល្លោហា ហិយ្យោ រាជា កង្ខិ	សាមច្ចោ សបរិជ្ជនោ
	ហំសរាជំ យថា ធម្មោ	អនុជ្ជវំ បតិស្សតិ ។
[២៧០]	សិកាលា រត្តិភាកេន	ដុល្លំ ទិស្វា ន កឹសុកំ
	មំសបេសីតិ មញ្ញត្តា	បរិព្យាណំ មិកាធមា ។
	វីតិវត្តាសុ រត្តិសុ	ឧត្តតស្មី ទិវាកេវ
	កឹសុកំ ដុល្លិតំ ទិស្វា	អាសានិទ្ធា មិកាធមា ។
	វេរមេវ តុវំ រាជ	វេទេហំ បរិវារយ
	អាសន្និទ្ធា ភិមិស្សសិ	សិកាលា កឹសុកំ យថា ។
[២៧១]	ឥមស្ស ហត្ថចានេ ច	កណ្ណនាសព្វា និទ្ធចថ
	យោ មេ អមិត្តំ ហត្ថកតំ	វេទេហំ បរិមោចយិ ។

១ ម. វង្ខិតំ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[១៦៧] (មហោសធជ...) បពិត្រក្សត្រជាព្រះរាជា ពាក្យដែល
 ព្រះអង្គគំរាមហើយ ជាពាក្យសោះសូន្យទទេ ព្រះអង្គមានការ
 ប្រឹក្សាឆ្ងាយហើយ ឯព្រះរាជា (របស់យើង) ព្រះអង្គមិនងាយនឹង
 ចាប់យកបានទេ ដូចសេះសិទ្ធិពនិងសេះខ្នុក ។ ព្រះរាជា (ក្រុង
 មិថិលា) ព្រមដោយអាមាត្យនឹងរាជបរិស័ទ ធ្វើស្នឹងគង្គាតាំង
 ពីថ្ងៃម្សិលទៅហើយម៉្លេះ ក្អែកស្កុះតាមរាជហង្ស នឹងធ្លាក់ចុះក្នុង
 ពាក់កណ្តាលផ្លូវ យ៉ាងណាមិញ (បើព្រះអង្គនឹងតាមព្រះរាជា
 នោះនឹងដល់សេចក្តីវិនាសក្នុងពាក់កណ្តាលផ្លូវក៏យ៉ាងនោះដែរ) ។

[២៧០] ឆ្កែចចកទាំងឡាយជាម្រឹគថោកទាប ឃើញផ្កាចារដែលរីកក្នុង
 ចំណែកនៃរាត្រី ក៏សម្គាល់ថាដុំសាច់ ហើយនាំគ្នាចោមរោម ។
 (ឆ្កែចចកទាំងនោះ) ជាម្រឹគថោកទាប កាលបើរាត្រីកន្លងទៅ
 ហើយ ព្រះអាទិត្យក៏រះឡើង ទើបឃើញច្បាស់ថាជាផ្កាចាររីក ក៏
 ដាច់សេចក្តីប្រាថ្នា (រត់ទៅ) យ៉ាងណា ។ បពិត្រព្រះរាជា
 ព្រះអង្គចោមព័ទ្ធព្រះបាទវិទេហៈ នឹងដាច់សេចក្តីប្រាថ្នាហើយ
 ទៅដូចពួកឆ្កែចចក (ចោមរោម) នូវផ្កាចារដូច្នោះដែរ ។

[១៧១] (ព្រះបាទចូឡនី...) អ្នកទាំងឡាយ ចូរកាត់ដៃនិង
 ជើង ត្រចៀក និងច្រមុះ នៃមហោសធនេះ ព្រោះវាធ្វើព្រះបាទ
 វិទេហៈ ជាសត្រូវដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើង ឲ្យរួចទៅវិញ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឥមំ មំសញ្ច ចាតព្យំ ^(១)	សូលេ កត្វា បចន្តុ ទំ
យោ មេ អមិត្តំ ហត្ថកតំ	វេទេហំ បរិមោចយិ ។
យថាបិ ឧសភចម្ពំ	បបព្យា វិហានីយតិ
សីហស្ស អថោ ព្យក្សស្ស	ហោតិ សង្ក្កសមាហតំ ។
ឯវន្តំ វិហានិត្វាន	វេទយិស្សាមិ សត្តិយា
យោ មេ អមិត្តំ ហត្ថកតំ	វេទេហំ បរិមោចយិ ។

[២៧២] សចេ មេ ហត្ថចានេ ច	កណ្ណនាសញ្ច ឆេទសិ
ឯវំ បញ្ចាលចន្ទស្ស	វេទេហោ ឆេទយិស្សតិ ។
សចេ មេ ហត្ថចានេ ច	កណ្ណនាសញ្ច ឆេទសិ
ឯវំ បញ្ចាលចន្ទិយា	វេទេហោ ឆេទយិស្សតិ ។
សចេ មេ ហត្ថចានេ ច	កណ្ណនាសញ្ច ឆេទសិ
ឯវំ ឆន្ទាយ ទេវិយា	វេទេហោ ឆេទយិស្សតិ ។

១ អដ្ឋកថាយំ អាតប្បន្តិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

សេនាទាំងឡាយ ចូរដោតគហបតីបុត្រនេះ ដោយឈើស្រួច
 ហើយចម្អិនវា ដូចគេចម្អិនសាច់ ដែលគួរចម្អិន ព្រោះវាធ្វើស្តេច
 វិទេហៈ ជាសត្រូវដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើងឲ្យរួចទៅវិញ ។
 បុគ្គលដោតសន្ធិងស្បែកគោលើផែនដី ពុំនេះសោត ថ្នក់ស្បែក
 សីហៈ ឬខ្លាធំដោយកង្វេរ យ៉ាងណា ។ យើងនឹងចាក់ដោត
 វាដោយលំពែង យ៉ាងនោះ ព្រោះវាធ្វើព្រះបាទវិទេហៈជាសត្រូវ
 ដែលនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើង ឲ្យរួចទៅវិញ ។

[២៧២] (មហោសធុ...) បើព្រះអង្គកាត់នូវដៃជើងត្រចៀកនិងច្រមុះ
 របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងកាត់ (ដៃជើង
 ត្រចៀកនិងច្រមុះ) របស់ព្រះរាជបុត្រឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទៈ យ៉ាង
 ហ្នឹងដែរ ។ បើព្រះអង្គកាត់ដៃជើងត្រចៀក និងច្រមុះរបស់ខ្ញុំ
 ព្រះអង្គ ព្រះបាទវិទេហៈមុខជានឹងកាត់ (នូវដៃជើងត្រចៀកនិង
 ច្រមុះ) របស់ព្រះរាជធីតាឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទី យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។
 បើព្រះអង្គកាត់ដៃ និងជើង ត្រចៀក និងច្រមុះរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ
 ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងកាត់ (នូវដៃជើងត្រចៀកនិង
 ច្រមុះ) របស់អគ្គមហេសី ឈ្មោះនន្ទាទេវី យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

សចេ មេ ហត្ថទាទេ ច កណ្ណនាសញ្ច ឆេទសិ

ឯវន្តេ បុត្តនារស្ស វេទេហោ ឆេទយិស្សតិ ។

សចេ មំសញ្ច ទាតព្យំ សូលេ កត្វា បចិស្សសិ

ឯវំ បញ្ចាលចន្ទស្ស វេទេហោ ទាចយិស្សតិ ។

សចេ មំសញ្ច ទាតព្យំ សូលេ កត្វា បចិស្សសិ

ឯវំ បញ្ចាលចន្ទិយា វេទេហោ ទាចយិស្សតិ ។

សចេ មំសញ្ច ទាតព្យំ សូលេ កត្វា បចិស្សសិ

ឯវំ នន្ទាយ ទេវិយា វេទេហោ ទាចយិស្សតិ ។

សចេ មំសញ្ច ទាតព្យំ សូលេ កត្វា បចិស្សសិ

ឯវន្តេ បុត្តនារស្ស វេទេហោ ទាចយិស្សតិ ។

សចេ មំ វិហានិគ្វាន វេទយិស្សសិ សត្តិយា

ឯវំ បញ្ចាលចន្ទស្ស វេទេហោ វេទយិស្សតិ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

បើព្រះអង្គកាត់ដៃនិងជើង ត្រចៀកនិងច្រមុះរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រះបាទ
 វិទេហៈ មុខជានឹងកាត់ (នូវដៃនិងជើងត្រចៀកនិងច្រមុះ) របស់ព្រះ
 រាជបុត្រនិងព្រះមហេសីរបស់ព្រះអង្គ យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។ បើព្រះអង្គ
 ដោតខ្ញុំដោយឈើអណ្តោតហើយចម្អិន ដូចគេចម្អិនសាច់ដែលគួរ
 ចម្អិន ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងប្រើឲ្យគេដោតព្រះរាជបុត្រ
 ឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទៈ (ដោយឈើអណ្តោត) ហើយចម្អិនយ៉ាងហ្នឹង
 ដែរ ។ បើព្រះអង្គដោតខ្ញុំដោយឈើអណ្តោត ហើយចម្អិន ដូច
 គេចម្អិនសាច់ ដែលគួរចម្អិន ព្រះបាទវិទេហៈមុខជានឹងប្រើឲ្យគេ
 ដោតព្រះរាជធីតាឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទី (ដោយឈើអណ្តោត) ហើយ
 ចម្អិនយ៉ាងហ្នឹងដែរ ។ បើព្រះអង្គដោតខ្ញុំនឹងឈើអណ្តោតហើយ
 ចម្អិន ដូចគេចម្អិនសាច់ ដែលគួរចម្អិន ព្រះបាទវិទេហៈមុខជា
 នឹងប្រើឲ្យគេដោតអគ្គមហេសីឈ្មោះនន្ទាទេវី (ដោយឈើអណ្តោត)
 ហើយចម្អិន យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។ បើព្រះអង្គដោតខ្ញុំនឹងឈើអណ្តោត
 ហើយចម្អិន ដូចគេចម្អិនសាច់ ដែលគួរចម្អិន ព្រះបាទវិទេហៈ
 មុខជានឹងប្រើឲ្យគេដោតព្រះរាជបុត្រនិងព្រះមហេសី របស់ព្រះអង្គ
 (ដោយឈើអណ្តោត) ហើយចម្អិន យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។ បើ
 ព្រះអង្គចាក់ដោតខ្ញុំដោយលំពែង ព្រះបាទវិទេហៈមុខជានឹងចាត់ដោត
 ព្រះរាជបុត្រឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទៈ (ដោយលំពែង) យ៉ាងហ្នឹងដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សចេ មំ វិហានិត្វាន	វេជយិស្សសិ សត្តិយា	
ឯវំ បញ្ចាលចន្ទិយា	វេទេហោ វេជយិស្សតិ	។
សចេ មំ វិហានិត្វាន	វេជយិស្សសិ សត្តិយា	
ឯវំ នន្ទាយ ទេវិយា	វេទេហោ វេជយិស្សតិ	។
សចេ មំ វិហានិត្វាន	វេជយិស្សសិ សត្តិយា	
ឯវន្តេ បុត្តនារស្ស	វេទេហោ វេជយិស្សតិ	។
ឯវំ នោ មន្តិតំ រហោ	វេទេហោន មយា សហ	
យថា បលសតំ ចម្មំ	កោន្តិមន្តាសុនិដ្ឋិតំ	
ឧបេតិ តនុតាលាយ	សរាជំ បដិហន្តវេ	។
សុខារហោ ទុក្ខន្ធា	វេទេហាស្ស យសស្សិនោ	
មតិទ្តេ បដិហញ្ញាមិ	ឧសុំ បលសតេន វា	។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បើព្រះអង្គចាក់ដោតខ្ញុំដោយលំពៃង ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងចាក់ដោតព្រះរាជធីតា ឈ្មោះបញ្ចាលចន្ទី (ដោយលំពៃង) យ៉ាងនោះដែរ ។ បើព្រះអង្គចាក់ដោតខ្ញុំដោយលំពៃង ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងចាក់ដោតអគ្គមហេសីឈ្មោះ នន្ទាទេវី (ដោយលំពៃង) យ៉ាងនោះដែរ ។ បើព្រះអង្គចាក់ដោតខ្ញុំដោយលំពៃង ព្រះបាទវិទេហៈ មុខជានឹងចាក់ដោតព្រះរាជបុត្រ និងព្រះមហេសី របស់ព្រះអង្គ (ដោយលំពៃង) យ៉ាងនោះដែរ ។ យើងទាំងពីរនាក់ គឺស្តេចវិទេហៈនិងទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំប្រឹក្សាគ្នា រួចស្រេច ក្នុងទីស្ងាត់យ៉ាងនេះហើយ ខែលស្បែកមានទម្ងន់ ១០០ បលៈ ដែលជាងស្បែកឲ្យសម្រេចហើយ ដោយសស្ត្រារបស់ជាងស្បែក រមែងជួយការពារខ្លួន ដើម្បីទប់រងនូវកូនសរ ទាំងឡាយយ៉ាងណា ។ ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ជាអ្នកនាំសេចក្តីសុខមក ជួយបន្ទោបង់សេចក្តីទុក្ខនៃព្រះបាទវិទេហៈ ដ៏មានយស តែងទប់រងនូវកូនសរ គឺព្រះតម្រិះរបស់ព្រះអង្គ ដោយខែលស្បែក មានទម្ងន់ ១០០ បលៈ (សេចក្តីគិតរបស់ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ក៏ដូច្នោះឯង) ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២៧៣]	ឥឡិយំ បស្ស មហារាជ	សុញ្ញំ អន្តេបុរំ តវ
	ឱរោណា ច កុមារា ច	តវ មាតា ច ខត្តិយ
	ឧម្មុត្តំ ជីហរិត្វាន	វេទេហស្សបនាមិតា ។

[២៧៤]	ឥឡិយំ អន្តេបុរំ មយ្ហំ	កន្ធាន វិចិណាថ នំ
	យថា ឥមស្ស វចនំ	សច្ចំ វា យទិ វា មុសា ។

[២៧៥]	ឯវមេតំ មហារាជ	យថា អាហា មហោសធជា
	សុញ្ញំ អន្តេបុរំ សព្វំ	កាកបតនកំ យថា ។

[២៧៦]	ឥតោ កតា មហារាជ	នារី សព្វដ្ឋសោភនា
	កោ សុម្ពុដលកសុស្សោណី	ហំសតត្តរកាណីនី ។
	ឥតោ នីតា មហារាជ	នារី សព្វដ្ឋសោភនា
	កោសេយ្យវសនា សាមា	ជាត្រូបសុមេខលា ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៧៣] បពិត្រមហារាជ សូមអញ្ជើញព្រះអង្គទតព្រះនេត្រមើលព្រះរាជរាំង
របស់ព្រះអង្គដែលសូន្យឈឹងចុះ បពិត្រព្រះមហាក្សត្រិយ៍ ស្រីស្នំ
និងកុមារទាំងឡាយ និងព្រះវររាជមាតា របស់ព្រះអង្គ ខ្ញុំឲ្យ
នាំចេញចាកឧម្ពង្គ័ ទៅថ្វាយព្រះបាទវិទេហៈហើយ ។

[២៧៤] (ព្រះបាទចូឡនី...) បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរទៅ
ឯព្រះរាជរាំង របស់អញ ហើយពិចារណាមើលហេតុនោះ
តើសមដូចពាក្យ របស់មហោសធនេះ ពិតឬកុហកទេ ។

[២៧៥] (ពួកអាមាត្យ...) បពិត្រមហារាជ មហោសធចូលយ៉ាង
ណា សេចក្តីនុ៎ះក៏យ៉ាងនោះឯង ព្រះរាជរាំងទាំងមូលសូន្យឈឹង
ដូចឋានជាទីប្រជុំចុះនៃពួកក្អែក ។

[២៧៦] (មហោសធន...) បពិត្រមហារាជ ព្រះនាងនារីនន្ទាទេវី
ព្រះសព៌ាង្គកាយដ៏ល្អ មានព្រះសោណីដ៏ល្អ ដូចដំបារមាស
មានប្រក្រតីពោលពាក្យពីរោះ ដូចជាសំឡេងនៃហង្ស បាន
ចេញទៅ អំពីឧម្ពង្គ័នេះហើយ ។ បពិត្រមហារាជ ព្រះ
នាងនារី មានសព៌ាង្គកាយដ៏ល្អ ទ្រទ្រង់កោសេយ្យពស្ត្រ មាន
សរីរៈដូចមាស មានខ្សែរឹតព្រះអង្គនោះក៏ល្អវិចិត្រដោយមាស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សុត្តទាទា កល្យាណី	សុវណ្ណមណីមេខលា
ចារេតក្ខី សុតន្ទ	ពិម្ពោជ្ជា តនុមជ្ឈិមា ។
សុជាតា ភុជលដ្ឋីវ	វេទីវ តនុមជ្ឈិមា
ទីយស្សា កោសា អសិតា	ន្នៀសកក្កបវេល្លិតា ។
សុជាតា មិត្តាប័រ	ហោមន្តក្តិសិខារិវ
នទីវ កិរិទុក្កេសុ	សញ្ញាដ្ឋា ឧទ្ធុវេជ្ជុភិ ។
នាកនាស្សុកល្យាណី	បបមា តិម្ពុត្តដី
នាតិទីយា នាតិវស្សា	នាលោមាណាតិលោមកា ។
នន្ទាយ នូន មរណោន	នន្ទសិ សិរិវាហាន
អហាញា នូន នន្ទា ច	កត្តាម យមសាធនំ ។
[២៧៧] ទិព្វំ អទិយសេ មាយំ	អកាសិ ចក្កុមោហានំ
យោ មេ អមិត្តំ ហត្ថកតំ	វេទេហំ បរិមោចយិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រះនាងនារី មានព្រះបាទជ័ក្រហមល្អ ប្រកបដោយលម្អ (៥ យ៉ាង) មានខ្សែរឹតជាវិការៈនៃមាសនិងកែវមណី មានដួងព្រះនេត្រប្រាកដ ស្មើដោយភ្នែកសត្វព្រាប មានសរីរៈដ៏ល្អ មានរឹមព្រះឱស្ឋរលីងល្អ ដូចជាផ្ទៃទន្ធាប់ មានចង្កេះរៀវ ។ ព្រះនាងនារីមានចង្កេះរៀវ ដូចវល្លិនាគលតាដែលលូតលាស់ល្អ ឬដូចក្តារហឹង (ជាវិការៈនៃមាស) ព្រះកេសរបស់ព្រះនាងនារីនោះ វែងមានចុងខ្មៅបន្តិច ដូចចុងកាំបិត ។ ព្រះនាងនន្ទាទេវី មានដួងព្រះនេត្រថ្វាយដ៏ដូច ជាភ្នែកនៃកូនម្រឹគ កើត (បានមួយខួប) ឬដូចជាអណ្តាតភ្លើងក្នុង ហោមន្តរដូវ ពុំនោះសោតដូចជាស្ទឹង ដ៏ដេរជាសដោយដើមឫស្សី តូច ។ ទាំងឡាយ ទៀបជ្រោះភ្នំ ។ ព្រះនាងនន្ទាទេវី មានព្រះឱស្ឋដូចប្រមោយដំរី មានស្កន់ទាំងគូល្អដូចផ្ទៃទន្ធាប់ដ៏ប្រសើរ មិនខ្ពស់ ពេកមិនទាបពេក មិនមែនឥតព្រះលោមា មិនមែនព្រះលោមា ច្រើនពេក ។ បពិត្រព្រះអង្គមានពាហនៈ បរិបូណ៌ដោយសិរី ព្រះអង្គត្រេកអរដោយមរណៈ នៃព្រះនាងនន្ទាទេវីដោយពិត ឯខ្ញុំព្រះអង្គ និងព្រះនាងនន្ទា នឹងទៅកាន់សម្ពាក់យមរាជដោយពិត ។

[២៧៧] (ព្រះបាទចូឡនី...) អ្នកបានរៀនកលមាយាជាទិព្វ ហើយ បានធ្វើឧបាយបំបាំងភ្នែកឬ បានជាអ្នកដោះលែង ព្រះបាទវិទេហៈ ជាសត្រូវនៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃយើងបាន ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

- [២៧៨] អធិយន្តិ វេ មហារាជ ទិព្វមាយីធិ បណ្ឌិតា
 តេ មោចយន្តិ អត្តានំ បណ្ឌិតា មន្តិនោ ជនា ។
 សន្តិ មាលារបុត្តា មេ កុសលា សន្ធិនេនកា
 យេសំ កតេន មត្តេន វេទេហោ មិចិលំ កតោ ។
- [២៧៩] ឥដ្ឋិ បស្ស មហារាជ ឧម្ពុដ្ឋំ សាធុមាបិតំ
 ហត្ថិនំ អថ អស្សានំ វថានំ អថ បត្តិនំ
 អាណោកភូតំ តិដ្ឋនំ ឧម្ពុដ្ឋំ សាធុនិដ្ឋិតំ^(១) ។
- [២៨០] លាភា វត វិទេហានំ យស្សិមេ វេទិសា បណ្ឌិតា
 យវេ វសន្តិ វិទិតេ យថា តូមសិ មហោសធិ ។
- [២៨១] វុត្តិញ្ច បរិហារញ្ច ទិកុណំ ភត្តវេត្តនំ
 ទទាមិ វិបុលេ កោតេ ភុញ្ច កាមេ វមស្ស ច
 មា វិទេហំ បច្ចុកមា កី វិទេហោ ករិស្សតិ ។

១ ម. សាធុមាបិតំ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៧៨] (មហោសធជ...) បពិត្រមហារាជ បណ្ឌិតទាំងឡាយ ក្នុង
លោកនេះ រមែងរៀននូវកលមាយា ជាទិព្វដោយពិត ពួកបណ្ឌិត-
ជនអ្នកមានសេចក្តីដឹងនោះ ទើបដោះខ្លួន (ចាកទុក្ខបាន) ពួក
យោធាក្មេង ។ អ្នកបម្រើរបស់ទូលព្រះបង្គំ ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នក
កាត់ផ្តាច់នូវទីត ព្រះបាទវិទេហៈយាងទៅកាន់ក្រុងមិថិលាតាម
ផ្លូវដែលពួកជនទាំងនេះធ្វើទុកហើយ ។

[២៧៩] បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គស្តេចទតឧម្មង្គដែលពួកជាងសាង
ទុកល្អហើយ សូមព្រះអង្គទតឧម្មង្គដ៏ល្អរុងរឿង (ដោយរបៀប)
នៃដំរី សេះ រថ និងពលថ្មើរជើង ដែលគេធ្វើឲ្យសម្រេចហើយ
ដោយល្អ ។

[១៨០] (ព្រះបាទចូឡនី...) ម្ចាស់មហោសធជ ជាលោករបស់អ្នក
ដែនវិទេហៈដោយពិត បណ្ឌិតទាំងឡាយ បែបដូចជាអ្នកនេះ
នៅក្នុងដំណាក់ក្នុងដែន របស់ព្រះរាជាណា (ជាលោករបស់ព្រះ
រាជានោះពិត) ។

[២៨១] យើងនឹងឲ្យគ្រឿងចិញ្ចឹមជីវិតនិងវត្ថុ គ្រឿងរក្សាគឺស្រុកនិងនិគម
ទាំងបាយនិងថ្លៃឈ្នួលជាទ្រុគុណដល់អ្នក ទាំងឲ្យភោគសម្បទ
ដ៏ធំទូលាយទៀត អ្នកចូររបរិភោគ ចូររីករាយតាមប្រាថ្នាចុះ អ្នក
កុំទៅរកព្រះបាទវិទេហៈឡើយ ព្រះបាទវិទេហៈនឹងធ្វើអ្វីដល់អ្នក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [២៨២] យោ ចជេថ មហារាជ ភត្តារំ ធនការណា
 ឧភិជ្ជំ ហោតិ ការយ្ហោ អត្តនោ ច បរស្ស ច
 យាវ ជីវេយ្យ វេទេហោ នាញ្ញស្ស វិជិតេ វសេ ។
 យោ ចជេថ មហារាជ ភត្តារំ ធនការណា
 ឧភិជ្ជំ ហោតិ ការយ្ហោ អត្តនោ ច បរស្ស ច
 យាវ តិដ្ឋេយ្យ វេទេហោ នាញ្ញស្ស បុរិសោ សិយំ ។
- [២៨៣] ទម្មិ និត្តសហស្សន្តេ តាមាសីតិញ្ច កាសិសុ
 នាសីសតានិ ចត្តារិ ទម្មិ ភរិយាសតញ្ច តេ
 សព្វំ សេនាជ្ជំមាទាយ សោត្តិ កច្ច មហោសធិ ។
- [២៨៤] យាវ ទទន្តុ ហត្ថិនំ អស្សានំ ទិគុណំ វិធំ
 តប្បន្តុ អន្តចានេន វេកេ បត្តិការកេ ។
- [២៨៥] ហត្ថិ អស្សេ វថេ បត្តិ កច្ឆេវាទាយ បណ្ឌិត
 បស្សតុ តំ មហារាជា វេទេហោ មិចិលំ កតំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២៨២] (មហោសធជ...) បពិត្រមហារាជ បុគ្គលណា លះបង់នូវ
 បុគ្គលអ្នកចិញ្ចឹមព្រោះហេតុនៃទ្រព្យ បុគ្គលនោះត្រូវជនទាំងពីរគឺ
 ខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃតិះដៀល ព្រះបាទវិទេហៈទ្រង់គង់ព្រះជន្មាយុ
 ដរាបណា ខ្ញុំក៏មិនគប្បីនៅក្នុងដែននៃព្រះរាជាដទៃ (ដរាបនោះ)
 បពិត្រមហារាជ បុគ្គលណាលះបង់នូវបុគ្គលអ្នកចិញ្ចឹម ព្រោះ
 ហេតុនៃទ្រព្យ បុគ្គលនោះត្រូវជនទាំងពីរគឺ ខ្លួនឯងនិងអ្នកដទៃ
 តិះដៀល ព្រះបាទវិទេហៈទ្រង់បិតនៅដរាបណា ខ្ញុំមិនត្រូវជា
 បុរសរបស់បុគ្គលដទៃ (ដរាបនោះ) ។

[២៨៣] (ព្រះបាទចូឡនី...) ម្ចាស់មហោសធជ យើងឲ្យមាសឆ្កោរ
 ១០០០ និងស្រុកចំនួន ៨០ ក្នុងដែនកាសីដល់អ្នក យើងឲ្យ
 ទាសី ៤០០ និងភរិយា ១០០ ដល់អ្នក អ្នកចូរនាំអង្គនៃសេនា
 ទាំងពួងទៅដោយសួស្តីចុះ ។

[១៨២] ជនទាំងឡាយ ចូរឲ្យវត្ថុផ្សេងៗ ជាទ្វេគុណ ដល់ពួកដំរី
 ពួកសេះជាកំណត់ ចូរញ៉ាំងពលរថនិងពលថ្មើរជើងឲ្យឆ្អែតស្តាប់
 ស្តាប់ ដោយបាយនិងទឹកចុះ ។

[២៨៥] ម្ចាស់បណ្ឌិត អ្នកចូរនាំយកពួកដំរី ពួកសេះ ពួករថ និងពួក
 ពលថ្មើរជើងទៅ ព្រះបាទវិទេហៈមហារាជ ចូរទតឃើញអ្នក
 ដែលទៅដល់ក្រុងមិថិលាចុះ ។

មហានិបាតេ បញ្ចមំ មហោសធជាតកំ

[២៨៦] ហត្ថិ អស្សា រថា បត្ថិ សេនា សាទិស្សតេ មហា

ចតុរង្គិដីប ភីស្សុចា កិណ្ណ មញ្ញន្តិ បណ្ឌិតា ។

[២៨៧] អានន្ទោ តេ មហារាជ ឧត្តមោ បដិទិស្សតិ

សព្វំ សេនាដ្ឋមាទាយ សោតិប្បត្តោ មហោសនោ ។

[២៨៨] យថា បេតំ សុសានស្មី ឆទ្ទេត្វា ចតុរោ ជនា

ឯវំ កប្បិសិយេ ត្យម្ហា ឆទ្ទយិត្វា ឥនាកតា ។

អថ តំ កេន វណ្ណេន កេន វា បន ហេតុនា

កេន វា អត្តជាតេន អត្តានំ បរិមោចយិ ។

[២៨៩] អត្តំ អត្តេន វេទេហា មន្តំ មន្តេន ខត្តិយ

បរិវារយិស្សំ រាជានំ ជម្ពុទិបំវ សាករោ ។

ទិដ្ឋំ និក្ខុសហស្សំ មេ កាមាសីតិញ្ច កាសិសុ

នាសីសតានិ ចត្តារិ ទិដ្ឋំ ភរិយាសតញ្ច មេ

សព្វំ សេនាដ្ឋមាទាយ សោតិណម្ហិ ឥនាកតោ ។

មហានិបាត មហោសធជាតក ទី ៥

[២៨៦] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) សេនាប្រកបដោយអង្គ ៤ គឺសេនាដំរី សេនាសេះ សេនារថ និងសេនាថ្មើរជើងនោះ ប្រាកដជាមានច្រើន មានសភាពគួរខ្លាច តើបណ្ឌិតទាំងឡាយសម្គាល់ដូចម្តេចហ្ន៎ ។

[២៨៧] (អាចារ្យសេនកៈ...) បពិត្រមហារាជ សេចក្តីត្រេកអរយ៉ាង ខ្ពង់ខ្ពស់ រមែងប្រាកដដល់ព្រះអង្គ មហោសធនាំយកអង្គ នៃសេនាទាំងពួង មកដល់ហើយដោយសួស្តី ។

[២៨៨] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) ម្ចាស់មហោសធជ ជនទាំង ៤ នាក់នាំមនុស្ស ស្លាប់ទៅចោលក្នុងព្រៃស្នូសាន (ហើយត្រឡប់មក) យ៉ាងណា ពួកយើងបោះបង់អ្នកចោលក្នុងដែនគប្បីលះហើយត្រឡប់មកក្នុង ទីនេះ ក៏ដូច្នោះ ។ កាលបើដូច្នោះ អ្នកចេះដោះខ្លួនឲ្យរួចមក ដោយ ហេតុដូចម្តេច ដោយបច្ច័យដូចម្តេច ដោយដំណើរដូចម្តេច ។

[២៨៩] (មហោសធជ...) បពិត្រក្សត្រិយ័ព្រះនាមវិទេហៈ ទូលព្រះបង្គំបាន ការពារនូវសេចក្តី ដោយសេចក្តី នូវការប្រឹក្សា ដោយប្រឹក្សា ទូល ព្រះបង្គំបានការពារស្តេច ដូចជាសាគរការពារជម្ងឺទ្វីបដូច្នោះ ។ ព្រះបាទចូឡនីបានប្រទានមាសឆ្កោរ ១.០០០ និងស្រុកចំនួន ៨០ ក្នុងដែនកាសិដល់ទូលព្រះបង្គំ ប្រទានទាសី ៤០០ និងភរិយា ១០០ ដល់ទូលព្រះបង្គំទូលព្រះបង្គំ ជាអ្នកនាំអង្គនៃសេនាទាំងពួង មកក្នុងទីនេះ ដោយសួស្តី ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

<p>[២៩០] សុសុខំ វត សំវាសោ បក្ខិវ បញ្ចវេ ពន្ធន្ត អមិត្តហត្តត្តកតេ</p>	<p>បណ្ឌិតេហិតិ សេនក មច្ឆេ ជាលកតេវិវ មោចយិ នោ មហោសនោ ។</p>
<p>[២៩១] ឯវមេវ មហារាជ បក្ខិវ បញ្ចវេ ពន្ធន្ត អមិត្តហត្តត្តកតេ</p>	<p>បណ្ឌិតា ហិ សុខាវហា មច្ឆេ ជាលកតេវិវ មោចយិ នោ មហោសនោ ។</p>
<p>[២៩២] អាហារ្ន្នុ សព្វវិណា ធម្មន្តុ មាគតា សង្ខា^(១)</p>	<p>ភេរិយោ ទេន្ទិមាទិ ច វក្ខុ នទន្តុ ទុន្តុភី ។</p>
<p>[២៩៣] ឱរោជា ច កុមារា ច ពហំ អន្តព្វា ចានព្វា ហត្តារោហា អនីកដ្ឋា ពហំ អន្តព្វា ចានព្វា សមាគតា ជានបទា ពហំ អន្តព្វា ចានព្វា ពហុជ្ជនោ បសន្នោសិ បណ្ឌិតម្ហិ អនុប្បត្តេ</p>	<p>វេសិយានា ច ព្រាហ្មណា បណ្ឌិតស្សាភិហារយំ ។ វេទិកា បត្តិការកា បណ្ឌិតស្សាភិហារយំ ។ នេកមា ច សមាគតា បណ្ឌិតស្សាភិហារយំ ។ ទិស្វា បណ្ឌិតមាគតំ ចេលុក្ខេចោ បវត្តថាតិ ។</p>

មហោសនជាតកំ^(២) បញ្ចមំ ។

១ ម. នទន្តុ មាគតសង្ខា ។ ២ ម. ឧមង្គជាតកំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[១៩០] (ព្រះបាទវិទេហៈ...) នៃអាចារ្យសេនកៈ ការនៅរួមជាមួយនឹង អ្នកប្រាជ្ញ នាំមកនូវសេចក្តីសុខស្រួលណាស់ហ្ន៎ មហោសធិ បានដោះពួកយើងដែលតាំងនៅក្នុងសេចក្តីវិនាសគឺដៃនៃសត្រូវ ដូចជាគេដោះហ្វូងបក្សីដែលជាប់នៅក្នុងទ្រុង ឬ ដូចជាគេដោះ ត្រីដែលជាប់នៅក្នុងសំណាញ់ ។

[២៩១] (អាចារ្យសេនក...) បពិត្រមហាវរាជ មែនពិត ពួកបណ្ឌិតរមែងនាំ មកនូវសេចក្តីសុខយ៉ាងនេះឯង មហោសធិបានដោះពួកយើងដែល តាំងនៅក្នុងសេចក្តីវិនាសគឺដៃនៃសត្រូវ ដូចជាគេដោះហ្វូងបក្សី ដែលជាប់ក្នុងទ្រុង ឬដូចជាគេដោះត្រីដែលជាប់ក្នុងសំណាញ់ ។

[២៩២] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា...) ពួកជនចូរដេញពិណ ចូរវាយស្ករតូចនិងស្ករ ធំដុំស្នឹងដែលកើតក្នុងដែនមគធៈនិងទូងស្ករធំមានសំឡេងពីរោះ ។

[២៩៣] ពួកស្រីស្នំ ពួកកុមារ ពួកវេស្សៈនិងពួកព្រាហ្មណ៍នាំបាយនិងទឹក ជាច្រើនមកជូន(មហោសធិបណ្ឌិត) ។ ពលដំរី ពលសេះ ពលរថ និងពលថ្មើរជើង នាំបាយនិងទឹកជាច្រើន មកជូនបណ្ឌិត ។ ពួកអ្នកជនបទប្រជុំគ្នា ទាំងពួកអ្នកនិគមក៏មកប្រជុំគ្នា នាំបាយ និងទឹកជាច្រើនមកជូនបណ្ឌិត ។ ជនជាច្រើន កាលបើបាន ឃើញបណ្ឌិតមកដល់ហើយ ក៏មានសេចក្តីជ្រះថ្លា កាលបើ បណ្ឌិតមកដល់ហើយ ការលើកឡើងនូវទង់ ក៏ប្រព្រឹត្តទៅ ។

ចប់ មហោសធិជាតក ទី ៥ ។

ភូរិទត្តជាតកំ

- [២៩៤] យង្គិញ្ចំ រតនមត្តិ ធនរដ្ឋនិវេសនេ
 សញ្ញានិ តេ ឧបយន្តុ ដីតវំ ទេហិ រាជិនោ ។
- [២៩៥] ននោ វិវាហោ នាកេហិ កតបុញ្ចោ កុណាចនំ
 តំ វិវាហំ អសំយុត្តំ កងំ អម្មេ ករោមសេ ។
- [២៩៦] ដីវិតំ នូន តេ ចត្តំ រដ្ឋំ វា មនុជាធិប
 ន ហិ នាកេ កុប្បិតម្ហិ ចិរំ ដីវន្តិ តាទិសា ។
- យោ ត្វំ ទេវ មនុស្សោសិ ឥទ្ធិមន្តំ អនិទ្ធិមា
 រុណាស្ស ទិយំ បុត្តំ យាមុនំ អតិមញ្ញាសិ ។
- [២៩៧] នាតិមញ្ញាមិ រាជានំ ធនរដ្ឋំ យសស្សិនំ
 ធនរដ្ឋោ ហិ នាកានំ ពហូនមបិ ឥស្សរោ ។
- អហិ មហានុកាវេបិ ន មេ ដីតវារហោ
 ខត្តិយោ ច វិទេហានំ អភិជាតា សមុទ្ធជា ។

ភូមិទត្តជាតិក

[១៩៤] (នាគទាំង ៤ ក្រាបបង្គំទូលថា) រតនៈណាមួយ មានក្នុងនិវេសន៍
របស់នាគរាជព្រះនាមធាតុរដ្ឋ រតនៈទាំងអស់នោះ ចូរមកដល់
ព្រះអង្គ សូមព្រះអង្គទ្រង់ប្រទានធីតា ដល់ព្រះរាជាយើង ។

[២៩៥] (ព្រះបាទព្រហ្មទត្តត្រាស់ថា) វិវាហៈជាមួយនឹងពួកនាគ
យើងមិនធ្លាប់ធ្វើ ក្នុងកាលណាម្តងទេ យើងនឹងធ្វើវិវាហៈមិន
សមគួរនោះ ដូចម្តេចកើត ។

[២៩៦] (នាគទាំង ៤...) បពិត្រព្រះអង្គជាធំជាងមនុស្ស ជីវិតក្តី ដែន
ក្តី ព្រះអង្គនឹងលះបង់ដោយពិត កាលបើនាគខឹងហើយ ព្រះ
រាជាទាំងឡាយប្រហែលនឹងព្រះអង្គ មិនគង់ព្រះជន្មនៅយូរទេ ។
បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គណាជាមនុស្ស ព្រះអង្គនោះ
មិនមានប្បទ្ធិ មើលងាយព្រះរាជាដែលមានប្បទ្ធិ ជាកូនបង្កើតនៃ
ព្រះបាទវរុណៈ ដែលកើតក្នុងទន្លេយមុនា ។

[២៩៧] (ព្រះរាជា...) យើងមិនមើលងាយព្រះបាទធាតុរដ្ឋ ដ៏មាន
យសទេ ព្រោះថា ព្រះបាទធាតុរដ្ឋ ជាធំជាងនាគទាំងឡាយដ៏
ច្រើន ។ ពស់ទុកជាមានអានុភាពច្រើន ក៏មិនសមគួរនឹង
ធីតារបស់យើងទេ ចំណែកខាងយើង ជាក្សត្រិយ៍ របស់អ្នក
ដែនវិទេហៈ ធីតា (របស់យើង) ឈ្មោះសមុទ្រជា មានជាតិដ៏
ប្រសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[២៩៨] កម្ពលស្សតរា ឧដ្ឋេន្តុ សព្វេ នាតេ និវេទយ
 ពារាណសី បវដ្ឋេន្តុ មា ច កត្តិ វិហោបយំ ។

[២៩៩] និវេសនេសុ សោព្ពេសុ រថិយា ចច្ចវេសុ ច
 រុក្ខក្តេសុ ច លម្ពន្តុ វិតតា តោរណោសុ ច ។
 អហម្មិ សព្វសេតេន មហាតា សុមហំ បុរំ
 បរិក្ខិបិស្សំ កោតេហិ កាសីនំ ជនយំ ភយំ ។

[៣០០] តស្ស តំ វចនំ សុត្វា ឧរកានេកវណ្ណិណោ
 ពារាណសី បវដ្ឋិសុ ន ច កត្តិ វិហោបយំ ។
 និវេសនេសុ សោព្ពេសុ រថិយា ចច្ចវេសុ ច
 រុក្ខក្តេសុ ច លម្ពិសុ វិតតា តោរណោសុ ច ។
 ឯតេ^(១) ទិស្វាន លម្ពន្តេ បូជ្ជ កដ្ឋិសុ នារិយោ
 នាតេ សោណ្ឌិកតេ ទិស្វា បស្សសន្តេ មហំ មហំ ។

១ ឱ. ម. តេសុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២៩៨] (ព្រះបាទធម្មវដ្ត...) ពួកនាគឈ្មោះកម្ពលស្សតរា^(១) ចូរ
ក្រោកឡើង អ្នកចូរប្រាប់នាគទាំងអស់ថា នាគទាំងឡាយ ចូរ
ទៅកាន់ក្រុងពារាណសី តែកុំបៀតបៀនបុគ្គលណាមួយឡើយ ។

[២៩៩] នាគទាំងឡាយដែលមានសរិរៈធំ ចូរសំយុងខ្លួនក្នុងនិវេសន-
ដ្ឋានទាំងឡាយក្នុងស្រះ ត្រង់ផ្លូវដើរ ក្នុងព្រះលាន លើចុង
ឈើ និងលើខ្លោងទ្វារ ។ ចំណែកខាងខ្ញុំមានកាយធំសសុទ្ធ
នឹងព័ទ្ធបុរីដែលធំទូលាយ ដោយភ្លេងទាំងឡាយ នឹងញាំងភ័យ
ឲ្យកើតឡើង ដល់ពួកអ្នកដែនកាសី ។

[៣០០] នាគទាំងឡាយ មានសម្បុរដ៏ច្រើន បានស្តាប់ពាក្យព្រះបាទ
ធម្មវដ្តនោះហើយ ក៏ចូលទៅកាន់ក្រុងពារាណសី តែមិនបៀត-
បៀនបុគ្គលណាមួយឡើយ ។ នាគទាំងឡាយដែលមានសរិរៈ
ធំ ក៏សំយុងខ្លួនក្នុងនិវេសនដ្ឋានក្នុងស្រះ ត្រង់ផ្លូវដើរ ក្នុងព្រះ
លាន លើចុងឈើ និងលើខ្លោងទ្វារ ។ នារីទាំងឡាយជា-
ច្រើនបានឃើញនាគទាំងនុ៎ះ កំពុងសំយុងខ្លួន លុះឃើញពួក
នាគបើកពពារ កំពុងឲ្យសំឡេងរឿយ ៗ ក៏កន្ទក់កន្ទេញ ។

១. ពួកនាគដែលមានឈ្មោះយ៉ាងនេះ គឺជាពួកនាគនៅក្បែរជើងភ្នំសិរីនេរុ ត្រូវជាញាតិខាង
មាតារបស់ព្រះបាទធម្មវដ្ត ។ អដ្ឋកថា ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

ពារាណសី សព្វាធិតា អាតុរា សមបដ្ឋថ
ពាហា បត្តយ្ហ បត្តន្តំ ដីតរំ ទេហិ វាជិណោ ។

[៣០១] បុត្តាភិហារស្ស វេស្ស មជ្ឈេ
កោ លោហិតក្ខោ វិហាតន្តរំសោ
កា កម្ពុកាយុរេរា សុវត្ថា
តិដ្ឋន្តិ ធារិយោ ទស វន្ទមាណា ។
កោ ត្ថំ ព្រហ្មពាហុ វេស្ស មជ្ឈេ
វិរោចសិ យតសិត្តោ វ អត្ថិ
មហោសក្ខោ អញ្ញតរោសិ យក្ខោ
ឧទាហុ ធាតោសិ មហានុភារោ ។

[៣០២] ធាតោហាមស្មិ ឥទ្ធិមា តេជសី ទុរតិក្កមោ
ខំសេយ្យំ តេជសា កុទ្ធា ដីតំ ជនបទំ អបិ ។
សមុទ្ធជា ហិ មេ មាតា ធម្មរដ្ឋោ ច មេ បិតា
សុទស្សនកនិដ្ឋោស្មិ ភូរិទត្តោតិ មំ វិទូ ។

[៣០៣] យំ កម្ពីរំ សទារដ្ឋំ រហទំ កេស្មំ បេក្ខុសិ
ឯសោ ទិព្យា មមារាសោ អនេកសតទោរិសោ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

ពួកជនក្នុងពារាណសី តក់ស្លុតក្តៅក្រហាយ ក៏លើកដៃកន្ទក់
កន្ទេញថា សូមព្រះអង្គប្រទានជីវិតដល់នាគរាជ ។

[៣០១] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) អ្នកជាអ្វី មានភ្នែក
ក្រហម មានចន្លោះស្មាទូលាយ (អង្គុយ) ក្នុង
កណ្តាល នៃព្រៃជាទីនាំមកបូជាដោយផ្កាឈើ
ស្រីទាំង ១០ នាក់ ជាអ្វី ដែលទ្រទ្រង់នូវសង្វារជា
វិការៈនៃមាសមានសំពត់ដ៏ល្អកំពុងឈរសំពះ ។
អ្នកជាអ្វី មានដៃជំរុងរឿងក្នុងកណ្តាលព្រៃ ដូច
ភ្លើងចេះ នូវឆ្នាំងខ្លាញ់ អ្នកជាយក្សណាមួយ
ដែលមានសក្តិធំឬ ឬជានាគមានអានុភាពធំ ។

[៣០២] (ភូទិវគ្គនាគរាជ...) ខ្ញុំជានាគមានប្បទិ មានតេជះ ដែលគេកន្ទង់
មិនបាន ប្រសិនជាខ្ញុំក្រោធអាចចឹកសូម្បីនូវអ្នកជនបទ ដែល
បរិបូណ៌ (ដោយគោគៈ) ដោយតេជះបាន ។ ឯមាតារបស់ខ្ញុំ
ឈ្មោះសមុទ្រជា បិតារបស់ខ្ញុំឈ្មោះធាតុរដ្ឋ ខ្ញុំជាប្អូននៃនាគរាជ
ឈ្មោះសុទស្សនៈ ជនទាំងឡាយស្គាល់ខ្ញុំថា ភូទិវគ្គ ។

[៣០៣] លោករមែងឃើញ អន្ទង់ទឹកណាដ៏ជ្រៅ ដែលហូរ
គួបសព្វកាល ជាអន្ទង់ទឹកគួរខ្លាច អន្ទង់ទឹកនោះជាទិព្វ
ជាលំនៅរបស់ខ្ញុំ មានជម្រៅ ច្រើនរយនៃជួរហូរស ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

មយ្ហរកោញ្ចាភិរុទំ ជីលោទំ វនមជ្ឈតោ

យមុនំ បរិស មា ភិតោ ខេមំ វត្តវតី សិរំ ។

[៣០៤] តត្ថ បត្តោ សានុចរោ សហ បុត្តេន ព្រាហ្មណា

បូជិតោ មយ្ហំ កាមេហិ សុខំ ព្រាហ្មណា វច្ឆសិ ។

[៣០៥] សមា សមន្តបរិតោ បហុតតតរា^(១) មហី

ឥន្ទកោបកសញ្ញន្ទា សោភតិ ហរិតុត្តមា ។

រម្មានិ វនចេត្យានិ រម្មា ហំសុបក្ខុជិតា

ឱបុប្ផបទុមា តិដ្ឋន្តិ ចោក្ខុវញ្ញា សុនិម្មិតា ។

អដ្ឋសា សុកតា ថម្ហា សព្វេ វេទ្យុរិយាមយា

សហស្សថម្ហា ចាសាទា បូរា កញ្ញាហិ ជោតវេ ។

វិមាទំ ឧបបន្នោសិ ទិព្វំ បុញ្ញេហិ អត្តនោ

អសម្ពាទំ សិរំ រម្មំ អច្ឆន្តសុខសញ្ញិតំ ។

មញ្ញោ សហស្សនេត្តស្ស វិមាទំ ណភិក្ខុសិ

ឥទ្ធិ ហិ ត្យាយំ វិបុលា សក្កស្សេវ ធុតីមតោ ។

១ ម. បហុកាតត្តរា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

អ្នកកុំខ្លាច ចូរចូលទៅកាន់ស្ទឹងយមុនា មានទឹកខៀវ (ដែលហូរមក) អំពីកណ្តាលព្រៃ ជាកន្លែងដែលភ្លៀងនិងក្រៀមយំជាស្ទឹងត្រជាក់ក្សេមក្សាន្ត ជាលំនៅរបស់ពួកអ្នកមានវត្ត ។

[៣០៤] ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ អ្នកព្រមទាំងកូនមកដល់ភពនាគនោះហើយនឹងបានប្រពន្ធ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ យើងនឹងបូជាអ្នកដោយកាមទាំងឡាយរបស់យើង អ្នកចូរនៅឲ្យសុខចុះ ។

[៣០៥] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ផែនដីមានផ្ទៃរាបស្មើដោយជុំវិញមានដើមក្រឹស្នាច្រើន ដេរដាសដោយមេភ្លៀង មានស្មៅខៀវដ៏ឧត្តមល្អ ។ ព្រៃជ្រំគួររីករាយ ស្រះបោក្ខរណ៍ទាំងឡាយដែលបុញ្ញកម្មរបស់ព្រះអង្គនិម្មិតល្អហើយ ជាទីរីករាយ ដែលហង្សយំហើយ មានផ្កាឈូកធ្លាក់ចុះ ។ សសរមានជ្រុង ៨ ដែលគេធ្វើល្អហើយ ជាវិការៈនៃកែវពៃទ្យទាំងអស់ ប្រាសាទទាំងឡាយមានសសរ ១ ពាន់ ដ៏ពេញដោយនាងកញ្ញាក្តីរុងរឿង ។ ព្រះអង្គបានដល់នូវវិមានជាទិព្វ ដោយបុណ្យរបស់ព្រះអង្គ ជាវិមានមិនចង្អៀតជាទីក្សេមក្សាន្តរីករាយ ប្រកបដោយសេចក្តីសុខ យ៉ាងក្រៃលែង ។ ខ្ញុំសម្គាល់ថាព្រះអង្គ មិនប្រាថ្នាវិមានរបស់ព្រះឥន្ទរជាសហស្សនេត្តទេ ព្រោះថាប្ញទ្ធិរបស់ព្រះអង្គនេះ ដ៏ធំដូចជាប្ញទ្ធិនៃព្រះឥន្ទ្រដ៏រុងរឿងដែរ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិទត្តជាតកំ

- [៣០៦] មនសាបិ ន បត្តញ្ចោ អាណុកាវោ ជុតិមតោ
 បរិចារិយមាណាធំ ឥឡានំ វសវត្តិនំ ។
- [៣០៧] តំ វិមាធំ អភិជ្ឈាយ អមរាធំ សុខេសិនំ
 ឧចោសចំ ឧបវសន្តោ សេមិ វម្មិកមុទ្ធនិ ។
- [៣០៨] អហញ្ច មិតមេសាណោ សបុត្តោ ចារិសី វនំ
 តេ មំ មតំ វា ដីវំ វា ឆាភិវេទេន្តិ ញាតកា ។
 អាមន្តយេ ភូរិទត្តំ កាសិបុត្តំ យសស្សិនំ
 តយា ណោ សមនុញ្ញាតា អបិ បស្សេមុ ញាតកេ ។
- [៣០៩] ឯសោ ហិ វត មេ ឆន្ទោ យំ វសេសិ មមន្តិកេ
 ន ហិ ឯតាទិសា កាមា សុលកា ហោន្តិ មាណុសេ ។
 សចេ ត្ថំ និច្ចសេ វត្ថុំ មម កាមេហិ បូជិតោ
 មយា ត្ថំ សមនុញ្ញាតោ សោត្តិ បស្សាហិ ញាតកេ ។
- [៣១០] ធារយិមំ មណី ទិព្យំ បសុំ បុត្តេ ច វិន្ទសិ
 អរោកោ សុខិតោ ហោហិ កច្ឆេវាទាយ ព្រាហ្មណ ។

មហានិបាត ភូទិវត្តជាតក ទី ៦

[៣០៦] (ភូទិវត្តនាគរាជ...) អានុភាពរបស់ព្រះឥន្ទ្រ អានុភាព
របស់លោកបាលទាំង ៤ ញ៉ាំងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ជាអ្នក
បម្រើព្រះឥន្ទ្រក្តី អ្នកមិនគប្បីដឹងដោយចិត្តបានទេ ។

[៣០៧] ខ្ញុំប្រាថ្នាវិមាននោះរបស់ទេវតាទាំងឡាយ អ្នកស្វែងរកសេចក្តី
សុខ បានជារក្សាឧបោសថ ហើយដេកលើក្បាលដំបូក ។

[៣០៨] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ឯខ្ញុំព្រមទាំងកូនស្វែងរកម្រឹគ បាន
ចូលទៅកាន់ព្រៃ ញាតិទាំងនោះមិនដឹងខ្ញុំថា ស្លាប់ឬរស់ទេ ។
ខ្ញុំសូមលាព្រះភូទិវត្ត ជាបុត្តព្រះរាជធីតាក្នុងដែនកាសិ ព្រះអង្គ
មានយស យើងខ្ញុំបើព្រះអង្គអនុញ្ញាតហើយ គប្បីឃើញ
ពួកញាតិ ។

[៣០៩] (ភូទិវត្តនាគរាជ...) ឱនុ៎ះពិតជាសេចក្តីពេញចិត្តរបស់ខ្ញុំហើយ
ត្រង់ដែលអ្នកនៅក្នុងសម្នាក់នៃខ្ញុំ ព្រោះថាកាមទាំងឡាយ ប្រា-
កដដូច្នោះ អ្នកមិនងាយបានក្នុងពួកមនុស្សទេ ។ អ្នកដែលខ្ញុំបូជា
ដោយកាមទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំ បើមិនចង់នៅទេ ខ្ញុំនឹងអនុញ្ញាត
អ្នក សូមអ្នកទៅជួបពួកញាតិដោយស្ម័គ្រចុះ ។

[៣១០] អ្នកកាលទ្រទ្រង់កែវមណីជាទិព្វនេះ រមែងបានសត្វចិញ្ចឹមនិង
បុត្រ អ្នកចូរមិនមានរោគបានសេចក្តីសុខ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ អ្នក
ចូរយក (នូវកែវមណីនេះ) ហើយទៅចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣១១] កុសលំ បដិទដ្ឋាមិ ក្វិទត្ត វហោ តវ
 បព្វទិស្សាមិ ទិណ្ណាស្មិ ន កាមេ អភិបត្តយេ ។

[៣១២] ព្រហ្មចរិយស្ស ចេ ភដ្ឋោ ហោតិ កោតេហិ ការិយំ
 អវិកប្បមាណោ ឯយ្យាសិ ពហំ ទស្សាមិ តេ ធនំ ។

[៣១៣] កុសលំ បដិទដ្ឋាមិ ក្វិទត្ត វហោ តវ
 បុនបិ អាតមិស្សាមិ សចេ អត្តោ ភវិស្សតិ ។

[៣១៤] ឥទំ វត្វា ក្វិទត្តោ យេសេសិ ចតុរោ ជនេ
 ឯថ កច្ចថ ឧដ្ឋថ ទិប្បំ ចាបេថ ព្រាហ្មណំ ។
 តស្ស តំ វចនំ សុត្វា ឧដ្ឋាយ ចតុរោ ជនា
 យេសិតា ក្វិទត្តេន ទិប្បំ ចាបេសុ ព្រាហ្មណំ ។

[៣១៥] មណី បក្កយ្ហ មដ្ឋុល្យំ សាធុ វិត្តំ មនោរមំ
 សេលំ ព្យញ្ជនសម្បដ្ឋំ កោ ឥមំ មណិមជ្ឈកា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣១១] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) បពិត្រព្រះភូមិទត្ត ស្រួលហើយ ខ្ញុំត្រេកអរនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ខ្ញុំនឹងបួស ព្រោះខ្ញុំចាស់ ហើយខ្ញុំមិនប្រាថ្នាកាមទេ ។

[៣១២] (ភូមិទត្តនាគរាជ...) បើមានការបែកធ្លាយព្រហ្មចរិយៈកិច្ចការដែល ត្រូវធ្វើដោយភោគៈទាំងឡាយ (រមែងមាន) អ្នកកុំមានសេចក្តី រង្វៀសឡើយ គប្បីមក យើងនឹងឲ្យទ្រព្យដ៏ច្រើនដល់អ្នក ។

[៣១៣] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) បពិត្រព្រះភូមិទត្ត ស្រួលហើយ ខ្ញុំត្រេកអរនឹងព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអង្គ ប្រសិនបើមានសេចក្តី ត្រូវការ ខ្ញុំនឹងមកម្តងទៀត ។

[៣១៤] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះភូមិទត្ត លុះពោលពាក្យនេះហើយ ក៏ បញ្ជូននូវនាគទាំង ៤ ថា អ្នកទាំងឡាយមកនេះ ចូរទៅ ចូរ ក្រោកឡើង ចូរញ៉ាំងព្រាហ្មណ៍ឲ្យដល់ (នូវផ្លូវជាទីទៅកាន់ ក្រុងពារាណសី) ជាឆាប់ ។ នាគទាំង ៥ ត្រូវភូមិទត្តប្រើទៅ ហើយ បានស្តាប់ពាក្យនោះ របស់ភូមិទត្តនោះ ក៏ក្រោកឡើង ហើយបានញ៉ាំងព្រាហ្មណ៍ឲ្យដល់ឆាប់ ។

[៣១៥] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) អ្នកកាន់យកនូវកែវមណី ជា មង្គល ជាទ្រព្យដ៏ប្រសើរ ជាទីរីករាយនៃចិត្ត ជាថ្មបរិបូណ៌ ដោយទ្រង់ទ្រាយ អ្នកបានកែវមណីនេះអំពីទីណា ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិវត្តជាតកំ

- [៣១៦] លោហិតក្ខិសហស្សហិ សមន្តា បរិវារិតំ
 អដ្ឋ កាលំ បថំ កថ្គំ អដ្ឋកាហំ មណី ឥមំ ។
- [៣១៧] សុចិណ្ណោ អយំ សេលោ អច្ចិតោ មហិតោ សទា
 សុធារិតោ សុនិក្ខិតោ សព្វត្ថមភិសាធយេ ។
 ឧបចារិបន្នស្ស និក្ខេបេ ធារណាយ វា
 អយំ សេលោ វិធាសាយ បរិចិណ្ណោ អយោនិសោ ។
 នយិមី អកុសលោ ទិព្យំ មណី ធារតុមារហោ
 បដិបដ្ឋ សតំ និក្ខំ ទេហិមំ រតនំ មម ។
- [៣១៨] នេវមាយំ មណិ កេយ្យោ កោហិ^(១) វា រតនេហិ វា
 សេលោ ព្យញ្ជនសម្មន្តោ នេវ កេយ្យោ មណិ មម ។
- [៣១៩] នោ ចេតយាមណិ កេយ្យោ កោហិ វា រតនេហិ វា
 អថ កេន មណិ កេយ្យោ តំ មេ អក្ខាហិ បុច្ឆិតោ ។
- [៣២០] យោ មេ សំសេ មហានាកំ តេជសី ទុរតិក្ខមំ
 តស្ស ទដ្ឋំ ឥមំ សេលំ ជលន្តរិវ តេជសា ។

១ ម. និក្ខេហិ ។

មហានិបាត ភូមិទត្តជាតក ទី ៦

[៣១៦] (អាណម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) ថ្ងៃនេះខ្ញុំទៅកាន់ផ្លូវពីព្រឹកបានកែវមណីនេះ ដែលពួកនាងនាគភ្នែកក្រហមមួយពាន់ថែរក្សាហើយ ។

[៣១៧] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) កែវមណីនេះ បើបុគ្គលសន្សំទុកល្អថែទាំ បូជាគ្រប់គ្រងល្អ ទុកដាក់ល្អហើយសព្វកាល គប្បីញ៉ាំងប្រយោជន៍ទាំងពួងឲ្យសម្រេចបាន ។ តែកាលបើបុគ្គលជាអ្នកប្រាសចាកការថែទាំ ក្នុងការទុកដាក់ ឬក្នុងការប្រើប្រាស់វិញ កែវមណីនេះ ដែលគេសន្សំទុកដោយមិនត្រូវទំនងនឹងដល់សេចក្តីវិនាស ។ អ្នកជាបុគ្គលមិនឈ្លាស មិនគួរគ្រប់គ្រងកែវមណីជាទិព្វនេះទេ អ្នកចូរគ្រប់គ្រងមាសឆ្ពោះមួយរយចុះ ចូរឲ្យកែវមណីនេះដល់ខ្ញុំ ។

[៣១៨] (អាណម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) កែវមណីនេះ ខ្ញុំមិនគប្បីលក់ដោយគោ ឬដោយរតនៈទាំងឡាយទេ កែវមណីរបស់ខ្ញុំ ដែលកើតអំពីថ្ម បរិបូណ៌ដោយទ្រង់ទ្រាយ ខ្ញុំមិនគប្បីលក់ទេ ។

[៣១៩] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) បើកែវមណីអ្នកមិនលក់ ដោយគោ ឬដោយរតនៈទាំងឡាយទេ ចុះកែវមណីអ្នកនឹងលក់ដោយវត្ថុអ្វី ខ្ញុំសួរហើយ អ្នកចូរប្រាប់សេចក្តីនោះ ។

[៣២០] (អាណម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) បុគ្គលណាគប្បីបង្ហាញនាគដ៏ធំ មានតេជះ ដែលគេកន្លងបានដោយក្រ ដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឲ្យកែវមណី ដ៏រុងរឿងដោយតេជះដល់បុគ្គលនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣២១] កោ នុ ព្រាហ្មណ៍ណាណោ សុបណ្ណោ បតតំ វរោ

នាតំ ជិក្ខុសមនោតិ អនោសំ ភក្ខមត្តនោ ។

[៣២២] នាហំ^(១) ទិជាទិហោ ហោមិ ន ទិដ្ឋោ កុរុណោ មយា

អាសីវិសេន វិត្តាស្មិ វេដ្ឋោ ព្រាហ្មណោ មំ វិទូ ។

[៣២៣] កិ នុ តុយ្ហំ ពលំ អត្ថិ កិ សិប្បំ វិជ្ជតេ តវ

កិស្មិ វា ត្វំ បរត្តនោ ឧរកំ នាបចាយសិ ។

[៣២៤] អារញ្ញិកស្ស ឥសិនោ ចិរំ វត្តំ តបស្សិនោ

សុបណ្ណោ កោសិយស្សក្ខា វិសវិជ្ជំ អនុត្តរំ ។

តំ ភារិតត្តញ្ញតរំ សម្មន្តំ បព្វតន្តវេ

សក្កច្ឆន្តំ ឧបដ្ឋាសី វត្តិទ្ធិវមតទ្ធិតោ ។

សោ តនា បរិចិណ្ណោ មេ វត្តំ វា ព្រហ្មចារិយំ

ទិព្យំ ចាតុករិ មន្តំ កាមសា ភកវា មមំ ។

ត្យាហំ មន្តេ បរត្តនោ នាហំ កាយាមិ^(២) កោកិនំ

អាចរិយោ វិសយាតានំ អាលម្ពាយនោតិ មំ វិទូ ។

១ ម. នាថ ។ ២ ម. អាយាមិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣២១] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) អ្នកជាអ្វី ជាគ្រុឌដ៏ប្រសើរជាងសត្វស្លាប
ទាំងឡាយ កាលស្វែងរកចំណីដើម្បីខ្លួន ទើបចាប់យកនាគ
ដោយភេទជាព្រាហ្មណ៍ទេឬ ។

[៣២២] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) ខ្ញុំមិនមែនជាស្តេចសត្វស្លាបទេ
គ្រុឌខ្ញុំមិនដែលឃើញទេ ខ្ញុំជាអ្នកត្រេកអរ ដោយអាសិរពិស
ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ជនទាំងឡាយដឹងថា ខ្ញុំជាហ្មតស៍ ។

[៣២៣] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) កម្លាំងរបស់អ្នកដូចម្តេច សិល្បៈរបស់អ្នក
ដូចម្តេចទាំងអ្នករឹងប៉ឹងព្រោះហេតុអ្វី បានជាមិនកោតខ្លាចនាគ ។

[៣២៤] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) គ្រុឌបានប្រាប់វិជ្ជាពិសដ៏ប្រសើរ
ដល់ឥសីមួយអង្គ ជាកោសិយគោត្រ នៅក្នុងព្រៃ ប្រព្រឹត្តតបធម៌
អស់រាត្រីយូរ ។ ខ្ញុំជាអ្នកមិនខ្ជិលច្រអូស ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ បាន
បម្រើឥសីមួយអង្គនោះ ដែលមានខ្លួនចម្រើនហើយ កាលគង់នៅ
ក្នុងចន្លោះភ្នំដោយសេចក្តីគោរព ។ ឥសីនោះដែលខ្ញុំបានបម្រើ
ហើយក្នុងកាលនោះ វត្តក្តី ព្រហ្មចរិយៈក្តី ឥសីនោះបានប្រព្រឹត្ត
ហើយ ឥសីមានជោគនោះ ក៏បង្រៀនមន្តទិព្វ ដល់ខ្ញុំ តាម
សេចក្តីប្រាថ្នា ។ ខ្ញុំជាអ្នករឹងប៉ឹង ព្រោះមន្តនោះ បានជាមិនខ្លាច
នាគទាំងឡាយ ខ្ញុំជាអាចារ្យរបស់ពួកអ្នកសម្លាប់សត្វ មានពិស
ទាំងឡាយ ជនទាំងឡាយស្គាល់ខ្ញុំថា អាលម្ពាយន៍ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិទត្តជាតកំ

- [៣២៥] កណ្ណាមសេ មណី តាត សោមទត្ត វិជាណាហិ
 មា ទណ្ណោន សិរី បត្តំ កាមសា បជហាមសេ ។
- [៣២៦] សកំ និវេសនំ បត្តំ យោ តំ ព្រាហ្មណា បូជយិ
 ឯវំ កល្យាណការិស្ស កី មោហា ទុត្តិមិច្ឆសិ ។
 សចេ ត្ថំ ធនកាមោសិ ភូទិទត្តោ បទិស្សតិ
 តមេវ កន្ធា យាចស្ស ពហំ ទស្សតិ តេ ធនំ ។
- [៣២៧] ហត្ថកតំ បត្ថកតំ និក្ខិណ្ណំ ខាទិតុំ វេ
 មាណោ សន្និដ្ឋិកោ អត្តោ សោមទត្ត ឧបច្ចកា ។
- [៣២៨] បច្ចតិ និរយេ យោវេ មហិមស្ស វិជ្ជិយតិ
 មិត្តទុត្តិ ហិតច្ចាភី ដីវេ វាបិ សុស្សតិ ។
 សចេ ត្ថំ ធនកាមោសិ ភូទិទត្តោ បទិស្សតិ
 មញ្ញោ អត្ថកតំ វេវេ ន ចិវំ វេទយិស្សសិ ។

មហានិបាត ភូទិវត្តជាតក ទី ៦

[៣២៥] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ម្ចាស់សោមទត្ត កូន យើងនឹង
កាន់យកកែវមណី ចូរអ្នកដឹងចុះ យើងកុំយកដំបងទាត់ចោល
សិរីដែលមកដល់ហើយ តាមសេចក្តីប្រាថ្នាឡើយ ។

[៣២៦] (សោមទត្តកុមារ...) បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ភូទិវត្តណាបានបូជា
លោកដែលដល់នូវនិវេសន៍របស់ខ្លួន លោកប្រាថ្នានឹងប្រទូស្ត
ចំពោះព្រះភូទិវត្តនោះដែលធ្វើអំពើល្អយ៉ាងនេះ ព្រោះសេចក្តី
រង្វេងធ្វើអ្វី ។ បើលោកឪពុកចង់បានទ្រព្យ ព្រះភូទិវត្តនឹង
ប្រទាន ចូរលោកឪពុកទៅសុំលោកចុះ លោកនឹងប្រទានទ្រព្យ
ច្រើនដល់លោកឪពុក ។

[៣២៧] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ម្ចាស់សោមទត្ត យើងគួរស៊ី
របស់ផ្អិន ដែលមកដល់ដៃប្តូរដល់ភាជន៍ ប្រសើរជាង កុំឲ្យប្រ-
យោជន៍ដែលឃើញច្បាស់នឹងភ្នែក កន្លងផុតពីយើងទៅបាន ។

[៣២៨] (សោមទត្តកុមារ...) បុគ្គលជាអ្នកទ្រុស្តមិត្ត ជាអ្នកលះ
បង់ប្រយោជន៍ រមែងឆេះក្នុងនរកដ៏គួរខ្លាច ផែនដីក៏ស្រូប
បុគ្គលទ្រុស្តមិត្តនោះ បុគ្គលទ្រុស្តមិត្ត សូម្បីរស់នៅក៏រឹងស្លុត
(ដូចជាប្រេត) បើឪពុកចង់បានទ្រព្យ ព្រះភូទិវត្តនឹងប្រទាន
មិនខាន ខ្ញុំសម្គាល់ថា មិនយូរប៉ុន្មាន ឪពុកនឹងដឹងច្បាស់
នូវពៀរដែលខ្លួនធ្វើហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣២៩] មហាយញ្ញំ យទិត្វាន	ឯវំ សុដ្ឋន្តិ ព្រាហ្មណា
មហាយញ្ញំ យទិស្សាម	ឯវំ មោក្ខាម ចាបកា ។
[៣៣០] ហន្ធានិ អចាយាមិ	នាហំ អន្ធិ តយា សហ
បទមេកំ ន កច្ឆយ្យំ	ឯវំ កិព្វិសការិណា ។
[៣៣១] ឥទំ វត្វាន បិតរំ	សោមទត្តោ ពហុស្សុតោ
ឧដ្ឋាបេត្វាន ភូតានិ	តម្ហា ហាណា អបក្កមិ ។
[៣៣២] តណ្ហាហេតំ មហាណកំ	អាហារេតំ មណី មម
ឥន្ធកោបកវណ្ណាកា យស្ស	លោហិតកោ សិរោ ។
កប្បាសបិច្ឆាសីវ	ឯសោ កាយោ បទិស្សតិ
វម្មិកក្កតតោ សេតិ តំ ត្វំ	តណ្ហាហិ ព្រាហ្មណា ។
[៣៣៣] អថោសធម្មិ ទិព្វេហិ	ជប្បំ មន្តបទានិ ច
ឯវន្តំ អសក្ខិ ដុដ្ឋុ	កត្វា បរិត្តមត្តនោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣២៩] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយបូជាមហាយញ្ញហើយ រមែងបរិសុទ្ធយ៉ាងនេះ យើងនឹងបូជាមហាយញ្ញ គង់នឹងរួចចាកបាបដោយអាការយ៉ាងនេះ ។

[៣៣០] (សោមទត្ត...) ល្ហោយចុះឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងគេចចេញ ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំមិននៅជាមួយនឹងឪពុកទេ ខ្ញុំមិនដើរជាមួយនឹងឪពុក ដែលធ្វើអំពើអាក្រក់យ៉ាងនេះ អស់មួយជំហានទេ ។

[៣៣១] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) សោមទត្តកុមារ ជាពហុស្សុត បាន ពោលពាក្យនេះនឹងបិតាហើយ ក៏ប្រកាសទេវតាទាំងឡាយ ហើយគេចចេញចាកទីនោះ ។

[៣៣២] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) នាគណាមានពន្លឺដូចជាសម្បុរនៃ សត្វមេភ្លៀង មានក្បាលក្រហម អ្នកចូរចាប់នាគធំនុំចុះ ហើយ ចូរនាំកែវមណីនុំដល់ខ្ញុំ ។ កាយរបស់នាគនុំ រមែងប្រាកដ ដូចជាគំនរប៉ុយកប្បាស នាគនេះដេកលើដំបូក ម្នាលព្រាហ្មណ៍ អ្នកចូរចាប់យកនាគនោះចុះ ។

[៣៣៣] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) គ្រានោះ អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍ កាល ជបបទនៃមន្តទាំងឡាយ ធ្វើជាគ្រឿងការពារខ្លួន ដោយ ឱសធិព្វទាំងឡាយហើយ ទើបអាចចាប់នាគនោះ ដោយវិធី យ៉ាងនេះ ។

[៣៣៤] មមំ ទិស្វាន អាយន្តំ	សព្វកាមសមិទ្ធិនំ
ឥន្ទ្រិយានិ អហដ្ឋានិ	សារំ ជាតំ មុខំ តវ ។
បទុមំ យថា ហត្ថកតំ	ចាណិណា បរិមទ្ធិតំ
សារំ ជាតំ មុខំ តុយ្ហំ	មមំ ទិស្វាន វេទិសំ ។
[៣៣៥] កច្ចិ នុ តេ នាភិស្សសិ	កច្ចិ តេ អត្តិ ^(១) វេទនា
យេន សារំ មុខំ តុយ្ហំ	មមំ ទិស្វាន អាកតំ ។
[៣៣៦] សុបិណំ តាត អទ្ធកិច្ចិ	តតោ មាសំ អនោកតំ
ទត្តិណំ វិយ មេ ពាហំ	នេត្វា រុហិរមត្តិតំ
បុរិសោ អាទាយ បក្កាមិ	មម វោទន្តិយា សតិ ។
យតោហំ សុបិណមទ្ធកិច្ចិ	សុទស្សន វិជានាហិ
តតោ ទិវា វា រត្តិ វា	សុខំ មេ នោបលព្ពតិ ។
[៣៣៧] យំ បុព្វេ បរិវារីសុ	កញ្ញា រុចិរិក្កហា
ហោមជាលបដិច្ចដ្ឋា	ភូរិទត្តោ ន ទិស្សតិ ។

១ ឱ. នត្តិ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

[៣៣៤] (សុទស្សននាគរាជ...) ឥន្ទ្រិយរបស់លោកមិនស្រស់បស់
ព្រះភក្ត្ររបស់លោកក៏ខ្មៅ ព្រោះឃើញខ្ញុំ ដែលសម្រេច
សេចក្តីប្រាថ្នាទាំងពួងកំពុងមកគាល់ឬ ។ ព្រះភក្ត្ររបស់លោក
ខ្មៅ ដូជាផ្កាយក្នុងដែលបិទនៅក្នុងដៃ ដែលគេច្របាច់ដោយ
ដៃ ព្រោះតែឃើញខ្ញុំប្រាកដដូច្នោះឬ ។

[៣៣៥] ក្រែងបុគ្គលណាមួយ មិនរាប់អានលោកខ្លះឬ វេទនារបស់
លោកមានខ្លះឬ ព្រះភក្ត្ររបស់លោកខ្មៅ ព្រោះឃើញខ្ញុំមក
ដោយហេតុណា (សូមលោកប្រាប់នូវហេតុនោះដល់ខ្ញុំចុះ) ។

[៣៣៦] (នាងសមុទ្ធជា...) ម្ចាស់កូន ក្រោយមួយខែមកហើយ
អំពីថ្ងៃនេះ យើងបានឃើញសុបិនថា ហាក់ដូចជាបុរសកាត់ដៃ
ខាងស្តាំរបស់យើង ហើយនាំយកដៃដែលប្រឡាក់ដោយឈាម
ដើរចេញទៅក្នុងកាលដែលយើងកំពុងយំ ។ ម្ចាស់សុទស្សនៈ
កាលណាយើងបានឃើញសុបិន អ្នកចូរដឹងចុះថាកាលណោះ
យើងមិនបានសេចក្តីសុខទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ។

[៣៣៧] នាងកញ្ញាទាំងឡាយ មានរាងកាយដ៏រុងរឿង ពាក់
បណ្តាញមាស បានចោមរោមភូទិវគ្គណា ពីក្នុងកាលមុន
(ឥឡូវនេះ) ភូទិវគ្គនោះ យើងមិនឃើញទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យំ បុព្វេ បរិវារីសុ	នេត្តិសវរជារិទោ
កណិកាការវ សម្មល្ហា	ភ្និទត្តោ ន ទិស្សតិ ។
ហន្តនាទិ កមិស្សាម	ភ្និទត្តនិវេសនំ
ធម្មដ្ឋំ សីលសម្មដ្ឋំ	បស្សាម តវ ភាតវំ ។

[៣៣៨] តព្វា ទិស្វាន អាយន្តំ	ភ្និទត្តស្ស មាតវំ ^(១)
ពាហា បក្កយុហា បក្កដ្ឋំ	ភ្និទត្តស្ស ភរិយាយោ ។
បុត្តន្តេយ្យេ ន ជានាម	តតោ មាសំ អនោកតំ
មតំ វា យទិ វា ដីវំ	ភ្និទត្តំ យសស្សិនំ ។

[៣៣៩] សកុណី ហតបុត្តាវ	សុញ្ញំ ទិស្វា កុលាវកំ
ចិវំ ទុក្ខេន ឈាយិស្សំ	ភ្និទត្តំ អបស្សតិ ។
កុរុវិ ^(២) ហតច្ឆាចារ	សុញ្ញំ ទិស្វា កុលាវកំ
ចិវំ ទុក្ខេន ឈាយិស្សំ	ភ្និទត្តំ អបស្សតិ ។
សា នូន ចក្កវក្កិវ	បល្លលស្មី អនូនកេ
ចិវំ ទុក្ខេន ឈាយិស្សំ	ភ្និទត្តំ អបស្សតិ ។

១ ឱ. ម. នារិយោ ។ ២ ឱ. ឯត្តន្តវេ សកុណី ហតបុត្តា វ សុញ្ញំ ទិស្វា កុលាវកំ តេន តេន បភារិស្សំ បិយបុត្តំ អបស្សតីតិ អយំ គាថា ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

នាគទាំងឡាយដែលកាន់ព្រះខ័នដ៏ប្រសើរ ដូចផ្កាកណ្តិការីក
ចោមរោមភូរិទត្តណា ពីក្នុងកាលមុន (ឥឡូវនេះ) ភូរិទត្តនោះ
យើងមិនឃើញទេ ។ ណ្ហើយចុះឥឡូវនេះ យើងនឹងទៅកាន់
លំនៅរបស់ភូរិទត្ត យើងគង់នឹងឃើញបួនរបស់អ្នក ដែលតាំង
នៅក្នុងធម៌បរិបូណ៌ដោយសីល ។

[៣៣៨] (អភិសម្ពុទ្ធតាថា) ឯករិយាទាំងឡាយរបស់ភូរិទត្ត បានឃើញ
ព្រះមាតានៃភូរិទត្តនោះ កំពុងដើរមក ក៏ផ្គងដៃឡើងកន្ទក់កន្ទេញ
ថា បពិត្រលោកម្តាយជាម្ចាស់ ក្រោយមួយខែមកហើយអំពី-
ថ្ងៃនេះ យើងមិនដឹងភូរិទត្តដ៏មានយស ជាបុត្តរបស់លោក
ជាស្លាប់ឬរស់នៅទេ ។

[៣៣៩] (នាងសម្ពុទ្ធជា...) យើងកាលមិនឃើញភូរិទត្តទេ នឹងឆេះ
ដោយសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលយូរ ដូចជាមេសត្វស្លាបបាត់កូន
ឃើញតែសំបុកទទេដូច្នោះ ។ យើងកាលមិនឃើញភូរិទត្ត
នឹងឆេះដោយសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលយូរ ដូចជាមេអកបាត់កូន
ឃើញតែសំបុកទទេដូច្នោះ ។ យើងកាលមិនឃើញភូរិទត្តទេ
នឹងឆេះដោយសេចក្តីទុក្ខ អស់កាលយូរ ដូចជាមេសត្វចាក្រ-
ពាកនោះ នៅលើភក់ ដែលមិនមានទឹកដោយពិត ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

កម្មារាជំ យថា ឧត្តារា អន្តោ ឈាយតិ នោ ពហិ

ឯវំ ឈាយាមិ សោកេន ភូទិត្តំ អបស្សតិ ។

[៣៤០] សាលាវ សម្មមទ្ធិតា មាលុតេន បមទ្ធិតា

សេន្តិ បុត្តា ច ទារា ច ភូទិត្តនិវេសនេ ។

[៣៤១] តេសំ សុត្វាន និក្ខេសំ ភូទិត្តនិវេសនេ

អរិដ្ឋោ ច សុកោកោ ច បទារីសុ អនន្តរា

អម្ព អស្សាស មា សោចិ ឯវំធម្មា ហិ ចាណិទោ

ចវន្តិ ឧបបជ្ជន្តិ ឯសាស្ស បរិណាមតា ។

[៣៤២] អហំបិ តាត ជាតាមិ ឯវំធម្មា ហិ ចាណិទោ

សោកេន ច បរេតស្មិ ភូទិត្តំ អបស្សតិ

អជ្ជ ចេ មេ ឥមំ រត្តិ សុទស្សន វិជាតហិ

ភូទិត្តំ អបស្សន្តិ មញ្ញោ ហិស្សាមិ ដីវិតំ ។

មហានិបាត ភូទិទត្តជាតក ទី ៦

ជើងក្រាននៃពួកជាងមាស ឆេះតែខាងក្នុង មិនឆេះខាងក្រៅ
យ៉ាងណា យើងកាលមិនឃើញភូទិទត្ត នឹងឆេះដោយសេចក្តី
សោក យ៉ាងនោះ ។

[៣៤០] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) កូននិងប្រពន្ធទាំងឡាយ ដួលដេកក្នុង
និវេសន៍របស់ព្រះភូទិទត្ត ដូចជាដើមឈើ ដែលត្រូវខ្យល់ញាំញី
បំបាក់ដូច្នោះ ។

[៣៤១] អវិជ្ជា និងសុភោគនាគរាជ បានឮសំឡេងគឺកកងនៃនាគទាំង
នោះ ក្នុងនិវេសន៍របស់ព្រះភូទិទត្ត ក៏ស្ទុះទៅតាមលំដាប់ ហើយ
ពោលថា បពិត្រលោកម្តាយ សូមលោកដកដង្ហើមស្រួលចុះ
កុំសោយសោកឡើយ ព្រោះថាសត្វទាំងឡាយ មានសភាព
យ៉ាងនេះជាធម្មតា តែងច្យុត តែងកើតឡើងវិញ នេះជាការប្រែ
ប្រួលនៃលោក ។

[៣៤២] (នាងសម្ពុទ្ធជា...) ម្ចាស់កូន យើងក៏ដឹងថាសត្វទាំងឡាយ
មានសភាពយ៉ាងនេះជាធម្មតាដែរ តែថាយើងកាលមិនឃើញ
ភូទិទត្តទេត្រូវសេចក្តីសោកគ្របសង្កត់ហើយ ប្រសិនបើ(ភូទិទត្ត)
មិនបាន(មកចូល)នឹងយើងក្នុងថ្ងៃនេះយប់នេះទេ ម្ចាស់សុទស្សនៈ
អ្នកចូរដឹងចុះ យើងកាលមិនឃើញភូទិទត្តទេ យើងមុខ
ជានឹងលះបង់នូវជីវិតពុំខាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣៤៣] អម្ព អស្សាស មា សោចិ អានយិស្សាម កាតវំ
 ទិសោទិសំ កមិស្សាម កាតុបរិយេសនំ ចវំ
 បព្វតេ តិរិទុក្កេសុ តាមេសុ និកមេសុ ច
 ឱវេន សត្តវត្តស្ស កាតវំ បស្ស អាគតំ ។

[៣៤៤] ហត្ថា បមុត្តោ ឧរកោ ចានេ តេ និបតិ ភុសំ
 កច្ចិ នុ ខំសិតោ តាត មា កាយិ សុទិតោ កវ ។

[៣៤៥] នេវ មយ្ហំ អយំ នាកោ អលំ ទុក្ខាយ កាយចិ
 យាវតត្ថិ អហិត្តាហោ មយា ភិយ្យោ ន វិជ្ជតិ ។

[៣៤៦] កោ នុ ព្រាហ្មណាវណ្ណេន ទត្តោ^(១) បរិសមាគតោ
 អង្គាយតុ សុយុទ្ធន អសុណាតុ បរិសា មម ។

[៣៤៧] ត្វំ មំ នាកេន អាលម្ព អហំ មណ្ឌកធាបិយា
 ហោតុ នោ អព្ពតំ តត្ថ អា សហស្សេហិ បញ្ចហិ ។

១ ឱ ទិក្ខោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៤៣] (កូនទាំងឡាយ...) បពិត្រព្រះមាតា សូមលោកដកដង្ហើម ស្រួលចុះ កុំសោយសោកឡើយ យើងទាំងឡាយ នឹងនាំ បងមក យើងទាំងឡាយ ត្រាច់ទៅកាន់ទីស្វែងរកបង នឹងទៅ កាន់ទិសតូចដំលើភ្នំ ជ្រោះភ្នំ ក្នុងស្រុកនិងនិគមទាំងឡាយ លោកចូរឃើញបង ដែលមកក្នុងរវាង ខាងក្នុង ៧ រាត្រី ។

[៣៤៤] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) នាគដែលរួចអំពីដៃ (របស់ យើង) ក្រាបចុះលើជើងលោកយ៉ាងខ្លាំង លោកត្រូវពស់ចឹកឬ លោកកុំខ្លាចឡើយ ចូរដល់សេចក្តីសុខចុះ ។

[៣៤៥] (សុទស្សននាគរាជ...) នាគនេះមិនអាចឲ្យទុក្ខណាមួយដល់អាត្មា ទេ អ្នកចាប់ពស់មានទាំងប៉ុន្មាន មិនមែនមានច្រើនជាងអាត្មាទេ ។

[៣៤៦] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) អ្នកណាហ្ន៎ ភ្លឺភ្លឺ មានភេទ ដូចជាភេទនៃព្រាហ្មណ៍ មកកាន់បរិស័ទ ហើយហៅ (អញ) ច្បាំង បរិស័ទចូរស្តាប់ពាក្យរបស់យើងចុះ ។

[៣៤៧] (សុទស្សននាគរាជ...) ម្ចាស់អាលម្ពាយន៍ អ្នកច្បាំងនឹង យើងដោយនាគ យើងក៏ច្បាំងនឹងអ្នក ដោយកូនកង្កែបដែរ ការភ្នាល់ក្នុងចម្បាំងនោះ ចូរមានដល់យើង ដោយកហាបណៈ ៥.០០០ជាកំណត់ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូរិទត្តជាតកំ

[៣៤៨] អហញ្ញិ វសុមា អឌ្ឍោ តំ ទលិទ្ធោសិ មាណវ

កោ នុ តេ ចាជិកោកត្តិ ឧបជូតញូ កី សិយា ។

ឧបជូតញូ មេ អស្ស ចាជិកោកោ ច តាទិសោ

ហោតុ នោ អព្ពតំ តត្ថ អា សហស្សេហិ បញ្ចហិ ។

[៣៤៩] សុណោហិ មេ មហារាជ វចនំ ភទ្ទមត្ត តេ

បញ្ចន្ទំ មេ សហស្សានំ ចាជិកោកោ ហិ កិត្តិមា ។

[៣៥០] បេត្តិកំ វា ឥណំ ហោតិ យំ វា ហោតិ សយំ កតំ

កីត្តំ ឯវំ ពហំ មយ្ហំ ធនំ យាចសិ ព្រាហ្មណ ។

[៣៥១] អាលម្ពាយនោ ហិ នាគេន មមំ អភិទិកីសតិ

អហំ មណ្ឌកក្ខាបិយា ខំសយិស្សាមិ ព្រាហ្មណំ ។

តំ តំ ទន្ទំ មហារាជ អជ្ជ វជ្ជាភិវឌ្ឍន

ទត្តសជ្ឈិបរិព្យុទ្ធោ ដីយាហិ អហិទស្សនំ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

[៣៤៨] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) ម្ចាស់មាណព យើងជាអ្នក
មានទ្រព្យស្តុកស្តម្ភ អ្នកឯង ជាអ្នកទាល់ក្រ តើបុគ្គលណា
ជាអ្នកធានាអ្នក ម្យ៉ាងទៀត ទ្រព្យតម្កល់ទុកក្នុងការភ្នាល់ មាន
ដែរឬ ។ ទ្រព្យតម្កល់ទុកក្នុងការភ្នាល់របស់យើង មាន ទាំង
បុគ្គលអ្នកធានាប្រាកដដូច្នោះក៏មានដែរ ការភ្នាល់ក្នុងចម្បាំង
នោះ ចូរមានដល់យើងដោយកហាណៈ ៥.០០០ ជាកំណត់ ។

[៣៤៩] (សុទស្សននាគរាជ...) បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គទ្រង់
ព្រះសណ្តាប់ពាក្យអាត្មាភាព សេចក្តីចម្រើនចូរមានដល់ព្រះអង្គ
ព្រះអង្គមានកិត្តិគុណ សូមព្រះអង្គធានា ដោយកហាបណៈ
៥.០០០ របស់អាត្មាភាព ។

[៣៥០] (ព្រះរាជា...) នៃព្រាហ្មណ៍ បំណុលជារបស់នៃបិតា ឬថា
ខ្ញុំជំពាក់ដោយខ្លួនឯង បានជាអ្នកទារយកទ្រព្យរបស់យើងច្រើន
តើព្រោះហេតុអ្វី ។

[៣៥១] (សុទស្សននាគរាជ...) ដ្បិតអាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍ ផ្ទាញ់
អាត្មាភាពដោយនាគ អាត្មាភាពនឹងញ៉ាំងកូនកង្កែបឲ្យខាំព្រា-
ហ្មណ៍ ។ បពិត្រមហារាជញ៉ាំងដែនឲ្យចម្រើន ព្រោះហេតុនោះ
សូមព្រះអង្គ មានពួកអ្នកកាន់ព្រះខ័នហែហម យាងទៅដើម្បី
ទតពស់ដែលគួរទត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣៥២]	នេវ តំ អតិមញ្ញាមិ	សិប្បវាទេន មាលាវ
	អតិមត្តោសិ សិប្បន	ឧរកំ នាបចាយសិ ។

[៣៥៣]	អហម្មិ នាតិមញ្ញាមិ	សិប្បវាទេន ព្រាហ្មណ
	អរិសេន ច នាកេន	ភុសំ វព្វាយសេ ជនំ ។
	ឯវព្វេតំ ជនោ ជញ្ញា	យថា ជាតាមិ តំ អហំ
	ន ត្វំ លភសិ អាលម្ព	បុសមុដ្ឋី កុតោ ជនំ ។

[៣៥៤]	ខវាជិនោ ជដី រុម្មិ	ទត្តោ បរិសមាគតោ
	យោ ត្វំ ឯវំ កតំ នាតំ	អរិសោ អតិមញ្ញាសិ
	អាបជ្ជ ខោ នំ ជញ្ញាសិ	បុណ្ណំ ឧត្តស្ស តេជសា
	មញ្ញោ តំ ភស្តុភាសីវ	ទិប្បមេសោ ករិស្សតិ ។

[៣៥៥]	សិយា វិសំ សិលុត្តស្ស	ទុទ្ទកស្ស សិលាកុដោ
	នេវ លោហិតសីសស្ស	វិសំ នាកស្ស វិជ្ជតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៥២] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) ម្ចាស់មាណាព ខ្ញុំមិនមើល
ងាយអ្នកដោយសិប្បវាទទេ ចំណែកអ្នកមើលងាយដោយសិប្បៈ
បានជាមិនកោតក្រែងនាគ ។

[៣៥៣] (សុទស្សននាគរាជ...) នៃព្រាហ្មណ៍ អាត្មាក៏មិនមើល
ងាយអ្នកដោយសិប្បវាទទេ តែអ្នកបញ្ឆោតជនច្រើនដោយនាគ
ដែលមិនមានពិស ។ អាត្មាដឹងអ្នកយ៉ាងណា ជនក៏ត្រូវដឹងអ្នក
យ៉ាងនោះដែរ ម្ចាស់អាលម្ពាយន៍ អ្នកមិនបានអង្គាម ១ ក្តាប់
នឹងបានទ្រព្យអំពីណា ។

[៣៥៤] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) អ្នកស្ងៀកដណ្តប់ស្បែកខ្លា
ទាំងក្រចក មានផ្លូវសក់ ជាមនុស្សកខ្វក់ភ្លើ មកកាន់បរិស័ទ
ហើយមើលងាយនាគបែបនេះថា មិនមានពិស អ្នកចូលមក
ហើយគង់នឹងដឹងនាគនោះ ដែលពេញដោយតេជះរបស់នាគ
ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ខ្ញុំសម្គាល់ថា នាគនុ៎ះ នឹងធ្វើអ្នកឲ្យដួលជាគំនរផេះ
យ៉ាងឆាប់ ។

[៣៥៥] (សុទស្សននាគរាជ...) ពិសនៃពស់ផ្ទះ ពស់ទឹក ពស់
ខៀវគ្រាន់មានខ្លះ ឯពិសនៃនាគ មានក្បាលក្រហម មិនមាន
សោះឡើយ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិវត្តជាតកំ

[៣៥៦] សុតមេតំ អរហតំ សញ្ញតានំ តបស្សីនំ
 ឥធិ ទាណនិ ទត្វាន សត្តំ កច្ឆន្តិ ទាយកា
 ដីវន្តោ ទេហិ ទាណនិ យទិ តេ អត្ថិ ទាតវេ ។
 អយំ នាតោ មហិទ្ធិកោ តេជសី ទុតិក្កមោ
 តេន តំ ខំសយិស្សាមិ សោ តំ ភស្មំ ករិស្សតិ ។

[៣៥៧] មយាបេតំ សុតំ សម្ម សញ្ញតានំ តបស្សីនំ
 ឥធិ ទាណនិ ទត្វាន សត្តំ កច្ឆន្តិ ទាយកា
 តូមេវ ទេហិ ដីវន្តោ យទិ តេ អត្ថិ ទាតវេ ។
 អយំ អច្ចិមុទី នាម បុណ្ណា ឧត្តស្ស តេជសា
 តាយ តំ ខំសយិស្សាមិ សា តំ ភស្មំ ករិស្សតិ ។
 យា ដីតា ធិតវជ្ជស្ស វេមាតា ភកិដី មម
 សា ខំសតុ អច្ចិមុទី បុណ្ណា ឧត្តស្ស តេជសា ។

មហានិបាត ភូមិទត្តជាតក ទី ៦

[៣៥៦] (អាលម្ពាយនព្រាហ្មណ៍...) ខ្ញុំបានស្តាប់ពាក្យនេះ របស់
 ពួកព្រះអរហន្ត ដែលសង្រួមហើយ មានតបៈថា ទាយក
 ទាំងឡាយក្នុងលោកនេះ ឲ្យទានទាំងឡាយ រមែងទៅកាន់
 ឋានសួគ៌ ថាបើអ្នកមានវត្ថុតិចតួចដែលគួរឲ្យ អ្នកទាន់នៅរស់
 ចូរឲ្យទានទាំងឡាយចុះ ។ នាគនេះ មានប្រទ្ធិច្រើន មានតេជះ
 ដែលគេកន្លងបានដោយក្រ ខ្ញុំនឹងប្រើនាគនេះឲ្យចឹកអ្នក នាគ
 នោះនឹងធ្វើអ្នកឲ្យទៅជាផេះ ។

[៣៥៧] (សុទស្សននាគរាជ...) ម្ចាស់សម្ងាញ់ ខ្ញុំក៏បានស្តាប់
 ពាក្យនេះ របស់ពួកព្រះអរហន្ត ដែលសង្រួមហើយមានតបៈថា
 ទាយកទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ ឲ្យទានទាំងឡាយ រមែងទៅ
 កាន់ឋានសួគ៌ ថាបើអ្នកមានវត្ថុតិចតួចដែលគួរឲ្យ អ្នកទាន់
 នៅរស់ ចូរឲ្យទានទាំងឡាយចុះ ។ កូនកង្កែបនេះ ឈ្មោះ
 អច្ចិមុខី ពេញដោយតេជះរបស់ពស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ អាត្មានឹងប្រើ
 នាងអច្ចិមុខីនោះ ឲ្យខាំអ្នក នាងអច្ចិមុខីនោះ នឹងធ្វើអ្នកឲ្យទៅ
 ជាផេះ ។ នាងអច្ចិមុខីនោះ ជាជីតារបស់ព្រះបាទធម្មរដ្ឋ មាន
 មាតាផ្សេងគ្នា ជាប្អូនស្រីរបស់អាត្មា ដ៏ពេញដោយតេជះរបស់
 ពស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ចូរខាំចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៣៥៨] ធម្មាយព្វេ និសិញ្ចិស្សំ ព្រហ្មទត្ត វិជាណាហិ
 តិណាលតានិ ឱសដ្ឋោ ឱស្សស្មេយ្យំ អសំសយំ ។

[៣៥៩] ឧទ្ធព្វេ ចាតយិស្សាមិ ព្រហ្មទត្ត វិជាណាហិ
 សត្ត វស្សានិ យំ ទេវោ ន វស្សេ ន ហិមំ បតេ ។

[៣៦០] ឧទកេ ចេ និសិញ្ចិស្សំ ព្រហ្មទត្ត វិជាណាហិ
 យាវន្តោទកជា ចាណា មរេយ្យំ មច្ចកច្ចចា ។

[៣៦១] លោក្យំ សជន្តំ ឧទកំ បយាកស្មី បតិដ្ឋិតំ
 កោ មំ អដ្ឋោហារី ភូតោ ឱកាទ្ធិ្យំ យមុនំ នទី ។

[៣៦២] យទេស លោកាទិបតី យសស្សី
 ពារាណសី បកិរហារី សមន្តតោ
 តស្សាហា បុត្តោ ឧវកូសភស្ស
 សុកោកោតិ មំ ព្រាហ្មណ វេទយន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៥៨] បពិត្រព្រះអង្គ ព្រះនាមព្រហ្មទត្ត សូមទ្រង់ជ្រាបចុះ បើអាត្មា ភាព សាចពិសទៅលើផែនដី ស្មៅ វល្លី ពួកឈើ ជាឱសធន នឹងស្ងួតស្រពោនគ្មានសល់ ។

[៣៥៩] បពិត្រព្រះអង្គ ព្រះនាមព្រហ្មទត្ត សូមទ្រង់ជ្រាបចុះ បើអាត្មា ភាព សាចពិសទៅខាងលើ ភ្ញៀវនឹងមិនបង្ករចុះ ទឹកសន្សើម នឹងមិនធ្លាក់ចុះ អស់ ៧ ឆ្នាំ ។

[៣៦០] បពិត្រព្រះអង្គ ព្រះនាមព្រហ្មទត្ត សូមទ្រង់ជ្រាបចុះ បើអាត្មា ភាព សាចពិសទៅក្នុងទឹក ត្រីនិងអណ្តើក ដែលជាសត្វកើតក្នុង ទឹកទាំងប៉ុន្មាន នឹងស្លាប់ទាំងអស់ ។

[៣៦១] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ទឹកដែលតាំងនៅក្នុងកំពង់បយាគៈ ដែលអញកំពុងស្រោច ជាទឹកដែលលោកសន្មតថា សម្រាប់ លាងបាប ចុះខ្មោចអ្វី ជ្រមុជអញចុះទៅក្នុងស្ទឹងយមុនាដ៍ជ្រៅ ។

[៣៦២] (សុភោគនាគរាជ...) នាគណា ជាធំក្នុងលោក មានយសបានមកពីទ្វីក្រុងពារាណសីដោយជុំវិញ អញជាកូននាគដ៏ប្រសើរនោះ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ នាគទាំងឡាយហៅអញថា សុភោគៈដូច្នោះ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិវត្តជាតកំ

[៣៦៣] សចេសិ បុត្តោ ឧវកុសភស្ស
 កាសិស្ស រញ្ញោ អមរាធិបស្ស
 មហេសក្ខោ អញ្ញតរោ បិតា តេ
 មច្ឆេសុ មាតា បន តេ អតុល្យា
 ន តាទិសោ អរហតិ ព្រាហ្មណស្ស
 ទាសំបិ ឱហារិតុំ មហានុភារោ ។

[៣៦៤]	រុក្ខំ ទិស្សាយ វិជ្ជិតោ	ឯណោយ្យំ ទាតុមាតតំ
	សោ វិទ្ធោ ទូរមាចរិ	សរវេកេន មេត្តារា ។
	តំ តុំ បតិភមទ្ធកិ	អរញ្ញស្មី ព្រហ្មារនេ
	ស មំសកាជមាទាយ	សាយំ និក្រោជុទាតមិ
	សុវសាលិយសង្ឃដ្ឋំ	បិដ្ឋិយំ សណ្ឋាតាយុតំ
	កោកិលាភិរុទំ រម្មំ	ជុវំ ហរិតសទ្ធាលំ
	តត្ថ តេ សោ ទាតុវហុ	ឥទ្ធិយា យសសា ជលំ
	មហានុភារោ ភាតា មេ	កញ្ញាហិ បរិវារិតោ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

[៣៦៣] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) បើអ្នក ជាកូននៃនាគ
 ដ៏ប្រសើរ ជាព្រះរាជាក្នុងដែនកាសិ ជាធំជាងនាគដែល
 មានអាយុវែង បិតារបស់អ្នកជានាគមានស័ក្តិដ៏មួយដែរ
 បណ្តាសត្វទាំងឡាយ មាតារបស់អ្នកក៏មិនមានស្រ្តីណា
 ឆ្លើមបានឡើយ បុគ្គលមានអានុភាពច្រើន ដូចអ្នកមិន
 គួរចាប់ជ្រមុជបុគ្គល សូម្បីជាទាសៈនៃព្រាហ្មណ៍ទេ ។

[៣៦៤] (សុភោគនាគរាជ...) ឯងអែបដើមឈើ ហើយបាញ់ទ្រាយ
 ដែលមកដឹក (ទឹក) ទ្រាយនោះ ដែលឯងបាញ់ហើយ ក៏ងាកមើល
 ដោយកម្លាំងនៃសរ ក៏ស្ទុះទៅកាន់ទីព្រាយ ។ ឯងបានឃើញ
 ទ្រាយនោះ ដួលក្នុងព្រៃធំហើយ ក៏នាំសាច់មួយអម្រែកចូលទៅ
 កាន់ដើមជ្រៃ ក្នុងវេលាល្ងាច ជាឈើដែលគឺកកងដោយសត្វ
 សេកនិងសាលិកា មានស្លឹកលឿងដេរដាសដោយពួរ ដែលសត្វ
 តារៅទំយំ ជាទីគួររីករាយ មានផែនដីដុះស្មៅខៀវជានិច្ច បងរបស់
 អញ ដែលមានអានុភាពច្រើន រុងរឿងដោយប្បទិវនិងយស ដែល
 ពួកនាគកញ្ញាចោមរោមហើយ ក៏ប្រាកដដល់ឯងក្នុងទីនោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សោ តេន បរិចិណ្ណោ តំ	សព្វកាមេហិ តប្បិតោ
អនុដ្ឋស្ស តុរំ ទុត្តិ	តន្តេ វេរំ ឥនាគតំ ។
ទិប្បំ កីរំ បសារេហិ	ន តេ ទស្សាមិ ដីរិតំ
កាតុ បរិសរំ វេរំ	ឆេទយិស្សាមិ តេ សិរំ ។

[៣៦៥] អដ្ឋាយកោ យាចយោគី អាហុតក្តី ច ព្រាហ្មណោ
 ឯតេហិ តីហិ ហានេហិ អរដ្ឋោ កវតិ ព្រាហ្មណោ

[៣៦៦] យំ បុរំ ធិតរដ្ឋស្ស ឱកាទ្បំ យមុនំ នទី
 ដោតតេ សព្វសោវណ្ណំ កិរិមាហច្ច យាមុនំ ។
 តត្ថ តេ បុរិសព្យក្សា សោទរិយា មម កាតរោ
 យថា តេ តត្ថ វក្ខន្តិ តថា ហោស្សសិ ព្រាហ្មណា ។

[៣៦៧] អនិត្តរា ឥតរសម្បយុត្តា
 យញ្ញា ច វេទា ច សុកោត លោកេ
 តទក្ករយ្ហំ ហិ វិនិទ្ធុមាដោ
 ជហាតិ វិត្តញ្ច សតញ្ច ធម្មំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ឯងនោះ ដែលបងរបស់អញនោះផ្តាប់ហើយ ឲ្យស្តាប់ស្តល់ដោយ
កាមទាំងពួង ឯងបានប្រទូស្តចំពោះបង ដែលមិនប្រទូស្ត ពៀរ
នោះមកដល់ឯង ក្នុងទីនេះហើយ ។ ឯងចូរដកកយ៉ាងឆាប់
អញនឹងមិនឲ្យជីវិតដល់ឯងទេ អញរព្វកយើញនូវពៀរ (ដែល
ឯងធ្វើ) ចំពោះបង អញនឹងកាត់ក្បាលឯងឥឡូវនេះ ។

[៤៦៥] (ព្រាហ្មណ៍នេសាទ...) ព្រាហ្មណ៍ជាអ្នករៀនមន្ត ១ ជាអ្នក
ប្រកបដោយការសូម ១ ជាអ្នកបូជាភ្លើង ១ ព្រាហ្មណ៍ប្រកប
ដោយហេតុទាំង ៣ នេះ អ្នកមិនគួរសម្លាប់ទេ ។

[៣៦៦] (សុកោគនាគរាជ...) បុរីណា របស់ព្រះបាទធាតុរដ្ឋ ជា
វិការៈនៃមាសទាំងអស់ ដែលចូលទៅកាន់ស្ទឹងយមុនា ទល់
នឹងភ្នំហិមពាន្ត ដែលនៅជិតស្ទឹងយមុនា រមែងរុងរឿង ។ បង
បួនរបស់អញទាំងនោះ ជាបុរសក្លៀវក្លា ជាអ្នករួមផ្ទៃ នៅក្នុង
បុរីនោះ បងបួនទាំងនោះ ក្នុងបុរីនោះ និយាយយ៉ាងណា
ឯងនឹងទៅយ៉ាងនោះ ។

[៣៦៧] (កាណារិដ្ឋនាគរាជ...) បពិត្រសុកោគ យំញូនិងវេទទាំងឡាយ
ក្នុងលោកនេះ ដែលព្រាហ្មណ៍ឯទៀតប្រកបហើយ មិនមែនជារបស់
ផ្ដេសផ្ដាសទេ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលកាលតិះដៀលព្រាហ្មណ៍ដែល
មិនគួរតិះដៀល ឈ្មោះថាលះបង់ទ្រព្យនិងធម៌របស់ពួកសប្បុរស ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិទត្តជាតកំ

- [៣៦៨] អន្លោមរិយា បបរី ជនិដ្ឋា
 វេស្សា កសី ចារិចរិយញ្ច សុទ្ធា
 ឧទាក្ខ បច្ចេកំ យថាបទេសំ
 កតាហុ ឯតេ វសិណតិ អាហុ ។
- [៣៦៩] ធាតា វិធាតា វុណោ កុវេរោ
 សោមោ យមោ ចន្ទិមា វាយុ សុរិយោ
 ឯតេមិ យញ្ញំ បុថុសោ យទិស្វា
 អន្លោយកានំ អថ សព្វកាមេ ។
 វិកាសិតា ចាបសតានិ បញ្ច
 យោ អន្តុនោ ពលវា ភីមសេនោ
 សហស្សញ្ចហុ អសមោ បបព្យា
 សោមិ តទា អាទហិ ជាតវេទំ ។
- [៣៧០] យោ ព្រាហ្មណោ កោជយិ ធិយវត្ថំ
 អន្តោន ចានេន យថានុការំ
 បសន្នចិត្តោ អនុមោទមាណោ
 សុភោគ ទេវញ្ញតរោ អហោសិ ។

មហានិបាត ភូទេត្តជាតក ទី ៦

[១៦៨] ពួកអ្នកប្រសើរ (ព្រាហ្មណ៍) ប្រកាន់ខាងការរៀនមន្ត ពួកជាធំជាង
ជន (ក្សត្រិយ័) ប្រកាន់ខាងការផែនដី ពួកវេស្សៈ ប្រកាន់ខាងការ
ក្លររាស់ ពួកសូទ្រៈ ប្រកាន់ខាងការបម្រើ ផ្សេងៗគ្នា តាមសមគួរ
ដល់ប្រទេស ជនទាំងឡាយបានពោលថា ត្រកូលទាំង ៤ នេះ
ព្រហ្មបានតាក់តែងហើយ ។

[៣៦៩] ទេវរាជព្រះនាមជាតុ វិជាតុ វរុណៈ កុវេរៈ សោមៈ យមៈ
ចន្ទិមៈ វាយុ សុរិយៈ ស្តេចទាំងនេះ បានបូជាយ័ញ្ញដ៏ច្រើន ទាំង
(បានឲ្យ) វត្ថុជាទីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ដល់ពួកព្រាហ្មណ៍អ្នករៀន
មន្ត ។ ព្រះបាទអជ្ជនៈណាមានកម្លាំង មានសេនាគួរខ្មោច មាន
ដៃមួយពាន់^(១) មិនមានបុគ្គលណាស្មើ លើផែនដី ជាអ្នក
យិតធ្នូ ៥០០ បាន ព្រះបាទអជ្ជនៈនោះឯង ក៏បូជាភ្លើងក្នុង
កាលនោះដែរ ។

[៣៧០] បុគ្គលណា មានចិត្តជ្រះថ្លា រីករាយ បានញ៉ាំងព្រាហ្មណ៍ ឲ្យ
បរិភោគបាយនិងទឹក អស់កាលយូរ ដ៏សមគួរ តាមអានុភាព
បពិត្រសុភោគ បុគ្គលនោះ នឹងបានជាទេវតាមួយអង្គ ។

១ មិនមែនមានដៃមួយពាន់ទេ គឺអាចយិតធ្នូដែលខ្មាន់ធ្នូប្រាំរយនាក់យិតរួច ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៣៧១] មហាសនំ ទេវមនោមវណ្ណំ
 យោ សប្បិដា អសត្តិ កោដេតុមត្តិ
 សោ យញ្ញតត្ថំ វរតោ យជិត្វា
 ទិព្វំ គតី មុចសិន្ទជ្ឈកច្ឆិ^(១) ។
- [៣៧២] មហានុកាវោ វស្សសហស្សដីវី
 យោ បព្វជិ ទស្សនេយ្យោ ឧទ្យារោ
 ហិត្វា អបរិយន្តំ វដ្ឋំ សសេនំ
 រាជា ទុដីចោបជ្ឈកាមិ សត្តំ ។
- [៣៧៣] យោ សាករោ សាករន្តំ វិជិត្វា
 យូបំ សុកំ សោវណ្ណមយំ ឧទ្យារំ
 ឧស្សេសិ វេស្សានរមាទហានោ
 សុកោត ទេវញ្ញតរោ អហោសិ ។
 យស្សានុកាវេន សុកោត កត្តា
 បវត្តតិ ទទិសន្និសិន្នំ^(២) សមុទ្ធំ
 សោ លោមចានោ បរិចរិយមត្តិ
 អដ្ឋោ សហស្សក្ខបុរមជ្ឈកច្ឆិ ។

១ អដ្ឋកថាយំ បន សោ យញ្ញតត្ថំ វរតោ យជិត្វា ទិព្វំ គតី
 មុចសិន្ទជ្ឈកច្ឆតីតិ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ទទិសន្នំ ។ ម. ទទិសន្នា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៧១] ព្រះបាទមុចលិន្ទ អាចញ៉ាំងទេវតាក្លើង ជាអ្នកស៊ីច្រើន មាន
ពន្លឺមិនថោកទាប ឲ្យស្តាប់ស្តល់ ដោយសប្បិ បានបូជាវិធីយ័ញ្ញ
ចំពោះទេវតាក្លើងដ៏ប្រសើរ ទ្រង់បានទៅកាន់គតិជាទិព្វ ។

[៣៧២] ព្រះរាជា ព្រះនាមទុទីបៈ មានអានុភាពច្រើន មានព្រះជន្ម
១.០០០ ឆ្នាំ បានលះបង់ដែនព្រមទាំងសេនា មិនមានទីបំផុត
ហើយបួស បានជាទក្ខិណោយ្យបុគ្គល គួររមិលមើលដ៏លើស
លុប ទ្រង់បានទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។

[៣៧៣] បពិត្រសុភោគ ព្រះបាទសាគរឃ្នះដែនដី មានសាគរជាទី
បំផុត បានលើកសសរយ័ញ្ញដ៏ល្អ ជាវិការៈនៃមាសដ៏លើសលុប
បូជាក្លើង ទ្រង់បានជាទេវតាមួយអង្គ ។ បពិត្រសុភោគ ទន្ទេ
គង្គា ប្រព្រឹត្តទៅដោយអានុភាពនៃព្រះរាជាណា ទឹកដោះជួរ
ដែលស្ងប់ស្ងៀម ទៅជាសមុទ្រដោយអានុភាពនៃព្រះរាជាណា
ព្រះរាជានោះ គឺព្រះបាទអង្គៈ មានរោមត្រង់ព្រះបាទ បម្រើ
ក្លើង ក៏ទ្រង់បានទៅកាន់បុរីនៃព្រះឥន្ទ្រ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិទត្តជាតកំ

- [៣៧៤] មហិទ្ធិកោ ទេវវោ យសស្សី
 សេនាបតិ តិទិវេ វាសវស្ស
 សោ សោមយាកេន មលំ វិហាណ្ហ
 សុភោត ទេវញ្ញតោ អហោសិ ។
- [៣៧៦] អការយិ លោកមិមំ បរពូ
 ភាគីរី ហិមវន្តពូ វិជ្ជំ
 យោ ឥទ្ធិមា ទេវវោ យសស្សី
 សោមិ តទា អាទហិ ជាតវេទំ ។
 មាលាគិរិ ហិមវា យោ ច វិជ្ជា
 សុទស្សនោ និសភោ កាកវេរុ
 ឯតេ ច អញ្ញេ ច នតា មហាណ្ហ
 ចិត្យា កតា យញ្ញកវេភិ មាហុ ។
- [៣៧៦] អជ្ឈាយកំ មន្តគុណ្ឌាបបដ្ឋំ
 តបស្សីនំ យាចយោគីតិទាហុ
 តីវេ សមុទ្ធស្សនកំ សជន្តំ
 តំ សាករជ្ឈោហារិ តេនបេយ្យោ ។

មហានិបាត ភូមិទត្តជាតក ទី ៦

[៣៧២] បពិត្រសុភោគ ទេវតាដ៏ប្រសើរ មានប្បទ្ធិច្រើន មានយស ជា
សេនាបតីនៃព្រះបាទវាសវៈ ក្នុងឋានត្រៃត្រិដ្ឋ ព្រោះតែបានក-
ម្ចាត់បង្គំរូមន្ទិលដោយសោមយាគវិធី ក៏បានជាទេវតាមួយអង្គ ។

[៣៧៥] ទេវតាដ៏ប្រសើរ ព្រហ្មមានប្បទ្ធិច្រើន មានយស បានសាង
លោកនេះនិងលោកដទៃ និងស្ទឹងភាគីរថីផង ភ្នំហិមពាន្តផង
ភ្នំវិជ្ឈៈផង ព្រហ្មនោះឯង ក៏បានបូជាភ្លើងក្នុងកាលនោះដែរ ។
ម្យ៉ាងទៀត ភ្នំមាលាគីរី ១ ភ្នំហិមពាន្ត ១ ភ្នំវិជ្ឈៈ ១ ភ្នំសុទស្សនៈ ១
ភ្នំនិសកៈ ១ ភ្នំកាកវេរុ ១ ពួកព្រាហ្មណ៍ពោលថា ភ្នំទាំងនេះក្តី
ភ្នំដទៃធំ ៗ ក្តី ពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកបូជាយំញាបានធ្វើឲ្យវិចិត្រហើយ ។

[៣៧៦] ជនទាំងឡាយ បានពោលចំពោះព្រាហ្មណ៍អ្នករៀនមន្ត បរិបូណ៌
ដោយគុណនៃមន្ត មានតបៈ ក្នុងលោកនេះ ថាជាអ្នកប្រកប
ដោយការសូម សាគរបានពន្លឺចព្រាហ្មណ៍នោះ ដែលបិតនៅ
លើត្រើយ កំពុងសាចទឹកសមុទ្រ ហេតុនោះ បានជាសមុទ្រ
មានទឹកប្រៃ ផឹកមិនបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៣៧៧] អាយាភវត្ថុនិ បុថុ បបព្យា
 សំវិជ្ជន្តិ ព្រាហ្មណា វាសវស្ស
 បុរិមំ ទិសំ បច្ឆិមំ ទក្ខិណុត្តរំ
 សំវិជ្ជមាណ ជនយន្តិ វេទំ ។
- [៣៧៨] កលី ហិ ដីរាណ កតំ មកានំ
 ភវន្តិ វេទន្យកតា អវិជ្ជ
 មរិចិធម្មំ អសមេក្ខិតត្តា
 មាយាគុណា នាតិវហន្តិ បញ្ញំ ។
 វេទា ន តាណាយ ភវន្តិវស្ស
 មិត្តទុនោ ភូនហុនោ នវស្ស
 ន តាយតេ បរិចិណ្ណាវ អក្កិ
 ទោសន្តរំ មច្ចមនរិយកម្មំ ។
 សព្វញ្ច មច្ចា សធា សកោតា
 អាទិបិតំ ទារុតិណោន មិស្សំ
 ទហំ ន តប្ប អសមត្តតេជោ
 កោ តំ សុភិក្ខុំ ទិវសញ្ញុ កយិរា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៧៧] ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ជាវត្ថុសម្រាប់បូជា មានច្រើនលើផែនដី
មានក្នុងទិសខាងកើត ទិសខាងលិច ទិសខាងត្បូង និងទិស
ខាងជើង តែងញ៉ាំងសេចក្តីត្រេកអរ ឲ្យកើតដល់វាសវៈ ។

[៣៧៨] (ភូរិទត្តនាគរាជ...) ម្ចាស់អវិជ្ជៈ ការរៀនយកនូវវេទទាំង-
ឡាយ ជាទោសរបស់អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ តែជាអំពើរបស់
បុគ្គលពាលទាំងឡាយ (ត្រៃវេទ) ជាធម៌ ដូចថ្ងៃបណ្តើរកូន
ព្រោះសម្លឹងមើលទៅ មិនស្មើវេទទាំងឡាយ ជាចំណែកនៃ
កលឧបាយ ទង់ទាញអ្នកមានបញ្ញាមិនបានទេ ការពារជនអ្នក
ទ្រុស្តមិត្ត បំផ្លាញសេចក្តីចម្រើននោះ ក៏មិនបានទេ ភ្លើងដែល
បុគ្គលបម្រើហើយ រមែងមិនការពារនូវសត្វមានកម្មបានទេ ជា
របស់មិនប្រសើរ ប្រកបដោយទោស ។ មួយទៀត សត្វទាំង-
ឡាយមានទ្រព្យ មានភោគៈ យកទ្រព្យទាំងអស់លាយដោយ
ឧសនិងស្មៅហើយដុតភ្លើងមានតេជៈ មិនមានអ្វីស្មើ កាលនោះ
វត្ថុដែលគេដុតហើយ ក៏មិនគប្បីឆ្កែត ម្ចាស់អ្នកដឹងរសដោយ
អណ្តាតទាំងពីរ ចុះបុគ្គលណា គប្បីធ្វើភ្លើងនោះឲ្យឆ្កែតបាន ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិវត្តជាតកំ

យថាបិ ទីរំ វិបរិណាមធម្មំ
 នទិ ភវិត្តា នវនីតំបិ ហោតិ
 ឯវំបិ អក្កិ វិបរិណាមធម្មោ
 តេដោ សមារូហតិ យោកយុត្តោ ។
 ន ទិស្សតិ អក្កិមនុប្បវិដ្ឋោ
 សុក្ខេសុ កក្កេសុ នវេសុ ចាបិ
 ធាមត្តមាដោ អរណីនវេន
 ធាកម្ពុនា ជាយតិ ជាតវេដោ ។
 សចេ ហិ អក្កិ អន្តរតោ វសេយ្យ
 សុក្ខេសុ កក្កេសុ នវេសុ ចាបិ
 សព្វានិ សុស្សេយ្យំ វនានិ លោកេ
 សុក្ខានិ កក្កានិ ច បដ្ឋលេយ្យំ ។
 ករោតិ ចេ ទារុតិលោន បុព្វំ
 កោដំ នរោ ធូមសិទី បតាបរំ
 អដ្ឋារិកា លោណាករា ច សូទា
 សរីរោហាបិ ករេយ្យ បុព្វំ ។

មហានិបាត ភិទេត្តជាតក ទី ៦

ខ្លឹមៈមានការប្រែប្រួលជាធម្មតា ក្លាយទៅជាទធិ ហើយទៅ
 ជានវនីតៈ យ៉ាងណា ភ្លើងជាតេជោធាតុ មានការប្រែប្រួល
 ជាធម្មតា យ៉ាងនោះដែរ លុះតែប្រកបដោយគ្រឿងពួត ទើប
 ឆេះ ។ ភ្លើងដែលចូលទៅ ក្នុងឈើស្ងួត ឬឈើស្រស់
 ក៏មិនប្រាកដ ភ្លើងដែលនរជនមានឈើពំនួតក្នុងដៃ មិនបាន
 ពួត ក៏មិនឆេះ ភ្លើងមិនមែនឆេះដោយការមិនធ្វើទេ ។ ប្រសិន
 បើ ភ្លើងនៅក្នុងឈើស្ងួត ឬឈើស្រស់ នៅខាងក្នុង នៅ
 ក្នុងព្រៃទាំងអស់ ក្នុងលោក គប្បីស្ងួតក្រៀម ឯឈើស្ងួត
 ទាំងឡាយ គប្បីឆេះ ។ ថាបើ នរជនញ៉ាំងភ្លើងដំក្តៅ ប្រកប
 ដោយផ្សែងនិងអណ្តាត ឲ្យស៊ីដោយឧសនិងស្មៅ ឈ្មោះ
 ថា ធ្វើបុណ្យឬ ជនអ្នកធ្វើជូង អ្នកធ្វើអំបិល អ្នកធ្វើអាហារ
 និងអ្នកដុតសរីរៈនៃបុគ្គលស្លាប់ ឈ្មោះថា ធ្វើបុណ្យដែរឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

អថ ចេ ហិ ឯតេបិ ករោន្តិ បុព្វំ
 អន្លេជមក្តិ ឥធិ តប្បយិត្វា
 ន កោចិ លោកស្មិ ករោតិ បុព្វំ
 កោដំ នរោ ធូមសិទិ បតាបរំ ។
 កថំ ហិ លោកាបចិតោ សមាណោ
 អមនុញ្ញកន្តំ ពហ្វនំ អកន្តំ
 យទេវ មច្ចា បរិវេជ្ជយន្តិ
 តទប្បសដ្ឋំ ទិវសញ្ញ ភុញោ
 សិទិញ្ចិ ទេវេសុ វេន្តិ ឯកេ
 អាបំ មិលក្ខ បន ទេវមាហុ
 សព្វេវ ឯតេ វិតថំ ភណាន្តិ
 អក្តិ ន ទេវញ្ញតរោ ន អាចោ ។
 អនិទ្ធិយំ^(១) សន្តមសញ្ញកាយំ^(២)
 វេស្សានរំ កម្មករំ បដានំ
 បរិចរិយមក្តិ សុកតិ កថំ វេជ្ជ
 ចាចានិ កម្មានិ បក្រុព្វមាណោ ។

១ ឱ. និរិទ្ធិយំ ។ ២ ម. ពទ្ធមសញ្ញកាយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ប្រសិនបើព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ញ៉ាំងការរៀនមន្តនិងភ្លើងឲ្យឆ្អែតក្នុង
លោកនេះ ទើបឈ្មោះថាធ្វើបុណ្យ នរជនណាមួយក្នុងលោក
កាលញ៉ាំងភ្លើងមានកម្ដៅប្រកបដោយផ្សែងនិងអណ្តាត ឲ្យស៊ី
មិនឈ្មោះថាធ្វើបុណ្យទេ ។ ម្ចាស់អ្នកដឹងរសដោយអណ្តាតពីរ
(អគ្គិទេពរបស់អ្នក) ដែលលោកគោរពហើយ ម្ដេចក៏ស៊ីវត្តមាន
ក្លិនមិនជាទីគាប់ចិត្ត មិនជាទីត្រេកអរនៃជនដ៏ច្រើន ដែលពួក
មនុស្សតែងរៀរ ជាវត្ថុមិនប្រសើរនោះ ។ មនុស្សពួកខ្លះ ពោល
ថាភ្លើង (ជាទេវតាមួយអង្គ) ក្នុងពួកទេវតា ឯពួកមិលក្នុងជន ពោល
ថាទឹកជាទេវតា ជនទាំងអស់នោះពោលខុស ភ្លើងមិនមែនទេវតា
ណាមួយទេ ទឹកក៏មិនមែនដែរ ។ ភ្លើងមិនមានឥន្ទ្រិយ ជាពួក
មិនមានចេតនា សម្រាប់ធ្វើការងាររបស់ពួកមនុស្ស អ្នកធ្វើបាប-
កម្មទាំងឡាយកាលបម្រើភ្លើង គប្បីទៅកាន់សុគតិដូចម្ដេចកើត ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

សញ្ញាភិក្ខុតាហុជ ជីវិតត្តា
 អត្តិស្ស ព្រហ្មា បរិចារិកោតិ
 សញ្ញានុការី ច វសី កិមត្តំ
 អនិម្មិតោ និម្មិតំ វន្តិតស្ស ។
 ហាសំ អនិជ្ឈានក្ខមំ អតច្ចំ
 សក្ការហោតុ បរិករីសុ បុព្វេ
 តេ លាភសក្ការេ អចាតុភូតេ^(១)
 សន្នាភិកា ជន្តុភិ សន្តិធម្មំ ។
 អន្លេនមរិយា បបរី ជនិជ្ជា
 វេស្សា កសី ចារិចរិយញ្ច សុទ្ធា
 ឧចាតុ បច្ចេកំ យថាបទេសំ
 កតាហុ ឯតេ វសីនាតិ អាហុ ។
 ឯតញ្ច សច្ចំ វចនំ ភវេយ្យ
 យថា ឥទំ កាសិតំ ព្រាហ្មណោហិ
 នាខត្តិយោ ជាតុ លភេថ វន្តិ
 នាព្រាហ្មណោ មន្តបទានិ សិក្ខេ
 នាញ្ញត្រិ វេស្សា ហិ កសី កវេយ្យ
 សុទ្ធា ន មុព្វោ បរមេសនាយ ។

១ ឱ. ម. អបាតុភោន្តេ ។

មហានិបាត ភូទិក្កជាតក ទី ៦

ពួកព្រាហ្មណ៍ជាអ្នកត្រូវការដោយជីវិត ក្នុងលោកនេះ ពោល
 ថា (មហាព្រហ្ម) ជាអ្នកគ្របសង្កត់លោកទាំងអស់ ហើយ
 ពោលថា ព្រហ្មជាអ្នកបម្រើភ្លើងដូច្នោះ បើ (មហាព្រហ្ម) មាន
 អានុភាពជាងលោកទាំងអស់ មានអំណាចមិនមានអ្នកណាសាង
 ហេតុអ្វីក៏សំពះភ្លើងដែលខ្លួននិម្មិតវិញ ។ ពាក្យព្រាហ្មណ៍ ជាពាក្យ
 គួរសើច មិនគួរដល់ការពិនិត្យ ជាពាក្យមិនពិត ពួកព្រាហ្មណ៍
 ក្នុងកាលមុន តាក់តែង (ពាក្យមិនពិត) ព្រោះហេតុនៃសក្ការៈ
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ កាលបើលោកសក្ការៈ មិនកើតឡើងទេ ក៏
 តនូវសន្តិធម៌ពោលគឺលទ្ធិរបស់ខ្លួន ជាមួយនឹងពួកសត្វ ។ ពួក
 អ្នកប្រសើរ (ព្រាហ្មណ៍) ប្រកាន់ការរៀនមន្ត ពួកជាធំជាងជន
 (ក្សត្រិយ៍) ប្រកាន់ផែនដី ពួកវេស្សៈប្រកាន់ការក្លររាស់ ពួក
 សូទ្រៈ ប្រកាន់ការបម្រើ ផ្សេង ៗ គ្នា សមគួរតាមប្រទេស ជន
 ទាំងឡាយបានពោលថា ត្រកូលទាំង ៤ នេះ ព្រហ្មបានតាក់តែង
 ហើយ ។ ប្រសិនបើពាក្យនុ៎ះ ជាពាក្យពិត ដូចយ៉ាងពាក្យដែល
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយពោលហើយនេះ បុគ្គលមិនមែនជាក្សត្រិយ៍
 មិនត្រូវបានរាជ្យដោយដាច់ខាត បុគ្គលមិនមែនជាព្រាហ្មណ៍
 មិនគប្បីសិក្សានូវបទនៃមន្ត បុគ្គលរៀរចាកពួកវេស្សៈ មិនគប្បី
 ធ្វើការក្លររាស់ ពួកសូទ្រៈមិនគប្បីរួចអំពីការប្រើនៃជនដទៃ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យស្មា ច ឯតំ រចនំ អក្ខតំ

មុសាវិមេ ឱទិវិយា កណាដ្ឋិ

តទប្បបញ្ញា អភិសទ្ធិហាដ្ឋិ

បស្សន្តិ តំ បណ្ឌិតា អត្តដាវ ។

ខត្យា ហិ វេស្សាន ពលី ហារន្តិ

អាទាយ សត្តានិ ចរន្តិ ព្រាហ្មណា

តំ តាទិសំ សង្កតិ បភិដ្ឋំ

កស្មា ព្រហ្មា ន ឧដុំ កកោតិ លោកំ ។

សចេ ហិ សោ ឥស្សរោ សព្វលោកេ

ព្រហ្មាបហ្វ ក្ខតបតី បដានំ

កី សព្វលោកំ វិទហិ អលក្ខី

កី សព្វលោកំ ន សុទ្ធិ អកាសិ ។

សចេ ហិ សោ ឥស្សរោ សព្វលោកេ

ព្រហ្មាបហ្វ ក្ខតបតី បដានំ

មាយា មុសាវជ្ជមទេន ចាបិ^(១)

លោកំ អធម្មេន កិមត្តការី ។

១ ម. មុសាវញ្ញនបទេន ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ពាក្យនេះ ជាពាក្យមិនពិត ព្រោះហេតុណា (ហេតុនោះ)
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងនេះ ពោលពាក្យកុហកដើម្បីការបំពេញផ្ទៃ បុគ្គល
 អ្នកមិនមានប្រាជ្ញាទាំងឡាយ រមែងជឿស៊ីបំនូរពាក្យនោះ ចំ-
 ណែកខាងពួកបណ្ឌិតរមែងឃើញហេតុនោះ ដោយខ្លួនឯង ។
 ពួកក្សត្រិយ៍នាំយកពលី (ហូតពន្ធ) របស់ពួកវេស្សៈ ពួក
 ព្រាហ្មណ៍ កាន់យកគ្រឿងសស្ត្រាទាំងឡាយ ហើយដើរទៅ
 (សម្លាប់សត្វ) ហេតុអ្វី ព្រហ្មមិនធ្វើលោកដែលជ្រួលជ្រើម
 បែកខ្ញែកបែបនោះនោះឲ្យត្រង់ ។ ប្រសិនបើព្រហ្មជាតស្សៈនោះ
 ជាប្រធាន ជាម្ចាស់លើភូត របស់ពួកសត្វក្នុងលោកទាំងអស់
 ហេតុអ្វី ក៏ចាត់ចែងលោកទាំងអស់ឲ្យមានទុក្ខ ហេតុអ្វី មិនធ្វើ
 លោកទាំងអស់ឲ្យបានសេចក្តីសុខ ។ ប្រសិនបើព្រហ្មជាតស្សៈ
 នោះ ជាប្រធាន ជាម្ចាស់លើភូតរបស់ពួកសត្វ ក្នុងលោកទាំង
 អស់ ហេតុអ្វី ក៏ធ្វើលោកឲ្យវិនាស ដោយកលឧបាយនិងការ
 ញាំញី ដោយការពោលពាក្យកុហក ដែលមិនមែនជាធម៌ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

សចេ ហិ សោ ឥស្សរោ សព្វលោកេ
 ព្រហ្មាបហ្វ ភូតបតី បដានំ
 អធិកោ ភូតបតី អវិដ្ឋ
 ធម្មេ សតី សោ វិទហី អធិម្ហំ ។
 កីជា បដដ្ឋា ឧរកា ច ភិដ្ឋា
 ហន្ធា កិមី សុដ្ឋតិ មក្ខិកា ច
 ឯតេ ហិ ធម្មា អនវិយរូទា
 កម្មោជកានំ វិតថា ពហ្វនំ ។

[៣៧៩] សចេ ហិ សោ សុដ្ឋតិ យោ ហនាតិ
 ហតោបិ សោ សក្កមុខេតិ ហានំ
 កោវាទិ កោវាទិនមារយេយ្យំ
 យេ វាបិ តេសំ អភិសទ្ធិហោយ្យំ ។
 នេវ មិកា ន បសុនោបិ កាវោ
 អាយាចន្តិ អត្តវាយ កេចិ
 វិប្បន្នមាណា ឥធម ជីវិតត្តា
 យញ្ញេសុ ចាលោ បសុមារកន្តិ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

ប្រសិនបើព្រហ្ម ជាតស្សរៈនោះជាប្រធាន ជាម្ចាស់លើភូតរបស់
 ពួកសត្វក្នុងលោកទាំងអស់ ម្ចាស់អវិជ្ជ ព្រហ្មជាម្ចាស់លើភូតមិន
 ប្រកបដោយធម៌ទេ ព្រោះកាលបើធម៌មាន បែរជាចាត់ចែង
 អធម៌វិញ ។ បុគ្គលសម្លាប់កណ្តុប កន្ទិរុយ ពស់ កង្កែប ដង្កូវ
 រុយ ទើបឈ្មោះថា បរិសុទ្ធ ឯធម៌ទាំងនេះ ជាធម៌របស់ពួក
 ជនអ្នកនៅក្នុងដែនកម្ពុជៈដ៏ច្រើន ជាធម៌មានសភាពមិនប្រសើរ
 ជាធម៌មិនពិត ។

[៣៧៩] ប្រសិនបើអ្នកសម្លាប់នោះ បរិសុទ្ធ ឬអ្នកដែលត្រូវសម្លាប់
 នោះ ទៅកាន់ឋានសួគ៌បាន ពួកព្រាហ្មណ៍ គប្បីសម្លាប់ពួក
 ព្រាហ្មណ៍ ឬសម្លាប់ពួកជនអ្នកជឿពាក្យព្រាហ្មណ៍នោះ (មុន) ។
 មិនមានពួកម្រឹគ មិនមានពួកសត្វចិញ្ចឹម ពួកគោណាមួយអង្វរ
 ឲ្យសម្លាប់ខ្លួនទេ សត្វទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ សុទ្ធតែញាប់
 ញ័រត្រូវការដោយជីវិត (ព្រោះថា) ជនទាំងឡាយ ប្រារព្ធ
 នឹងសម្លាប់សត្វទាំងឡាយ នឹងសត្វចិញ្ចឹម ក្នុងយ័ញ្ញទាំងឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យូបុស្សនេ បសុពន្ធនេ ច ពាលា
 ចិត្រេហិ វណ្ណេហិ មុខំ នយន្តិ
 អយន្តេ យូចោ កាមទុហោ បរត្ថ
 ភវិស្សតិ សស្សតោ សម្បរាយេ ។
 សចេ ច យូបេ មណិសង្ខមុត្តំ
 ធម្មំ ធនំ រជតំ ជាតរូបំ
 សុក្ខេសុ ករដ្ឋេសុ នវេសុ ចាបិ
 សចេ ទុហោ តិទិវេ សព្វកាមេ
 តេវិជ្ជសង្ខារេ បុច្ច យដេយ្យំ
 ន ព្រាហ្មណា កិញ្ចំ ន យាជយេយ្យំ ។
 កុតោ ច យូបេ មណិសង្ខមុត្តំ
 ធម្មំ ធនំ រជតំ ជាតរូបំ
 សុក្ខេសុ ករដ្ឋេសុ នវេសុ ចាបិ
 កុតោ ទុហោ តិទិវេ សព្វកាមេ ។
 សហា ច លុទ្ធា ច បលុទ្ធពាលា
 ចិត្រេហិ វណ្ណេហិ មុខំ នយន្តិ
 អាទាយ អក្កិ មម ទេហិ វិត្តំ
 តតោ សុខី ហោហិសិ សព្វកាមេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ពួកបុគ្គលពាល រមែងបើកមាត់និយាយ ដោយហេតុទាំងឡាយ
 ដ៏វិចិត្រ ក្នុងការលើកឡើងនូវសសរយ័ញ្ញៈ និងទីចងនៃសត្វចិញ្ចឹម
 ថា សសរយ័ញ្ញនេះបង្ករសេចក្តីប្រាថ្នាដល់អ្នក ក្នុងបរលោក
 និងឲ្យសេចក្តីទៀងទាត់ក្នុងបរលោក ។ ប្រសិនបើបុគ្គលគប្បី
 បានកែវមណី ស័ង្ក កែវមុក្កា ស្រូវ ទ្រព្យ ប្រាក់ និងមាស ក្នុង
 សសរយ័ញ្ញ ក្នុងឈើស្អួត និងឈើស្រស់ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិន
 បើសសរយ័ញ្ញ គប្បីបង្ករសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ក្នុងឋាន
 សួគ៌ ពួកជនអ្នកចេះត្រូវវេទដ៏ច្រើនគប្បីបូជា បុគ្គលមិនមែនជា
 ព្រាហ្មណ៍មិនគប្បីបូជាតិចតួចទេ ។ កែវមណី ស័ង្ក កែវមុក្កា
 ស្រូវ ទ្រព្យ ប្រាក់ មាស ក្នុងសសរយ័ញ្ញ ក្នុងឈើស្អួត
 និងឈើស្រស់ នឹងមានពីណា សសរយ័ញ្ញនឹងបង្ករសេចក្តី
 ប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ក្នុងឋានសួគ៌ដូចម្តេចកើត ។ ពួកព្រាហ្មណ៍
 ជាអ្នកបោកប្រាស់ ចិត្តអាក្រក់ ជាពួកពាល ប្រលោមលោក
 តែងបើកមាត់និយាយដោយហេតុ ដ៏វិចិត្រថា អ្នកឯងចូរយក
 ភ្លើងចុះ ហើយឲ្យទ្រព្យដល់យើង លំដាប់នោះ អ្នកឯងនឹងបាន
 នូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាង ហើយនឹងដល់នូវសេចក្តីសុខ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទេត្តជាតកំ

តមក្កិហុត្តំ សរណំ បរិស្ស
 ចិត្រេហិ រណ្ណេហិ មុខំ នយន្តិ
 ឱរោបយិត្វា កេសមស្សំ នខព្វ
 វេទេហិ វិត្តំ អតិកាឡយន្តិ ។
 កាកា ឧល្លកំវ រហោ លភិត្វា
 ឯកំ សមាជំ ពហុកា សមេច្ច
 អន្នានិ ភុត្វា កុហកា កុហិត្វា
 មុណ្ណំ ករិត្វា យញ្ញបថោសជន្តិ ។
 ឯវំ ហិ សោ រត្នោតោ ព្រាហ្មណេហិ
 ឯកោ សមាដោ ពហុកា សមេច្ច
 តេ យោកយោកេន វិលុម្បមាតា
 ទិដ្ឋំ អទិដ្ឋេន ធនំ ហារន្តិ ។
 អកាសិយា រាជ្ជហិ រាជុសិដ្ឋា
 តទស្ស អាទាយ ធនំ ហារន្តិ
 តេ តាទិសា ចោរសមា អសន្តា
 វជ្ជា ន ហញ្ញន្តិ អវិដ្ឋ លោកេ ។

មហានិបាត ភូមិទត្តជាតក ទី ៦

ពួកព្រាហ្មណ៍ នាំបុគ្គលជាសរណៈ (ព្រះរាជានិងមហាមាត្រ)
 ចូលទៅកាន់រោងសម្រាប់បូជាភ្លើងនោះ ក៏បើកមាត់ និយាយ
 ដោយហេតុដ៏វិចិត្រ ឲ្យកោរសក់ ពុកមាត់ កាត់ក្រចក ហើយ
 តាបយកទ្រព្យដោយវេទទាំងឡាយ ។ ពួកព្រាហ្មណ៍ជាអ្នក-
 កុហកដ៏ច្រើន បានទាយកម្មាក់ ហើយក៏ចោមស៊ីបាយ ដូចជា
 ក្អែកទាំងឡាយ ចោមចាប់មៀម ក្នុងទីស្ងាត់ កុហកធ្វើឲ្យ
 រលីងហើយដាក់ចុះទៅក្នុងផ្លូវនៃយ័ញ្ញ ។ ទាយកតែម្នាក់
 នោះ ត្រូវពួកព្រាហ្មណ៍បញ្ឆោតហើយដោយអាការយ៉ាងនេះឯង
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះជាច្រើន ចោមបួនដោយការប្រកបដោយ
 ឧបាយ ក៏នាំយកទ្រព្យដែលឃើញ ដោយទេវលោកដែល
 មិនឃើញសោះ ។ ដូចយ៉ាងពួករាជបុរស ដែលព្រះរាជាប្រើ
 ទៅហើយ ក៏នាំយកទ្រព្យនោះរបស់គេ ម្នាលអរិដ្ឋ ពួក
 ព្រាហ្មណ៍ប្រាកដដូច្នោះ ប្រហែលគ្នានឹងពួកចោរ ជា
 អសប្បុរស ជាបុគ្គលគួរសម្លាប់ តែគេមិនសម្លាប់ក្នុងលោក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឥន្ទស្ស ពាហារសិ ទក្ខិណាតិ
 យញ្ញេសុ និទ្ទន្តិ បលាសយដ្ឋី
 តព្វេបិ សច្ចំ មយវា និទ្ទពាហុ
 កេនស្ស ឥន្ទោ អសុរេ ជិនាតិ ។
 តព្វេវ តុច្ចំ មយវា សមដ្ឋី
 ហន្តា អវជ្ជោ បរមោ សុទេវោ
 មន្តា ឥមេ ព្រាហ្មណា តុច្ឆរថា
 សន្និដ្ឋិកា វព្វេនា ឯស លោកេ ។
 មាលាភិវិ ហិមវា យោ ច វិជ្ជា^(១)
 សុទស្សនោ និសកោ កាកវេរុ
 ឯតេ ច អញ្ញេ ច នកា មហន្តា
 ចិត្យា កតា យញ្ញករេភិមាហុ ។
 យថាបកាវាជិ ហិ ឥដ្ឋកាជិ
 ចិត្យា កតា យញ្ញករេភិមាហុ
 ន បព្វតា ហោន្តិ តថាបកាវា
 អញ្ញាទិសា អចលា ទិដ្ឋសេលា ។

១ ឱ. ម. គីដ្ជោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ពួកព្រាហ្មណ៍បានកាត់ដើមចារ មកប្រើក្នុងវិធីយ័ញ្ញ (ប្រាប់ថានេះ)
 ជាដៃស្តាំរបស់ព្រះឥន្ទ្រ បើពាក្យនោះពិត ព្រះឥន្ទ្រទៅជាដាច់ដៃ
 ចុះព្រះឥន្ទ្រឈ្នះពួកអសុរ ដោយកម្លាំងដៃដូចម្តេច ។ ពាក្យ
 នោះទទេសោះ ព្រះឥន្ទ្រនៅមានដើមដៃគ្រប់គ្រាន់ ជាទេវតាដ៏
 ប្រសើរ មិនមានអ្នកណាសម្លាប់បាន បានកម្លាត់ពួកអសុរ មន្ត
 ទាំងឡាយនេះ របស់ពួកព្រាហ្មណ៍ មានសភាពជារបស់ទទេ
 នេះជាការបញ្ឆោត ដែលគេឃើញច្បាស់ ក្នុងលោក ។
 ភ្នំមាលាគិរី ១ ភ្នំហិមពាន្ត ១ ភ្នំវិជ្ឈុរ ១ ភ្នំសុទស្សនៈ ១
 ភ្នំនិសកៈ ១ ភ្នំកាកវេរុ ១ ភ្នំទាំងនុ៎ះក្តី ភ្នំធំ ។ ឯទៀតក្តី
 ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ពោលថា ពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកបូជាយ័ញ្ញ
 កសាងហើយដ៏វិចិត្រដូច្នោះ ។ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ពោលថា
 ភ្នំទាំងឡាយ ដែលពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកបូជាយ័ញ្ញ កាន់យកតដ្ឋ
 ទាំងឡាយ មានបការៈ យ៉ាងណា ធ្វើវិចិត្រហើយ ភ្នំទាំងឡាយ
 មិនមែនមានបការៈដូច្នោះទេ ឯភ្នំទាំងឡាយ មិនដូចរបស់ដទៃ
 ទេ ជារបស់មិនកម្រើក ជាថ្មសុទ្ធដែលគេឃើញច្បាស់ ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

ន ឥដ្ឋកា ហោន្តិ សិលា ចិវេន
 ន តត្ថ សញ្ញាយតិ អយោ ច លោហំ
 យញ្ញញ្ច ឯតំ បរិវណ្ណយន្តា
 ចិត្យា កតា យញ្ញករេភិមាហុ ។
 អដ្ឋាយកំ មន្តុតុណ្ហាបបដ្ឋំ
 តបស្សីនំ យាចយោគីតិជាហុ
 តីវេ សមុទ្ធស្សនកំ សជន្តំ
 តំ សាករដ្ឋោហារិ តេនមេយ្យោ ។
 បរោសហស្សំបិ សមន្តវេទេ
 មន្តុបបន្នេ នទិយោ វហាន្តិ
 ន តេន ព្យាបន្នវស្សនកានិ
 កស្មា សមុទ្ធោ អតុលោ អមេយ្យោ ។
 យេ កេចិ ក្វិចា ឥធម ដីវលោកេ
 លោណ្ហានកា ក្វិបខលោហិ ខាតា
 ន ព្រាហ្មណ្ហាដ្ឋោហារលោន តេសុ
 អាទោ អមេយ្យោ ទិវសញ្ញាហុ ។

មហានិបាត ភូទិវគ្គជាតក ទី ៦

ក្នុងទាំងឡាយ មិនមែនជាឥដ្ឋទេ ជាធួយុរយារហើយ ដែក
មិនមែនកើតក្នុងឥដ្ឋនោះទេ លោហៈ ក៏មិនមែនកើត ក្នុងឥដ្ឋ
នោះដែរ ពួកព្រាហ្មណ៍កាលសរសើរនូវយ័ញ្ញនេះ បានពោល
ថា ក្នុងទាំងឡាយ ដែលពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកបូជាយ័ញ្ញ ធ្វើវិចិត្រ
ហើយ ។ ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ បាន
ពោលនូវព្រាហ្មណ៍ អ្នករៀនមន្ត បរិបូណ៌ដោយគុណនៃមន្ត
មានតបៈ ថាជាអ្នកប្រកបដោយការសូម សាគរពន្ធិចព្រាហ្មណ៍
នោះ ដែលកំពុងសាចទឹកនៃសមុទ្រលើច្រាំង ព្រោះហេតុនោះ
បានជាទឹកសមុទ្រនោះប្រៃ ផឹកមិនបាន ។ ស្ទឹងទាំងឡាយ
ក្នុងយកពួកព្រាហ្មណ៍អ្នកបរិបូណ៌ដោយវេទ បរិបូណ៌ដោយមន្ត
ច្រើនជាងពាន់នាក់ ទឹកទាំងឡាយមិនខូចរស ព្រោះហេតុនោះ
ទេ សមុទ្រមិនមានអ្វីស្មើ មានរសប្រៃ ផឹកមិនបាន តើ
ព្រោះហេតុអ្វី ។ អណ្តូងខ្លះ ក្នុងដីលោកនេះ មានទឹកប្រៃ
ដែលពួកជនអ្នកដឹកអណ្តូងបានផឹកហើយ ម្ចាស់អ្នកដឹករសដោយ
អណ្តាតទាំងពីរ ជនទាំងឡាយមិនពោលថា ទឹកក្នុងអណ្តូងទាំង
នោះ មានរសប្រៃផឹកមិនបាន ព្រោះតែក្នុងយកព្រាហ្មណ៍ទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

បុរេ បុរត្តា កា កស្ស ភរិយា
 មនោ មនុស្ស អជនេសិ បុព្វ
 តេនាបិ ធម្មេន ន កោចិ ហីនោ
 ឯវម្បិ វោស្សត្តិវិភង្គិមាហុ ។
 ចណ្ណាលបុត្តោបិ អធិច្ច វេនេ
 ភាសេយ្យ មន្តេ កុសលោ មតីមា
 ន តស្ស មុដ្ឋា វិដលេយ្យ សត្តជា
 មដ្ឋា ឥមេ អត្តវាយ កតា ។
 វាចា កតា កិច្ចិ កតា តហិតា
 ទុម្មោចយា កាព្យាបថានុបដ្ឋា
 ពាលាន ចិត្តំ វិសមេ និវិដ្ឋំ
 តទប្បបញ្ញា អភិសទ្ធិហន្តិ ។
 សីហស្ស ព្យក្សស្ស ច ទីបិនោ ច
 ន វិជ្ជតី ចោរិសិយំ ពលេន
 មនុស្សភារោ ច កវំ បេក្ខោ
 ជាតី ហិ តេសំ អសមា សមាណំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

តាំងពីមុនដំបូងមក ស្រ្តីណា ជាភរិយា របស់បុរសណា
មនោបានញ៉ាំងមនុស្សឲ្យកើតឡើងក្នុងកាលមុន មិនមានអ្នក
ណាមួយ ថែកទាបជាងគ្នា ដោយធម៌នោះ ព្រាហ្មណ៍ទាំង-
ឡាយបានពោលនូវការចែក (វណ្ណៈ) ដោយការលះបង់ (ធម៌នោះ)
យ៉ាងនេះឯង ។ សូម្បីកូនចណ្ឌាល ជាអ្នកឈ្លាសវៃមានប្រាជ្ញា
បានរៀនវេទទាំងឡាយ ពោលមន្តទាំងឡាយ ក្បាលនៃកូនជន
ចណ្ឌាលនោះ មិនបែកជា ៧ ភាគទេ មន្តទាំងនេះពួកព្រាហ្មណ៍
ធ្វើហើយ ដើម្បីសម្លាប់ខ្លួន ។ វាចាកុហក ពួកព្រាហ្មណ៍
បានតាក់តែងហើយ ការចង់បាន ពួកព្រាហ្មណ៍បានតាក់តែង
កាន់យកហើយ កើតឡើងតាមគន្លងនៃកាព្យឃ្លោង ដែលគេ
ស្រាយបានដោយក្រ ចិត្តរបស់បុគ្គលពាលទាំងឡាយជឿស៊ប់
ក្នុងអំពើមិនស្មើ បុគ្គលឥតប្រាជ្ញា រមែងជឿពាក្យនោះ ។
ព្រាហ្មណ៍ មិន (ប្រកប) ដោយកម្លាំងដ៏មាំ ដូចកម្លាំងនៃ
រាជសីហ៍ ខ្លាធំ និងខ្លាដំបង មនុស្សភាព (របស់ព្រាហ្មណ៍ទាំង
នោះ) ត្រូវយល់ថា ដូចគោដែរ ព្រោះជាតិរបស់ព្រាហ្មណ៍
ទាំងនោះ ស្មើ (ដោយគោ) ស្មើដោយសីហៈជាដើម ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូទិត្តជាតកំ

សចេ ច រាជា បបរី វិទិត្តា

សដីរវា អស្សវា ចារិសន្នោ

សយមេវ សោ សត្តុសដ្ឋំ វិធម្យ

តស្សប្បជា និច្ច សុខី ភវេយ្យ ។

ខត្តិយមន្តា ច តយោ ច វេទា

អត្តេន ឯតេ សមកា ភវន្តិ

តេសញ្ច អត្ថំ អវិនិច្ឆ័និត្តា

ន ពុជ្ឈតិ ឱយបថំ ឆដ្ឋំ ។

ខត្តិយមន្តា ច តយោ ច វេទា

អត្តេន ឯតេ សមកា ភវន្តិ

លាភោ អលាភោ យសោ អយសោ ច

សព្វេវ តេសំ ចតុន្ទញ្ច ធម្មា ។

យថាបិ ឥញ្ចា ធនធម្មញ្ញហេតុ

កម្មានិ កាវេន្តិ បុច្ច បបព្យា

តេវិជ្ជសដ្ឋាបិ តថេវ អជ្ជ

កម្មាតិ កាវេន្តិ បុច្ច បបព្យា ។

មហានិបាត ភូទិទត្តជាតក ទី ៦

ប្រសិនបើព្រះរាជាឈ្នះផែនដី ប្រកបដោយអាមាត្យមានអ្នកស្តាប់
 បង្គាប់ មានបរិស័ទ ព្រះរាជានោះ គប្បីឈ្នះពួកសត្រូវដោយ
 ព្រះអង្គឯង ប្រជាជនរបស់ព្រះរាជានោះ គប្បីបានសេចក្តីសុខ
 ជានិច្ច ។ មន្តរបស់ក្សត្រិយ៍ និងវេទទាំង ៣ នេះ ស្មើគ្នាដោយអត្ថ
 (តែក្សត្រិយ៍ក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី) មិនបានវិនិច្ឆ័យ នូវអត្ថនៃមន្តនិងវេទ
 ទាំងនោះទេ ទាំងមិនដឹងដូចបុគ្គលកាលមិនដឹងផ្លូវ ដែលកំបាំង
 ដោយទឹក ។ មន្តរបស់ក្សត្រិយ៍ និងវេទទាំង ៣ នេះ ស្មើគ្នាដោយ
 អត្ថ លាភ ឥតលាភ យសនិងឥតយសទាំងអស់នេះជាធម៌របស់
 វណ្ណៈទាំង ៤ នោះ ។ ពួកគហបតី ជាច្រើនលើផែនដី ញ៉ាំង
 បុគ្គលឲ្យធ្វើការងារទាំងឡាយ ព្រោះហេតុតែទ្រព្យ និងស្រូវ
 យ៉ាងណា សូម្បីពួកអ្នកមានត្រៃវេទ ជាច្រើនលើផែនដី ក៏ញ៉ាំង
 បុគ្គលឲ្យធ្វើការងារទាំងឡាយ ក្នុងថ្ងៃនេះ យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឥព្ពេហិ ឯតេ សមកា កវន្តិ

និច្ចស្សកា កាមកុណេសុ យុត្តា

កម្មានិ កាវេន្តិ បុច្ច បបព្យា

តទប្បបញ្ញា ទិវសញ្ញា តេ ។

[៣៨០] កស្ស ភេរី មុទិដ្ឋា ច សដ្ឋា បណារទិទ្ធិមា^(១)

បុរតោ បដិបដ្ឋានិ ហាសយន្តា រថេសកំ ។

កស្ស កញ្ចនបដ្ឋេន បុច្ចេន វិជ្ជវណ្ណិណ

យុវា កាលាបសន្នុទ្ធា កោ ឯតិ សិរិយា ជលំ ។

ឧក្កាមុខេ បហាដ្ឋវ ខទិវដ្ឋារសន្និកំ

មុខំ ចារុវិកាតិ កោ ឯតិ សិរិយា ជលំ ។

កស្ស ជម្ពោនទំ ឆត្តំ សសលាកំ មនោរមំ

អាទិច្ចរំសារវលំ កោ ឯតិ សិរិយា ជលំ ។

១ អដ្ឋកថាយំ បន បណារទេណ្ឌិមាតិ បារហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ស្មើគ្នានឹងគហបតី ព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ
ជាច្រើនលើផែនដី ជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយជានិច្ច ប្រកបក្នុងកាមគុណ
ទាំងឡាយ តែងញ៉ាំងបុគ្គលឲ្យធ្វើការងារទាំងឡាយ ម្ចាស់អរិដ្ឋ
អ្នកដឹងរសដោយអណ្តាតទាំងពីរ ព្រោះហេតុនោះ ព្រាហ្មណ៍
ទាំងនោះ ជាអ្នកឥតបញ្ញា ។

[៣៨០] (ព្រះបាទសាគរព្រហ្មទតុត...) ស្តរធំ សម្តោរ ស័ង្ក ស្តរជ័យ
និងស្តរទ័ព របស់អ្នកណា ដែលដើរខាងមុខ ហើយញ៉ាំង
ព្រះរាជាដ៏ប្រសើរក្នុងរថឲ្យរីករាយ ។ (សម្បុរមុខ) របស់អ្នកណា
(ដ៏រុងរឿង) ដោយដំបុរមាសដ៏ក្រាស់ មានពន្លឺដូចផ្នែកបន្ទោរ
អ្នកណា នៅកំលោះ ប្រដាប់ដោយបំពង់ព្រួញ រុងរឿងដោយសិរី
ហើយដើរមក ។ មុខអ្នកណាស្រស់បស់ដូចមាសឆ្អិន លើមាត់
ជើងក្រាន ឬប្រាកដស្មើដោយរង្វើកនៃឧសគគីរ អ្នកណារុងរឿង
ដោយសិរីហើយដើរមក ។ ច្រែរបស់បុគ្គលណាជាការៈនៃមាស
ជម្ពូនទៈ ប្រកបដោយឆ្អឹងជាទីរីករាយនៃចិត្ត ជាគ្រឿងបិទបាំង
រស្មីនៃព្រះអាទិត្យ អ្នកណា រុងរឿងដោយសិរីហើយដើរមក ។

មហានិបាតេ ឆដ្ឋំ ភូមិទត្តជាតកំ

កស្ស អង្គំ បរិក្កយ្ហ	វាលវិជនិមុត្តមំ
ឧភតោ វេបញ្ញស្ស	មុទ្ធនិ ឧបរូបរិ ។
កស្ស បេក្កុណាហត្តានិ	ចិត្រានិ ច មុទ្ធនិ ច
សុវណ្ណមណីទណ្ណានិ	ចរន្តិ ឧភតោមុខំ ។
ខទិវដ្ឋារវណ្ណាកា	ឧក្កាមុខបហំសិតា
កស្សេតេ កុណ្ណាលា វត្ថុ	សោភន្តិ ឧភតោ មុខំ
កស្ស វាតេន ធុបិតា	សិនិទ្ធក្កាមុទុ កាឡិកា
សោភយន្តិ នលាតន្តំ	នកា វិជ្ជវិក្កតា ។
កស្ស វេតានិ អក្ខិណិ	អាយតានិ បុម្មនិ ច
កោ សោភតិ វិសាលក្ខោ	កស្សេតំ ឧណ្ណជំ មុខំ
កស្សេតេ លបនជាតា	សុទ្ធា សង្ខរូបមា
ភាសមានសុស សោភន្តិ	នន្តា កុប្បិលសាទិសា ។
កស្ស លាខារសសមា	ហត្តចាទា សុខេ បិតា
កោ សោ តិម្ពោជ្ជសម្បន្នោ	ទិវា សុរិយោវ សោភតិ ។
ហិមច្ចុយេ ហិមវតោ	ព្រហ្មាសាលោវ បុប្ផិតោ
កោ សោ ឱទាតចារាវោ	ជយំ ឥន្ទោវ សោភតិ ។

មហានិបាត ភូមិទត្តជាតក ទី ៦

អង្គ (អ្នកកាន់ផ្លិត) បានកាន់យកវាលវិជនីដ៏ឧត្តម ខាងលើ
 ក្បាលទាំងពីរខាង នៃបុគ្គលមានបញ្ញាដ៏ប្រសើរណា ។ បាច់នៃ
 កន្ទុយក្លោក ដ៏វិចិត្រផង ទន់ផង មានដងជារិការៈនៃមាសនិងកែវ
 មណី ប្រព្រឹត្តទៅទាំងពីរខាងមុខ របស់បុគ្គលណា ។ កុណ្ណាល
 ទាំងឡាយនេះ ដ៏ល្អមានពន្លឺដូចជាពណ៌រង្វើកភ្លើងនៃឧសគគីរ
 ដ៏ភ្លឺលើមាត់ជើងក្រាន រមែងរុងរឿងទាំងពីរខាងមុខរបស់បុគ្គល
 ណា ។ សក់របស់បុគ្គលណា មានចុងដ៏ស្មើទូ ទន់ ខ្មៅ ត្រូវខ្យល់
 បក់ហើយ ក៏ញ៉ាំងទីបំផុតនៃថ្ងាសឲ្យល្អ ដូចជាផ្នែកបន្ទោរដែល
 ចេញអំពីមេឃ ។ ភ្នែកទាំងនេះវែងធំរបស់អ្នកណា អ្នកណា
 មានភ្នែកទូលាយសម មុខនេះរបស់អ្នកណា ភ្លឺច្រូះដូចកញ្ចក់មាស
 មាត់នេះរបស់អ្នកណាដ៏ស្អាត ដូចជាស័ង្ខដ៏ប្រសើរ ធ្មេញរបស់
 បុគ្គលណា កាលនិយាយឡើងដូចជាផ្កាមណ្ឌក្រពុំ ។ ដៃ
 និងជើងទាំងឡាយ របស់អ្នកណា ដូចជាទឹកល័ក្ក តាំងនៅ
 ក្នុងសេចក្តីសុខ អ្នកណា មានរឹមបបូមាត់ដូចផ្លែបាស ដ៏ល្អដូច
 ជាព្រះអាទិត្យក្នុងវេលាថ្ងៃ ។ អ្នកណា មានសំពត់បារាវៈដ៏ស
 ដូចដើមរាំងដ៏ធំមានផ្ការីកហើយ ក្នុងព្រៃហិមពាន្តក្នុងកាលដែល
 កន្លងទៅនៃទឹកសន្សើម ល្អដូចព្រះឥន្ទ្រដែលមានជ័យជម្នះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សុវណ្ណបីឡកាកិណ្ណំ មណិទណ្ហាវិចិត្តកំ
 កោ សោ បរិសមោត្តយ្ហ អំសេ ខត្តំ បមុញ្ចតិ ។
 សុវណ្ណវិកតា ចិត្រា សុកតា ចិត្រសិព្វិដី
 កោ សោ ឱមុញ្ចតេ មាណា នមោ កត្វា មហេសិណោ ។

[៣៨១] ធនវដ្ឋស្ស តេ នាកា ឥទ្ធិមន្តោ យសស្សិណោ
 សមុទ្ធជាយ ឧប្បន្នា ឯតេ នាកា មហិទ្ធិកាតិ ។

ភូរិទត្តជាតកំ ឆដ្ឋំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

អ្នកណានៅក្នុងបរិស័ទដោះដាវនៅលើស្នា ដែលមានដងដំវិចិត្រ
 ដោយកែវមណី ដ៏ដេរដាសដោយពកជាវិការៈនៃមាស ។ អ្នក
 ណាដោះស្បែកជើង ដែលប៉ាក់ដោយមាស វិចិត្រដោយកែវ ៧
 ប្រការ ដេរដោយសូត្រដំវិចិត្រ រចនាល្អហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំ
 តាបសអ្នកស្វែងរកគុណដ៏ធំ ។

[៣៨១] (តាបស ជាបិតា...) នាគទាំងនោះ ជានាគមានប្ញទ្ធិ មាន
 យស ជាកូននៃព្រះបាទធម្មរដ្ឋ កើតអំពីនាងសមុទ្រជា នាគ
 ទាំងនេះ សុទ្ធតែជានាគមានប្ញទ្ធិច្រើន ។

ចប់ ភូមិទុត្តជាតក ទី ៦ ។

ចន្ទកុមារជាតកំ^(១)

[៣៨២] រាជាសិ លុទ្ធកកម្មោ^(២)
 ឯករាជា បុប្ផវតិយាយំ
 សោ បុត្តិ ព្រហ្មពន្ធុ
 ខណ្ឌហាលំ បុរោហិតំ មុន្នំ
 សក្កានមគ្គមាចិត្ត
 តូមសិ ព្រាហ្មណ ធម្មវិនយកុសលោ
 យថា ឥតោ វេជ្ជិ សុគតី
 នរា បុញ្ញានិ កត្វាន ។

[៣៨៣] អតិទានំ ទទត្វាន
 អវជ្ឈេ ទេវ ឃាតេត្វា
 ឯវំ វេជ្ជិ សុគតី
 នរា បុញ្ញានិ កត្វាន ។

[៣៨៤] កី បនេតំ អតិទានំ
 កេ ច អវជ្ឈា ឥមស្មី លោកស្មី
 ឯតព្វា ខោ នោ អក្ខាហិ
 យជិស្សាមិ ទទាមិ ទាទានិ ។

១ ឱ. ម. ខណ្ឌហាលជាតកំ ។ ២ ឱ. លុទ្ធកកម្មោ ។ ម. លុទ្ធកកម្មោសិ ។

ចន្ទកុមារជាតក

[៣៨២] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះបាទឯករាជ អ្នកមានអំពើអាក្រក់
នៅក្នុងក្រុងបុប្ផវតីនោះ សួររកផ្លូវទៅព្រហ្មលោក នឹងបុរោហិត
ឈ្មោះខណ្ឌហាល ជាពូជពង្សព្រហ្ម ជាមនុស្សល្ងង់វង្វេងថា
ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ អ្នកជាមនុស្សឃ្លាសក្នុងធម៌វិន័យ សូមអ្នកប្រាប់
ផ្លូវឋានសួគ៌ តាមទំនងដែលពួកជនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ហើយ
ចេញចាកលោកនេះ ទៅកាន់សុគតិដូច្នោះ ។

[៣៨៣] (ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍បុរោហិតទូលថា) បពិត្រព្រះទេវៈ
ពួកជនធ្វើបុណ្យទាំងឡាយ ឲ្យទានដីក្រែកលែង សម្លាប់បុគ្គល
ដែលមិនគួរសម្លាប់ទាំងឡាយ ហើយទៅកាន់សុគតិយ៉ាងនេះ ។

[៣៨៤] (ព្រះបាទឯករាជ...) ទានដីក្រែកលែងនុ៎ះ ដូចម្តេច ក្នុង
លោកនេះ បុគ្គលទាំងឡាយ ដូចម្តេច ដែលមិនគួរសម្លាប់ ចូរ
អ្នកប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់យើង យើងនឹងបូជា នឹងឲ្យទានទាំង-
ឡាយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៣៨៥] បុត្តេហិ នេវ យជិតព្វំ
 មហេសីហិ នេកមេហិ ច
 ឧសភេហិ អាជានិយេហិ ចត្វុហិ
 សព្វចតុក្កោន នេវ យជិតព្វំ ។
- [៣៨៦] តំ សុត្វា អន្តេបុរេ
 កុមារា មហេសិយោ ច ហញ្ញន្តុ
 ឯកោ អហោសិ និក្ខេសោ
 ភេស្មា អច្ចុត្តោ សន្នោ ។
- [៣៨៧] ភច្ឆថ វេនេថ កុមារេ
 ចន្ទញ្ច សុរិយញ្ច ភទ្ទសេនញ្ច
 សុរញ្ច វាមកោត្តញ្ច
 បច្ឆរា កិរ ហោថ យញ្ញត្វាយ ។
- [៣៨៨] កុមារិយោមិ វេនេថ
 ឧបសេនញ្ច កោកិលញ្ច
 មុទិតញ្ច នន្ទញ្ចាមិ កុមារិកំ
 បច្ឆរា កិរ ហោថ យញ្ញត្វាយ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៨៥] (ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍...) បពិត្រព្រះទេវៈ ព្រះអង្គគប្បី
បូជា ដោយព្រះរាជបុត្រទាំងឡាយផង ដោយព្រះអគ្គមហេសី
ទាំងឡាយផង ដោយអ្នកនិគម (សេដ្ឋី) ទាំងឡាយផង
បពិត្រព្រះទេវៈ ព្រះអង្គគប្បីបូជា ដោយគោឧសភ សេះអាជា-
នេយ្យបួន ។ ដោយពួកសត្វបួន ។ ទាំងអស់ ។

[៣៨៦] សំឡេងគឺកកងតែមួយ សំឡេងគួរខ្លាច លាន់ឮឡើងក្នុងរាំង
ព្រោះឮព្រះរាជឱង្ការនោះថា ព្រះកុមារទាំងឡាយ និងព្រះអគ្គ-
មហេសីទាំងឡាយ ត្រូវសម្លាប់ ។

[៣៨៧] (ព្រះរាជា...) អ្នកទាំងឡាយ ចូរទៅប្រាប់កុមារទាំងឡាយ
គឺចន្ទកុមារ ១ សុរិយកុមារ ១ ភិទ្ធសេនកុមារ ១ សុរកុមារ ១
វាមគោត្តកុមារ ១ ថា អ្នកទាំងឡាយ ចូរមកជួបជុំគ្នា ដើម្បី
ប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញ ។

[៣៨៨] អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រាប់កុមារទាំងឡាយ គឺកុមារឈ្មោះ
ឧបសេនា ១ កោកិលា ១ មុទិតា ១ នន្ទា ១ ថា នាងទាំង-
ឡាយ ចូរមកជួបជុំគ្នា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៣៨៩] វិជយម្បិ មយ្ហំ មហោសី
 ឯរាវតី កេសិនី សុនន្ទញ្ច
 លក្ខណារូបបដ្ឋា
 បច្ចរា កិរ ហោថ យញ្ញត្តាយ ។

[៣៩០] កហាបតយោបិ រទេថ
 បុណ្ណមុខំ កទ្ធិយំ សិដ្ឋាលញ្ច
 វឌ្ឍញ្ចាបិ កហាបតី
 បច្ចរា កិរ ហោថ យញ្ញត្តាយ ។

[៣៩១] តេ តត្ថ កហាបតយោ អវោចយីសុ
 សមាគតា បុត្តទារបរិកិណ្ណា
 សព្វេ សិខិនោ ទេវ កហោហិ
 អថវា នោ ទាសេ សាវេហិ ។

[៣៩២] អកយដ្ឋរម្បិ ^(១) មេ ហត្ថិ	នាណ្យាភិរី អច្ចុត្តតំ (វុណាទន្តំ)
អាទេថ ខោ តេ ខិប្បំ	យញ្ញត្តាយ ភវិស្សតិ ។
អស្សតេនម្បិ មេ កេសី	សុរាមុខំ បុណ្ណកំ វិនតកញ្ច
អាទេថ ខោ តេ ខិប្បំ	យញ្ញត្តាយ ភវិស្សតិ ។

១ ម. អភិកិរិបិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៣៨៩] អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រាប់មហេសីអញ គឺនាងវិជយា ១ នាង
ឯរាវតី ១ នាងកេសិនី ១ នាងសុនន្ទា ១ ដែលជាស្រ្តីបរិបូណ៌
ដោយលក្ខណៈដ៏ប្រសើរថា នាងទាំងឡាយ ចូរមកជួបជុំគ្នា
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញ ។

[៣៩០] អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រាប់គហបតីទាំងឡាយ គឺគហបតីឈ្មោះ
បុណ្ណមុខៈ ១ ភិទ្ធិយៈ ១ សិង្គាលៈ ១ វឌ្ឍៈ ១ ថា ចូរអ្នក
ទាំងឡាយ មកជួបជុំគ្នា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញ ។

[៣៩១] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ពួកគហបតីទាំងនោះ មកជួបជុំគ្នាដេរដាស
ដោយកូននិងប្រពន្ធក្នុងទីនោះ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះ
ទេវៈ សូមព្រះអង្គ ធ្វើយើងខ្ញុំទាំងអស់ឲ្យមានជុកលើក្បាលវិញ
ពុំនោះសោត សូមព្រះអង្គប្រកាសនូវយើងខ្ញុំថាជាទាសៈ ។

[៣៩២] (ព្រះរាជា...) អ្នកទាំងឡាយ ចូរនាំមកនូវដំរីរបស់អញឈ្មោះ
អភយង្គ័រៈ ១ នាឡាគីរី ១ អច្ចុគ្គតៈ ១ (ឈ្មោះវរុណទន្លៈ) ១ ដំរីទាំង-
ឡាយនោះ នឹងជាសត្វដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញយ៉ាង
ឆាប់ ។ អ្នកទាំងឡាយ ចូរនាំមកនូវសេះកែវរបស់អញគឺសេះ
ឈ្មោះកេសី ១ សុរាមុខៈ ១ បុណ្ណកៈ វិនតកៈ ១ សេះទាំងឡាយ
នោះ នឹងជាសត្វដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបូជាយ័ញ្ញយ៉ាងឆាប់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឧសភម្មិ មេ យូថបតី

អនោជំ និសកំ កវម្មតី

តេបិ មយ្ហំ អានេថ សម្មុខា កកោត្តុ សព្វំ

យជិស្សាមិ ទទាមិ ទាទានិ ។

សព្វំបិ បដិយាទេថ

យញ្ញំ បន ឧត្តតម្ហិ សុរិយម្ហិ

អានាបេថ ចន្ទកុមារេ

អភិរមន្តុ ឥមំ រត្តិ ។

សព្វំបិ ឧបជ្ឈបេថ

យញ្ញំ បន ឧត្តតម្ហិ សុរិយម្ហិ

រទេថទានិ កុមារេ

អន្ទ ខោ បច្ឆិមា រត្តិ ។

[៣៩៣] តំ តំ មាតា អរោថ

រោទន្តិ អាកតា វិមាទតោ

យញ្ញោ កិរ តេ បុត្ត

ភិស្សតិ ចត្វហិ បុត្តេហិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

អ្នកទាំងឡាយ ចូរនាំយកគោឧសភទាំងនោះរបស់អញ គឺគោ
 ឧសភឈ្មោះយូថបតិ ១ អនោជៈ ១ និសភៈ ១ គវម្បតិ ១
 មកដល់អញ ជនទាំងឡាយ ចូរធ្វើកិច្ចការទាំងពួង ក្នុងទីចំពោះ
 មុខអញ នឹងបូជា នឹងឲ្យទានទាំងឡាយ ។ អ្នកទាំងឡាយ
 ចូរតាក់តែងគ្រឿងបូជាគ្រប់មុខ កាលបើព្រះអាទិត្យ រះឡើង
 ហើយ អញនឹងបូជា អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រាប់ពួកកុមារ
 មានចន្ទកុមារជាដើមថា កុមារទាំងឡាយ ចូររីករាយអស់ ១
 យប់នេះចុះ ។ អ្នកទាំងឡាយ ចូរតម្កល់ទុកនូវគ្រឿងយ័ញ្ញ
 គ្រប់មុខ កាលបើព្រះអាទិត្យ រះឡើង អញនឹងបូជា អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចូរប្រាប់កុមារទាំងឡាយ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ថា រាត្រី
 ថ្ងៃនេះឯង ជារាត្រីបំផុត ។

[៣៩៣] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ព្រះរាជមាតា (ព្រះបាទឯករាជ) ទ្រង់
 ព្រះកន្សែង ទ្រង់ស្តេចមកអំពីវិមាន ទ្រង់មានព្រះរាជសវនីយ៍
 សួរនូវសេចក្តីនោះ នឹងព្រះរាជានោះថា នៃកូន ឮថា កូនឯង
 នឹងបូជាយ័ញ្ញ ដោយព្រះរាជបុត្រទាំង ៤ នាក់មែនឬ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៣៩៤] សព្វេបិ មយ្ហំ បុត្តា ចត្តា
 ចន្ទស្មី ហញ្ញមាណស្មី
 បុត្តេហិ យញ្ញំ យជិត្វាន
 សុភតិ សក្កំ កមិស្សាមិ ។

[៣៩៥] មា តំ បុត្ត សទ្ធិហោសិ
 សុភតិ កិរ ហោតិ បុត្តយញ្ញេន
 និរយានេសោ មក្កោ
 នេសោ មក្កោ ហិ សក្កានំ ។
 ធានានិ ទេហិ កោណ្ឌញ្ញ
 អហិសា សព្វក្ខតកព្យានំ
 ឯស មក្កោ សុភតិយា
 ន ច មក្កោ បុត្តយញ្ញេន ។

[៣៩៦] អាចរិយានំ វចនា
 យាតិស្សំ ចន្ទញ្ច សុរិយញ្ច
 បុត្តេហិ យជិត្វា ទុច្ចដេហិ
 សុភតិ សក្កំ កមិស្សាមិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៣៩៤] (ព្រះបាទឯករាជ...) កាលបើខ្ញុំសម្លាប់ចន្ទកុមារហើយ
 បុត្ររបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ក៏ខ្ញុំលះបង់ ដើម្បីបូជាយ័ញ្ញដែរ លុះខ្ញុំ
 បូជាដោយបុត្រទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំនឹងទៅកាន់សុគតិស្នួត

[៣៩៥] (ព្រះរាជមាតា...) ម្ចាស់កូន អ្នកកុំជឿខណ្ឌហាល-
 ព្រាហ្មណ៍នោះថា សុគតិបានដោយការបូជាបុត្រឡើយ ផ្លូវ
 ហ្នឹង ជាផ្លូវទៅកាន់នរក មិនមែនជាផ្លូវទៅកាន់ឋានសួគ៌ទេ ។
 ម្ចាស់កូនកោណ្ឌញ្ញគោត្រ ចូរអ្នកឲ្យទានទាំងឡាយ (អ្នក) កុំ-
 បៀតបៀនសព្វសត្វដែលកើតហើយនឹងត្រូវកើតឡើយ នេះជាផ្លូវ
 នៃសុគតិ ផ្លូវ (នៃសុគតិ) មិនមែនបានដោយការបូជាបុត្រទេ ។

[៣៩៦] (ព្រះបាទឯករាជ...) ខ្ញុំនឹងសម្លាប់ចន្ទកុមារផង សុរិយ-
 កុមារផង តាមពាក្យខណ្ឌហាលអាចារ្យ បូជាបុត្រទាំងឡាយ
 ដែលគេលះបង់បានដោយកម្រហើយ នឹងទៅកាន់សុគតិស្នួត ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

- [៣៩៧] តំ តំ បិតាបិ អវច
 វសវត្តិ ឱវសំ សកំ បុត្តំ
 យញ្ញោ កិវ តេ បុត្ត
 ភវិស្សតិ ចត្វហិ បុត្តេហិ ។
- [៣៩៨] សព្វេបិ មយ្ហំ បុត្តា ចត្តា
 ចន្ទស្មី ហញ្ញាមាណស្មី
 បុត្តេហិ យញ្ញំ យជិត្វាន
 សុកតី សក្កំ កមិស្សាមិ ។
- [៣៩៩] មា តំ បុត្ត សទ្ធិហោសិ
 សុកតិ កិវ ហោតិ បុត្តយញ្ញេន
 និរយានេសោ មក្កោ
 នេសោ មក្កោ ហិ សក្កានំ ។
 ទាណនិ ទេហិ កោណ្ឌាញ្ញ
 អហីសា សព្វក្ខតកព្យានំ
 ឯស មក្កោ សុកតិយា
 ន ច មក្កោ បុត្តយញ្ញេន ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៣៩៧] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) ចំណែកខាងព្រះវសវត្តិ ជាព្រះរាជបិតាត្រាស់
សួរហេតុនោះ ចំពោះព្រះបាទឯករាជ ជាព្រះបុត្រកើតអំពីព្រះឱរា
នោះថា ម្ចាស់កូនពួកថា អ្នកនឹងបូជាយ័ញ្ញដោយបុត្រទាំង ៤ មែនឬ ។

[៣៩៨] (ព្រះបាទឯករាជ...) កាលបើខ្ញុំសម្លាប់ចន្ទកុមារ (បូជា)
ហើយ បុត្រទាំងឡាយទាំងអស់ ក៏ខ្ញុំលះបង់ដែរ ខ្ញុំបូជាយ័ញ្ញ
ដោយបុត្រទាំងឡាយហើយ នឹងទៅកាន់សុគតិស្នគី ។

[៣៩៩] (ព្រះរាជបិតា...) ម្ចាស់កូន អ្នកកុំជឿខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍
ថា សុគតិមាន ដោយការបូជាបុត្រឡើយ ផ្លូវហ្នឹង
ជាផ្លូវទៅកាន់នរកទេ មិនមែនជាផ្លូវទៅកាន់ឋានសួគ៌ទេ ។
ម្ចាស់កូនកោណ្ឌញ្ញគោត្រ ចូរអ្នកឲ្យទានទាំងឡាយ (អ្នក)
កុំបៀតបៀនសព្វសត្វទាំងឡាយ ដែលកើតហើយ នឹងត្រូវកើត
នេះជាផ្លូវនៃសុគតិ ផ្លូវ (នៃសុគតិ) មិនមែនបានដោយការ
បូជាបុត្រទេ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤០០] អាចរិយានំ វចនា

យាតិស្សំ ចន្ទញ្ច សុរិយញ្ច

បុត្តេហិ យជិត្វា ទុច្ចដេហិ

សុភតី សក្កំ កមិស្សាមិ ។

[៤០១] ធានានិ ទេហិ កោណ្ណាញ្ញ

អហីសា សព្វក្ខតកព្យានំ

បុត្តបរិរុតោ តុរំ

វដ្ឋំ ជនបទញ្ច ចាលេហិ ។

[៤០២] មា នោ ទេវ អវទិ

ធាសេ នោ ទេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

ហត្ថិ អស្សេ ច ចាលេម ។

មា នោ ទេវ អវទិ

ធាសេ នោ ទេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

ហត្ថិឆកណានិ ឧជ្ឈេម ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[២០០] (ព្រះបាទឯករាជ...) ខ្ញុំនឹងសម្លាប់ចន្ទកុមារផង សុរិយកុមារ
ផង តាមពាក្យនៃខណ្ឌហាលអាចារ្យ ខ្ញុំបូជាបុត្រទាំងឡាយ
ដែលគេលះបង់ បានដោយកម្រ ហើយនឹងទៅកើតក្នុង
សុគតិសួគ៌ ។

[២០១] (ព្រះរាជបិតា...) ម្ចាស់កូន កោណ្ឌញ្ញគោត្រ អ្នកចូរ
ឲ្យទានទាំងឡាយ (អ្នក) កុំបៀតបៀនសព្វសត្វដែលកើត
ហើយនឹងត្រូវកើតទាំងឡាយឡើយ អ្នកចូរជាមនុស្ស ដែល
កូនទាំងឡាយចោមរោមហើយ រក្សាដែននិងជនបទចុះ ។

[២០២] (ចន្ទកុមារ...) បពិត្រព្រះទេវៈ ព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលបង្គំ
ទាំងឡាយឡើយ សូមព្រះអង្គព្រះរាជទានទូលបង្គំទាំងឡាយ
ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ចុះ ចំណែកខាងទូលបង្គំ
ទាំងឡាយ សូមជាអ្នកជាប់ចំណង ហើយឃ្នាលដំរីនិងសេះ ។
បពិត្រព្រះទេវៈ ព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឡើយ
សូមព្រះអង្គ ព្រះរាជទានទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈ
នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ចុះ ចំណែកខាង ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំង-
ឡាយ សូមជាអ្នកជាប់ចំណងហើយ នឹងចោលអាចម៍ដំរី ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

អស្សនកណានិ ឧដ្ឋេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

យស្ស ហោន្តិ តវ កាមា

អបិ រដ្ឋា បញ្ចាជិតា ភិក្ខាចរិយំ ចរិស្សាម ។

[៤០៣] ទុក្ខំ ខោ មេ ជនយិត្ត

វិលបន្តា ជីវិតស្ស កាមាហិ

មុញ្ចាថនានិ កុមារេ

អលំបិ មេ ហោតុ បុត្តយញ្ញេន ។

[៤០៤] បុព្វេវ ខោសិ មេ វុត្តោ

ទុក្ខំ ទុរភិសម្ពំ ចេតំ

អថ នោ ឧបក្ខតស្ស យញ្ញស្ស

កស្មា ករោសិ វិក្ខេបំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឡើយ
 សូមព្រះអង្គព្រះរាជទានទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌ-
 ហាលព្រាហ្មណ៍ចុះ ចំណែកខាងទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ សូមជា
 អ្នកជាប់ចំណងហើយ នឹងចោលអាចម៍សេះ ។ បពិត្រព្រះទេវៈ
 សូមព្រះអង្គ កុំសម្លាប់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឡើយ សូមព្រះអង្គព្រះ
 រាជទានទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍
 ចុះ ព្រះអង្គមានប្រាថ្នា (ដើម្បីព្រះរាជទាន) ដល់ខណ្ឌហាល-
 ព្រាហ្មណ៍ណា សូមទ្រង់ព្រះរាជទានទូលបង្គំ ជាខ្ញុំទាំងឡាយ
 ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍នោះចុះ ពុំនោះសោត នឹង
 សូមព្រះអង្គបំបរបង់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ចេញចាកដែន ក៏ទូល
 បង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ នឹងត្រាច់ទៅកាន់កិក្ខាចារ ។

[២០៣] (ព្រះបាទឯករាជ...) អ្នកទាំងឡាយ បង្កើតទុក្ខដល់យើង
 ខ្លាំងណាស់ អ្នកទាំងឡាយ យំស្រែក ព្រោះតែចង់បានជីវិត
 ឥឡូវនេះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ លែងកុមារទាំងឡាយទៅ ការ
 បូជាយំញ្ញដោយកូនរបស់អញ ល្មមលើកលែងចុះ ។

[២០៤] (ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍)ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំក្រាបទូលព្រះអង្គតាំង
 ពីដើមមកថា ការបូជាយំញ្ញនុ៎ះ ជាអំពើធ្វើបានដោយកម្រផង មិន
 ងាយនឹងធ្វើឲ្យកើតឡើងបានផង កាលបើគ្រឿងយំញ្ញដែលទូលព្រះ
 បង្គំជាខ្ញុំប្រុងប្រៀបស្រេចហើយ ហេតុអ្វីព្រះអង្គធ្វើឲ្យខានទៅវិញ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

សព្វេ វជន្តិ សុកតី

យេ យជន្តិ យេបិ ចេវ យជាបេន្តិ^(១)

យេ ចាបិ អនុមោទន្តិ

យជន្តានំ ឯទិសំ មហាយញ្ញំ ។

[៤០៥]

អថ កិស្សុ ច នោ បុព្វេ

សោត្តានំ ព្រាហ្មណោ អវាចេសិ

អថ នោ អការណាស្នា

យញ្ញត្តាយ នេវ ឃាតេសិ ។

បុព្វេវ នោ ទហារកាលេ

ន ហានេសិ ន ឃាតេសិ

ទហារម្ហា យោពូនប្បត្តា

អទុសកា តាត ហញ្ញាម ។

ហត្ថិកតេ អស្សុកតេ

សន្និទ្ធេ បស្សុ នោ មហារាជ

យុទ្ធេ វា យុជ្ឈមាទេ វា

ន ហិ មាទិសា ហោន្តិ យញ្ញត្តាយ ។

១ ម. យេបិ យាជន្តិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

ជនទាំងឡាយណាឲ្យគេបូជាយ័ញ្ញខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយណា
បូជាយ័ញ្ញក្តី ឬក៏ជនទាំងឡាយណា គ្រាន់តែអនុមោទនា
មហាយ័ញ្ញ ដែលអ្នកផងកំពុងបូជាប្រាកដដូច្នោះក្តី ជនទាំង-
ឡាយ ទាំងអស់នោះ រមែងទៅកាន់សុគតិ ។

[២០៥] (ចន្ទកុមារ...) ចុះព្រះអង្គឲ្យពួកព្រាហ្មណ៍ទាយស្នូស្តីរបស់
ទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំ ពីមុនមកដើម្បីអ្វី បពិត្រព្រះទេវៈ កាលបើដូច្នោះ
ព្រះអង្គឲ្យគេសម្លាប់ពួកទូលបង្គំជាខ្ញុំ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់យ័ញ្ញ
ដោយឥតហេតុ ។ ពីដើមកាលដែលទូលព្រះបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ
នៅក្មេងនៅឡើយ (ម្តេចក៏)ព្រះអង្គមិនសម្លាប់មិនឲ្យគេសម្លាប់ទៅ
បពិត្រព្រះបិតា ឥឡូវនេះទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ជាក្មេងពេញ
កំលោះជាអ្នកឥតប្រទូស្ត ក៏ស្រាប់តែព្រះអង្គឲ្យគេសម្លាប់ ។ បពិត្រ
មហារាជ សូមព្រះអង្គទតមើល ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយដែល
ពាក់គ្រឿងក្រោះជិះជំរិះសេះច្បាំងហើយនិងកំពុងច្បាំង មនុស្ស
ទាំងឡាយ បែបខ្ញុំនេះ មិនមែនជាមនុស្សសម្រាប់បូជាយ័ញ្ញទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

បច្ចុន្តេ វា កុប្បិត

អដវីសុ វា មាទិសេ និយោដេន្តិ

អថ នោ អការណាស្នា

អភូមិយំ តាត ហញ្ញាម ។

យា កាចិ សកុណិកាយោ^(១)

វសន្តិ តិណាយរាជិ កត្វាន

តាសំបិ បិយា បុត្តា

អថ នោ ត្ថំ ទេវ យាតេសិ ។

មា ខុស្ស សទ្ធិហោសិ

ន មំ ខណ្ឌាហាលោ យាតេយ្យ

មមញ្ញិ សោ យាតេត្វាន

អនន្តរា តម្បិ ទេវ យាតេយ្យ ។

តាមរំ និកមរំ ទទន្តិ

កោតំបិស្ស មហារាជ

អថក្កបិណ្ឌិកាបិ

កុលេ កុលេ ហោតេ ភុញ្ញន្តិ ។

១ ម. យាបិហិ តា សកុណិយោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ជនទាំងឡាយ តែងបញ្ជូនពួកមនុស្សដូចទូលបង្គំជាខ្ញុំ ទៅក្នុង
 បច្ចុន្តត្រាម ដែលបះបោរឡើងហើយ ឬក្នុងដងព្រៃ បពិត្រ
 ព្រះបិតា កាលបើដូច្នោះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ មិនត្រូវ
 ព្រះអង្គឲ្យគេសម្លាប់ ក្នុងទីមិនជាឱកាស ដោយឥតហេតុទេ ។
 មេសត្វស្លាបទាំងឡាយណានីមួយ ធ្វើសម្បុកដោយស្មៅទាំង-
 ឡាយហើយនៅ កូនទាំងឡាយជាទីស្រឡាញ់របស់មេសត្វ
 ស្លាបទាំងនោះ បពិត្រព្រះទេវៈ កាលបើដូច្នោះ ព្រះអង្គនៅតែ
 ឲ្យគេសម្លាប់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ។ ព្រះអង្គកុំជឿពាក្យ
 ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍នោះថា ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ មិន
 គប្បីសម្លាប់អញខ្ញុំ ដូចនេះឡើយ បពិត្រព្រះទេវៈ ព្រោះ
 ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍នោះ សម្លាប់ទូលបង្គំ ជាខ្ញុំទាំងឡាយ
 ហើយ គប្បីសម្លាប់ព្រះអង្គ ក្នុងកាលជាលំដាប់ ។
 បពិត្រមហាវរាជ ព្រះរាជាទាំងឡាយ តែងព្រះរាជទានស្រុកដ៏
 ប្រសើរផង និគមដ៏ប្រសើរផង ភោគៈផង ដល់ព្រាហ្មណ៍នោះ
 កាលបើដូច្នោះ ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ជាអ្នកបរិភោគ
 រាល់ ។ ដុំបាយដ៏ថ្លោង តែងបានបរិភោគរាល់ ។ ត្រកូល ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

តេសំបិ តាទិសានំ

ឥច្ឆន្តិ ទុត្តិតំ មហារាជ

យេភុយ្យេន ហិ ឯតេ

អកតញ្ញុនោ ព្រាហ្មណា នេវ ។

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

ហត្ថិ អស្សេ ច ចាលេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

ហត្ថិឆកណានិ ឧដ្ឋេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

អបិ និកឡុពន្ធកាបិ

អស្សេឆកណានិ ឧដ្ឋេម ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

បពិត្រមហារាជ ព្រាហ្មណ៍នុ៎ះ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទូស្តចំពោះជនអ្នកឲ្យ
 ទាំងនោះ ដូចជាព្រះអង្គ បពិត្រព្រះទេវៈ ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងនុ៎ះជា
 មនុស្សអកតញ្ញដោយច្រើន ។ បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់
 ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ សូមព្រះអង្គព្រះរាជទានទូលបង្គំជាខ្ញុំ
 ទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ចុះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំ
 ទាំងឡាយ សូមជាប់ចំណងហើយនឹងឃ្វាលដំរីនិងសេះ បពិត្រ
 ព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់ ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឡើយ
 សូមព្រះអង្គព្រះរាជទាន នូវទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈ
 នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍វិញចុះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ជាប់
 ចំណងហើយនឹងចាក់អាចម៍ដំរី ។ បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះអង្គ
 កុំសម្លាប់ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយឡើយ សូមព្រះអង្គព្រះរាជទាន
 ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈ នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍វិញ
 ចុះ ទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ សូមជាប់ចំណងនឹងចាក់អាចម៍សេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

មា នោ នេវ អវេទិ

នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស

យស្ស ហោន្តិ តវ កាមា

អបិ រដ្ឋា បញ្ចាជិតា ភិក្ខាចរិយំ ចរិស្សាម ។

[៤០៦] ទុក្ខំ ខោ មេ ជនយិត្ត

វិលបន្តា ជីវិតស្ស កាមាហិ

មុញ្ចាចនានិ កុមារេ

អលំបិ មេ ហោតុ បុត្តយញ្ញេន ។

[៤០៧] បុព្វេវ ខោសិ មេ វុត្តោ

ទុក្ខំ ទុរភិសម្ពំ ចេតំ

អថ នោ ឧបក្ខតស្ស យញ្ញស្ស

កស្មា ករោសិ វិក្ខេបំ ។

សព្វេ វេទន្តិ សុកតី

យេ យជន្តិ យេបិ ចេវ យជាបេន្តិ

យេ ចាបិ អនុមោទន្តិ

យជន្តានំ ឯទិសំ មហាយញ្ញំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់ នូវទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ
ឡើយ ព្រះអង្គសព្វព្រះរាជហ្មឺន ចំពោះខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍
ណា សូមព្រះរាជទាន នូវទូលបង្គំជាខ្ញុំទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈ
នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍នោះវិញចុះ ពុំនោះសោត ទូលបង្គំ
ជាខ្ញុំទាំងឡាយ បើព្រះអង្គបំបរបង់ចេញចាកដែន នឹងត្រាច់
ទៅកាន់ភិក្ខុចារ ។

[២០៦] (ព្រះបាទឯករាជ...) អ្នកទាំងឡាយ បង្កើតទុក្ខដល់យើង
ខ្លាំងណាស់ អ្នកទាំងឡាយ យំស្រែក ព្រោះតែចង់បានជីវិត
តឡូវនេះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ លែងកុមារទាំងឡាយទៅ ការ
បូជាយ័ញ្ញដោយកូនរបស់អញ ល្មមលើកលែងចុះ ។

[២០៧] (ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍...) ទូលបង្គំជាខ្ញុំ បានក្រាបទូល
តាំងពីដើមមកថា ការបូជាយ័ញ្ញនុ៎ះ ជាអំពើធ្វើបានដោយកម្រ
ផង មិនងាយនឹងឲ្យកើតឡើងបានផង កាលបើគ្រឿងយ័ញ្ញ
ដែលទូលបង្គំជាខ្ញុំប្រុងប្រៀបស្រេចហើយ ហេតុអ្វីក៏ព្រះអង្គធ្វើ
ឲ្យអាក់ខានទៅវិញ ។ ជនទាំងឡាយណា បូជាយ័ញ្ញខ្លួន
ឯងក្តី ជនទាំងឡាយណាឲ្យគេបូជាយ័ញ្ញក្តី ឬក៏ជនទាំងឡាយ
ណា គ្រាន់តែអនុមោទនាមហាយ័ញ្ញ ដែលអ្នកផងកំពុងបូជា
ប្រាកដដូច្នោះក្តី ជនទាំងអស់ (នោះ) រមែងទៅកាន់សុគតិ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤០៨] យទិ កិវ យទិត្វា បុត្តេហិ
 ទេវលោកំ ឥតោ ចុតោ យន្តិ
 ព្រាហ្មណោ តាវ យជតុ
 បច្ឆាបិ យទិស្សសិ រាជ^(១) ។
 យទិ កិវ យទិត្វា បុត្តេហិ
 ទេវលោកំ ឥតោ ចុតោ យន្តិ
 ឯសេវ ខណ្ឌាហាលោ
 យជតុ សកេហិ បុត្តេហិ ។
 ឯវំ ជានំ ចេ ខណ្ឌាហាលោ
 កី បុត្តកេ ន ឃាតេសិ
 សព្វញ្ច ញាតិជនំ
 អត្តានញ្ច ន ឃាតេសិ ។
 សព្វេ វជន្តិ និវយំ
 យេ យជន្តិ យេបិ ចេវ យជាបេន្តិ
 យេ ចាបិ អនុមោទន្តិ
 យជន្តានំ ឯទិសំ មហាយញ្ញំ ។

១ ម. យទិស្សតេ រាជា ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៤០៨] (ចន្ទកុមារ...) បើប្រាកដជាបុគ្គលទាំងឡាយ បូជាយ័ញ្ញ
ដោយបុត្រទាំងឡាយហើយ ច្យុតចាកមនុស្សលោកនេះ រមែង
ទៅកាន់ទេវលោក បពិត្រមហារាជ ចូរព្រាហ្មណ៍បូជាមុនចុះ
សឹមព្រះអង្គបូជាជាខាងក្រោយ ។ ឮថា បើប្រាកដជាបុគ្គល
ទាំងឡាយ បូជាយ័ញ្ញដោយបុត្រទាំងឡាយហើយ ច្យុតអំពី
មនុស្សលោកនេះ រមែងទៅកាន់ទេវលោក ចូរខណ្ឌហាល-
ព្រាហ្មណ៍ហ្នឹងឯង បូជាដោយកូនទាំងឡាយរបស់ខ្លួនចុះ ។ បើ
ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ដឹងយ៉ាងនេះហើយ ហេតុអ្វីក៏មិនសម្លាប់
កូនតូច ។ ទាំងឡាយផង មិនសម្លាប់ជនជាញាតិទាំងអស់ផង
មិនសម្លាប់ខ្លួនឯងផង ។ ជនទាំងឡាយណា បូជាយ័ញ្ញ
ដោយខ្លួនឯងក្តី ជនទាំងឡាយណាឲ្យគេបូជាយ័ញ្ញក្តី ឬក៏ជន
ទាំងឡាយណា គ្រាន់តែអនុមោទនាមហាយ័ញ្ញប្រាកដដូច្នោះក្តី
ជនទាំងអស់ (នោះ) រមែងទៅកាន់នរក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤០៩] កថញ្ច^(១) កិរ បុត្តកាមាយោ

តហាបតយោ យរណិយោ ច

នករម្ហិ ន ឧបវទន្តិ រាជានំ

មា យាតយិ ឱរសំ បុត្តំ ។

កថញ្ច កិរ បុត្តកាមាយោ

តហាបតយោ យរណិយោ ច

នករម្ហិ ន ឧបវទន្តិ រាជានំ

មា យាតយិ អត្រជំ បុត្តំ ។

រញ្ញោ ចម្ហិ អត្តកាមោ

ហិតោ ច សព្វជនបទស្ស

ន កោចិ អស្ស បដិយំ មយា

ជនបទោ ន បវេទេតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ សចេ ហិ សោ សុជ្ឈាតិ យោ ហានតិ ហាតោបិ សោ សត្តមុបេតិ-
ដ្ឋានំ ភោវាទី ភោវាទី នមារកេយ្យំ យេចាបិ តេសំ អភិសទ្ធហោយ្យន្តិ អយំ គាថា
ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២០៧] ម្តេចក៏ពួកម្ចាស់ផ្ទះ និងស្រីមេផ្ទះទាំងឡាយ ដែលជាអ្នកចង់
បានកូនក្នុងក្រុង មិនទូលទាស់ព្រះរាជាថា កុំទ្រង់សម្លាប់បុត្រ
ដែលកើតអំពីទ្រង់ឡើយ ។ ម្តេចក៏ពួកម្ចាស់ផ្ទះនិងស្រីមេផ្ទះ
ទាំងឡាយដែលជាអ្នកចង់បានកូន ក្នុងក្រុង មិនទូលទាស់
ព្រះរាជាថា កុំទ្រង់សម្លាប់បុត្រ ដែលកើតអំពីខ្លួនឡើយ ។
ខ្ញុំជាអ្នកប្រាថ្នាប្រយោជន៍ចំពោះព្រះរាជា ប្រយោជន៍ចំពោះអ្នក
ជនបទទាំងអស់ ឥតមាននរណាមួយថ្នាំដាច់ថ្នាក់ចិត្ត នឹងខ្ញុំឡើយ
(ហេតុអ្វីក៏) អ្នកជនបទមិនក្រាបទូលឲ្យទ្រង់ជ្រាប ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤១០] កច្ឆថ វោ យរណិយោ
 តាតញ្ច វទេថ ខណ្ឌាហាលញ្ច
 មា យាតេថ កុមារេ
 អទ្ធុសកេ សីហាសង្កាសេ
 កច្ឆថ វោ យរណិយោ
 តាតញ្ច វទេថ ខណ្ឌាហាលញ្ច
 មា យាតេថ កុមារេ
 អបេក្ខិតេ សព្វលោកស្ស ។

[៤១១] យទ្ធជាហំ ជាយេយ្យំ
 វេកាវកុលេ វា
 បុក្កិសកុលេ វា វេស្សេសុ វា ជាយេយ្យំ
 ន ហន្ត មំ វាជា យញ្ញេ យាតេយ្យ ។

[៤១២] សព្វាបិ មន្តិនិយោ
 កច្ឆថ អយ្យស្ស ខណ្ឌាហាលស្ស
 ចានេសុ និបតថ
 អបរាជាហំ ន បស្សាមិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[២១០] ម្ចាស់នាងយរណីទាំងឡាយ (ស្រីមេផ្ទះ) ចូរនាងទាំងឡាយ
 ទៅអង្វរព្រះរាជបិតាផង ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ផងថា សូមព្រះ
 អង្គកុំសម្លាប់កុមារទាំងឡាយ ដូចជាសីហៈ ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត
 ម្ចាស់នាងយរណីទាំងឡាយ ចូរនាងទាំងឡាយទៅនិយាយអង្វរ
 ព្រះបិតាផង ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ផងថា សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់
 កុមារទាំងឡាយ ជាទីអាស័យ របស់សត្វលោកទាំងអស់ ។

[២១១] បើដូច្នោះគួរតែអញ កើតក្នុងត្រកូលអ្នកធ្វើរថ ឬអ្នកចោល
 សំរាម ឬកើតក្នុងត្រកូលវេស្សៈ ទើបព្រះរាជានឹងមិនសម្លាប់
 អញ ដើម្បីយំញែកក្នុងថ្ងៃនេះ ។

[២១២] ម្ចាស់ពួកស្រី អ្នកមានគំនិតទាំងឡាយ ចូរនាងទាំងអស់
 ទៅក្រាបទៀបបាទា នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ជាម្ចាស់
 ហើយ (ប្រាប់ថា) ខ្ញុំមិនឃើញកំហុសសោះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សព្វាបិ យរណិយោ^(១)

តច្ឆថ អយ្យស្ស ខណ្ឌាហាលស្ស

ចាទេសុ និបតថ

កិណ្ណេ ភណ្ណេ មយំ អន្ធសេម ។

[៤១៣] កបណា វិលបតិ សេលា

ទិស្វាន ភាតរោ ឧបដីតត្តេ

យញ្ញោ កិរ មេ ឧត្តិបិតោ

តាតេន សក្កកាមេន ។

[៤១៤] អារត្តិ ច បរិវត្តិ ច

វសុលោ សម្មុទា រញ្ញោ

មា នោ នេវ បិតរំ អវទិ

ទហារម្ហា អយោព្វនប្បត្តា ។

[៤១៥] ឯសោ តេ វសុល បិតា

សមេហិ បិតរា សហ

ទុក្ខំ ខោ មេ ជនយសិ

វិលបន្តោ អន្តេបុស្មី

មុញ្ញថទានិ កុមារេ

អលំបិ មេ ហោតុ បុត្តយញ្ញេន ។

១ ម. សព្វាសី មន្តីនីយោ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ម្នាលពួកស្រីជាមេផ្ទះទាំងអស់គ្នា ចូរនាងទាំងឡាយទៅក្រាប
ទៀបបាទានៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ជាម្ចាស់ ហើយ (និយាយ
ថា) បពិត្រលោកខណ្ឌហាលដ៏ចម្រើន យើងទាំងឡាយបាន
ប្រទូស្តអ្វីដល់លោក ។

[២១៣] លំដាប់នោះព្រះនាងសេលាជាព្រះរាជធីតាក្នុងអាណិតបានឃើញ
ព្រះភាតាទាំងឡាយ ដែលគេនាំខ្លួនទៅហើយ ទ្រង់ព្រះកន្សែងថា ឮថា
យំញ័រព្រះរាជបិតាអញ ទ្រង់ប្រាថ្នាឋានសួគ៌ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅហើយ ។

[២១៤] (លំដាប់នោះ) វសុលរាជកុមារបម្រះននៀល ក្នុងទីចំពោះ
ព្រះភក្ត្រព្រះរាជា ទ្រង់ព្រះកន្សែងអង្វរថា បពិត្រព្រះទេវៈ សូម
ព្រះអង្គ កុំសម្លាប់បិតារបស់ទូលបង្គំជាខ្ញុំឡើយ ព្រោះទូលបង្គំ
ជាខ្ញុំនៅក្មេង ពុំទាន់ធំនៅឡើយ ។

[២១៥] (ព្រះរាជា...) ម្នាលវសុលកុមារ នុះបិតារបស់ឯង ចូរ
ឯងស្ងប់រម្ងាប់ជាមួយនឹងបិតារបស់ឯងចុះ ឯងយំស្រែកក្នុងព្រះ
រាជវាំង ឈ្មោះថា ញ៉ាំងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ឲ្យកើតឡើងដល់អញ
អ្នកទាំងឡាយ ចូរលែងពួកកុមារក្នុងកាលឥឡូវនេះចុះ ការ
បូជាយំញ័រ ដោយកូនរបស់អញ ល្មមលើកលែងចុះ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤១៦] បុព្វេវ ខោសិ មេ វុត្តោ
 ទុក្ខំ ទុរភិសម្ភំ ចេតំ
 អថ នោ ឧបក្ខតស្ស យញ្ញស្ស
 កស្មា ករោសិ វិក្ខេបំ ។
 សព្វេ វជន្តិ សុកតី
 យេ យជន្តិ យេបិ ចេវ យជាបេន្តិ
 យេ ចាបិ អនុមោទន្តិ
 យជន្តានំ ឯទិសំ មហាយញ្ញំ ។

[៤១៧] សព្វរតនស្ស យញ្ញោ ឧបក្ខតោ
 ឯករាជ តវ បដិយត្តោ
 អភិទិក្ខមស្ស ទេវ
 សក្កំ កតោ ត្វំ បមោទិស្សសិ ។

[៤១៨] ទហារា សត្តសតា ឯតា
 ចន្ទកុមារស្ស ភិរិយាយោ
 កេសេ វិកិរិវ្យាទ
 រោទន្តិយោ មក្កមនុយាយន្តិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៤១៦] (ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍...) ទូលបង្គំក្រាបទូលព្រះអង្គតាំង
 ពីដើមមកថា ការបូជាយ័ញ្ញនេះ ជាអំពើធ្វើបានដោយកម្រផង
 មិនងាយនឹងឲ្យកើតឡើងបានផង កាលបើគ្រឿងយ័ញ្ញដែលទូល
 បង្គំជាខ្ញុំប្រុងប្រៀបស្រេចហើយ ហេតុអ្វីក៏ព្រះអង្គធ្វើឲ្យអាក់
 ខានទៅវិញ ។ ជនទាំងឡាយណា បូជាយ័ញ្ញដោយខ្លួនឯងក្តី
 ជនទាំងឡាយណា ឲ្យគេបូជាយ័ញ្ញក្តី ឬក៏ជនទាំងឡាយណា
 គ្រាន់តែអនុមោទនាមហាយ័ញ្ញ ដែលអ្នកផងកំពុងបូជាប្រាកដ
 ដូច្នោះក្តី ជនទាំងអស់នោះ រមែងទៅកើតក្នុងសុគតិ ។

[៤១៧] បពិត្រព្រះឯករាជ យ័ញ្ញទូលបង្គំជាខ្ញុំ ចាត់ចែងរៀបចំ ដើម្បី
 ព្រះអង្គដោយរតនៈទាំងពួងហើយ បពិត្រព្រះទេវៈ សូមព្រះ
 អង្គយាងចេញទៅ ព្រះអង្គនឹងទៅរីករាយក្នុងឋានសួគ៌ ។

[៤១៨] (អភិសម្ពុទ្ធតាថា) ពួកស្រ្តីទាំង ៧០០ នុ៎ះ នៅក្មេង ។ ដែល
 ជាភរិយា ចន្ទកុមារ រំសាយកេសា ឡូញយំដើរតាមផ្លូវទៅ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

អបរា បន សោកេន

និក្ខត្តា ទន្ធនេ វិយ ទេវា

កេសា វីកិវិត្វាន

ពោទន្តិយោ មត្តមនុយាយន្តិ ។

[៤១៩] កាសិកសុចិវត្តធរា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ធនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ធសុរិយា

យញ្ញត្តាយ ឯករាជស្ស ។

កាសិកសុចិវត្តធរា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ធនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ធសុរិយា

មាតុ កត្វា ហទយសោកំ

កាសិកសុចិវត្តធរា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ធនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ធសុរិយា

ជនស្ស កត្វា ហទយសោកំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ចំណែកពួកស្រ្តីឯទៀត ក៏ចេញទៅដោយសេចក្តីសោកស្តាយ
រំសាយកេសា ឡញយំដើរតាមផ្លូវទៅ ដូចជាទេវតា (ចោម
រោមទេវបុត្រដែលរៀបចំត) ក្នុងនន្ទនវនឱទ្ធាន ។

[៤១៧] ចន្ទកុមារ និងសុរិយកុមារ ទ្រទ្រង់សំពត់ដ៏ស្អាតដែលកើតក្នុង
ដែនកាសី ជាអ្នកទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាប ដោយកំញាន
និងខ្លឹមចន្ទន៍ ត្រូវគេនាំយកទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់យ័ញ្ញនៃព្រះ
បាទឯករាជ ។ ចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ ជាអ្នកទ្រទ្រង់សំពត់
ដ៏ស្អាត ដែលកើតក្នុងដែនកាសី ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាប
ស្រឡាប ដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោកក្នុង
ហ្មឺនៃមាតា ត្រូវគេនាំយកទៅ ។ ចន្ទកុមារនិងសុរិយ-
កុមារ ជាអ្នកទ្រទ្រង់សំពត់ដ៏ស្អាត ដែលកើតក្នុងដែនកាសី
ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាប ដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍
ធ្វើសេចក្តីសោកក្នុងហ្មឺនៃជន ត្រូវគេនាំយកទៅ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

មំសរសភោជនា ម្ហាបកសុម្ហាតា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ទសុរិយា

យញ្ញត្តាយ ឯករាជស្ស ។

មំសរសភោជនា ម្ហាបកសុម្ហាតា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ទសុរិយា

មាតុ កត្វា ហទយសោកំ ។

មំសរសភោជនា ម្ហាបកសុម្ហាតា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

នីយន្តិ ចន្ទសុរិយា

ជនស្ស កត្វា ហទយសោកំ ។

យស្ស បុព្វេ ហត្ថិវុឌុរតតេ

ហត្ថិកា^(១) អនុវជន្តិ

ត្យជ្ជ ចន្ទសុរិយា

ឧភោវ បត្តិកា យន្តិ ។

១ ម. ហត្ថិហី ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

ចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ ដែលជាអ្នកបរិភោគសាច់ដ៏មានរស
 ជាអ្នកដែលខ្មាន់ព្រះកេសដូត ។ ស្អាតហើយ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាប
 ស្រឡាបដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ត្រូវគេនាំយកទៅ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ដល់យ័ញ្ញញ នៃព្រះបាទឯករាជ ។ ចន្ទកុមារនិង
 សុរិយកុមារ ជាអ្នកបរិភោគនូវសាច់ដ៏មានរស ជាអ្នកដែល
 ខ្មាន់ព្រះកេសដូត ។ ស្អាតហើយ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាប
 ដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោក ក្នុងហឫទ័យនៃមាតា
 ត្រូវគេនាំយកទៅ ។ ចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ ជាអ្នកបរិភោគ
 សាច់ដ៏មានរស ជាអ្នកដែលខ្មាន់ព្រះកេសដូត ។ ស្អាតហើយ ទ្រ
 ទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាបដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើ
 សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យនៃជន ត្រូវគេនាំយកទៅ ។ កាល
 ពីមុនពួកពលដំរី តែងតាមហៃហម នូវចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ
 ណា ដែលគង់លើខ្នងដំរីដ៏ប្រសើរ ថ្ងៃនេះ ចន្ទកុមារនិងសុរិយ-
 កុមារទាំងពីរព្រះអង្គនោះ យាងទៅដោយព្រះបាទទទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យស្ស បុព្វេ អស្សវរុជ្ជកតេ

អស្សកា អនុវជន្តិ

ត្យដ្ឋ ចន្ទសុរិយា

ឧកោវ បត្តិកា យន្តិ ។

យស្ស បុព្វេ រថវរុជ្ជកតេ

រថិកា អនុវជន្តិ

ត្យដ្ឋ ចន្ទសុរិយា

ឧកោវ បត្តិកា យន្តិ ។

យេ ហិស្ស បុព្វេ នីយីសុ

តបនីយកប្បនេហិ តរង្កេហិ

ត្យដ្ឋ ចន្ទសុរិយា

ឧកោវ បត្តិកា យន្តិ ។

[៤២០] យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ

ឧយ្យស្ស^(១) បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ

យជតេត្ថ ឯករាជា

សមុទ្ពោ ចត្វហិ បុត្តេហិ ។

១ ឱ. វេយស្ស ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលពីមុន ពួកពលសេះ តែងតាមហៃ នូវចន្ទកុមារនិងសុរិយ-
 កុមារណា ដែលគង់លើខ្នងសេះដ៏ប្រសើរ ថ្ងៃនេះ ចន្ទកុមារ
 និងសុរិយកុមារទាំងពីរព្រះអង្គនោះ យាងទៅដោយព្រះបាទាទ-
 ទេ ។ កាលពីមុន ពួករថ តែងតាមហៃ នូវចន្ទកុមារនិងសុរិយ-
 កុមារណា ដែលគង់ក្នុងកណ្តាលរថដ៏ប្រសើរ ថ្ងៃនេះ ចន្ទ-
 កុមារនិងសុរិយកុមារ ទាំងពីរព្រះអង្គនោះ យាងទៅ ដោយ
 ព្រះបាទាទទេ ។ កាលពីមុន ចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារណា
 ស្តេចទៅ ដោយព្រះទីនាំងអស្សុតរ ដែលតាក់តែង ដោយ
 គ្រឿងមាស ថ្ងៃនេះ ចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ ទាំងពីរព្រះអង្គ
 នោះ យាងទៅដោយព្រះបាទាទទេ ។

[២២០] (មហាជន...) ម្ចាស់បក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅ
 តាមទិសខាងកើតនៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ កាន់
 ស្មារតី ទ្រង់យកព្រះរាជបុត្រ ២ ព្រះអង្គបូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្សុ បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មទ្កេណ ចត្វហិ កញ្ញាហិ ។

យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្សុ បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មទ្កេណ ចត្វហិ មហោសីហិ ។

យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្សុ បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មទ្កេណ ចត្វហិ កហាបតីហិ ។

យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្សុ បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មទ្កេណ ចត្វហិ ហត្ថីហិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

ម្ចាស់បក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅតាមទិសខាង

កើតនៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ កាន់ស្មារតីទ្រង់

យកព្រះរាជកញ្ញាទាំង ៤ ព្រះអង្គបូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ៖ ។

ម្ចាស់បក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅតាមទិសខាងកើត

នៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ កាន់ស្មារតី ទ្រង់យក

ព្រះមហេសីទាំង ៤ ព្រះអង្គបូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ៖ ។ ម្ចាស់បក្សី

បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅទិសខាងកើតនៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ

ព្រោះព្រះបាទឯករាជ កាន់ស្មារតី ទ្រង់យកគហបតីទាំង ៤

បូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ៖ ។ ម្ចាស់បក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នក

ហើរទៅទិសខាងកើត ក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ

កាន់ស្មារតី ទ្រង់យកដំរីទាំង ៤ បូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ៖ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្ស បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មុទ្ពោ ចត្វហិ អស្សេហិ ។
យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្ស បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មុទ្ពោ ចត្វហិ ឧសភេហិ ។
យទិ សកុណិ មំសមិច្ឆសិ
ឧយ្យស្ស បុព្វេន បុប្ផវតិយាយំ
យជតេត្ថ ឯករាជា

សម្មុទ្ពោ សព្វចតុក្កេន ។

[៤២១] អយមស្ស ចាសាទោ

សោវណ្ណោ បុប្ផមាល្យាភិកិណ្ណោ^(១)

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

១ ឱ. ឥទំ អន្តេបុរំ សុរម្មណីយំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ម្នាលបក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅទិសខាងកើត នៃ
 ក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ ភាន់ស្មារតី ទ្រង់យកសេះ
 ទាំង ២ បូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ ។ ម្នាលបក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់
 ចូរអ្នកហើរទៅទិសខាងកើត នៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទ
 ឯករាជ ភាន់ស្មារតី ទ្រង់យក គោឧសភ ២ បូជាយ័ញ្ញ ក្នុង
 ទីនុំ ។ ម្នាលបក្សី បើអ្នកចង់ស៊ីសាច់ ចូរអ្នកហើរទៅទិស
 ខាងកើត នៃក្រុងបុប្ផវតីចុះ ព្រោះព្រះបាទឯករាជ ភាន់ស្មារតី
 ទ្រង់យកសត្វបួន ។ គ្រប់មុខបូជាយ័ញ្ញ ក្នុងទីនុំ ។

[២២១] ប្រាសាទនេះ ជាវិការៈនៃមាស ដេរដាស ដោយផ្កាកម្រង ឥឡូវ

នេះ ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

ឥន្ទមស្ស ក្រជាតារំ

សោវណ្ណំ បុប្ផមាល្យាភិកិណ្ណំ

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

ឥន្ទមស្ស ឧយ្យានំ

សុបុប្ផិតំ សព្វកាលិតំ វម្មំ

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

ឥន្ទមស្ស អសោកវនំ

សុបុប្ផិតំ សព្វកាលិតំ វម្មំ

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

ឥន្ទមស្ស កណិការវនំ

សុបុប្ផិតំ សព្វកាលិតំ វម្មំ

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

ផ្ទះកំពូលនេះ ជាវិការៈនៃមាស ដេរជាស ដោយផ្កាកម្រង

ឥឡូវនេះ ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំ

ចេញទៅសម្លាប់ ។ ឱទ្យាននេះ មានផ្ការីកសព្វកាល

ជាទីរីករាយ ឥឡូវនេះ ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ

ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។ ព្រៃអសោកនេះ មានផ្ការីក

សព្វកាល ជាទីរីករាយ ឥឡូវនេះ ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២

ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។ ព្រៃកណ្តិការនេះ

មានផ្ការីកសព្វកាល ជាទីរីករាយ ឥឡូវនេះ ព្រះ

អយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឥនមស្ស ចាដលីវនំ
 សុបុប្ផិតំ សព្វកាលិកំ វម្មំ
 តេនានិ អយ្យបុត្តា
 ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។
 ឥនមស្ស អម្ពវនំ
 សុបុប្ផិតំ សព្វកាលិកំ វម្មំ
 តេនានិ អយ្យបុត្តា
 ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។
 អយមស្ស ចោក្ខវណី
 សញ្ញដ្ឋា បទុមបុណ្ណវិកេហិ
 ជារា ច សោវណ្ណវិកតា
 បុប្ផវល្លិយា ចិត្តា សុវម្ពណីយា
 តេនានិ អយ្យបុត្តា
 ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

[៤២២] ឥនមស្ស ហត្ថិវតនំ
 ឯវាវណោ កដោ ពលី ទន្ធិ
 តេនានិ អយ្យបុត្តា
 ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ព្រៃច្រនៀងនេះ មានផ្ការីកសព្វកាល ជាទីរីករាយ ឥឡូវនេះ

ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ៤ ព្រះអង្គនោះត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

ព្រៃស្វាយនេះ មានផ្ការីកសព្វកាល ជាទីរីករាយ ឥឡូវនេះ

ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ៤ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

ស្រះបោក្ខរណីនេះ ដេរជាសព្វសពេញ ដោយផ្កាឈូកស

ឈូកក្រហម ទាំងទឹកដែលរចនាដោយមាស វិចិត្រដោយភ្នំវល្លិ

ជាទីរីករាយចិត្ត ដោយក្រែលែង ឥឡូវនេះ ព្រះអយ្យបុត្រ

ទាំង ៤ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

[២២២] ដំរីតន៍នេះ ជាដំរីឈ្មោះឯរាវណ មានកម្លាំង មានភ្នែក ឥឡូវនេះ

ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ៤ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

ឥនមស្ស អស្សរតនំ

ឯកខុរោ វេកោ អស្សោ

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

អយមស្ស អស្សរថោ

សាលិយា វិយ និក្ខេសោ^(១)

សុកោ រតនវិចិត្តោ យត្តស្ស

អយ្យបុត្តា សោភីសុ នន្ទនេ វិយ ទេវា

តេនានិ អយ្យបុត្តា

ចត្តារោ វាយ និដ្ឋិតា ។

កថន្តាម សាមសមសុន្ទរេហិ

ចន្ទនមុទុកកត្តេហិ^(២)

រាជា យជិស្សតេ យញ្ញំ

សមុទ្កោ ចត្វហិ បុត្តេហិ ។

១ ឱ. សាលិកនិក្ខេសោ ។ ម. សាលិយនិក្ខេសោ ។ ២ ឱ. ចន្ទនមរកតត្តេហិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

សេះវ័ត្តន៍នេះ ជាសេះ មានក្រូចកម្ពុយ មានសន្ទុះរហ័ស

ឥឡូវនេះ ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញ

ទៅសម្លាប់ ។ រថសេះនេះ មានសូរស័ព្ទ ដូចសំឡេង

នៃស្រូវសាលី ជារថដ៏ស្អាត វិចិត្រដោយរតនវត្ថុ ជាលម្អ របស់

ពួកព្រះអយ្យបុត្រ ដូចជាពួកទេវតាក្នុងនន្ទនវ័ន ឥឡូវនេះ

ព្រះអយ្យបុត្រទាំង ២ ព្រះអង្គនោះ ត្រូវគេនាំចេញទៅសម្លាប់ ។

ម្តេចក៏ ព្រះរាជាកាន់ច្រឡំ នឹងបូជាយ័ញ្ញដោយព្រះរាជបុត្រ

ទាំង ២ ព្រះអង្គ ដែលមានសម្បុរល្បឿង មានជាតិស្មើ ជាបុគ្គល

ស្អាត (ឥតទោស) ដែលមានខ្លួនលាបហើយដោយខ្លឹមចន្ទន៍ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កថដ្ឋាម សាមសមសុន្ទរាហិ

ចន្ទនមុទុកកតត្តាហិ

រាជា យជិស្សតេ យញ្ញំ

សមុទ្ពេកា ចត្វហិ កញ្ញាហិ ។

កថដ្ឋាម សាមសមសុន្ទរាហិ

ចន្ទនមុទុកកតត្តាហិ

រាជា យជិស្សតេ យញ្ញំ

សមុទ្ពេកា ចត្វហិ មហោសីហិ ។

កថដ្ឋាម សាមសមសុន្ទរេហិ

ចន្ទនមុទុកកតត្តេហិ

រាជា យជិស្សតេ យញ្ញំ

សមុទ្ពេកា ចត្វហិ កហាបតីហិ ។

យថា ហោន្តិ កាមនិកមា

សុញ្ញា អមនុស្សកា ព្រហ្មារញ្ញា

តថា ហោស្សតិ បុប្ផតិយា

យិដ្ឋេសុ ចន្ទសុរិយេសុ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ម្តេចក៏ ព្រះរាជាភាន់ច្រឡំនឹងបូជាយ័ញ្ញ ដោយព្រះរាជកញ្ញា
 ទាំង ៤ ព្រះអង្គ ដែលមានសម្បុរល្បឿង មានជាតិស្មើ ជាបុគ្គល
 ស្អាត ដែលមានខ្លួនលាបហើយ ដោយខ្លឹមចន្ទន៍ ។ ម្តេចក៏ ព្រះ
 រាជាភាន់ច្រឡំនឹងបូជាយ័ញ្ញ ដោយព្រះមហេសីទាំង ៤ ព្រះអង្គ
 ដែលមានសម្បុរល្បឿង មានជាតិស្មើ ជាបុគ្គលស្អាត ដែល
 មានខ្លួនលាបហើយ ដោយខ្លឹមចន្ទន៍ ។ ម្តេចក៏ ព្រះរាជាភាន់
 ច្រឡំនឹងបូជាយ័ញ្ញ ដោយគហបតីទាំង ៤ នាក់ ដែលមានសម្បុរ
 ល្បឿង មានជាតិស្មើ ជាបុគ្គលស្អាត ដែលមានខ្លួនលាប
 ដោយខ្លឹមចន្ទន៍ ។ ស្រុកនិងនិគមទាំងឡាយ សូន្យឥតមនុស្ស
 ក្លាយទៅជាព្រៃធំ យ៉ាងណាមិញ កាលបើចន្ទកុមារនិងសុរិយ-
 កុមារ ត្រូវព្រះរាជា យកទៅបូជាយ័ញ្ញហើយ ក្រុងបុប្ផវតី
 ក៏នឹង (ស្ងាត់សូន្យឈឹង) យ៉ាងនោះដែរ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤២៣] ឧម្មត្តិកា ភវិស្សាមិ
 ភ្ននហតា បំសុដាវ បរិកិណ្ណា
 សចេ ចន្ទកុមារំ ហន្តិ
 ចាលា មេ ទេវ ភិជ្ជន្តិ^(១) ។

ឧម្មត្តិកា ភវិស្សាមិ
 ភ្ននហតា បំសុដាវ បរិកិណ្ណា
 សចេ សុរិយកុមារំ ហន្តិ
 ចាលា មេ ទេវ ភិជ្ជន្តិ ។

[៤២៤] តិណ្ណុមា ន រមាបេយ្យំ
 អញ្ញមញ្ញំ បិយំវេទា
 យន្តិកា ឧបរិក្ខិ ច
 ទោក្ខរណី ច កាយិកា
 ចន្ទសុរិយេសុ នច្ចន្តិយោ
 សមា តាសំ ន វិជ្ជតិ ។

១ ឱ. និរុដ្ឋន្តិ ។ ម. វុដ្ឋតិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[២២៣] (ព្រះនាងគោតមីទេវី...) ខ្ញុំម្ចាស់នឹងត្រួត សាបសូន្យចាក
 សេចក្តីចម្រើន ប្រឡាក់ប្រឡូស ដោយអាចម៍ដី ពុំខាន
 បើជនសម្លាប់ចន្ទកុមារ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ជីវិតរបស់
 ខ្ញុំម្ចាស់នឹងបែកធ្លាយ ។ ខ្ញុំម្ចាស់នឹងត្រួត សាបសូន្យចាក
 សេចក្តីចម្រើន ប្រឡាក់ប្រឡូស ដោយអាចម៍ដីពុំខាន បើជន
 សម្លាប់សុរិយកុមារ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ជីវិតរបស់ខ្ញុំម្ចាស់
 នឹងបែកធ្លាយ ។

[២២៤] ស្រ្តីទាំងឡាយនេះ គឺនាងយដ្តិកា នាងឧបរិក្ខី នាងបោក្ខរណី
 និងនាងតាយិកា ជាអ្នកពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ទៅរកគ្នា
 នឹងគ្នា ម្តេចក៏មិនរាំ ឲ្យចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ សប្បាយរីករាយ
 (ព្រោះស្រ្តីដទៃ) ស្មើដោយស្រ្តីទាំងនោះ មិនមានទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤២៥] ឥមំ មយ្ហំ ហទយសោកំ
 បដិមុញ្ចតុ ខណ្ឌាហាល តវ មាតា
 យោ មយ្ហំ ហទយសោកោ
 ចន្ទស្មី វាយ និដ្ឋិតេ ។

ឥមំ មយ្ហំ ហទយសោកំ
 បដិមុញ្ចតុ ខណ្ឌាហាល តវ មាតា
 យោ មយ្ហំ ហទយសោកោ
 សុរិយស្មី វាយ និដ្ឋិតេ ។

ឥមំ មយ្ហំ ហទយសោកំ
 បដិមុញ្ចតុ ខណ្ឌាហាល តវ ជាយា
 យោ មយ្ហំ ហទយសោកោ
 ចន្ទស្មី វាយ និដ្ឋិតេ ។

ឥមំ មយ្ហំ ហទយសោកំ
 បដិមុញ្ចតុ ខណ្ឌាហាល តវ ជាយា
 យោ មយ្ហំ ហទយសោកោ
 សុរិយស្មី វាយ និដ្ឋិតេ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៤២៥] សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យនៃអញ្ញណា ព្រោះតែចន្ទកុមារដែល
 គេនាំទៅដើម្បីសម្លាប់ នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ម្តាយអ្នកឯង
 ចូរទទួលយកសេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យ នៃអញ្ញនេះទៅចុះ ។
 សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យ នៃអញ្ញណា ព្រោះតែសុរិយកុមារ
 ដែលគេនាំទៅដើម្បីសម្លាប់ នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ម្តាយ
 អ្នកឯង ចូរទទួលយកសេចក្តីសោក ក្នុងហឫទ័យ នៃអញ្ញ
 នេះទៅចុះ ។ សេចក្តីសោក ក្នុងហឫទ័យ នៃអញ្ញ
 ព្រោះតែចន្ទកុមារ ដែលគេនាំទៅដើម្បីសម្លាប់ នៃខណ្ឌហាល-
 ព្រាហ្មណ៍ ប្រពន្ធអ្នកឯង ចូរទទួលយកសេចក្តីសោក ក្នុង
 ហឫទ័យ នៃអញ្ញនេះទៅចុះ ។ សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យ
 នៃអញ្ញណា ព្រោះតែសុរិយកុមារ ដែលគេនាំយកទៅ
 សម្លាប់ នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ប្រពន្ធរបស់អ្នក ចូរ
 ទទួលយកសេចក្តីសោក ក្នុងហឫទ័យ នៃអញ្ញនេះទៅចុះ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

មា ច បុត្តេ មា ច បតី

អន្ទក្ខិ ខណ្ឌាហាល តវ មាតា

យោ យាតេសិ កុមារេ

អន្ទុសកេ សីហាសង្កាសេ ។

មា ច បុត្តេ មា ច បតី

អន្ទក្ខិ ខណ្ឌាហាល តវ មាតា

យោ យាតេសិ កុមារេ

អបេក្ខិតេ សព្វលោកស្ស ។

មា ច បុត្តេ មា ច បតី

អន្ទក្ខិ ខណ្ឌាហាល តវ ជាយា

យោ យាតេសិ កុមារេ

អន្ទុសកេ សីហាសង្កាសេ ។

មា ច បុត្តេ មា ច បតី

អន្ទក្ខិ ខណ្ឌាហាល តវ ជាយា

យោ យាតេសិ កុមារេ

អបេក្ខិតេ សព្វលោកស្ស ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

អ្នកឯងសម្លាប់ពួកកុមារ ដែលអង្គអាចដូចសីហា៖ ជាអ្នកមិន
 ប្រទូស្ត នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ម្តាយអ្នកឯង កុំបានឃើញ
 កូនទាំងឡាយផង ប្តីផងឡើយ ។ អ្នកឯងសម្លាប់ពួកកុមារ
 ដែលសត្វលោកទាំងអស់ អាឡោះអាឡីយ នៃខណ្ឌហាល-
 ព្រាហ្មណ៍ ម្តាយអ្នកឯង កុំបានឃើញកូនទាំងឡាយផង ប្តីផង
 ឡើយ ។ អ្នកឯងសម្លាប់ពួកកុមារ ដែលអង្គអាចដូចសីហា៖
 ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ប្រពន្ធអ្នកឯង កុំបាន
 ឃើញកូនទាំងឡាយផង ប្តីផងឡើយ ។ អ្នកឯងសម្លាប់ពួកកុមារ
 ដែលសត្វលោកទាំងអស់ អាឡោះអាឡីយ នៃខណ្ឌហាល-
 ព្រាហ្មណ៍ ប្រពន្ធអ្នកឯង កុំបានឃើញកូន ទាំងឡាយផង
 ប្តីផងឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤២៦] មា នោ នេវ អវេទិ
 នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស
 អបិ និកឡុពន្ធកាបិ
 ហត្ថិ អស្សេ ច ចាលេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ
 នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស
 អបិ និកឡុពន្ធកាបិ
 ហត្ថិ ឆកណានិ ឧដ្ឋេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ
 នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលសុស
 អបិ និកឡុពន្ធកាបិ
 អស្សេ ឆកណានិ ឧដ្ឋេម ។

មា នោ នេវ អវេទិ
 នាសេ នោ នេហិ ខណ្ឌាហាលស្ស
 យស្ស ហោត្ថិ តវ កាមា
 អបិ រដ្ឋា បញ្ចាជិតា
 ភិក្ខុាចរិយំ ចរិស្សាម ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៤២៦] (ចន្ទកុមារ...) បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលព្រះ
 បង្គំទាំងឡាយឡើយ សូមទ្រង់ព្រះរាជទានខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ
 ឲ្យជាទាសៈ នៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍វិញចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ
 សូមឲ្យជាអ្នកជាប់ចំណង ហើយយូរលំដើរនិងសេះ ។ បពិត្រ
 ព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយឡើយ
 សូមទ្រង់ព្រះរាជទានខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈ នៃខណ្ឌ-
 ហាលព្រាហ្មណ៍វិញចុះ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមឲ្យជាអ្នកជាប់
 ចំណងហើយចោលអាចម៍ដំរី ។ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គកុំ
 សម្លាប់ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយឡើយ សូមទ្រង់ព្រះរាជទាន ខ្ញុំព្រះ
 អង្គទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍វិញចុះ ខ្ញុំ
 ព្រះអង្គទាំងឡាយ សូមឲ្យជាអ្នកជាប់ចំណង ហើយចោលអាចម៍-
 សេះ ។ បពិត្រព្រះសម្មតិទេព ព្រះអង្គកុំសម្លាប់ទូលព្រះបង្គំ
 ឡើយ បើព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យចំពោះខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ណា
 សូមទ្រង់ព្រះរាជទានខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ ឲ្យជាទាសៈនៃខណ្ឌ-
 ហាលព្រាហ្មណ៍នោះចុះ ពុំនោះសោត សូមព្រះអង្គបំបរបង្គំ
 ឲ្យចេញចាកដែន ព្រះអង្គនឹងត្រាច់ទៅកាន់ភិក្ខុចារ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

ទិព្យំ នេវ ឧបយាចន្តិ

បុត្តត្ថិកា នលិទ្ធាបិ

បដិកាលានិបិ ហិត្វា

បុត្តេ ន លភន្តិ ឯកច្ឆា

អាសាសិកានិ កហេន្តិ

បុត្តា នោ ជាយន្តុ តតោ បបុត្តា

អថ នោ អការណស្ថា

យញ្ញត្ថាយ នេវ យាតេសិ ។

ឧបយាចិតកេន បុត្តំ លភន្តិ

មា តាត នោ អយាតេសិ

មា កិច្ចលទ្ធកេហិ បុត្តេហិ

យទិត្តោ ឥមំ យញ្ញំ ។

ឧបយាចិតកេន បុត្តំ លភន្តិ

មា តាត នោ អយាតេសិ

មា កបណាលទ្ធកេហិ បុត្តេហិ

អម្ពាយ នោ វិប្បវាសេសិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

បពិត្រព្រះសម្មតិទេព នារីពួកខ្លះ សូម្បីជាស្រ្តីកម្រត់ នៅតែចង់
បានកូន ហើយបន់ស្រន់ទេព្វា ស្វីលះបង់ចំណងប្លែក នៅតែ
មិនបានកូនទាំងឡាយក៏មាន ។ នារីពួកខ្លះ ធ្វើពាក្យប្រកប
ដោយសេចក្តីប៉ុនប៉ងថា កូនទាំងឡាយ របស់យើង ចូរកើត
បន្ទាប់ពីនោះចៅទាំងឡាយ ចូរកើតទៀត បពិត្រព្រះសម្មតិទេព
កាលបើដូច្នោះ (ហេតុអ្វីក៏) ព្រះអង្គសម្លាប់ទូលព្រះបង្គំទាំង-
ឡាយ ដើម្បីបូជាយ័ញ្ញដោយមិនសមហេតុ ។ ពួកស្រ្តីតែង
បានកូន ដោយការបន់ស្រន់ បពិត្រព្រះរាជបិតា ព្រះអង្គកុំ
សម្លាប់ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយឡើយ ព្រះអង្គកុំបូជាយ័ញ្ញនេះ
ដោយបុត្រទាំងឡាយ ដែលបានដោយលំបាកឡើយ ។ ពួក
ស្រ្តីតែងបានកូនដោយការបន់ស្រន់ បពិត្រព្រះរាជបិតា ព្រះ
អង្គកុំសម្លាប់ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយឡើយ សូមព្រះអង្គកុំញ៉ាំង
ទូលព្រះបង្គំទាំងឡាយ ឲ្យព្រាត់ប្រាសចាកមាតានិងបុត្រទាំង-
ឡាយ ដែលបានដោយលំបាក ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤២៧] ពហុទុក្ខំ ចោសិយា ចន្ទំ
 អម្ព តុវំ ដីយសេ បុត្តំ
 វន្ទាមិ ខោ តេ ចានេ
 លភតំ តាតោ បរលោកំ
 ហន្ទ ច មំ ឧបក្ខហា
 ចានេ តេ អម្ព វន្ទិតុំ ទេហិ
 កន្ទាមិទានិ បវាសំ
 យញ្ញត្ថាយ ឯករាជស្ស ។
 ហន្ទ ច មំ ឧបក្ខហា
 ចានេ តេ អម្ព វន្ទិតុំ ទេហិ
 កន្ទាមិទានិ បវាសំ
 មាតុ កត្វា ហទយសោកំ ។
 ហន្ទ ច មំ ឧបក្ខហា
 ចានេ តេ អម្ព វន្ទិតុំ ទេហិ
 កន្ទាមិទានិ បវាសំ
 ជនស្ស កត្វា ហទយសោកំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[៤២៧] បពិត្រព្រះមាតា ព្រះអង្គបានបង្កើតបុត្រ គឺចន្ទកុមារមក
 មានទុក្ខព្រួយច្រើនណាស់ ព្រោះតែការចិញ្ចឹម ខ្ញុំជាកូន
 សូមក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះបាទ នៃព្រះមាតា សូមឲ្យព្រះរាជបិតា
 បានទៅបរលោក (ដែលបរិបូណ៌ដោយសម្បត្តិ) ចុះ ។ បពិត្រ
 ព្រះមាតា ណ្ហើយចុះ សូមព្រះមាតាឱបកៀកខ្ញុំ ហើយអនុញ្ញាត
 ឲ្យថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះមាតា ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងទៅកាន់ទី
 ព្រាត់ប្រាស ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់យ័ញ្ញរបស់ព្រះបាទឯករាជ ។
 បពិត្រព្រះមាតា ណ្ហើយចុះ សូមព្រះមាតាឱបកៀកខ្ញុំ ហើយ
 អនុញ្ញាតឲ្យថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះមាតា ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងធ្វើ
 សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យ នៃព្រះមាតា ហើយទៅកាន់ទីព្រាត់
 ប្រាស ។ បពិត្រព្រះមាតា ណ្ហើយចុះ សូមព្រះមាតាឱបកៀកខ្ញុំ
 ហើយអនុញ្ញាតឲ្យថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះមាតា ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងធ្វើ
 សេចក្តីសោកក្នុងហឫទ័យនៃជន ហើយទៅកាន់ទីព្រាត់ប្រាស ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤២៨] ហន្ទ ច បទុមបត្តានំ
 មោលី ពន្ទស្ស កោតមិបុត្ត
 ចម្បកទលមិស្សាយោ^(១)
 ឯសា តេ ចោរាណិកា បកតិ ។
 ហន្ទ ច វិលេបនន្តេ
 បច្ឆិមកំ ចន្ទនំ វិលិម្បស្ស
 យេហិ ច សុវិលិត្តោ
 សោភសិ រាជបរិសាយំ ។
 ហន្ទ ច មុទុកានិ វត្តានិ
 បច្ឆិមំ កាសិកំ និវាសេហិ
 យេហិ ច សុនិវត្តោ
 សោភសិ រាជបរិសាយំ ។
 មុត្តាមណិកនករិក្ខសិតានិ
 កណ្ណស្ស ហត្តាករណានិ
 យេហិ ច ហត្តាករណេហិ
 សោភសិ រាជបរិសាយំ ។

១ ឱ. ចម្បកទលវិតិមិស្សាយោ ។ ម. ចម្បកទលេហិ មិស្សាយោ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៤២៨] (ព្រះមាតា...) ម្ចាស់គោតមីបុត្រ ឈ្លើយចុះ បាឯងចូរឃ្នងមោលី
 ដោយស្វីកឈូក បាឯងចូរប្រដាប់ផ្កាកម្រង ដែលលាយដោយ
 ត្របកផ្កាចម្បា នេះ ជាប្រក្រតីពីដើមរបស់បា ។ ហក បាឯងធ្លាប់
 លាបស្រឡាបដោយខ្លឹមចន្ទន៍ទាំងឡាយណា ហើយល្អរុងរឿង
 ក្នុងរាជបរិស័ទ (នេះ) ជាគ្រឿងលាបរបស់បា បាចូរលាបខ្លឹមចន្ទន៍
 ជាទីបំផុតចុះ ។ ហក បាឯងស្ងៀកដណ្តប់សំពត់ទាំងឡាយណា
 មានសាច់ទន់ ៗ រមែងល្អរុងរឿងក្នុងរាជបរិស័ទ (នេះ) ជាសំពត់
 មានសាច់ទន់ បាចូរស្ងៀកសំពត់ដែលកើតក្នុងដែនកាសី មាន
 ក្នុងទីបំផុតចុះ ។ បាឯងល្អរុងរឿងដោយហត្ថាករណៈណា ក្នុង
 រាជបរិស័ទ បាចូរពាក់នូវហត្ថាករណៈ ដ៏ហើយដោយកែវមុក្តា
 កែវមណី និងមាស (នោះ) ចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

[៤២៩] ន ហិ នូនាយំ រដ្ឋតាលោ
 ភូមិបតិ ជនបទស្ស ទាយាទោ
 លោកិស្សរោ មហាន្តោ
 បុត្តោ សិទេហំ ជនយតិ ។

[៤៣០] មយ្ហំ បិយា បុត្តា អថោបិ
 បិយា^(១) តុម្ភេ ច ភរិយាយោ
 សក្កញ្ច បត្តយមាទោ
 តេនាហំ ឃាតយិស្សាមិ ។

[៤៣១] មំ^(២) បឋមំ ឃាតេហិ
 មា មេ ហទយំ ទុក្ខំ អដាលេសិ
 អលដ្ឋតោ សុន្ទរកោ បុត្តោ
 ទេវ តវ សុខុមាលោ ។
 ហន្ទយ្យ មំ ហនស្ស
 សសោកា ចន្ទកេន^(៣) ហោស្សាមិ
 បុញ្ញំ ករស្ស វិបុលំ
 វិចរាម ឧភោ បរលោកេ ។

១ ឱ. អត្តាបិ បិយោ ។ ២ ម. មា ។ ៣ ឱ. សលោកា ចន្ទិយេន ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

[២២៧] (នាងចន្ទាទេវី...) ព្រះបាទឯករាជនេះ ជាអ្នករក្សាដែន
ជាម្ចាស់ដែនដី ជាអ្នកទទួលមត៌ករបស់អ្នកជនបទ ជាឥស្សរៈ
លើលោក ទ្រង់ជាធំ តែមិនញ៉ាំងសេចក្តីស្នេហា ឲ្យកើតក្នុង
ព្រះរាជបុត្រ ដោយពិត ។

[២២៨] (ព្រះបាទឯករាជ...) បុត្រប្រុសទាំងឡាយ ជាទីស្រឡាញ់
របស់អញ ម្យ៉ាងទៀត នាងឯងក្តី ភរិយាទាំងឡាយ (ឯទៀត)
ក្តី ក៏ជាទីស្រឡាញ់របស់អញ ប៉ុន្តែអញចង់បានឋានសួគ៌ទេតើ
បានជាអញឲ្យគេសម្លាប់ ដោយហេតុនោះ ។

[២២៩] (នាងចន្ទាទេវី...) បពិត្រព្រះសម្មតិទេព សូមព្រះអង្គសម្លាប់ខ្ញុំ
ម្ចាស់មុន កុំឲ្យសេចក្តីទុក្ខបំបែកហ្វូងខ្ញុំម្ចាស់ឡើយ បពិត្រព្រះ
សម្មតិទេព បុត្ររបស់ព្រះអង្គ ជាអ្នកមានគ្រឿងអលង្ការប្រដាប់
ហើយជាបុត្រល្អល្អៈ ជាសុខុមាលជាតិ ។ បពិត្រព្រះអង្គជាម្ចាស់
គេ ណ្ហើយចុះ សូមព្រះអង្គសម្លាប់ខ្ញុំម្ចាស់ចុះ ខ្ញុំម្ចាស់ជាស្រ្តីមាន
សេចក្តីសោក ជាមួយគ្នានឹងចន្ទកុមារ សូមព្រះអង្គធ្វើបុណ្យឲ្យ
បរិបូណ៌ចុះ យើងខ្ញុំទាំងពីរនាក់ នឹងត្រាច់ទៅក្នុងបរលោក ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤៣២] មា តំ ចន្ទេ រោទិ^(១) ពហុកា
 តវ ទេវា វិសាលក្ខិ
 តេ តំ រមយិស្សន្តិ
 យិដ្ឋស្មី កោតមិបុត្តេ ។

[៤៣៣] ឯវំ វុត្តេ ចជ្ជា អត្តានំ
 ហន្តិ ហត្ថតលកេហិ
 អលមេត្ត^(២) ជីវិតេន
 បិស្សាមិ^(៣) វិសំ មវិស្សាមិ ។
 ន ហិ នូនិមស្ស រញ្ញោ
 ញាតិមិត្តា ច វិជ្ជេវ
 សុហានា យេន វេន្តិ រាជានំ
 មា ឃាតយិ ឱរសេ បុត្តេ ។
 ន ហិ នូនិមស្ស រញ្ញោ
 ញាតិមិត្តា ច វិជ្ជេវ
 សុហានា យេន វេន្តិ រាជានំ
 មា ឃាតយិ អត្រដេ បុត្តេ ។

១ ម. បរលោកេ ចទ្ធកេន ។ ម. វុច្ឆិ មរណំ ។ វុច្ឆិតិបិ បាហោ ។
 ២ ឱ. អលមត្តុ ជីវិតេន ។ ៣ ឱ. បាយាមិ ។ ម. បិយាមិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[២៣២] (ព្រះបាទឯករាជ...) ម្ចាស់នាងចន្ទា មានភ្នែកវិសេស
 វិសាល នាងកុំយំឡើយ ជនទាំងឡាយជាបងប្អូនខាងប្តី របស់
 នាងជាច្រើន ជនទាំងនោះ នឹងញ៉ាំងនាងឲ្យត្រេកអរ ព្រោះ
 គោតមីបុត្រ ត្រូវគេបូជាយំញ៉ាហើយ ។

[២៣៣] (អភិសម្ពុទ្ធគាថា) កាលបើព្រះបាទឯករាជ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះ
 ហើយ នាងចន្ទាទេវី ប្រហារខ្លួនឯង ដោយបាតដៃទាំងឡាយ
 (ទ្រង់ពិលាបថា) ការរស់នៅក្នុងលោកនេះ ល្មមប៉ុណ្ណឹងហើយ
 អញនឹងផឹកថ្នាំពិសឲ្យស្លាប់ ។ ព្រោះថា ជនទាំងឡាយជា
 ញាតិមិត្ត ជាសម្លាញ់ របស់ព្រះរាជានេះ មិនមានអ្នក
 ណាមួយ ហ៊ានក្រាបទូលព្រះរាជាថា សូមព្រះអង្គកុំសម្លាប់
 ព្រះរាជបុត្រទាំងឡាយ ដែលកើតអំពីព្រះឱរាដូច្នោះឡើយ ។
 ជនទាំងឡាយ ជាញាតិមិត្ត ជាសម្លាញ់ របស់ព្រះរាជានេះ
 មិនមានអ្នកណាមួយ ហ៊ានក្រាបទូលព្រះរាជាថា សូមព្រះអង្គ
 កុំសម្លាប់ព្រះរាជបុត្រ ដែលកើតអំពីព្រះអង្គដូច្នោះឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឥមេ តេហិ មយ្ហំ បុត្តា

តុណិណោ កាយុរណារិណោ

រាជា តេហិហិ យជស្ស យញ្ញំ

អថ មុញ្ចតុ កោតមិបុត្តេ ។

វិលសតម្បិ មំ កត្វា

យជស្ស សត្តនា មហារាជ

មា ជេដ្ឋបុត្តំ អវេទិ

អទ្ធិសកំ សីហាសង្កាសំ ។

វិលសតម្បិ មំ កត្វា

យជស្ស សត្តនា មហារាជ

មា ជេដ្ឋបុត្តំ អវេទិ

អបេក្ខិតំ សព្វលោកស្ស ។

[៤៣៤] ពហុកា តវ ទិដ្ឋា អាករណា

ឧច្ចារថា សុភណិតម្ហិ

មុត្តា មណិ វេទ្យរិយា

ឯតន្តេ បច្ឆិមកំ ទានំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

បុត្ររបស់ខ្ញុំម្ចាស់ទាំងឡាយនេះ ពាក់កម្រងផ្កា ទ្រទ្រង់គ្រឿង
 ប្រដាប់ជាវិការៈនៃមាស សូមព្រះរាជា បូជាយ័ញ្ញ ដោយ
 រាជបុត្រទាំងឡាយចុះ ប៉ុន្តែ សូមព្រះអង្គលែងគោតមីបុត្រ ។
 បពិត្រមហារាជ សូមព្រះអង្គកាប់ខ្ញុំម្ចាស់ ១០០ កំណាត់ ហើយ
 បូជាយ័ញ្ញ គ្រប់ទាំង ៧ កន្លែងចុះ ព្រះអង្គកុំសម្លាប់បុត្រច្បង
 ដែលជាអ្នកអង្គអាចដូចសីហាៈ ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត ។ បពិត្រមហា-
 រាជ សូមព្រះអង្គចិត្រាខ្ញុំម្ចាស់ ១០០ កំណាត់ ហើយបូជាយ័ញ្ញ
 គ្រប់ទាំង ៧ កន្លែងចុះ ព្រះអង្គកុំសម្លាប់បុត្រច្បង ដែលសត្វ
 លោកទាំងអស់ អាឡោះអាលីយឡើយ ។

[៤៣២] (ចន្ទកុមារ...) គ្រឿងអាករណៈ ច្រើនយ៉ាង គឺកែវមុក្តា កែវ
 មណី កែវពៃទុរ្យដែលប្រសើរ និងមិនប្រសើរ យើងឲ្យហើយ
 ដល់នាង ក្នុងរឿងដែលនាងនិយាយល្អហើយ នេះជាអំណោយ
 ទីបំផុត ចូរមានដល់នាងចុះ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤៣៥] យេសំ បុព្វេ ខន្ទេសុ ដុល្លា
 មាលាកុណា វិវត្តិសុ
 តេសជ្ជបិ សុនិសិតោ នេត្តិសោ
 វិវត្តិស្សតិ ខន្ទេសុ ។

យេសំ បុព្វេ ខន្ទេសុ ចិត្តា
 មាលាកុណា វិវត្តិសុ
 តេសជ្ជបិ សុនិសិតោ នេត្តិសោ
 វិវត្តិស្សតិ ខន្ទេសុ ។

អចិរា វត នេត្តិសោ
 វិវត្តិស្សតិ រាជបុត្តានំ ខន្ទេសុ
 អថ មម ហទយំ ន ផលតិ
 តាវ ទទ្ធិពន្ធនញ្ច មេ អាសិ ។

កាសិកសុចិវត្តជរា
 កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ធនវិលិត្តា
 និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា
 យញ្ញត្តាយ ឯករាជស្ស ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[៤៣៥] (នាងចន្ទាទេវី...) កាលពីដើម ព្រះរាជបុត្រទាំងឡាយណា
 ដែលមានកម្រងផ្ការីកសំពោង ពាក់ហើយលើ-កទាំងឡាយ
 ថ្ងៃនេះព្រះរាជបុត្រទាំងនោះ ត្រឡប់ទៅជាមានដាវ ដែលគេ
 សំលៀងមុត នឹងធ្លាក់លើ-កទាំងឡាយវិញ ។ ពីដើម ព្រះរាជ-
 បុត្រទាំងឡាយណា ដែលមានកម្រងផ្កាដ៏វិចិត្រហើយ ពាក់
 លើ-កទាំងឡាយ ថ្ងៃនេះព្រះរាជបុត្រទាំងនោះ ត្រឡប់ទៅជា
 មានដាវ ដែលគេសំលៀងមុត នឹងធ្លាក់លើ-កទាំងឡាយវិញ ។
 មិនយូរប៉ុន្មានទេ មុខតែដាវនឹងធ្លាក់លើ-កនៃរាជបុត្រទាំងឡាយ
 ពុំខាន ហូទ័យរបស់ខ្ញុំម្ចាស់ ខានបែកធ្លាយឯណាបាន ព្រោះ
 ចំណងយ៉ាងមាំ មានដល់ខ្ញុំម្ចាស់ហើយ ។ ម្ចាស់ចន្ទកុមារនិង
 សុរិយកុមារ អ្នកទាំងឡាយ ជាអ្នកទ្រទ្រង់សំពត់សាច់ល្អដែល
 កើតក្នុងដែនកាសិ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាបដោយកំញាន
 និងខ្លឹមចន្ទន៍ ចូរចេញទៅ ដើម្បីយំញ្ញនៃព្រះបាទឯករាជចុះ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

កាសិកសុចិវត្តធរា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា

មាតុ កត្វា ហទយសោកំ ។

កាសិកសុចិវត្តធរា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា

ជនស្ស កត្វា ហទយសោកំ ។

មំសរសភោជនា ម្ហាបកសុម្ហាតា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា

យញ្ញត្តាយ ឯករាជស្ស ។

មំសរសភោជនា ម្ហាបកសុម្ហាតា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុចន្ទនវិលិត្តា

និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា

មាតុ កត្វា ហទយសោកំ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ម្នាលចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ អ្នកទាំងឡាយ ជាអ្នកទ្រទ្រង់
 សំពត់មានសាច់ល្អ ដែលកើតក្នុងដែនកាសិ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល
 លាបស្រឡាបដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោកក្នុង
 ហ្វូង្រៃនៃមាតា ចូរចេញទៅចុះ ។ ម្នាលចន្ទកុមារនិង
 សុរិយកុមារ អ្នកទាំងឡាយ ជាអ្នកទ្រទ្រង់សំពត់មានសាច់ល្អ
 ដែលកើតក្នុងដែនកាសិ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាបដោយ
 កំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោកក្នុងហ្វូង្រៃនៃជន ចូរ
 ចេញទៅចុះ ។ ម្នាលចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ អ្នកទាំង-
 ឡាយជាអ្នកបរិភោគភោជន ដែលលាយដោយសាច់មានរស ជា
 អ្នកដែលពួកអ្នកផ្លុត ។ ល្អហើយ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាប
 ដោយកំញាននិងខ្លឹមចន្ទន៍ ចូរចេញទៅដើម្បីយ័ញ្ញ របស់
 ព្រះបាទឯករាជចុះ ។ ម្នាលចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ អ្នកទាំង-
 ឡាយជាអ្នកបរិភោគភោជន ដែលលាយដោយសាច់មានរស
 ជាអ្នកដែលពួកអ្នកផ្លុត ។ ល្អហើយ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាប
 ស្រឡាបដោយកំញាន និងខ្លឹមចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោក
 ក្នុងហ្វូង្រៃ នៃមាតា ចូរស្តេចចេញទៅចុះ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទមារជាតកំ

មំសរសភោជនា ញាបកសុដ្ឋានា

កុណ្ណាលិដោ អត្តលុច្ឆន្ទវិលិត្តា

និយ្យាថ ចន្ទសុរិយា

ជនស្ស កត្វា ហនយសោកំ ។

[៤៣៦] សព្វស្មី ឧបក្ខតស្មី និសីទិតេ

ចន្ទសុរិយស្មី យញ្ញត្តាយ

បញ្ចាលរាជដីតា បញ្ចលិកា

សព្វបរិសន្តរមនុបរិយាសិ ។

យេន សច្ឆេន ខណ្ឌាហាលោ

ចាបកម្មំ ករោតិ ទុម្មេដោ

ឯតេន សច្ឆរដ្ឋេន

សមដ្ឋីដីសាមិកេន ហោមិ ។

យេ ឥធន្តិ អមនុស្សា

យានិ ច យក្ខក្ខតភព្យានិ

ករោន្តុ មេ វេយ្យាវដិកំ

សមដ្ឋីដី សាមិកេន ហោមិ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

ម្នាលចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារ អ្នកទាំងឡាយជាអ្នកបរិភោគ
ភោជនដែលលាយដោយសាច់មានរស ជាអ្នកដែលពួកអ្នកផ្លូត ។
ល្អហើយ ទ្រទ្រង់កុណ្ណាល លាបស្រឡាបដោយកំញាននិងខ្លឹម
ចន្ទន៍ ធ្វើសេចក្តីសោក ក្នុងហ្វូងនៃជន ចូរចេញទៅចុះ ។

[៤៣៦] (អភិសម្ពុទ្ធតាថា) កាលបើគ្រឿងប្រដាប់បូជាយ័ញ្ញគ្រប់យ៉ាង
ដែលគេចាត់ចែងហើយ កាលបើចន្ទកុមារនិងសុរិយកុមារអង្គុយ
ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់យ័ញ្ញហើយ នាងបញ្ចាលរាជធីតា លើក
កម្បង់អញ្ជាលី ដើរចូលទៅត្រង់ចន្ទោះពួកបរិស័ទទាំងពួង (ប្រកាស
ថា) ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ជាមនុស្សយល់ខុស ធ្វើបាបកម្ម
ដោយពាក្យសច្ចៈណា ខ្ញុំម្ចាស់ព្រមព្រៀង ជាមួយនឹងព្រះស្វាមី
តាមពាក្យសច្ចៈនុ៎ះ ។ ពួកអមនុស្សពួកទេវតានិងពួកសត្វកើត
ហើយនិងសត្វដែលត្រូវកើត មានក្នុងទីនេះ ចូរធ្វើនូវសេចក្តីខ្វល់
ខ្វាយចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំសូមព្រមព្រៀង (ជាមួយ) នឹងព្រះស្វាមីហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

យា ទេវតា ឥន្ទាតតា

យានិ ច សព្វភូតភព្យានិ

សរណេសិនី អនាមំ តាយថ មំ

យាចាមិ វោ បតិមាហំ អដេយ្យំ ។

[៤៣៧] តំ សុត្វា អមនុស្សោ

អយោកុដំ បរិព្ពមិត្វាន

ភយមស្ស ជនយន្តោ

រាជានំ ឥទមវោច ។

ពុជ្ឈស្ស ខោ រាជកលិ

មា តេហំ មត្តកំ និតាឡេសី

មា ជេដ្ឋបុត្តំ អវេទិ

អនុសកំ សីហាសង្កាសំ ។

កោ តេ ទិដ្ឋោ រាជកលិ

បុត្តភិរិយាយោ ហញ្ញមាណាយោ

សេដ្ឋី ច កហបតយោ

អនុសកា សត្តកាមា ហិ ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ពួកទេវតា ពួកសត្វកើតហើយ និងសត្វដែលត្រូវកើតទាំងអស់
 ដែលមកក្នុងទីនេះ សូមអ្នកទាំងឡាយរក្សាខ្ញុំ ជាមនុស្សអនាថា
 ដែលស្វែងរកទីពឹង ខ្ញុំសូមអង្វរព្រះស្វាមី ដែលពួកបច្ចាមិត្ត
 ផ្ទាញ់មិនបាន ចំពោះលោកទាំងឡាយ ។

[៤៣៧] អមនុស្ស (សក្កទេវរាជ) ឮពាក្យនោះហើយ ក៏ត្រូវដំបង
 ដែក បំភ័យព្រះរាជានោះ ហើយនិយាយនឹងព្រះរាជាដូច្នោះថា
 ម្ចាស់ស្តេចកាឡកណ្ឌី ព្រះអង្គចូរដឹងចុះ កុំឲ្យខ្ញុំសំពងក្បាល
 ព្រះអង្គឡើយ ព្រះអង្គកុំសម្លាប់បុត្រច្បង ជាអ្នកអង្គអាចដូច
 សីហាៈ ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត ។ ម្ចាស់ស្តេចកាឡកណ្ឌី ព្រះអង្គ
 ធ្លាប់ឃើញអ្នកណា ដែលសម្លាប់បុត្រភរិយា និងសេដ្ឋី
 គហបតី ជាអ្នកមិនប្រទូស្ត ព្រោះប្រាថ្នាឋានសួគ៌ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

[៤៣៨] តំ សុត្វា ខណ្ឌាហាលោ
 រាជា ច អព្ភតមិទំ ទិស្វាន
 សព្វេសំ ពន្ធនាទិ មោចេសុំ
 យថា តំ អនុបយាតំ^(១)
 សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
 យេ តត្ថ សមាភតា តទា អាសុំ
 សព្វេ ឯកេកលេខ្ពមទំសុ
 ឯស វេទា ខណ្ឌាហាលស្ស ។

[៤៣៩] សព្វេ បរិដ្ឋា និរយំ
 យថា តំ ចាបកម្មំ ករិត្វាន
 ន ហិ ចាបកម្មំ កត្វា
 លញ្ញា សុភតិ ឥតោ កន្តុំ ។

[៤៤០] សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
 យេ តត្ថ សមាភតា តទា អាសុំ
 ចន្ទំ អភិសិញ្ចីសុ
 សមាភតា រាជបុរិសា ច ។

១ ឱ. អបាបាសំ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

[២៣៨] ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ បានឮពាក្យនោះ ទាំងព្រះរាជាក៏
 ឃើញសក្កទេវរាជ ដែលព្រះអង្គ មិនធ្លាប់ឃើញនេះ ទើបឲ្យ
 ស្រាយចំណង ពីជនទាំងពួង ឲ្យដូចជាមិនមានសេចក្តីបៀត
 បៀន ។ កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុង
 កាលនោះ ពួកជនដែលមកប្រជុំក្នុងកន្លែងនោះ ក៏នាំគ្នាគប់
 មួយដុំដី ។ ម្នាក់ នេះជាការសម្លាប់ខណ្ឌហាលព្រាហ្មណ៍ ។

[២៣៩] ពួកជនទាំងពួង ធ្វើបាបកម្មហើយ ទៅកាន់នរក យ៉ាងណា
 ពួកជនមិនធ្វើបាបកម្ម ហើយទៅអំពីលោកនេះទៅ គប្បីបាន
 នូវសុគតិ យ៉ាងនោះឯង ។

[២៤០] កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួក
 រាជបុរសមកចូលជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាអភិសេកចន្ទកុមារ ។

សុត្តន្តបិដកេ ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ

យា តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ

ចន្ទំ អភិសិញ្ជីសុ

សមាគតា រាជកញ្ញាយោ ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ

យេ តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ

ចន្ទំ អភិសិញ្ជីសុ

សមាគតា ទេវបុរិសា ច ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ

យា តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ

ចន្ទំ អភិសិញ្ជីសុ

សមាគតា ទេវកញ្ញាយោ ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ

យេ តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ

ចេលុក្ខេបមករំ

សមាគតា រាជបុរិសា ច ។

សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួក

រាជកញ្ញាដែលមកចូបជុំគ្នា ក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាអភិសេកចន្ទ-

កុមារ ។ កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុង

កាលនោះ ពួកទេវបុរសដែលមកចូបជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នា

អភិសេកចន្ទកុមារ ។ កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណង

ហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួកទេវកញ្ញា ដែលមកចូបជុំគ្នា ក្នុងទី

នោះ ក៏ប្រជុំគ្នាអភិសេក ចន្ទកុមារ ។ កាលបើពួកជន

ទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួករាជបរិស័ទ

ដែលមកចូបជុំគ្នា ក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាលើកទង់សំពត់ ។

មហានិបាតេ សត្តមំ ចន្ទកុមារជាតកំ

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
យា តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ
ចេលុក្ខេបមករំ
សមាគតា រាជកញ្ញាយោ ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
យេ តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ
ចេលុក្ខេបមករំ
សមាគតា ទេវបុរិសា ច ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
យា តត្ថ សមាគតា តទា អាសុំ
ចេលុក្ខេបមករំ
សមាគតា ទេវកញ្ញាយោ ។

សព្វេសុ វិប្បមុត្តេសុ
ពហុ អានន្ទិណោ អហុ
វាទីសុ នន្ទិយ្យវេសនករំ
ពន្ធនា មោក្ខា អយោសិត្តាតិ ។

ចន្ទកុមារជាតកំ សត្តមំ ។

មហានិបាត ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧

កាលបើពួកជនទាំងអស់រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួក
 រាជកញ្ញា ដែលមកចូលជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាលើកទង់សំពត់ ។

កាលបើពួកជនទាំងអស់រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួក
 ទេវបុរសដែលមកចូលជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាលើកទង់សំពត់ ។

កាលបើពួកជនទាំងអស់ រួចពីចំណងហើយ ក្នុងកាលនោះ ពួក
 ទេវកញ្ញាដែលមកចូលជុំគ្នាក្នុងទីនោះ ក៏ប្រជុំគ្នាលើកទង់សំពត់ ។

កាលបើពួកជនទាំងអស់រួចពីចំណងហើយ ពួកជនជាច្រើនត្រេក
 អររីករាយ ប៉ាវគង់ ទូងអានន្ទកេរី ក្នុងកាលដែលចន្ទកុមារចូល
 ទៅក្នុងនគរ ពួកជនបានប្រកាសការរួចចាកចំណង (របស់ពួក
 សត្វ) ។

ចប់ ចន្ទកុមារជាតក ទី ៧ ។

មាតិកាបន្ត

សុត្តន្តបិដកេ

ខុទ្ទកនិកាយស្ស ជាតកំ

ឯកាទសមោ ភាគោ

មហានិបាតជាតកំ

មាតិកា

អង្កេ

មហានិបាតេ តេមិយជាតកំ បឋមំ.....	១
មហាជនជាតកំ ទុតិយំ.....	២១
សុវណ្ណសាមជាតកំ តតិយំ.....	៤៩
នេមិរាជជាតកំ ចតុត្ថំ.....	៦៨
មហោសធិជាតកំ បញ្ចមំ.....	១០២
ភូរិទត្តជាតកំ ចដ្ឋំ.....	១៣៥
ចន្ទកុមារជាតកំ សត្តមំ.....	១៧៣

សង្ឃីកាប្រាប់មាតិកា

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ ជាតក

ឯកាទសមភាគ

មហានិបាតជាតក

មាតិកា

ទំព័រ

មហានិបាត	តេមិយជាតក	ទូ ១	១
	មហាជនកជាតក	ទូ ២	២១
	សុវណ្ណសាមជាតក	ទូ ៣	៤៩
	នេមិរាជជាតក	ទូ ៤	៦៨
	មហោសធជាតក	ទូ ៥	១០២
	ភូរិទត្តជាតក	ទូ ៦	១៣៥
	ចន្ទកុមារជាតក	ទូ ៧	១៧៣

រៀបចំវាយអក្សរឡើងវិញនិងពិនិត្យតាមច្បាប់ដើមដោយ

គណៈកម្មការពុទ្ធិការប្បធម៌អង្គការមូលនិធិវត្តបញ្ញាដំ

ការវាយអក្សរ និងបោះពុម្ពសាឡើងវិញនូវសៀវភៅព្រះត្រៃបិដកបាលី និងសេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ ដែលជាស្នាដៃ របស់លោកអ្នកប្រាជ្ញជំនាន់មុន គឺអាស្រ័យដោយការមើលឃើញនូវកត្តាចាំបាច់ មួយចំនួនដូចខាងក្រោម ៖

- ឯកសារដើម ត្រូវបានថតចម្លងច្រើនសា ធ្វើឲ្យមានលក្ខណៈមិនច្បាស់ពិបាកក្នុងការអាន
- រក្សាស្នាដៃវប្បធម៌ព្រះពុទ្ធសាសនាឲ្យគង់វង្សស្ថិតស្ថេរ
- តម្រូវការរបស់សិក្ខាកាមអ្នកប្រាថ្នាចង់យល់ដឹងនូវខ្លឹមសារពុទ្ធសាសនា
- ផ្សាយនូវធម្មទាន ធ្វើឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែមានភាពរីកចម្រើនរុងរឿងក្នុងលោក

ដោយកុសលផលបុណ្យទាំងអម្បាលមាណ ដែលកើតអំពីធម្មទាននេះ

សូមឲ្យព្រះពុទ្ធសាសនាផ្សាយទៅគ្រប់ទិសទីទូទាំងសកលលោក

សូមឲ្យសព្វសត្វទាំងឡាយទាំងពួងបាននូវសេចក្តីសុខសួស្តី

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍មានភាគរាតនឹងគ្នា

សូមឲ្យពិភពលោកទាំងមូលមានសុខសន្តិភាព ។

ក្នុងករណីដែលលោកអ្នកអានបានបើបប្រទះនូវកំហុសឆ្គងណាមួយ ចង់ឲ្យយើងកែតម្រូវ ឬចង់បានសៀវភៅធម៌យកទៅអាន សូមទាក់ទងមកយើងខ្ញុំតាមអាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោម៖

វត្តបញ្ញា សង្កាត់ក្រាំងធ្នង់ ខណ្ឌសែនសុខ រាជធានីភ្នំពេញ

លេខទូរស័ព្ទ៖ (៨៥៥) ១២ ៩៦១ ៤២៩, (៨៥៥) ៨៨៧ ៩៦១ ៤២៩

អ៊ីមែល៖ maha.panna@gmail.com

គេហទំព័រ៖ <http://www.mahapanna.org>

*“Wherever the Buddha’s teachings have flourished,
either in cities or countrysides,
people would gain inconceivable benefits.
The land and people would be enveloped in peace.
The sun and moon will shine clear and bright.
Wind and rain would appear accordingly,
and there will be no disasters.
Nations would be prosperous
and there would be no use for soldiers or weapons.
People would abide by morality and accord with laws.
They would be courteous and humble,
and everyone would be content without injustices.
There would be no thefts or violence.
The strong would not dominate the weak
and everyone would get their fair share.”*

~THE BUDDHA SPEAKS OF
THE INFINITE LIFE SUTRA OF
ADORNMENT, PURITY, EQUALITY
AND ENLIGHTENMENT OF
THE MAHAYANA SCHOOL~

With bad advisors forever left behind,
From paths of evil he departs for eternity,
Soon to see the Buddha of Limitless Light
And perfect Samantabhadra's Supreme Vows.

The supreme and endless blessings
of Samantabhadra's deeds,
I now universally transfer.
May every living being, drowning and adrift,
Soon return to the Pure Land of Limitless Light!

*** The Vows of Samantabhadra ***

I vow that when my life approaches its end,
All obstructions will be swept away;
I will see Amitabha Buddha,
And be born in His Western Pure Land of
Ultimate Bliss and Peace.

When reborn in the Western Pure Land,
I will perfect and completely fulfill
Without exception these Great Vows,
To delight and benefit all beings.

*** The Vows of Samantabhadra Avatamsaka Sutra ***

NAME OF SPONSOR

助印功德芳名

**Book's Title: KHMER PALI TRIPITAKA VOL.57 ~ VOL.70
(SUTTANTA PITAKA)**

書名：柬埔寨巴利文大藏經 第五十七冊至第七十冊（經藏）

Book Serial No., 書號：CA157 ~ CA170

N.T.Dollars：

1,209,840：〔釋心庭、蔡耀裕、葉明炤、葉王桂花、賴錦瑩、黃怡禎、黃智美、黃寶嬌、黃彩嬉、黃世熙、黃婕寧、黃婕米、黃婕棋、徐淑美、林燦東、邱彩華、林裕翔、林宜蓓、林若好、陳健明、陳俊廷、陳俊弘、蔡文裕、蔡欣洲、蔡慶雲、黃張緣、丁全福。〕
(迴向正法久住，所有成佛功德法，悉以迴向諸群生，願令一切皆清淨，到佛莊嚴之彼岸。)

1,315,974： 佛陀教育基金會。

Amount: N.T.Dollars 2,525,814 ; Print 2,000 sets

以上合計：新台幣 2,525,814 元；恭印二千套。

Dedication of Merits:

Wherever the Buddha's teachings have flourished, either in cities or countrysides,
People would gain inconceivable benefits.

The land and people would be enveloped in peace.

The sun and moon will shine clear and bright.

Wind and rain would appear accordingly, and there will be no disasters.

Nations would be prosperous and there would be no use for soldiers or weapons.

People would abide by morality and accord with laws.

They would be courteous and humble, and everyone would be content without injustices.

There would be no thefts or violence.

The strong would not dominate the weak and everyone would get their fair share.

回向：天下和順，日月清明，風雨以時，災厲不起，國豐民安，兵戈無用，崇德興仁，務修禮讓，國無盜賊，無有冤枉，強不凌弱，各得其所。法界一切有情，所有六道四生，宿世冤親，現世業債，咸憑法力，悉得解脫。現世者增福延壽，發菩提心，常隨佛學，勤修精進，利濟群生。已故者往生淨土，同出苦輪，共登覺岸，直證阿鞞跋致，圓滿無上菩提。

附記：本會接受善信發心印贈經書，其必要之費用，皆經本會審慎評估；若有結餘，均續作本會之印(購)經書及運費使用，為施主廣積陰德。

DEDICATION OF MERIT

May the merit and virtue
accrued from this work
adorn Amitabha Buddha's Pure Land,
repay the four great kindnesses above,
and relieve the suffering of
those on the three paths below.
May those who see or hear of these efforts
generate Bodhi-mind,
spend their lives devoted to the Buddha Dharma,
and finally be reborn together in
the Land of Ultimate Bliss.

Homage to Amita Buddha!

NAMO AMITABHA

南無阿彌陀佛

《東埔寨巴利文大藏經 第六十二冊 (經藏)》

〈KHMER PALI TRIPITAKA VOL.62 (SUTTANTA PITAKA)〉

財團法人佛陀教育基金會 印贈

台北市杭州南路一段五十五號十一樓

Printed and donated for free distribution by

The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation

11F., 55 Hang Chow South Road Sec 1, Taipei, Taiwan, R.O.C.

Tel: 886-2-23951198 , Fax: 886-2-23913415

Email: overseas@budaedu.org

Website: <http://www.budaedu.org>

Mobile Web: m.budaedu.org

This book is strictly for free distribution, it is not to be sold.

សម្រាប់ចែកដោយឥតគិតថ្លៃ

Printed in Taiwan

2,000 copies; July 2015

CA162 - 13303